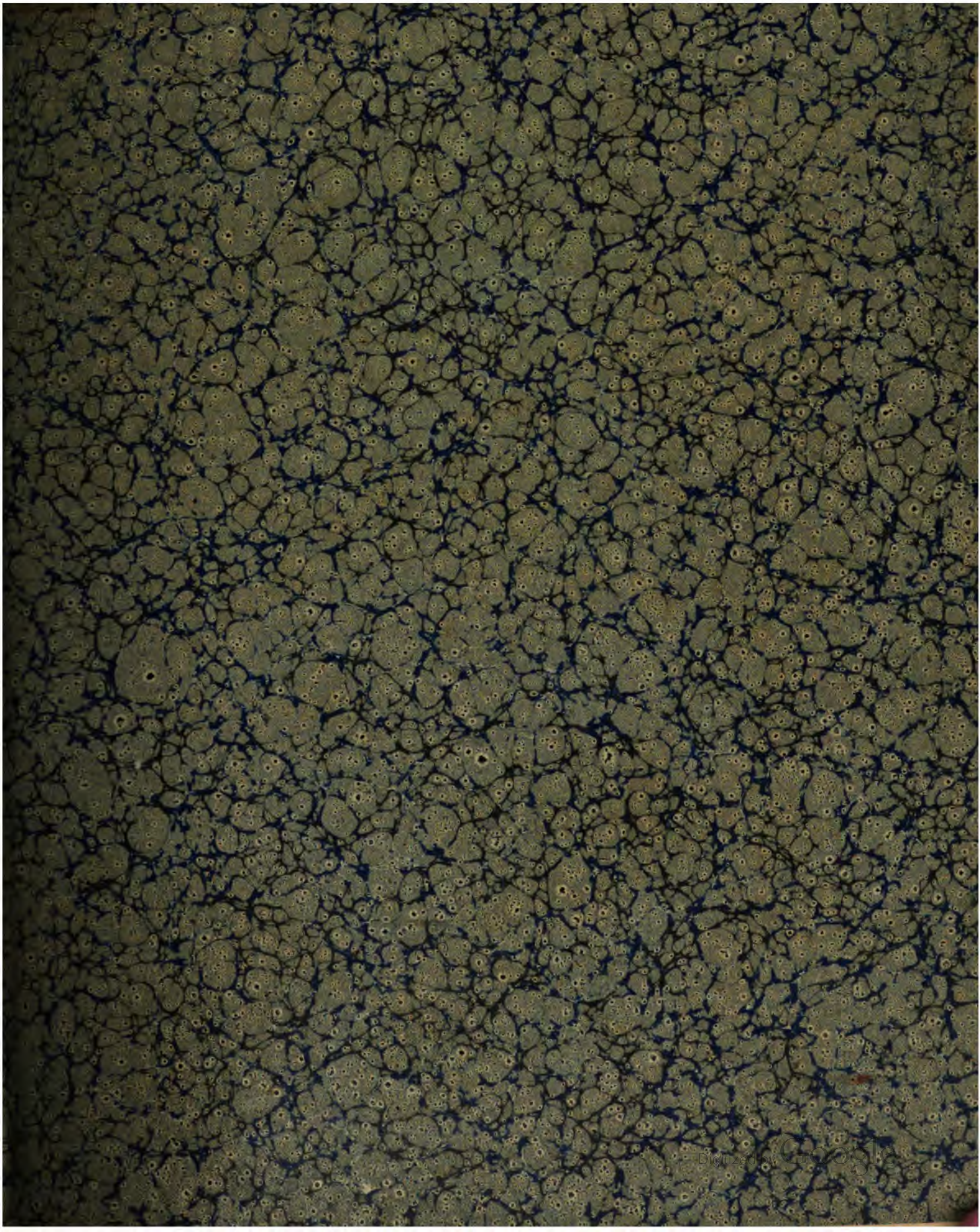

ANTHOLOGIAE GRAECAE

CUM

VERSIONE LATINA

HUGONIS GROTII

EDITAE

AB

HIERONYMO DE BOSCH

TOMUS TERTIUS.

ULTRAJECTI

E TYPOGRAPHIA B. WILD & J. ALTHEER,

MDCCXCVIII.

CORNELIO VAN LENNEP

ET

DANIELI HOOFT

AMICIS

S. D.

HIERONYMUS DE BOSCH.

Magnum ſane & praeclarum nomen amicitia eſt, de qua quid judicaverint multi docti & ſapientes viri, memoriae proditum eſt. Horum bene diſputandi facultatem admirantes nos etiam, cum domi aut in hortis una esſemus, de ea re, quae tantis opportunitatibus abundabat, ſaepius noſtro modo ſumus locuti; quod quidem eo lubentius faciebamus, quoniam in ſumma familiaritate ejus fructus caperemus uberrimos.

Inter omnes autem, qui de amicitia commentati ſunt, auctores nobis ſemper ante oculos verſabatur divinum illud M. T. Ciceronis ingenium, qui ſub perſona Laelii ita de ea diſſeruit, ut unus e multis & amicitiae vim intellexiſſe, atque ejus ubertatem ac necesſitatem aliis expoſuiſſe, ſit habitus. Haerent infixa animis ſummi dicendi magiſtri praecepta, qui hic nihil fictum, nihil ſimulatum, ſed quidquid eſſet, verum & voluntarium eſſe volebat, qui, quod per totam diſputationem maxime urguet, niſi in bonis amicitiam eſſe non poſſe ſen-

tiebat, qui denique, ut omnia ejus incommoda perſpecta habebat, non minus adverſus ea, & quae hic nonnunquam ex oriri ſolent diſſidia, ut prudentiſſimus medicus, ſalutaria admodum adhibuit remedia.

Et tamen, cum nuper ad vos de hac re aliquid ſcribere vellem, atque ea cogitatione Ciceronis libellum de amicitia accurate relegerem, neſcio quid magnus ille vir ſcribendique artifex egregius vel omiſiſſe vel ſaltem non ſatis diligenter explicasſe, mihi viſus eſt. Scipionis quidem ſententiam, qui dicere ſolebat, nihil difficilius eſſe, quam amicitiam ad extremum vitae permanere, optime refellit, non iis vero utitur rationibus, quibus id ſolum confici poſſe exiſtimamus, & in quibus noſtra ſaltem amicitia jamdudum placide acquievit.

Incidunt ſane ſaepe tempora, qualia noſtra aetas plus ſemel vidit, vel ut amici de republica non idem ſentiant, vel ut intervenientibus cauſſis ipſorum voluntates ac mores immutentur atque ad alia ſtudia, quam in quibus antea verſari ſolebant, ipſi nonnunquam transferantur. Unde quidem aliqua opinionum diſſenſio, non vero animorum disjunctio inter veros & perfectos amicos enaſci poteſt.

At Cicero, qui in adminiſtratione reipublicae atque inde gloriam conſequendi voluptate omnia ponebat, in amicitia voluntatum, ſtudiorum ac ſententiarum diſſenſionem nimis aegre tuliſſe videtur, atque illud, quod ad probitatem ac virtutem, optimas & unicas omnis honeſti amoris conciliatrices, tantum pertineret, etiam aliis rebus adjunxiſſe, & quidem diverſis iſtis rationibus, quas probi viri & amici in ordinando reipublicae ſtatu ſe nonnunquam ſequi atque amplecti debere arbitrantur, quod, me judice, cui reipublicae ſalus non minori curae eſt, quam optimo cuique, fieri non oportet; quoniam hic, ſicuti pleraque mortalium, conſilia ſaepius incerta ſunt, & ipſo teſte (†) *Cicerone, ad novos caſus temporum, novorum conſiliorum rationes accommodantur; quale nihil quidquam amicitia admittit. In cujus, melioribus & certioribus ornatae ſubſidiis, ſuaviſſimo uſu, quid ſit tempora conſulere eorumque rationes ad voluntates noſtras accommodare, plane ignota res eſt, vel ſaltem eſſe debet. Non inutile autem erit,*

(†) Pro Lege Manil. cap. 20.

erit, hanc nostram sententiam exemplo, ab hoc loco non plane alieno, illustrare.

D. Heinsius, vir eruditissimus, vivebat cum HUGONE GROTIO *conjunctissime & quavis data occasione erat illius virtutum praedicator celeberrimus. Cum itaque anno* 1603. *Hesiodum ederet, etiam in Graeco carmine* GROTII *amicitiam atque doctrinam summis laudibus efferre non dubitavit: sequentibus vero temporibus cum Heinsius alteram Hesiodi editionem in lucem proferret, & a* GROTIO *de republica dissentiret, ea verba, quae* GROTII *laudes continerent, ejecit; quam rem ita enarrat praestantissimus auctor Jo. Alb. Fabricius.* (†)

„ *Penultimus in appendice hymni versus*

„ Γρωτιάδην τ' ἐρίηρα, φίλον ζύγος αἰὲν ἐόντε, —

„ *omissus est in editione Heinsiana* 1622 *in Octa-* „ *vo, post Synodum Dordracenam edita,*" (*etiam in aliis recentioribus*) *quod Heinsius non auderet tantis laudibus mactare nomen* HUGONIS GROTII, *laudatissimum profecto, sed praevalentibus tum in Belgio partibus invisum.*

Videmus Heinsii inbecillitatem animi, qui rebus dubiis se non auderet profiteri amicum istius viri, quo nec doctior nec melior vixit unquam. Sed illud tempori condonandum forte nonnulli putabunt, neque in ea re esse ullam infesti animi significationem. Verum enim vero non his continetur finibus, latius hoc, si quando eruperit, serpit malum, atque omnem jucunditatem ac honestatem ex hominum vita tollit. Quid enim turpius ac magis jejunum excogitari potest, quam propter quoddam reipublicae bene gerendae studium, quo hic & ille libertatem tueri patriaeque commodis se inservire opinantur, & penes quem sit veritas in tantis animorum perturbationibus & rerum civilium fluctibus difficile admodum est intellectu, sanctissimum nomen amicitiae violare, inveteratas familiaritates non modo extinguere, sed etiam odia suscipere sempiterna; quod

(†) Bibl. Graec.. 2. cap. 8. pag. 383.

quod tamen nostris temporibus non semel factum esse cum bonis omnibus lugemus.

Si jam tale quid accidere possit iis, qui levi admodum sunt ingenio & apud quos, ut ait Terentius, non bene vivitur, non valde repugnamus: at si quis ulterius progredi atque de omni animorum conjunctione idem statui posse existimet, meo quidem judicio longe a veritate aberrat.

Vos, amici, vos appello, qui in nostra patria rebus gerendis non solum affuistis, verum etiam praefuistis, si jam alias partes, quam ego, in republica secuti essetis, num eo amicitia nostra minoribus fructibus redundasset? non multum sapere videamur; sed illud saltem nostris studiis & vigiliis consecuti sumus, ut bene intelligamus, in bellis civilibus ab utraque parte, sicut olim, ita & nunc, quam maxime peccari; & eum solum esse fortem, honestum ac sapientem virum, qui dissociatos civium animos rursum conjungere, & veterem tranquillitatem ac securitatem reipublicae reddere possit. Quare haec temporum intervalla aut partium studia aut fortunae ludibria aeque minus valebant ad mutuam nostram voluntatem interrumpendam, ne dicam, tollendam, quam siquis nostrum aliam vestem indueret, aut alio cibi aut potionis genere quam antea delectaretur.

In eam igitur cogitationem veni, ut nostra amicitia, jam per triginta fere annos non ullis rerum vicissitudinibus, neque temporum rationibus obnoxia, non ullis commodis aut incommodis a suo primo splendore quidquam immutata, longe aliis & firmioribus, quam quae Cicero commemoravit, niteretur fundamentis. Quae dum quaero, statim ultro mihi occurrit quaedam persuasio aut potius certa opinio, nihil a nobis invicem nisi ab optimo animo posse proficisci; adeo ut, si quidquam vitii aut labis jam emergere videretur, cujus nemo immunis est, protinus ad illud ejusdem Ciceronis confugeremus praeceptum, (†) *quo monet, non vivi cum perfectis hominibus pleneque sapientibus, sed cum iis, in quibus praeclare agitur, si sunt simulacra virtutis. Quae quidem opinio, prima hora contractae nostrae consuetudinis suscepta, longo rerum usu confirmata, hodie tam altas apud nos egit radices, ut quiquid acciderit, nihil mali hinc timendum sit.*

To-

(†) De officiis Libr. 1. cap. 12.

Tota prius naturae nostrae indoles convertatur, atque, ut ita dicam, transformetur necesse est, quam si ea, qua sumus aetate, ulla res intercedere possit, quae de pristina nostra benevolentia vel quidquam limet aut detrahat: Atque hoc pacto non modo spes affulget fore, ut ad extremum vitae, quod tam difficile esse olim existimabat Scipio, futuri simus amici; sed certissimam rem esse plane denuntio.

Quare, si idem Scipio suae, quam cum Laelio contraxerat, familiaritatis memoriam sempiternam & ipsi posteritati notam fore desideraret; Ego, qui non minores quam Scipio aut Laelius glorior habere amicos, sinerem tria amicorum, quales in omni antiquitate vix inveniuntur, nomina ignota esse posteris? nunquam profecto illud, quo semper erga vos fui animo, patiar.

Sed quis ego sum? si quid scripserim, quod forte nostrorum hominum auribus placuerit, an id ad cognitionem posteritatis perventurum sit, omnino incertum est; alia igitur erat invenienda via, qua illud, quod tantopere cuperem, praestare possem & quod per me minus liceret, id per summum virum HUGONEM GROTIUM *effectum redderem. Neque in ea re me frustrabitur spes: nemo enim est, qui dubitet, quin* GROTIANI *ingenii fructus etiam admiratura sit posteritas, & iis additura monumentis, quae olim Graeci & Romani reliquerunt, cum iis vel inventionis gloria, vel accuratae doctrinae diligentia, vel bonarum rerum copia, vel denique summa scripturae elegantia ac venustate conjunctissimos.*

Absolutis igitur tribus Anthologiae Graecae, ab HUGONE GROTIO *Latinis versibus redditae, voluminibus, facere non possum, quin illud opus, quod apud posteros semper erit in deliciis & inter insignia eloquentiae atque industriae censebitur argumenta, vobis offeram non sine summa significatione nostrae mutuae voluntatis. Sic enim fieri posse putabam, ut nostra amicitia, conjuncta cum* GROTII *doctrina & ingenii fertilitate, etiam posteris innotesceret, quod si fuerim consecutus, me non frustra natum esse arbitrabor. Tantum, aut etiam plus quam necesse est, de consuetudine nostra.*

Nunc de hoc volumine agendum, quod, cum duobus prioribus conjunctum, Anthologiae Planudeae, septem libris comprehensae, continet epigrammata, ne iis quidem paucissimis

exceptis, quae GROTIUS *Latine non reddidit, atque ideo a nobis asteriscis notata sunt.*

Illud idem a nobis praestandum fuisset in Pauli Silentiarii Carmine de Thermis Pythicis, quod jam ab Aldi tempore libro septimo Epigrammatum subjici solet. At illud carmen cum in editione Juntina 1519 *ita perturbato ordine & confusa versuum conjunctione legeretur, ut nihil intelligi posset, atque eadem carminis perturbatio propagata esset in Frobenianis, Stephanianis & Wechelianis editionibus, quas potissimum secutus est* GROTIUS, *mirum sane non est, quod elegantis judicii vir illud, ita editum, ut bonum sensum non admitteret, latine reddere neglexerit. Nihilominus tamen id suo pristino loco posuissemus, nisi antistes doctissimus* P. D. HUETIUS, *qui hanc carminis confusionem vidit, sed male eam a Frobeniana* 1549 *repetit, cum potius a memorata editione Juntina* 1519 *deducenda sit, in suis ad Anthologiam notis amplum de eo commentarium dedisset: ante quod commentarium, loco nunc admodum opportuno, ita a nobis positum est, ut habetur in tribus Aldinis* 1503. 1521. & 1530. *atque editione Veneta, eodem anno* 1550. *apud Petrum & Joan. Mariam Nicolinos Sabienses in lucem emissa, cum ceterae editiones hic non ullo ordine sint.*

His omnibus ita dispositis accedunt duae appendices, altera Aldina, altera Stephanica, tum etiam quaecumque in praeclarissimo Inscriptionum, a Grutero editarum, leguntur opere, ut & alia plura GROTII *temporibus nondum typis vulgata epigrammata, de quibus Clericus & alii viri docti mentionem fecerunt, &* GROTIUS *ita scribit ad G. Joh Vossium ep.* 527. adjeci epigrammata non pauca, praeter ea, quae suae editioni subnexerat Henr. Stephanus, EX INSCRIPTIONIBUS ET LIBRIS. *Ne dicam de iis carminibus, quae e tenebris eruta vel plane nova vel pluribus versibus auctiora ipsi Anthologiae Planudeae pluribus in locis inserta sunt. Denique, ut ab hac editione nihil omnino ornatus abesset, praeter ea Theocriti carmina, quae in Anthologia inveniuntur, etiam quatuor alia, ab eodem* GROTIO *Latinis versibus reddita, huc introducenda esse, putavi.*

Est

Est itaque, ut ego quidem existimo, opus absolutum ac perfectum, quod ut, dum viveret, in lucem prodiret, omni studio laboravit nobilissimus auctor, & per plures quam centum & quinquaginta annos ab omnibus eruditis, ut splendidissimum humani ingenii monumentum, frustra fuit desideratum.

Notum est omnibus, qui his litterarum studiis operam dant, GROTIUM, *Parisiis habitantem anno* 1623 *edidisse Dicta poëtarum, quae apud Stobaeum exstant, emendata & Latino carmine reddita; cui Stobaeanae collectioni tribus annis post, quasi supplementum quoddam, adjunxit Excerpta ex Tragoediis & Comoediis Graecis, tum quae extant, tum quae perierunt, emendata & Latinis versibus reddita.*

Accedat ergo, *ut ipsius auctoris verbis utar,* **ad illos duos, velut fratres suos tertius hic liber, fructu quantum ex ante dictis colligi potest, magisque ipsa lectione apparebit, nihilo illis minor.**

De amoenitate vero ac praestantia hujus operis pluribus disserere nihil attinet. Illud tamen observandum arbitror, quod, cum ab eo jam inde tempore, quo primum instauratum ac renovatum fuit humaniorum litterarum studium, multi praestantissimi atque elegantissimi viri in nonnullis carminibus e Graeca Anthologia Latinis versibus reddendis operam suam locassent, nemo tamen inter omnes eos, quorum plures quam treceni memorantur principes, inventus sit, qui in Epigrammatibus Graecis Latinis versibus reddendis, vel verborum proprietate, sermonis perspicuitate, vel dictionis simplicitate atque elegantia cum HUGONE GROTIO *comparari possit. Adeo verum est quod dixit Brunckius,* **talem aut omnino nullum Graeca Epigrammata postulare interpretem;** *Quare nobis mirandum videtur, quod his temporibus, quibus* GROTIANI *ingenii hac in parte laetissimi hominibus doctis offeruntur fructus, etiam inveniantur, qui alias res somniant ac nobis, tanquam ignotam mercem, obtrudere volunt aliorum doctorum virorum Graecae Anthologiae versiones Latinas, inter quos inprimis est Chardon la Rochette, vir eruditus, qui in* (1) *Diariis Gallicis formam atque ha-*

(1) Magasin Encyclopedique. IV. anneé. tom. 1. pag. 77, et seqq.

habitum descripsit libri rarissimi, vulgo dicti omnium Horarum obsonia; *hic libellus, ab Hieronymo Megisero in lucem editus, duobus constat voluminibus, & magnum numerum habet Epigrammatum, Latinis versibus semel atque iterum a peritissimis viris redditorum. Jam dudum apud me est, & ne ad id obstupescat vir eruditus, sincere affirmare possum, meum exemplum, quod e Bibliotheca Burmanniana* (1) *jam ante viginti fere annos ad me pervenit, plane convenire cum ea descriptione, quae in istis Diariis accurata admodum, sed satis ampla occurrit. Quid vero in istis ita dictis obsoniis bonae frugis sit, si comparentur cum suavissimo & pleno* HUGONIS GROTII *convivio, ii demum intelligent, qui cum Henrico Stephano antea viderint, quam inornate, quam imperite, quam infideliter nonnulli in interpetrando se gesserint.*

Quod ne temere quis dictum existimet, duo tantum, ne diutius in his morer, afferam exempla, quorum unum ad elegantiam, alterum ad sinceritatem versionis spectat.

Primum exemplum est istius ipsius Megiseri, non mali sane poëtae, versio Latina Epigrammatis 4. Lib. 1. t. 38. *ubi fingitur Mercurius indignari voracitatem Herculis, qui secum simul in via positus optima quaeque dona, ab ambulantibus utrique oblata, solus auferret.*

HIERONYMUS MEGISERUS.

Hac qui transitis: seu commigratis in urbem,
In virides agros sive tenetis iter:
Nos duo qui fausto tutamur numine fines,
Ut pote hic Alcides, atque ego Mercurius,
Erga homines placidi, ast animis discordibus inter
Nos sumus: iste etenim praeripit atque vorat,
Si mihi devotus pyra, vel dono offerat uvam
Maturam, atque etiam si sit acerba data.

Est

(1) In Catalogo 1779. pag. 188 No. 1149. sub hoc titulo: Anthologia Epigramm. Graecorum cum latina diversorum interpr. Gr. et Lat. Franc. 1614.

Est invisa mihi talis communio: munus
Si quis fert, is non donet utrique simul.
Sed, nostrae, dicens, componat jurgia litis
Sume hoc Alcides, Mercuri at illud habe.

HUGO GROTIUS.

Heus quibus hac iter est, seu vos rus mittit in urbem,
Seu vos deliciae ruris ab urbe vocant,
Finibus appositi duo Di sumus, ipse ego Majae
Filius, alter hic est Amphitryoniades.
Ambo boni vobis: inter nos non ita: quippe
Huc si forte pirum quis tulit, ille vorat.
Non aliter tractat quamcumque invenerit uvam,
Seu matura satis, seu male cocta datur.
Hunc socium me posse pati nego, sed dare si quis
Quid cupiat, ne det, quaeso, duobus idem.
Hoc tibi sume nepos Atlantis, & hoc tibi, dicat,
Alcide: sic lis non erit ulla super.

Quicumque sensum habet Poëseos pulchritudinis atque elegantiae, hic facile dijudicabit, penes quem sit bene Graeca carmina vertendi facultas.

Sed jam videamus infidelitatem aut potius ignorantiam auctorum, qui Graeca epigrammata latine reddere voluerunt.

Legitur Epigramma Lib. 1. t. 79. Ep. 1. *cujus initium* Ἐκλήθην παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος. *de quo jam suo tempore* „† *Henr. Stephanus ita disseruit:* Ἐκλήθην *&c. id est* „*vocatus sum a te Rhetore (ad epulas videlicet,* „*aut ad prandium vel coenam) sive invitatus: is,* „*qui carmine ipsum reddidit, ita vertit illa ver-* „*ba,* Rhetora me dicis. *quod si in locis tam claris* „*& perspicuis ruunt velut in tenebris, & omnia,* „*miscent, quid eos in obscuris facturos putemus?*" *At in ea tam rara Megiseri collectione profecto haec non melius, sed etiam turpius se habent. Qui illud ibi epigramma* ver-

† In praef. ante Epigr. Graeca selecta 1570.

vertit, est Othomarus Luscinius, vir quavis fere pagina in Megiseri collectione notissimus. Versio talis est.

Rhetoris os summi vocor abs te, non tamen illud
Agnosco, hinc fama & major amicitia.
Namque vorans vulgi laudem mens, gaudia prorsus
Nulla capit, sensu ni probet illa suo.

Audiamus GROTIUM *hujus carminis interpretem.*

Non veni, quamquam tibi, vir facunde, vocatus,
Hic tamen addictum me tibi fecit honos.
Mens ignara dapum, sed quod sentitur ab illa
Est honor: haec animum pabula sola fovent.

Conferantur cum his Graeca, & Luscinium neque quidquam vidisse, neque intellexisse, fatendum est. Sed & alia ejusdem generis inter se comparentur plurima. Quilibet, harum rerum non ignarus, mecum sentiet, non modo inferioris ordinis homines, sed nec ipsum Scaligerum, nec Heinsium, nec Henr. Stephanum nec alios, licet linguae Graecae & poësios Latinae peritissimos, hic in eam laudis societatem venire potuisse, quam GROTIUS *divino suo ingenio solus sibi vindicavit. Omittamus igitur aliorum versiones, & non de iis, quas Megiserus, Rivinus, Stephanus aut alii collegerunt, simus solliciti, quibus persuasum esse oportet, unum* GROTIUM *& vim & eligantiam Graeci epigrammatis Latinis versibus expressisse. Quo carius illud munus nostrum debet esse Belgis, quoniam, ut in omni severiore doctrina, sic etiam in hoc leviore poësios genere se habuisse gloriari possunt civem, quem omnibus Germanis, Gallis, Anglis aliisque nationibus jure suo opponant.*

GROTIANAE *versioni adjecimus Praesulis doctissimi* P. D. HUETII *in Anthologiam notas: Primum quia plures praeclaras atque elegantes, a Brunckio & Jacobsio receptas emendationes, ad textum Planudeum refingendum, continent, & ad interpretationem locorum difficilium, in quibus, ut bene ait Jacobsius, haud pauca fideliter expedivit, plurimum conferunt.*

De-

Deinde quia vitiose admodum editae sunt, quod iis adhaerens vitium tollere tentavimus. Postremo quia celeberrimus Graevius, qui eas summi viri carminibus subjecit, has addi jam olim volebat Anthologiae Graecorum epigrammatum cum HUGONIS GROTII *versione; ut patet ex ipsius praefatione ante ejusdem* HUETII *poëmata, ubi haec verba leguntur.* „*Adjeci calci poëmatum notas* HUETII *in Anthologiam, quas ante duodecim admodum annos meae fidei commiserat, ut subnecterentur Anthologiae Graecorum epigrammatum cum versione* HUGONIS GROTII, *quam tum publicare constituerant Amsterodamenses cum ceteris magni viri ingenii monumentis. Sed & propter bellum, quo mox infestabamur diuturnum, & nescio quae alia, quae intervenerunt, spes illius tam desiderati operis evanuit. Ne autem tam eruditae & lectu dignissimae antistis Abrincensis observationes intercidant, statui rectius eas hic, quamvis alieno loco, legi quam nusquam.*"

HUETII *notas, suo loco hic itaque positas, excipiunt Frederici Sylburgii emendationes, adscriptae margini editionis Stephani, collatae cum* GRUTERI *exemplo, in quo collatio Palatini codicis habebatur, de quibus hoc in fronte libri datur testimonium.* „*Fredericus Sylburgius plurima epigrammata auctoribus suis restituit, quorum nomina in codice isto, manu exarato, adscripsit, nonnulla etiam verba, immo integros versus, qui deerant vulgo, instauravit.*" *Quid de his emendationibus & Codicis Palatini collatione judicandum sit, statuant viri eruditi. Nos putamus easdem esse notas, quas in Petri Francii bibliotheca per Sylburgium &* GRUTERUM *ad editionem Aldinam adjectas fuisse, memorat Fabricius* (†).

Il-

(†) Bibl. Gr. l. 3. cap. 28. p. 705.

Illud tantum hoc tempore de iis observamus, quod Fr. Jacobsius V. cl. erraverit, cum in proleg. animadv. pag. CXLIII & CXLIV. *putet, fuisse librum Fr. Sylburgii, quem Burmannus secundus ad Anthologiam Latinam saepissime laudat. Non sane liber est, quem ibi laudat Burmannus. Sed sunt tantum quaedam excerpta, & quidem ipsa illa, quae hic in fine leguntur, & cum multis aliis libris, ad Anthologiam Graecam illustrandam commodis, e bibliotheca Burmanniana ad nos pervenerunt: qua de re ut certi sint lectores, ne quid de aliis dicam locis, conferant modo epigr. 22. tit. 6. libr. 3. cum Sylburgii excerptis, & Burmanni notis ad Anthologiam Latinam,* (†) *& me verum fuisse videbunt.*

Quamvis, ut saepius illud jam monuimus, omne nostrae editionis ornamentum ab ea re potissimum proficisci debere arbitremur, quod emendatissime & integerrime GROTII *versiones suppeditet, tamen facere non possumus quin in eorum gratiam, qui virorum doctorum observationibus, & notis quibusdam ineditis unice delectantur, etiam ea, quae in nostra supellectile litteraria inveniuntur, ingenue cum illis communicemus.*

Qua in re, nisi nos cura prohibuisset, ne in nimiam molem hic liber excresceret, jam in hoc volumine istorum hominum voluntati uberius satisfacere conati essemus, quod nunc ad quartum volumen, in quo & nostrae ad hanc Anthologiam invenientur observationes, differendum.

In illa supellectile litteraria magni momenti est liber, qui habet Cl. Salmasii, ni fallor, notas ineditas ad editionem Aldinam, additis codicis Palatini lectionibus.

Huic comitem dabimus optimi et clarissimi Davidis Ruhnkenii epistolam, quo de viro hoc tempore nihil aliud dicemus, quam quod speremus fore, ut illi, suae familiae & verae eruditionis atque elegantiae cultoribus ante paucos menses morte erepto, talis propediem contingat laudator, qualem ipsum habuit Hemsterhusius.

Ex istius viri epistola apparebit, hunc Salmasii emendationum librum plane diversum esse ab eo, quo Brunckius usus est;

(†) Tom. 2. p. 222.

est; quem dum in lucem proferemus, simul nobis suborietur occasio disputandi, qualis aut quatenus istis Salmasii Codicis Palatini descriptionibus aut ex eo excerptis fides habenda sit, & quid de tota hac re, propter narrationum varietatem, multis tenebris involuta, omnino statuendum.

Perspicitis interea, viri Amicissimi, hanc Anthologiae Graecae editionem, quamvis videatur esse simplicissima, tamen multis laboribus ac vigiliis esse obnoxiam. Ad textum enim bene constituendum, in quo omnia posita sunt, ut in Latinis propter codicem manu P. Burmanni satis accurate descriptum & alium ab ipso GROTIO *emendatum & ad nos ex Anglia missum, omnia facile succedebant, sic in Graecis recte edendis longe aliter se res habebat. Hic plurimae variantes lectiones, quas Brunckius & alii viri docti, nulla istius immutationis ratione plerumque reddita, in contextum recipere non dubitarant, nos admodum habebant sollicitos.*

Quamvis enim illas modo cum GROTII *interpretatione, modo cum editionibus priscis, quas omnes habemus, comparaverimus, tamen nisi apertum vitium esset, aut manifestum foret,* GROTIUM *ab aliis commendatam lectionem fuisse secutum, a vulgata discedere nolebamus. Quod nostrum consilium quin multi reprehensuri sint, dubium non est: sed qui in hac opinione versantur, judicium suum in illud tempus differant, quo in nostris observationibus illius religionis, qua multas emendationes, etsi specie atque auctoritate quadam se commendant, admittere noluimus, justam rationem reddituri sumus.*

Praeterea aliorum novitatis amor, aliorum temeritas, aliorum intempestiva doctrina, quibus toties in his epigrammatibus emendandis fuit peccatum, adeo nos deterrebant, ut potius in receptis lectionibus acquiescere, quam in novis inventionis gloriam quaerere cuperemus, memores istius praecepti, quod vir doctissimus Gerardus Falkenburgius in epistola ad Jo. Sambucum ante Nonni Panopolitae Dionysiaca his verbis dedit „Hanc rationem nequidquam temere im„mutandi si omnes typographi sequerentur, neque „quorumvis emendationes infarcirent, multo faci-

„ lius cum veteribus auctoribus in gratiam redire-
„ mus. Dici enim vix potest; quoties nostrum nos
„ fallat judicium, cum saepe illa, quae heri pro
„ oraculis habuerimus, repudiemus, & nihili facia-
„ mus hodie. Quo circa non male illum olim judicasse
„ arbitror, qui interrogatus, quodnam Homeri exem-
„ plar omnium esset optimum, respondit, id quod mi-
„ nime est correctum. Quod si unquam verum fuit,
„ nos in dies verissimum experimur, quando pleri-
„ que tantum sibi sumunt, ut in veterum scriptis non
„ aliter ac suis quidvis sibi licere putent. Hanc ob
„ caussam etsi viderem in tuo archetypo plura vulne-
„ ra, quae vel mediocriter Graece doctus sanare pos-
„ set, malui tamen seorsum meas quasdam de locis
„ suspectis annotare conjecturas & lectiones, quam
„ quae mihi temere fortasse in mentem venerunt, pas-
„ sim in contextum, ut vocant, inserere."

Nunquam melius & verius quisquam meam de hac emendandi ratione sententiam explicare potuisset, quam fecit Falkenburgius, quem potissimum hic itaque auctorem sequar, quidquid dicant alii de admittendis vitiis, ut putant, dudum sublatis & lectionibus in integrum restitutis.

Antequam vero vos, amici, ab hac Anthologiae Graecae, contemplatione dimittam, quaedam de ipsius fatis dicenda arbitrarer, nisi noster Wyttenbachius, vir clarissimus & vera Graecarum litterarum cognitione in Europa hodie facile eruditorum princeps, de iis tam accurate, atque eleganter (1) disseruisset, ut nihil addi posse videatur.

Ex ea vero, quam Wyttenbachius dedit, descriptione Anthologiae illud tantum de ipsius conditione & statu breviter vobiscum communicandum putamus; quod quinque fuerint scriptores, quorum alii longe alio tempore, alio modo, epigram-

(1) Bibl. Crit. V. 1. p. 2. pag 20. & seqq.

grammata collegerunt. Primus est Meleager Tyrius, secundus Philippus Thessalonicensis, tertius Agathias, qui regnante Justiniano vixit, quartus Constantinus Cephalas, & quintus Maximus Planudes, cujus Anthologia, ex prioribus collectionibus magna ex parte desumta, huc usque sola litterarum typis vulgata, & a GROTIO *non solum quantacumque erat, verum etiam, ut vidimus, ampliore ornatu instructa, latinis versibus fuit reddita, cum Meleagri, Philippi & Agathiae collectiones jam dudum perierint. Quod idem procul dubio fatum fuisset Cephalae libri, nisi superiore seculo bona fortuna Heidelbergam adduxisset Cl. Salmasium, qui, dum alios ejus Bibliothecae codices excuteret, in eam Cephalae collectionem incidit, eamque, utpote tanto invento thesauro summo opere laetatus, quemadmodum plurimi opinantur, totam descripsit, quod mihi aliter visum est, quoniam nusquam relatum invenio, hoc Salmasii apographum quemquam vidisse.*

Negari quidem non potest, doctissimum virum & in exercitationibus Plinianis & in commentariis in Historiae Augustae scriptores aliisque suis operibus multa nova & antea inedita epigrammata in lucem protraxisse. Ut ne illud quidem dubium est, quin Salmasius ad vulgatas editiones Planudeae varias lectiones ex codice isto, ut dicitur, Palatino adnotaverit; sic enim exemplum Wechelianum habuit Brunckius, nos Aldinum, de quo, cum id necesse sit, nostram dicemus sententiam. Sed haec omnia non illud, quod quaerimus, probant. An Salmasius totum, quem invenit, codicem descripserit, ignotum est. Mihi quidem non fit verisimile propter illud, quo Salmasius erat, ingenium, quo omnia corraderet, effunderet atque ita acceleraret, ut sua bona, feliciter inventa, describendi, disponendi atque in ordinem redigendi non daretur locus, quod suo tempore demonstrare conabimur.

Illud tantum nobis hic animadvertendum, post Anthologiam primum editam, inventamque Cephalae collectionem nullum unquam tempus fuisse quo plures praestantioris ingenii viri se ad exornandam, illustrandam, atque emendandam Anthologiam Graecam summo studio contulerint. Quod quidem mirum videri

deri debet propter continua, quae Europam perturbant, bella; non minus elegantiorum litterarum ſtudiis inimica, quam humano generi pernicioſa.

Poſtquam enim accurata Joſephi Spaletti codicis Palatini deſcriptio per Ludovicum Erneſtum Gothanorum & Altenburgenſium Ducem ſereniſſimum, in publicam Gothanam Bibliothecam fuit delata, & eam adeundi viris doctis facultas data, ſtatim, ne alios memorem, eruditiſſimus Jacobſius, qui jam dudum cum epigrammatibus Graecis ſummam familiaritatem contraxerat, occaſionem nactus eſt, ampliſſimis & doctiſſimis commentariis Anthologiam Graecam illuſtrandi.

Huc accedit, quod, cum victores Galli inter alia opima, quae de ſummo Pontifice ſuperiore anno reportarunt ſpolia, etiam iſtum ipſum celeberrimum Codicem Palatinum Roma Lutetiam Pariſiorum deportandum curarint, undique concurſio facta ſit, ad eum novum poëſios Graecae theſaurum inſpiciendum & ex eo fructus, prout quisque utiles ſibi putabat, naviter colligendos. Quare nemo fere quisquam paulo doctior, ſive in Germania ſive in Gallia hodie invenitur, qui non Graecae Anthologiae aliquam curam gerat, ut ipſae ephemerides teſtantur.

Talis apis ſtridit liquefacta ad viſcera tauri.

Unde quin melioris notae mella proventura ſint, nemo facile dubitabit.

Nobis interea eſt quod gaudeamus, qui HUGONIS GROTII *voluntati ſatisfecimus, & novum ipſius ingenii monumentum in mediis rerum publicarum procellis bellorumque horriſono ſtrepitu, quibus ſemper retardatum fuit illud opus, in lucem dedimus. Tali enim modo apud exteras nationes & cives de humanioribus litteris nos bene mereri, atque ipſius patriae gloriam vindicare, arbitramur. Qua re nihil ſane gratius homini ingenuo accidere poteſt.*

Valete itaque viri amiciſſimi, & in optimarum artium ac diſciplinarum ſtudiis excolendis commilitones ſuaviſſimi.

Dabam die XXVII *Octobris* MDCCXCVIII. *Amſtelaedami.*

ἈΝΘΟΛΟΓΙ´Α ΔΙΑΦΟ´ΡΩΝ ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ´ΤΩΝ,

FLORILEGIUM VARIORUM EPIGRAMMATUM,

LATINIS VERSIBUS REDDITUM

AB

HUGONE GROTIO.

ἈΝΘΟΛΟΓΙ'ΑΣ
ΔΙΑΦΟ'ΡΩΝ
ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ'ΤΩΝ
ΤΟ' ΠΕ'ΜΠΤΟΝ ΒΙΒΛΙ'ΟΝ.

Ἐν τῷδε τῷ πέμπτῳ Τμήματι τῆς

ἈΝΘΟΛΟΓΙ'ΑΣ

Ἐπιγραμμάτων περιέχεται

Ἔκφρασις Χριστοδώρου, ποιητοῦ Θηβαίου Κοπτίτου, τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον, τὸ ἐπικαλούμενον τοῦ Ζευξίππου· Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπιγράμματα τῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ Κωνσταντινουπόλεως ἡνιόχων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Α.

Εἰς Δηΐφοβον.

Δηΐφοβος μὲν πρῶτος ἐϋγλύπτῳ ἐπὶ βωμῷ
Ἵστατο τολμήεις, κεκορυθμένος, ὄβριμος ἥρως,
Τοῖος ἐὼν οἷός περ ἐπ' ὀρνυμένῳ Μενελάῳ
Περθομένων ἤντησεν ἑῶν προπάροιθε μελάθρων.
Ἵστατο δὲ προβιβῶντι πανείκελος· εὖ δ' ἐπὶ κόσμῳ
Δόχμιος ἦν, μανίῃ δὲ κεκυφότα νῶτα συνέλκων,

Δριμὺ

FLORILEGII GRAECI VARIORUM EPIGRAMMATUM

LIBER QUINTUS,

QUI HABET

EXPLICATIONEM IMAGINUM,

In publico Gymnasio, quod Zeuxippus dicitur, factam

a Christophoro Poëta Thebaeo Aegyptio.
Et Inscriptiones Aurigarum, qui in Circo Constantinopoleos.

TITULUS PRIMUS.

I. *De Deiphobo.*

Primus stat galeam vibrans fortissimus heros
Deiphobus, caelo sculptam super arduus aram,
Qualis in Atridae sese tulit arma minoris
Obvius, ante suos, dum flagrant igne, penates.
Jam dicas inferre gradum; nam corpore curvo
Cernuus adstiterat, dorsum citus erigit ardor,

Δριμὺ μένος ξυνάγειρεν. ἕλισσε δὲ φέγγος ὀπωπῆς,
Οἷά τε δυσμενέων μερόπων πεφυλαγμένος ὁρμήν.
Λαιῇ μὲν σάκος εὐρὺ προΐσχετο· δεξιτερῇ δὲ
Φάσγανον ὑψόσ' ἄειρεν· ἔμελλε δὲ μαινομένη χεὶρ
Ἀνέρος ἀντιβίοιο κατὰ χροὸς ἄορ ἐλάσσειν·
Ἀλλ' οὐ χαλκὸν ἔθηκε φύσις πειθήμονα λύσσῃ.

Εἰς Αἰσχίνην ῥήτορα, καὶ εἰς Ἀριστοτέλην.

Κεκροπίδης δ' ἤστραπτε, νοήμονος ἄνθεα πειθοῦς,
Αἰσχίνης· λασίης δὲ συνείρυε κύκλα παρειῆς,
Οἷα πολυτροχάλοισιν ἀεθλεύων ἀγορῇσι.
Στείνετο γὰρ πυκινῇσι μεληδόσιν. ἄγχι δ' ἐκείνου
Ἦεν Ἀριστοτέλης, σοφίης πρόμος. ἱστάμενος δὲ
Χεῖρε περιπλέγδην συνεέργαθεν. οὐδ' ἐνὶ χαλκῷ
Ἀφθόγγῳ φρένας εἶχεν ἀεργέας, ἀλλ' ἔτι βουλὴν
Σκεπτομένῳ μὲν ἔϊκτο· συνιστάμεναι δὲ παρειαὶ
Ἀνέρος ἀμφιέλισσαν ἐμαντεύοντο μενοινήν,
Καὶ τροχαλαὶ σήμαινον ἀολλέα μῆτιν ὀπωπαί.

Εἰς Δημοσθένην.

Καὶ Παιανιέων δημηγόρος ἔπρεπε σάλπιγξ,
Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ σοφός, ὃ πρὶν Ἀθήναις
Πειθοῦς θελξινόοιο νοήμονα πυρσὸν ἀνάψας,
Ἀλλ' οὐχ ἠρεμέων διεφαίνετο, πυκνὰ δὲ βουλὴν
Ἐστρώφα, πυκινὴν γὰρ ἐείδετο μῆτιν ἑλίσσειν,
Οἷα κατ' εὐόπλων τεθοωμένος Ἠμαθιήων.
Ἦ τάχα κεν κοτέων τροχαλὴν ἐφθέγγετο φωνήν,
Ἄπνοον αὐδήεντα τιθεὶς τύπον. ἀλλά ἑ τέχνη
Χαλκείης ἐπέδησεν ὑπὸ σφρηγῖδι σιωπῆς.

Conglomeratque minas; ardentia lumina circum
En rotat, incautum ne qua ferus opprimat hoſtis.
Scutum laeva tenet, gladiumque adtollit in altum
Dextra, per infeſtum corpus quin protinus enſem
Transigeret lymphata manus: natura ſed aeris
Obſtat, magnanimoque negat parere furori.

II. *De Aeſchine Oratore & Ariſtotele.*

Atticus eloquio multum florente coruſcat
Aeſchines: velutique foro certaret in ipſo
Impiger, hirſutos malarum contrahit orbes.
Tanta eſt cura viro bene dicere. Proximus illi
Adſtat Ariſtoteles, ſapientum primus honore.
Conſertas tenet ecce manus, nec in aere quietem
Mens habet; in muta meditatur imagine magnum
Neſcio quid: ſtantesque genae nutantia produnt
Pondera, & ambiguum quo ſe ſententia vertat:
Velocesque oculi ſollers teſtantur acumen.

III. *De Demoſthene.*

Ex Paeaniadis populi tuba ſurgit in uſum,
Qui pater eloquii cum majeſtate ſonantis
Lumina ſuadelae mediis accendit Athenis:
Nulla quies animo, nunc huc nunc verſat & illuc
Conſilium, tales agitans ſub pectore curas,
Qualis erat, Macetum cum non exhorruit arma,
Forſan & in voces audax perrumperet ira,
Exprimeretque ſono quod volvit corde, ſed artis
Imperio tacet aes, & juſſa ſilentia ſervat.

Εἰς Εὐριπίδην.

Ἵϛατο δ' Εὐρίποιο φερώνυμος· ὡς δὲ δοκεύω,
Λάθρη ὑπὸ κραδίην τραγικαῖς ὡμίλεε Μούσαις,
Ἔργα σαοφροσύνης διανεύμενος· ἦν γὰρ ἰδέσθαι
Οἷά τε που θυμέλῃσιν ἐν Ἀτθίσι θύρσα τινάσσων.

Εἰς Παλαίφατον.

Δάφνῃ μὲν πλοκαμῖδα Παλαίφατος ἔπρεπε μάντις
Στεφόμενος· δόκεεν δὲ χέειν μαντώδεα φωνήν.

Εἰς Ἡσίοδον καὶ εἰς Πολύειδον μάντιν,
καὶ εἰς Σιμωνίδην.

Ἡσίοδος δ' Ἀσκραῖος ὀρειάσιν εἴδετο Μούσαις
Φθεγγόμενος, χαλκὸν δ' ἐβιάζετο θυάδι λύσσῃ,
Ἔνθεον ἱμείρων ἀνάγειν μέλος. ἐγγύθι δ' αὐτοῦ
Μαντιπόλος πάλιν ἄλλος ἔην Φοιβηΐδι δάφνῃ
Κοσμηθεὶς Πολύειδος. ἀπὸ ϛομάτων δὲ τινάξαι
Ἤθελε μὲν κελάδημα θεοπρόπον· ἀλλά ἑ τέχνη
Δεσμῷ ἀφωνήτῳ κατερήτυεν. Οὐδὲ σὺ μολπῆς
Εὔνασας ἁβρὸν ἔρωτα Σιμωνίδη, ἀλλ' ἔτι χορδῆς
Ἱμείρεις, ἱερὴν δὲ λύρην οὐ χερσὶν ἀράσσεις.
Ὤφελεν ὁ πλάσσας σε, Σιμωνίδη, ὤφελε χαλκῷ
Συγκεράσαι μέλος ἡδύ· σὲ δ' ἂν καὶ χαλκὸς ἀναυδὴς
Αἰδόμενος ῥυθμοῖσι λύρης ἀνήχεε μολπήν.

Εἰς Ἀναξιμένην.

Ἦν μὲν Ἀναξιμένης νοερὸς σοφὸς, ἐν δὲ μενοινῇ
Δαιμονίης ἐλέλιζε νοήματα ποικίλα βουλῆς.

IV. *De Euripide.*

Euripi qui nomen habet mirare poëtam:
Nunc quoque cum tragicis loquitur, ſed corde, Camoenis
Caſti moris amans: talis tantusque videri
Attica vibravit qualis per pulpita thyrſum.

V. *De Palaephato.*

Caeſariem lauri ſibi fronde Palaephatus ornat:
Fatidicis ſonitura putes jam vocibus aera.

VI. *De Heſiodo & Polyido vate & Simonide.*

Differere Heſiodum Muſis habitantibus Aſcrae
Summa putes: ipſum quin aes quoque cogere tentat
Edendos ad voce ſonos. Stat proximus illi
Frondis Apollineae, Polyidus honore ſuperbus,
Oraque conatur fatis aperire canendis:
Ars vetat: adſtringunt captivam vincula linguam.
Nec tibi cantandi deceſſit blanda cupido
O Muſis adamate Simonida: nunc quoque cordi
Eſt lyra, ſed digiti nervos pulſare recuſant;
Atque utinam dulces fictor potuiſſet in aere
Admiſcere modos: tamen aes tibi ſe approbat ipſum,
Et ſonitum mota quavis teſtudine reddit.

VII. *De Anaximene.*

Mentis Anaximenes ſapientis acumine pollens
Verſabat varios divino pectore ſenſus.

VIII.

Εἰς Κάλχαντα.

Θεστορίδης δ' ἄρα μάντις εὔσκοπος ἵστατο Κάλχας,
Οἷά τε θεσπίζων, ἐδόκει δέ τε θέσφατα κεύθειν,
Ἢ στρατὸν οἰκτείρων Ἑλλήνιον, ἢ ἔτι θυμῷ
Δειμαίνων βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Εἰς Πύῤῥον, τὸν καὶ Νεοπτόλεμον.

Δέρκεό μοι σκύμνον πτολιπόρθιον Αἰακιδάων,
Πύῤῥον Ἀχιλλείδην, ὅσον ἤθελε χερσὶν ἑλίσσειν
Τεύχεα χαλκήεντα, τὰ μή οἱ ὤπασε τέχνη·
Γυμνὸν γάρ μιν ἔτευξεν; ὁ δ' ὑψόσε φαίνετο λεύσσων,
Οἷά περ ἠνεμόεσσαν ἐς Ἴλιον ὄμμα τιταίνων.

Εἰς Ἀμυμώνην, τοῦ Δανάου θυγατέρα.

Ἧστο δ' Ἀμυμώνη ῥοδοδάκτυλος· εἰσοπίσω μὲν
Βόστρυχον ἀκρήδεμνον ἑῆς συνέεργεν ἐθείρης.
Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον. ἀναστέλλουσα δ' ὀπωπὰς
Εἰνάλιον σκοπίαζε μελαγχαίτην παρακοίτην.

Εἰς Ποσειδῶνα.

Ἐγγύθι δ' εὐρύστερνος ἐφαίνετο Κυανοχαίτης,
Γυμνὸς ἐών; πλόκαμοι δὲ καθειμένον εἶχεν ἐθείρης,
Καὶ διερὸν δελφῖνα προΐσχετο, χειρὶ κομίζων
Δῶρα πολυζήλοιο γάμων μνηστήρια κούρης.

Εἰς Σαπφώ.

Πιερικὴ δὲ μέλισσα, λιγύθροος ἕζετο Σαπφὼ
Λεσβιάς, ἠρεμέουσα· μέλος δ' ἔνυμνον ὑφαίνειν
Σιγαλέαις δοκέεσκεν ἀναψαμένη φρένα Μούσαις.

Εἰς

VIII. *De Calchante.*

Egregius vatum natus de Theſtore Calchas
Lymphato ſimilis tamen intus fata recondit:
Seu Danaûm miſerans mala ob impendentia gentem,
Sive Mycenaei metuens ſibi regis ab ira.

IX. *De Pyrrho qui &*
Neoptolemus.

Aſpice qui patrem factis imitatur Achillem,
Magnanimum Aeaciden: hoſtilia moenia flagrant
Ecce manus aequare ſolo: prohibentur ab arte
Quae nudum ſtatuit: ſurſum tamen arduus acre
Spectat, in Iliacas oculos ceu dirigit arces.

X. *De Amymone Danai*
filia.

Hîc ſedet, & manibus roſeis a vertice retro
Stringit Amymone ſparſos ſine lege capillos:
Fronte ſed intecta longe ſua lumina mittit,
Si videat dominum maris adventare maritum.

XI. *De Neptuno.*

Nec procul ipſe Jovis nudo cum corpore frater,
Horrida velatus demiſſis crinibus ora,
Advenit, aequoreo vectus Delphine per undas,
Et ſibi dilectae fert dona jugalia Nymphae.

XII. *De Sappho.*

Hîc apis Aonidum nil moto corpore Lesbis
Docta ſedet vates; quantumque ex ore videre eſt,
Dulce parat carmen taciturnis enthea Muſis.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Φοῖβος δ' εἱστήκει τριποδιλάλος· ἦν δ' ἄρα χαίτης
Εἰσοπίσω σφίγξας ἄδετον πλόκον· ἀλλ' ἐνὶ χαλκῷ
Γυμνὸς ἔην, ὅτι πᾶσιν ἀνειρομένοισιν Ἀπόλλων
Γυμνῶσαι δεδάηκεν ἀληθέα θήνεα μοίρης.
Ἢ ὅτι πᾶσιν ὁμῶς ἀναφαίνεται. ἠέλιος γὰρ
Φοῖβος ἄναξ, καθαρὴν δὲ φέρει τηλεσκόπον αἴγλην.

Εἰς Ἀφροδίτην.

Ἄγχι δὲ Κύπρις ἔλαμπεν. ἔλειβε δὲ νώροπι χαλκῷ
Ἀγλαΐης ῥαθάμιγγας· ἀπὸ στέρνοιο δὲ γυμνὴ
Φαίνετο μὲν, φᾶρος δὲ συνήγαγεν ἄντυγι μηρῶν,
Χρυσείῃ πλοκαμῖδας ὑποσφίγξασα καλύπτρῃ.

Εἰς Ἀλκιβιάδην.

Κλεινιάδην δὲ τέθηπα, περιστίλβοντα νοήσας
Ἀγλαΐῃ· χαλκῷ γὰρ ἀνέπλεκε κάλλεος αὐγὴν,
Τοῖος ἐὼν, οἷός περ ἐν Ἀτθίδι, μητέρι μύθων,
Ἀνδράσι Κεκροπίδῃσι πολύφρονα μῆτιν ἀγείρων.

Εἰς Χρύσην.

Χρύσης δ' αὖ ἱερεὺς πέλας ἵστατο, δεξιτερῇ μὲν
Σκῆπτρον ἀνασχόμενος Φοιβήϊον· ἐν δὲ καρήνῳ
Στέμμα φέρων. μεγέθει δὲ κεκασμένος ἔπρεπε μορφῆς,
Οἷά περ ἡρώων ἱερὸν γένος· ὡς δοκέω δὲ,
Ἀτρεΐδην ἱκέτευε. βαθὺς δέ οἱ ἤνθεε πώγων,
Καὶ τανάης ἄπλατος ἐσύρετο βότρυς ἐθείρης.

Εἰς

XIII. *De Apolline.*

Stat Phoebus tripodum custos, retroque solutum
Ipse tenet crinem: nudusque apparet in aere;
Vel quia fatorum quicquid secreta recondunt
Consilia, id populo nudat consultus Apollo:
Vel quia sol, idem Phoebi quoque nomine dictus,
Irradiat terras, & puro lumine lustrat.

XIV. *De Venere.*

Huic vicina Venus fulgenti stillat in aere
Dulce decus formae: spectandaque pectore toto
Nuda, toros femorum contracto tegmine velat:
Aurea contortos adstringit spira capillos.

XV. *De Alcibiade.*

Cliniaden miror: tanta illi gratia formae,
Membrorumque vigor juvenilis in aere coruscat.
Talis adest, qualis spectatus in Atthide turba
Consilio prudente tribus, linguaque trahebat.

XVI. *De Chryse.*

Non procul inde gerit Chryses Phoebea sacerdos
Sceptra manu, sacra crines velante corona,
Tantus frontis honor, tanto se corpore tollit:
Heroum patet esse genus: ni fallor, Atridae
Supplicat; ad pectus demittitur hispida barba,
Et gravis inculto pendet de crine corymbus.

Εἰς Ἰούλιον Καίσαρα.

Καισαρ δ' ἐγγὺς ἔλαμπεν Ἰούλιος, ὅς ποτε Ῥώμην
Ἀντιβίων ἔστεψεν ἀμετρήτοισι βοείαις.
Αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιν ἐπωμαδὸν ἦεν ἀείρων,
Δεξιτερῇ δὲ κεραυνὸν ἀγάλλετο χειρὶ κομίζων,
Οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὐσονίοισιν ἀκούειν.

Εἰς Πλάτωνα.

Εἱστήκει δὲ Πλάτων θεοείκελος, ὁ πρὶν Ἀθήναις
Δείξας κρυπτὰ κέλευθα θεοκράντων ἀρετάων.

Εἰς Ἀφροδίτην.

Ἄλλην δ' εὐπατέρειαν ἴδον χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Γυμνὴν παμφανόωσαν· ἐπὶ στέρνων δὲ θεαίνης,
Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο χυθεὶς ἐλελίζετο κεστός.

Εἰς Ἑρμαφρόδιτον.

Ἵστατο δ' Ἑρμαφρόδιτος ἐπήρατος, οὔθ' ὅλος ἀνὴρ,
Οὔτε γυνή. μικτὸν γὰρ ἔην βρέτας. ἦ τάχα κοῦρον
Κύπριδος εὐκόλποιο καὶ Ἑρμάωνος ἐνίψεις.
Μαζοὺς μὲν σφριγόωντας ἐδείκνυεν, οἷά τε κούρη·
Σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος αἰδοῦς,
Ξυνῆς ἀγλαΐης κεκερασμένα σήματα φαίνων.

Εἰς Ἤρινναν.

Παρθενικὴ δ' Ἤριννα λιγύθροος ἕζετο κούρη,
Οὐ μίτον ἀμφαφόωσα πολύπλοκον, ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ
Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης.

Εἰς

XVII. *De Julio Caesare.*

Julius hos ſequitur Caeſar, quo praeſide Roma
Hoſtibus ereptos ſcutorum vidit acervos:
Torva tuens humeris ingentibus inſidet aegis:
Fulminis horriſonum minitatur dextera telum:
Alter hic eſt patriae Latialis Juppiter urbi.

XVIII. *De Platone.*

Stat Plato par Superis, qui, quod ſub nocte latebat,
Divinae virtutis iter praeluxit Athenis.

XIX. *De Venere alia.*

Altera conſpecta eſt etiam Venus aurea nobis,
Digna Jovis ſoboles, formoſo corpore toto
Nuda, ſed ex tenera ceſtus cervice fluebat.

XX. *De Hermaphrodito.*

Hermaphroditus adeſt, nec vir, nec femina totus,
Mixta ſed effigies: conſpectu corporis ipſum
Mercurio dices & pulchra Cypride natum.
Monſtrat virgineo turgentes more papillas,
Monſtrat ab inguinibus partes ſine veſte paternas,
Mixta gerens gemino de ſexu ſigna decoris.

XXI. *De Erinna.*

Hic Erinna ſedet, virgo cantare perita:
Penſa manu non tractat: apis ſed ſedula more
Pierium tacito deſtillat pectore nectar.

Εἰς Τέρπανδρον.

Μήτε λίπης Τέρπανδρον εὔθροον, οὗ τάχα φαίης
Ἔμπνοον, οὐκ ἄφθογγον ἰδεῖν βρέτας· ὡς γὰρ ὀΐω,
Κινυμέναις πραπίδεσσιν ἀνέπλεκε μύστιδα μολπὴν,
Ὥς ποτε δινήεντος ἐπ' Εὐρώταο ῥοάων
Μυστιπόλῳ φόρμιγγι κατεπρήϋνεν ἀείδων
Ἀγχεμάχων κακότητας Ἀμυκλαίων ναετήρων.

Εἰς Περικλῆν, καὶ Πυθαγόραν.

Ἠγασάμην δ' ὁρόων σε, Περίκλεες, ὅττι καὶ αὐτῷ
Χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημηγόρον ἦθος ἀνάπτεις,
Ὥς ἔτι Κεκροπίδῃσι θεμιστεύων πολιήταις,
Ἢ μόθον ἐντύνων Πελοπήϊον· ἱστάμενος δὲ
Ἔπρεπε Πυθαγόρης Σάμιος σοφός· ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ
Ἐνδιάειν ἐδόκευε, φύσις δ' ἐβιάζετο χαλκοῦ,
Πλημμύρων νοερῇσι μεληδόσιν. ὡς γὰρ ὀΐω,
Οὐρανὸν ἀχράντοισιν ἐμέτρεε μοῦνον ὀπωπαῖς.

Εἰς Στησίχορον.

Στησίχορον δ' ἐνόησα λιγύθροον, ὅν ποτε γαῖα
Σικελίη μὲν ἔφερβε, λύρης δ' ἐδίδαξεν Ἀπόλλων
Ἁρμονίην, ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐόντα.
Τοῦ γὰρ τικτομένοιο, καὶ ἐς φάος ἄρτι μολόντος,
Ἔκποθεν ἱερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἀηδὼν
Λάθρη ἐφεζομένη λιγυρὴν ἀνεβάλλετο μολπήν.

Εἰς Δημόκριτον.

Χαῖρέ μοι Ἀβδήρων, Δημόκριτε, κῦδος ἀρούρης,
Ὅττι σὺ καλλιτόκοιο φύσης ἐφράσσαο θεσμοὺς,

Λεπτὰ

XXII. *De Terpandro.*

Sed neque Terpander tibi praetereundus, in ipſo
Aere virum ſpirare putes: ita vividus ecce
Dulcia divinis meditatur carmina curis:
Qualis ad Eurotae reſperſas vortice ripas,
Arcana moderans nervos teſtudinis arte,
Corruptas vitiis ad recta reduxit Amyclas.

XXIII. *De Pericle & Pythagora.*

Multum te, Pericles, miror, quod in aere videndus
Hîc etiam ſervas vultumque habitumque diſerti,
Qualis eras quondam vel legum ſuaſor Athenis
Vel belli in Pelopis populos: cui proximus adſtat
Pythagoras Samius. vultus decet iſte, videtur
Naturam contra aeris in ipſo vivere caelo.
Sic animum curis, hominem ſuperantibus, implet,
Sic puris ingentem oculis metitur olympum.

XXIV. *De Steſichoro.*

Steſichorum agnoſco Siculae telluris alumnum,
Viſcera cujus adhuc intra materna latentis
Ingenium ad citharae cantus formavit Apollo:
Unde etiam, lucis cum primum venit in oras,
Daulias infantis tenero conſedit in ore,
Praeſago tremulos immulgens gutture cantus.

XXV. *De Democrito.*

Abderae decus eximium, Democrite, ſalve;
Tu namque aeternas Naturae pandere leges

Au-

Λεπτὰ διακρίνων πολυΐδμονος ὄργια Μούσης.
Αἰεὶ δὲ σφαλερὰς ἐγέλας βιότοιο κελεύθους·
Εὖ εἰδὼς ὅτι πάντα γέρων παραμείβεται αἰών.

Εἰς Ἡρακλῆν, καὶ εἰς Αὔγην, καὶ εἰς Αἰνείαν.

Ἡρακλέης δ' ἀνίουλον ἐδείκνυε κύκλον ὑπήνης,
Μῆλα λεοντοφόνῳ παλάμῃ χρύσεια κομίζων,
Γαίης ὄλβια δῶρα Λιβυστίδος. ἐγγύθι δ' αὐτοῦ
Παλλάδος ἀρήτειρα παρίστατο παρθένος Αὔγη,
Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν· οὐ γὰρ ἐθείρας
Κρηδέμνῳ συνέεργεν· ἑὰς δ' ἀνετείνετο χεῖρας,
Οἷά τε κικλήσκουσα Διὸς γλαυκώπιδα κούρην,
Ἀρκαδικῆς Τεγέης ὑπὸ δειράδας. ἵλαθι γαίης
Τρωϊάδος βλάστημα σακεσπάλον, ἵλαθι λάμπων
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε. σαῖς γὰρ ὀπωπαῖς
Ἀγλαΐης πνείουσα σοφὴ περιλείβεται αἰδὼς,
Θέσκελον ἀγγέλλουσα γένος χρυσῆς Ἀφροδίτης.

Εἰς Κρέουσαν.

Ἠγασάμην δὲ Κρέουσαν ἰδὼν πενθήμονι κόσμῳ,
Σύγγαμον Αἰνείαο κατάσκιον. ἀμφὶ γὰρ αὐταῖς,
Ἀμφοτέραις κρήδεμνον ἐφελκύσασα παρειαῖς,
Πάντα πέριξ ἐκάλυψε ποδηνεκέϊ χρόα πέπλῳ,
Οἷά τε μυρομένη. τὰ δὲ χάλκεα δάκρυα Νύμφης
Ἄρεϊ δουρίκτητον ἐμαντεύοντο τιθήνην,
Ἴλιον, Ἀργείοισιν ἐελμένον ἀσπιδιώταις.

Εἰς Ἕλενον.

Οὐδ' Ἕλενος κοτέων ἀπεπαύετο· πατρὶ δὲ νηλὴς
Φαίνετο, δινεύων ἔτι που χόλον. ἣν μὲν ἀείρων

Δεξι-

Ausus es, & minimas animo discernere partes.
Non injusta tibi vitam ridere voluptas,
Quando longa dies vi turbinis omnia versat.

XXVI. *De Hercule, de Auge, & de Aenea.*

Alcides investis adhuc, quibus ante leonem
Perculerat, manibus telluris dona Libyssae
Aurea mala gerit. Juxta formosa videri
Stat sacra belligerae servans Tritonidos Auge,
Dejiciens humero vestem, nam tota soluti
Colla tegunt crines: at palmas tollit in altum,
Tamquam vota ferens ad magnae Pallados aras
Fumantes Tegeaea super juga. Tu quoque salve,
Iliados terrae germen, patriaeque fidele
Consilium, Aenea, bellis celeberrime, cujus
Ex oculis pariter pudor & prudentia manant;
Divinumque almae Veneris genus esse loquuntur.

XXVII. *De Creüsa.*

Suspicio cultu luctum testante Creüsam,
Aeneae dignam thalamo: sic occulit ora,
Purpureasque genas tenui sibi velat amictu,
Nullaque demissam vestem pars corporis extra est.
Quam saevus dolor est? apparet fletus in aere.
Nam gemit hostili patriam sub Marte teneri
Ilion, & Priami Danaos per tecta vagari.

XXVIII. *De Heleno.*

Priamiden Helenum neque nunc trux ira relinquit;
Saevus adhuc patriae est; en ut libamine plenam

Δεξιτερῇ φιάλην ἐπιλάβιον· ὡς δοκέω δὲ,
Ἐσθλὰ μὲν Ἀργείοις μαντεύετο καλὰ τιθήνης
Ἀθανάτοις ἠρᾶτο πανύστατα σήματα φαίνειν.

Εἰς Ἀνδρομάχην.

Ἀνδρομάχη δ' ἕστηκε ῥοδόσφυρος Ἠετιώνη,
Οὔτι γόον σταλάουσα πολύστονον. ὡς γὰρ ὀΐω,
Οὔπω ἐνὶ πτολέμῳ κορυθαιόλος ἤριπεν Ἕκτωρ,
Οὐδὲ φερεσσακέων ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν.
Δαρδανίην ξύμπασαν ἐληΐσσαντο τιθήνην.

Εἰς Μενέλαον.

Ἦν δ' ἐσιδεῖν Μενέλαον ἀρήϊον, ἀλλ' ἐπὶ νίκῃ
Γηθόσυνον. σχεδόθεν γὰρ ἐθάλπετο χάρματι πολλῷ,
Δερκόμενος ῥοδόπηχυν ὁμόφρονα Τυνδαρεώνην.

Εἰς Ἑλένην.

Ἠγασάμην δ' Ἑλένης ἐρατὸν τύπον, ὅττι καὶ αὐτῷ
Χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πανίμερον· ἀγλαΐη γὰρ
Ἔπνεε θερμὸν ἔρωτα καὶ ἀψύχῳ ἐνὶ τέχνῃ.

Εἰς Ὀδυσσέα καὶ εἰς Ἑκάβην.

Πυκναῖς δὲ πραπίδεσσιν ἀγάλλετο Δῖος Ὀδυσσεύς.
Οὐ γὰρ ἔην ἀπάνευθε πολυτρέπτοιο μενοινῆς,
Ἀλλ' ἔτι κόσμον ἔφαινε σοφῆς φρενός. ἦν δ' ἐνὶ θυμῷ
Καγχαλόων. Τροίην γὰρ ἐγήθεε πᾶσαν ὀλέσσας
Ἧσι δολοφροσύνῃσι. σὺ δ' Ἕκτορος ἔννεπε μῆτερ,
Τίς σε, πολυτλήμων Ἑκάβη, τόσα δάκρυα λείβειν
Ἀθανάτων ἐδίδαξεν ἀφωνήτῳ ἐνὶ κόσμῳ;
Οὐδέ σε χαλκὸς ἔπαυσεν ὀϊζύος, οὐδέ σε τέχνη

Ἀπε-

Dextra tenet pateram. Si quid mihi credis, Achivos
Omine prosequitur laeto, superosque precatur,
Signa laboranti dent exitialia Trojae.

XXIX. *De Andromache.*

Adstat & Andromache regum nurus Eëtione,
Nec flet, nec gemitum ducit de pectore: nondum,
Ut reor, Aemonius raptaverat Hectora currus.
Nondum Dardaniae campos vastarat, & urbes
Victor in Argolicis fulgens exercitus armis.

XXX. *De Menelao.*

Vis micat in vultu Menelai Martia, sed sunt
Gaudia mixta simul, quoniam victoris ad ulnas
Spectatur veniens pulcherrima Tyndarione.

XXXI. *De Helena.*

At facies Helenae vere mirabilis; ipsi
Namque aeri dedit illa decus; naturaque in arte est,
Et labor exanimis flagrantes spirat amores.

XXXII. *De Ulysse & Hecuba.*

Multiplices inter curas exsultat Ulysses,
Consiliis vacuus numquam: se monstrat in ore
Majestas animi: taciturno pectore laetus
Ridet adhuc, Trojana suis cecidisse triumphans
Moenia vasta dolis. Sed te, moestissima mater
Hectoris, in muta cum stes spectanda figura,
Quis Superûm docuit tantos emittere fletus?
Finitus nec in aere dolor tibi, muta nec artis

Ἄπνοος οἰκτείρασα δυσαλγέος ἔσχεθε λύσσης·
Ἀλλ᾽ ἔτι δακρυχέουσα παρίστασαι· ὡς δὲ δοκεύω,
Οὐκ ἔτι δυστήνου μόρον Ἕκτορος, οὐδὲ ταλαίνης
Ἀνδρομάχης βαρὺ πένθος ὀδύρεαι, ἀλλὰ πεσοῦσαν
Πατρίδα σήν. Φᾶρος γὰρ ἐπικρεμὲς ἀμφὶ προσώπῳ
Πήματα μὲν δείκνυσιν. ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι
Πένθος ὑποβρύχιον, κεχαλασμένοι ἄχρι πεδίλων.
Ἄλγεϊ γὰρ πυμάτῳ δέδεσαι φρένα· καδδὲ παρειῆς
Δάκρυα μὲν σταλάεις. τὸ δὲ δάκρυον ἔσβεσε τέχνη,
Ἄπλετον ἀγγέλλουσα δυσαλθέος αὐχμὸν ἀνίης.

Εἰς Κασσάνδραν.

Κασσάνδρην δ᾽ ἐνόησα θεοπρόπον· ἀλλ᾽ ἐνὶ σιγῇ
Μεμφομένη γενετῆρα, σοφῆς ἀνεπίμπλατο λύσσης,
Οἷά τε θεσπίζουσα πανύστατα πήματα πάτρης.

Εἰς Πύῤῥον.

Πύῤῥος δ᾽ ἄλλος ἔην πτολιπόρθιος, οὐκ ἐπὶ χαίτης
Ἱπποκόμον τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἐλίσσων·
Ἀλλ᾽ ἄρα γυμνὸς ἔλαμπε, καὶ ἄχνοον εἶχεν ὑπήνην.
Δεξιτερὴν δ᾽ ἀνέτεινεν, ἑὴν ἐπιμάρτυρα νίκης,
Δοξὰ Πολυξείνην βαρυδάκρυον ὄμμασι λεύσσων.

Εἰς Πολυξένην.

Εἰπὲ Πολυξείνη, δοσπάρθενε, τίς τοι ἀνάγκη
Χαλκῷ ἐν ἀφθόγγῳ κεκρυμμένα δάκρυα λείβειν;
Πῶς δὲ τεῷ κρήδεμνον ἐπειρύσσασα προσώπῳ,
Ἵστασαι αἰδομένη μὲν ἀλίγκιος; ἀλλ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Πένθος ἔχεις; μὴ δή σε τεὸν πτολίεθρον ὀλέσσας
Ληΐδα Πύῤῥος ἔχει Φθιώτιος; οὐδέ σε μορφὴ

Ῥίσα-

Effigies moestos fecit cessare furores:
Stas miserum plorans heu nunc quoque. Non tibi luctus
Causa jacens Hector, tantoque orbata marito
Andromacha infelix, sed Achivis ignibus hausta
Patria. quippe latens obducto tegmine vultus
Grande malum loquitur, tormentaque saeva sub alto
Corde pedes dejecta fluit quae vestis ad imos.
Nil dolor hic, quo crescat, habet: cadit orbe genarum
Lachryma, sed docta subito sorbetur ab arte,
Ut pateat quanto luctus gravis ardeat aestu.

XXXIII. *De Cassandra.*

Cassandram video vatem: tacet atque tacendo
Multa patrem culpat sapienti plena furore,
Quae patriae ventura super, praesaga malorum.

XXXIV. *De Pyrrho.*

Ecce ferox Pyrrhus captis modo moenibus, hastam
Non vibrat, aut pennis cristata casside fulget.
Armis corpus habet, malas lanugine nudas:
Adtollensque (placet tantum victoria) dextram
Aspicit obliquo te, moesta Polyxena, vultu.

XXXV. *De Polyxena.*

Quae tandem te causa, Polyxena, cogit in aere
Sic positam lachrymis rorare latentibus ora?
Cur obtecta genas vis erubuisse videri?
Sed moeres magis, & condis sub corde dolorem,
Indignans si te patriae tot causa malorum
Phthiam Pyrrhus agat: sed non crudelia quivit

Ῥύσατο, τοξεύσασα Νεοπτολέμοιο μενοινήν,
Ἥ ποτε θηρεύσασα τεοῦ γενετῆρα Φονῆος,
Εἰς λίνον αὐτοκέλευστον ἀελπέος ἦγεν ὀλέθρου;
Ναὶ μὰ τὸν ἐν χαλκῷ νοερὸν τύπον, εἴ νύ σε τοίην
Ἔδρακε Πύῤῥος ἄναξ, τάχα κεν ξυνήονα λέκτρων
Ἤγετο, πατρῴης προλιπὼν μνημήια μοίρης.

Εἰς Αἴαντα τὸν Λοκρόν.

Ἠγασάμην δ' Αἴαντα, τὸν ὀβριμόθυμος Ὀϊλεὺς
Λοκρίδος ἐσπέρμηνε πελώριος, ἕρκος ἀρούρης.
Φαίνετο μὲν νεότητι κεκασμένος. οὐδὲ γὰρ ἦεν
Ἀνθεϊ λαχνήεντι γενειάδος ἄκρα χαράξας.
Γυμνὸν δ' εἶχεν ἅπαν στιβαρὸν δέμας· ἠνορέῃ δὲ
Βεβριθὼς, ἐλέλιζε μαχήμονος οἶστρον Ἐνυοῦς.

Εἰς Πάριν.

Αἰδομένῳ μὲν ἔοικεν ὁ βουκόλος. εἶχε δ' ὀπωπὴν
Πλαζομένην ἑτέρωσε δυσίμερος. αἴδετο γάρ που
Οἰνώνην βαρύδακρυν ἰδεῖν Κεβρηνίδα Νύμφην.

Εἰς Οἰνώνην.

Οἰνώνη δὲ χόλῳ φρένας ἔζεεν, ἔζεε πικρῷ
Ζήλῳ θυμὸν ἔδουσα· Πάριν δ' ἐκέλευε λαθοῦσα
Ὄμματι μαινομένῳ· κρυφίην δ' ἤγγελλεν ἀπειλὴν
Δεξιτερῇ βαρύποτμον ἀναινομένη παρακοίτην.

Εἰς Μίλωνα.

Ἦν δὲ παλαισμοσύνην δεδαημένος ὄβριμος ἀνήρ.
Εἰ δὲ Φίλων ἤκουε, πελώριος· εἴτε Φιλάμμων,
Εἴτε Μίλων Σικελῆς ἔρυμα χθονὸς, οἶδεν Ἀπόλλων.

Οὐ

Corda Neoptolemi dulcis tua forma domare,
Ipsius ut quondam, cui tu sis victima, patrem
Traxerat in minime speratae retia mortis;
Juro sed hanc ipsam, quae fulget in aere, figuram:
Si talis conspecta fores, te conjuge ducta
Pyrrhus Achilleae monitus contemneret umbrae.

XXXVI. *De Ajace Locro.*

Juvit & Ajacem generosum visere, sevit
Quem fortis, tutela Locrae telluris, Oïleus,
Integer, in primo vernabat flore juventae,
Vestitus tenera nondum lanugine malas.
Arma procul; sed sic etiam (fiducia tanta
Corporis) ingenti bellum clamore vocabat.

XXVII. *De Paride.*

Ecce pudens alio divertit lumina pastor
Captus amore novo: nec sustinet ore tueri
Oenonen madidam lachrymis Cebrenida Nympham.

XXXVIII. *De Oenone.*

Oenones sub corde graves accenderat iras
Spretus amor: furtim violenta furentibus ecce
Luminibus spectat Parin, & sine voce minatur,
Rejicit infidum manus indignata maritum.

XXXIX. *De luctatore incertum quo.*

Ecce vir invictus duro certamine luctae,
Sive ille est valido Philo corpore, sive Philammon,
Seu Siculae telluris honos Milo, norit Apollo:

Nam

Οὐ γὰρ ἐγὼ δεδάηκα διακρῖναι, καὶ ἀεῖσαι
Οὔνομα θαρσαλέου κλυτὸν ἀνέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Ἔπνεεν ἠνορέην. λάσιος δέ οἱ εἵλκετο πώγων,
Καὶ φόβον ἠκόντιζον ἀεθλητῆρα παρειαὶ,
Καὶ κεφαλῆς ἔφρισσον ἐθειράδες. ἀμφὶ δὲ πυκνοῖς
Μυῶνες μελέεσσιν ἀνοιδαίνοντο ταθέντες
Τρηχαλέοι. δοιοὶ δὲ, συνεσταμένων παλαμάων,
Εὐρέες ἐσφηκῶντο βραχίονες, ἠΰτε πέτραι,
Καὶ παχὺς ἀλκήεντι τένων ἐπανίστατο νώτῳ,
Αὐχένος εὐγνάμπτοιο περὶ πλατὺν αὐλὸν ἀνέρπων.

Εἰς Δάρητα.

Αὐαλέῳ δὲ Δάρης ἐζώννυτο χεῖρας ἱμάντι,
Πυγμαχίης κήρυκα φέρων χόλον· ἠνορέης δὲ
Ἔπνεε θερμὸν ἄημα πολυστρέπτοισιν ὀπωπαῖς.

Εἰς Ἔντελλον.

Ἔντελλος δὲ Δάρητος ἐναντίον ὄμμα τιταίνων,
Γυιοτόρους μύρμηκας ἐμαίνετο χερσὶν ἑλίσσων·
Πυγμαχίης δ᾽ ὤδινε φόνου διψῶσαν ἀπειλήν.

Εἰς Χαρίδημον.

Δέρκεό μοι Χαρίδημον, ὃς Ἀτθίδος ἡγεμονεύων,
Κεκροπίδην στρατὸν εἶχεν ἑῆς πειθήμονα βουλῆς.

Εἰς Μελάμποδα.

Ἦ κεν ἰδὼν ἀγάσαιο Μελάμποδα· μαντιπόλον μὲν
Ἱερὸν εἶδος ἔφαινεν. ἐοίκει δὲ θέσπιδος ὀμφῆς
Σιγηλοῖς στομάτεσσι θεοπρόπον ἆσθμα τιταίνειν.

Εἰς

Nam neque noſſe mihi nomen, neque dicere promptum eſt,
Eximii virtute viri: quicumque ſed ille eſt,
Ingens inſtar habet, mento cadit hiſpida barba,
Debellant terrore genae: ſtat vertice toto
Horrens ſylva comae: turgent ingentia vaſtis
Membra toris, validoſque artus exſtantia tendunt
Vincula: de geminis manibus funduntur in amplum
Brachia, ceu ſcopuli pelago coeloque minantes,
Robuſtoſque humeros inter ſe tollit obeſus
Flexibilique locat colli ſe limite nervus.

XL. *De Darete.*

Cruda boum ſumit duro nigrantia plumbo
Terga Dares, jactanſque manus vim ſuſcitat ira,
Et calidum ſpirans huc lumina torquet & illuc.

XLI. *De Entello.*

Impiger Entellus contra tenet ora Daretem,
Exploratque furens immani pondere caeſtus,
Vulneribuſque cupit paſci, caedemque minatur.

XLII. *De Charidemo.*

Hic Charidemus hic eſt, dux miſſus ab Atthide terra,
Agmina Cecropidum facili qui rexit habena.

XLIII. *De Melampode.*

Hunc quoque gaudebis ſpectare Melampoda; vatem
Caſta notat facies: quin, quamvis ore tacente,
Nuntia venturi depromere verba videtur.

Εἰς Πάνθουν.

Πάνθοος ἦν Τρώων βουληφόρος, ἀλλ' ἔτι δεινὴν
Οὔπω μῆτιν ἔπαυσε κατ' Ἀργείων στρατιάων.

Εἰς Θυμοίτην.

Δημογέρων δὲ νόημα πολύπλοκον εἶχε Θυμοίτης,
Ἀμφασίης πελάγεσσιν ἐελμένος. ἦ γὰρ ἐῴκει
Σκεπτομένῳ τινὰ μῆτιν ἔτι Τρώεσσιν ὑφαίνειν.

Εἰς Λάμπωνα.

Λάμπων δ' ἀχνυμένῳ εναλίγκιος ἦεν ἰδέσθαι,
Οὐ γὰρ ἔτι φρεσὶν εἶχε κυλινδομένοιο κυδοιμοῦ
Τειρομένοις Τρώεσσι τεκεῖν παιήονα βουλήν.

Εἰς Κλύτιον.

Εἱστήκει Κλύτιος μὲν ἀμήχανος· εἶχε δὲ δοιὰς
Χεῖρας ὁμοπλεκέας, κρυφίης κήρυκας ἀνίης.

Εἰς Ἰσοκράτην τὸν ῥήτορα.

Χαῖρε φάος ῥήτρης Ἰσόκρατες, ὅττι σὺ χαλκῷ
Κόσμον ἄγεις. δοκέεις γὰρ ἐπίφρονα μήδεα φαίνειν,
Εἰ καὶ ἀφωνήτῳ σε πόνῳ χαλκεύσατο τέχνη.

Εἰς Ἀμφιάραον.

Ἔστεν δ' Ἀμφιάρηος ἔχων περιλαμπέα χαίτην
Στέμματι δαφναίῳ. Κρυφίην δ' ἐλέλιζεν ἀνίην,
Θεσπίζων ὅτι πᾶσι λυρόκτιτος ἀνδράσι Θήβη
Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ὑπότροποι ἦμαρ ὀλέσσει.

XLIV. *De Panthu.*

Consilio Panthus Trojam sapiente juvabat,
Nunc quoque nescio quid contra meditatur Achivos.

XLV. *De Thymoete.*

Vafra Senatori versatur cura Thymoetae,
Alta virum mersere silentia: texere credas
Illum aliquos & nunc Trojae queis consulat actus.

XLVI. *De Lampone.*

Tristitiam Lampon vultu praeferre videtur,
Quod Phrygiis tanto bellorum in turbine rebus
Consilio medicam non possit ferre salutem.

XLVII. *De Clytio.*

Consilii stat inops Clytius, dextramque sinistrae
Conserit, ostendens quanto moerore coquatur.

XLVIII. *De Isocrate Oratore.*

Isocrates salve suadae flos integer: aeri
Tu decus es: praefersque animi molimina magna,
Quamlibet elingui damnatus ab arte labori.

XLIX. *De Amphiarao.*

Gestans laurea serta super caput Amphiaraus
Triste gemit, tacitumque tenet sub corde dolorem,
Praescius a structa sonitu testudinis urbe
Omnibus Archivis redeundi jura negari.

Εἰς Ἀγλαόν.

Ἀγλαὸς ἔστηκεν χρησμολόγος, ὅντινα φασὶ
Μαντιπόλου γενετῆρα θεοφραδέος Πολυΐδου.
Εὐπετάλῳ δὲ κόμας ἐστεμμένος ἔπρεπε δάφνῃ.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Εἶδον ἀκειρεκόμην ἕκατον Θεὸν, εἶδον ἀοιδῆς
Κοίρανον, ἀτμήτοισι κεκασμένον ἄνθεσι χαίτην.
Εἶχε γὰρ ἀμφοτέροισι κόμης μεμερισμένον ὤμοις
Βόστρυχον αὐτοέλικτον. ἕλισσε δὲ μάντιν ὀπωπὴν,
Οἶά τε μαντοσύνῃ μεροπήϊα πήματα λύων.

Εἰς Αἴαντα τὸν μέγαν.

Γυμνὸς δ' ὀβριμόθυμος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Μήπω πρῶτον ἴουλον ἔχων. ἐκέκαστο δὲ μορφῆς
Ἄνθεσι πατρῴης· πλοκάμους δ' ἐσφίγγετο μίτρῃ.
Οὐ γὰρ ἔην τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἑλίσσων,
Οὐ σάκος ἑπταβόειον ἐπωμαδόν. ἀλλὰ τοκῆος
Θαρσαλέην ἀνέφαινεν ἀγηνορίην Τελαμῶνος.

Εἰς Σαρπηδόνα.

Ἵστατο Σαρπηδὼν Λυκίων πρόμος· ἠνορέῃ μὲν
Φρικτὸς ἔην· ἀπαλοῖς δὲ νεοτρεφέεσσιν ἰούλοις
Οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος· ἀμφὶ δὲ χαίταις
Εἶχε κόρυν. γυμνὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλ' ἐπὶ μορφῇ
Σπέρμα Διὸς σήμαινεν. ἀπ' ἀμφοτέρης γὰρ ὀπωπῆς
Μαρμαρυγὴν ἀνέπεμπεν ἐλευθερίου γενετῆρος.

Εἰς

L. *De Aglao.*

Aglaus hic adſtat fatorum gnarus & ipſe,
Quem celebrat vatis Polyidi fama parentem,
Quam bene frondenti redimitus tempora lauro.

LI. *De Apolline.*

Viſus & arcitenens nobis intonſus Apollo
Carminis arte potens, vernat coma floribus ex ſe
Progenitis: humeros namque ornat duplice cirro
Plexo ſponte ſua: fatorum conſcia torquet
Lumina, tamquam hominum generi ſolatia portet.

LII. *De Ajace Majore.*

Fortibus eſt nudus membris Telamonius Ajax,
Nondum pube genas pictus; ſed in ore paterna
Forma viget: cohibet formoſos mitra capillos:
Non hastam tenet ille manu, non vertice conum,
Non humero ſeptem taurorum terga: ſed arma
Sunt genitor Telamon, animusque hoc ſemine dignus.

LIII. *De Sarpedone.*

Ductor adeſt Lycius Sarpedon, robore jam nunc
Terribilis, quamquam prima lanugine nigrae
Velantur malae: crinem premit aerea caſſis,
Caetera nudus agit: vultu ſub teſte probatur
Certa Jovis ſoboles: geminis namque acre coruſcat
Luminibus, patriique imitatur fulminis ignes.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Καὶ τρίτος εὐχαίτης τριποδηλάλος ἦεν Ἀπόλλων,
Καλὸς ἰδεῖν. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις
Ἀμφοτέροις· ἐρατὴ δὲ Θεοῦ διεφαίνετο μορφὴ,
Χαλκῷ κόσμον ἄγουσα. Θεὸς δ' ἐτίταινεν ὀπωπὴν,
Οἶά τε μαντιπόλοισιν ἐπὶ τριπόδεσσι δοκεύων.

Εἰς Κύπριν.

Καὶ τριτάτην θάμβησα πάλιν χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Φάρεϊ κόλπον ἔχουσαν ἐπίσκιον· ἀμφὶ δὲ μαζοῖς
Κεστὸς ἕλιξ κεχάλαστο, χάρις δ' ἐνενήχετο κεστῷ.

Εἰς Ἀχιλλέα.

Αἰχμητὴς δ' ἀνίουλος ἐλάμπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Γυμνὸς ἐὼν σακέων. ἐδόκευε μὲν ἔγχος ἑλίσσειν
Δεξιτερῇ, σκαιῇ δὲ σάκος χάλκειον ἀείρειν
Σχήματι τεχνήεντι. μόθου δ' ἀπέπεμπεν ἀπειλὴν,
Θάρσεϊ τολμήεντι τεθηγμένος. αἱ γὰρ ὀπωπαὶ
Γνήσιον ἦθος ἔφαινον ἀρήϊον Αἰακιδάων.

Εἰς Ἑρμῆν.

Ἦν δὲ καὶ Ἑρμείης χρυσόρραπις· ἱστάμενος δὲ,
Δεξιτερῇ πτερόεντος ἀνείρυε δεσμὰ πεδίλου,
Εἰς ὁδὸν αἶξαι λελιημένος. εἶχε γὰρ ἤδη
Δεξιὸν ὀκλάζοντα θοὸν πόδα, τῷ ἔπι λαιὴν
Χεῖρα ταθεῖσαν ἔπεμπεν ἐς αἰθέρα κύκλον ὀπωπῆς,
Οἶά τε πατρὸς ἄνακτος ἐπιτροπόωντος ἀκούων.

Εἰς

LIV. *De Apolline.*

Tertius en etiam, gratissima forma videri,
Phoebus adest. humeros tortus se cirrus in ambos
Dejicit: ambrosio vultus fulgescit honore
Aeri grande decus. Sic torquet lumina, tamquam
Fata super tripodas reserans arcana sederet.

LV. *De Venere.*

Tertia se nobis etiam Venus aurea monstrat
Veste levi velata sinus, fluit ubera circum
Cestus, & in summo diffusa est gratia cesto.

LVI. *De Achille.*

Fulget flore genas nondum velatus Achilles,
Armis absque levis, sed dextra protinus hastam
Tollere conatur, clypeumque ex aere sinistra,
Artis ab imperio, bellumque immane minatur
Audaci fidens animo; spirantia Martem
Lumina demonstrant verum genus Aeacidarum.

LVII. *De Mercurio.*

En tibi Mercurius, de fulvo virga metallo
Quem gestata decet, dextra talaria nectit
Intentus celerare viam: jam poplite dextro
Nititur incumbens, manus est protenta sinistra.
Ipse oculos tollit templa ad coelestia, tamquam
Auribus hausurus magni mandata parentis.

LVIII.

Εἰς Ἀπυλήϊον τὸν μάγον.

Καὶ νοερῆς ἄφθεγκτα Λατινίδος ὄργια Μούσης
Ἅζετο παπταίνων Ἀπυλήϊος, ὅντινα μύστην
Αὐσονὶς ἀῤῥήτου σοφίης ἀνεθρέψατο Σειρήν.

Εἰς Ἄρτεμιν.

Φοίβου δ' οὐρεσίφοιτος ὁμόγνιος ἵστατο κούρη
Ἄρτεμις, ἀλλ' οὐ τόξον ἑκηβόλον, οὐδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον κατέχουσα κατωμαδόν· ἦν δ' ἐπὶ γούνων
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,
Καὶ τριχὸς ἀκρήδεμνον ἀνειμένη πλόκον αὔραις.

Εἰς Ὅμηρον.

Ἔμφρονα χαλκὸν Ὅμηρος ἐδείκνυεν, οὔτε μενοινῆς
Ἄμμορον, οὔτε νόου κεχρημένον, ἀλλ' ἄρα μούνης
Φωνῆς ἀμβροσίης. ἀνέφαινε δὲ θυάδα τέχνην,
Ἣ καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμοῦ Θεὸς εἴδεϊ μορφῆς.
Οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ὀΐομαι ὅττι μιν ἀνὴρ
Ἐργοπόνος χάλκευσε παρ' ἐσχαρεῶνι θαάσσων,
Ἀλλ' αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν Ἀθήνη,
Εἶδος ἐπισταμένη τό τ' ἐάκεεν. ἐν γὰρ Ὁμήρῳ
Αὐτὴ ναιετάουσα σοφὴν ἐφθέγγετο μολπὴν,
Σύννομος Ἀπόλλωνι. πατὴρ δ' ἐμὸς, ἰσόθεος φὼς,
Ἵστατο θεῖος Ὅμηρος. ἐίκτο μὲν ἀνδρὶ νοῆσαι
Γηραλέῳ. τὸ δὲ γῆρας ἔην γλυκύ. τοῦτο γὰρ αὐτῷ
Πλειοτέρην ἔσταξε χάριν· κεκέραστο δὲ κόσμῳ
Αἰδοίῳ τε φίλῳ τε. σέβας δ' ἀπελάμπετο μορφῆς.
Αὐχένι μὲν κύπτοντι γέρων ἐπεσύρετο βότρυς
Χαίτης, εἰσοπίσω πεφορημένος· ἀμφὶ δ' ἀκουὰς

Πλαζό-

LVIII. *De Apulejo Mago.*

Aufoniae Mufae nulli vulganda profano
Orgia confpexit fapiens Apulejus, alumnum
Imbuit arcanis ftudiis quem Romula Siren.

LIX. *De Diana.*

Stat Phoebi germana, jugis affueta ferisque,
Non arcum Diana gerens, non tela tenentem
Ex humeris pharetram: genibus fed nititur alte
Virgineam cingens, ambit quam fimbria, veftem,
Datque rapi ventis nulla fub lege capillos.

LX. *De Homero.*

Aes vita vegetum nobis oftendit Homerum:
Non animus non fenfus abeft, fed folius ille
Vocis eget: mirum quo vis proceflerit artis.
Quis Deus hoc nobis dedit aes, & in aere figuram?
Non etenim, fi quid dignum eft me judice credi,
Hoc vir opus faciens aliquis defedit ad ignem,
Diva fed ipfa fuis manibus Tritonia finxit
Corporis infeffi quondam non immemor: ipfa
Quippe per os magni cantus edebat Homeri
Confors Phoebe tibi. fic quem vice patris adoro
Maeonides ftetit hic. fenium praeferre videtur,
Dulce fed hoc fenium eft, & ab illo ditior ori
Gratia; conveniunt gravitas & amabile quiddam.
Blanda verecundo majeftas lucet in ore:
Innatat in curva canus cervice corymbus
Vertice defcendens & circumfunditur aures.

Πλαζόμενος κεχάλαστο. κάτω δ' εὐρύνετο πώγων
Ἀμφιταθεὶς, μαλακὸς δὲ καὶ εὔτροχος. οὐδὲ γὰρ ἦεν
Ὀξυτενὴς, ἀλλ' εὐρὺς ἐπαύετο, κάλλος ὑφαίνων
Στήθεϊ γυμνωθέντι, καὶ ἱμερόεντι προσώπῳ.
Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον. ἐπ' ἀπλοκάμῳ δὲ μετώπῳ
Ἧστο σαοφροσύνη κουροτρόφος. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφρῦς
Ἀμφοτέρας προβλῆτας εὔσκοπος ἔπλασε τέχνη.
Οὔτι μάτην· φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.
Ἀλλ' οὐκ ἦν ἀλαῷ ἐναλίγκιος ἀνδρὶ νοῆσαι.
Ἕζετο γὰρ κενεοῖς χάριν ὄμμασιν· ὡς δὲ δοκεύω,
Τέχνη τοῦτο τέλεσσεν, ὅπως πάντεσσι φανείη
Φέγγος ὑπὸ κραδίην σοφίης ἄσβεστον ἀείρων.
Δοιαὶ μὲν ποτὶ βαιὸν ἐκοιλαίνοντο παρειαὶ,
Γήραϊ ῥικνήεντι κατάσχετοι· ἀλλ' ἐν ἐκείναις
Αὐτογενὴς, Χαρίτεσσι συνέστιος, ἵζανεν αἰδώς.
Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο,
Κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές. ἀμφοτέρας δὲ
Χεῖρας ἐπ' ἀλλήλῃσι τιθεὶς ἐπερείδετο ῥάβδῳ,
Οἷά περ ἐν ζωοῖσιν. ἑὴν δ' ἔκλινεν ἀκουὴν
Δεξιτερὴν, δόκεεν δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἀκούειν,
Ἢ καὶ Πιερίδων τινὸς ἐγγύθεν. ἐν δ' ἄρα θυμῷ,
Σκεπτομένῳ μὲν ἔϊκτο· νόος δέ οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἐξ ἀδύτων πεφόρητο πολυστρέπτοιο μενοινῆς,
Πιερικῆς Σειρῆνος ἀκήϊον ἔργον ὑφαίνων.

Εἰς Φερεκύδην.

Καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης
Ἱστάμενος· σοφίης δὲ θεουδέα κέντρα νομεύων,
Οὐρανὸν ἐσκοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.

Εἰς

Mento barba cadens ſpatio dispeſcitur amplo,
Mollibus illa pilis multoque volumine, nec ſe
Cogit in anguſtum, ſed late excurrit, & infra
Et veſtis ſimul eſt ea pectoris & decus oris.
Nuda comis frons eſt: & adeſt ſapientia fronti,
Unde ſibi mores ducat puer: exſtat utrimque
Umbra ſupercilii: namque ars hoc provida vallum
Addiderat, vacui ſuberant quia luminis orbes.
Adſpiciens caecum non poſſes credere; tanta
Obſcuris oculis admixta eſt gratia: felix
Hoc vitium eſt, labesque oculorum profuit arti,
Ut magis ex imo veniens lux corde pateret.
Nonnihil introrſum ſeſe cavat utraque mala,
Utraque ſulcatur rugis: ſed utrique venuſtus
Eſt decor, in ſocia recipit qui ſede pudorem.
Errat apis circum divino vatis in ore,
Pierios paritura favos. manus altera palmam
Alterius portat; baculus ſuſtentat utramque,
Viventi mos qualis erat: ſed & arrigit auris
Dextera ſe, Phoebum cupiens audire loquentem,
Aut de Pierio Nympham grege: volvere ſecum
Multa animo manifeſta fides: namque edita cura
Ex adyto mentis, nunc huc nunc vertitur illuc:
Texat ut armiſonae Sirenis nobile carmen.

LXI. *De Pherecyde.*

Stat Syrius ſancti Pherecydes moris in ore
Signa ferens, paſcitque animi ſapientis acumen,
Templaque ſublimi ſpectat coeleſtia vultu.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Καὶ σοφὸς Ἡράκλειτος ἔην, θεοείκελος ἀνὴρ,
Ἔνθεον ἀρχαίης Ἐφέσου κλέος, ὅς ποτε μοῦνος
Ἀνδρομένης ἔκλαιεν ἀνάλκιδος ἔργα γενέθλης.

Εἰς Κρατῖνον.

Καὶ τύπος ἁβρὸς ἔλαμπεν ἀριστονόοιο Κρατίνου,
Ὅς ποτε δημοβόροισι πολισσούχοισιν Ἰώνων
Θυμοδακεῖς ἐθόωσεν ἀκοντιστῆρας ἰάμβους,
Κῶμον ἀεξήσας φιλοπαίγμονος ἔργον ἀοιδῆς.

Εἰς Μένανδρον.

Ἑστήκει δὲ Μένανδρος, ὃς εὐπύργοισιν Ἀθήναις
Ὁπλοτέρου κώμοιο σελασφόρος ἔπρεπεν ἀστήρ·
Πολλάων γὰρ ἔρωτας ἀνέπλασε παρθενικάων,
Καὶ Χαρίτων θεράποντας ἐγείνατο παῖδας ἰάμβους,
Ἅρπαγας οἰστρήεντας ἀεδνώτοιο κορείης,
Μίξας σεμνὸν ἔρωτι μελίφρονος ἄνθος ἀοιδῆς.

Εἰς Ἀμφιτρύωνα.

Ἀμφιτρύων δ' ἤστραπτεν, ἀπειρογάμῳ τρίχα δάφνῃ
Στεψάμενος. πᾶσιν μὲν εὔσκοπος εἴδετο μάντις·
Ἀλλ' οὐ μάντις ἔην. Ταφίης δ' ἐπὶ σήματι νίκης
Στέμμα πολυστρέπτοισιν ἐπάρμενον εἶχεν ἐθείραις
Ἀλκμήνης μενέχαρμος ἀριστοτόκου παρακοίτης.

Εἰς Θουκυδίδην.

Θουκυδίδης δ' ἐλέλιζεν ἑὸν νόον· ἦν δὲ νοῆσαι,
Οἷά περ ἱστορίης δημηγόρον ἦθος ὑφαίνων.
Δεξιτερὴν γὰρ ἀνέσχε μετάρσιον, ὡς πρὶν ἀείδων

Σπάρ·

LXII. *De Heraclito.*

Par ſuperis animus magno fuit Heraclito,
Unde Epheſo clarum ſurgit decus, unus hic olim
Humanos flevit tenera pietate labores.

LXIII. *De Cratino, Comoediarum ſcriptore.*

Ingenio pulchri pulchra eſt & forma Cratini,
Qui male rem Cecropis populi tractantibus aſper
Torſit iambeo circumlita tela veneno,
Et coluit ſolitas in ſcena ludere Muſas.

LXIV. *De Menandro, Comoediarum ſcriptore.*

Hic Pandioniae ſtat gentis fama Menander,
Quo ceu lucifero nova ſe comoedia jactat.
Ille puellarum varios effinxit amores,
Et Venerum famulos ex ſe generavit iambos
Ignea furtivae rapientes gaudia noctis,
Luſibus Idaliis recti praecepta maritans.

LXV. *De Amphitryone.*

Fulget & Amphitryon redimitus virgine lauru
Caeſariem: poterat vates hac teſte videri,
Nec tamen eſt vates: Taphii ſed ſigna triumphi
Flexilibus geſtat Phoebeïa ſerta capillis
Inclytus Alcmenae felicis prole maritus.

LXVI. *De Thucydide.*

Thucydides animi torquet molimina, tamquam
Inſerat hiſtoriae ſermonis verba diſerti:
Dextram quippe manum ſic tollere cernitur, ut cum

Σπάρτης πικρὸν ἄρηα καὶ αὐτῶν Κεκροπιδάων,
Ἑλλάδος ἀμητῆρα πολυθρέπτοιο τιθήνης.

Εἰς Ἡρόδοτον.

Οὐδ' Ἁλικαρνασσοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδὸς,
Ἡρόδοτος πολυΐδρις, ὃς Ὠγυγίων κλέα φωτῶν,
Ὅσσά περ ἤπειρον δυὰς ἤγαγεν, ὅσσά περ αἰὼν
Ἔδρακεν ἐςπύζων, ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις,
Μίξας εὐεπίησιν Ἰωνίδος ἄνθεα φωνῆς.

Εἰς Πίνδαρον.

Θήβης δ' Ὠγυγίης Ἑλικώνιος ἵςατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος, ὃν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ σκοπιὴν Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο. τικτομένου γὰρ
Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ ςομάτεσσι μέλισσαι
Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Εἰς Ξενοφῶντα.

Ξενοφόων δ' ἤςραπτε, φεράσπιδος ἀςὸς Ἀθήνης,
Ὃς πρὶν Ἀχαιμενίδαο μένος Κύροιο λιγαίνων,
Εἵπετο φωνήεντι Πλατωνίδος ἤθεϊ Μούσης,
Ἱςορίης φιλάεθλον ἀριςώδινος ὀπώρην
Συγκεράσας ῥαθάμιγξι φιλαγρύπνοιο μελίσσης.

Εἰς Ἀλκμαίωνα.

Ἵςατο δ' Ἀλκμαίων κεκλημένος οὔνομα μάντις.
Ἀλλ' οὐ μάντις ἔην ὁ βοώμενος, οὐδ' ἐπὶ χαίτης
Δάφνης εἶχε κόρυμβον. ἐγὼ δ' Ἀλκμᾶνα δοκεύω,
Ὃς πρὶν εὐφθόγγοιο λύρης ἠσκήσατο τέχνην,
Δώριον εὐκελάδοισι μέλος χορδῇσιν ὑφαίνων.

Εἰς

Spartae Cecropidis contraria fcriberet arma,
Arma quibus juvenum detonfa eft Graecia frugem.

LXVII. *De Herodoto.*

Non Halicarnaffi bona laus mea nomina fugit
Herodotus, veterum prudens qui facta virorum,
Quos terrae genuere duae, quos ordine longo
Saecula viderunt, Mufis fert facra novenis,
Iönio dulcem contexens flore loquelam.

LXVIII. *De Pindaro.*

Adftat & Ogygia Thebarum olor editus urbe
Pindarus, argutum cantans quem nutriit ipfe
Arcitenens inter colles Heliconis Apollo,
Concordesque modos docuit. Cum prodiit alvo
Matris, apes tenero pueri fuper ore fedentes
Mella laborarunt docti praefagia cantus.

LXIX. *De Xenophonte.*

Fulget & armigeris Xenophon prognatus Athenis,
Maxima Achaemenidae qui Cyri facta celebrans
Aemula compofuit facundo fcripta Platoni,
Et gravis hiftoriae partu nafcentia poma
Condivit liquidis ab Hymetti nectare guttis.

LXX. *De Alcmaeone.*

Fatidico ftat & hic Alcmaeon nomine clarus;
At non fatidicus tamen eft, nec laurea crinem
Serta premunt. Alcmana puto, qui pollice quondam
Mulcebat doctaeque fono teftudinis aures,
Doricaque argutis aptabat carmina nervis.

LXXI.

Εἰς Πομπήϊον.

Καὶ πρόμος εὐκαμάτων Πομπήϊος Αὐσονιήων,
Φαιδρὸν Ἰσαυροφόνων κειμήλιον ἠνορεάων,
Στειβομένας ὑπὸ ποσσὶν Ἰσαυρίδας εἶχε μαχαίρας,
Σημαίνων ὅτι δοῦλον ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα Ταύρου
Εἴρυσεν, ἀῤῥήκτῳ πεπεδημένον ἅμματι νίκης.
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς πᾶσιν ἔην φάος, ὃς βασιλῆος
Ἠγαθέην ἐφύτευσεν Ἀναστασίοιο γενέθλην.
Τοῦτο δὲ πᾶσιν ἔδειξεν ἐμὸς σκηπτοῦχος ἀμύμων,
Δῃώσας σακέεσσιν Ἰσαυρίδος ἔθνεα γαίης.

Εἰς Ὅμηρον.

Ἵστατο δ' ἄλλος Ὅμηρος, ὃν οὐ πρόμον εὐεπιάων
Θέσκελον υἷα Μέλητος ἐϋῤῥείεντος ὀΐω,
Ἀλλ' ὃν Θρηϊκίῃσι παρ' ἠόσι γείνατο μήτηρ
Μυρὼ κυδαλίμη, Βυζαντίη· ἣν ἔτι παιδνὴν
Ἔτρεφον εὐεπίης ἡρωΐδος ἴδμονα Μοῦσαι.
Κεῖνος γὰρ τραγικῆς πινυτὴν ἠσκήσατο τέχνην,
Κοσμήσας ἐπέεσσιν ἑὴν Βυζαντίδα πάτρην.

Εἰς Βιργίλλιον.

Καὶ φίλος Αὐσονίοισι λιγύθροος ἔπρεπε κύκνος,
Πνείων εὐεπίης Βιργίλλιος, ὅν ποτε Ῥώμης
Θυμβριὰς ἄλλον Ὅμηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἠχώ.

LXXI. *De Pompejo.*

Pompejum ſpectate ducem, qui tela gubernans
Auſonidum, domitis peperit ſibi nomen Iſauris.
Hinc pede barbaricas calcat victore machaeras,
Hic famulare jugum magnis cervicibus alti
Impoſuit Tauri, legesque inſcripſit heriles.
Hic quondam jubar orbis erat, de ſanguine cujus
Fluxit Anaſtaſii divinus principis ortus.
Rem dedit auctorem magna ſe gente creatum
Sceptriger, ipſe etiam nam vim confregit Iſauram.

LXXII. *De Homero.*

Alter Homerus adeſt, non, ut reor, ille Melete
Progenitus, cujusque bibunt de fonte poëtae,
Sed quem Threïcii Myro prope littora ponti
Edidit in lucem Byzantia, quem modo natum
Heroos ipſae numeros docuere Camoenae;
Ille etenim cecinit ſublimi digna cothurno,
Nobilitans tragicis patriam Byzantida Muſis.

LXIII. *De Virgilio.*

Auribus hic olor eſt cecinit qui dulce Latinis
Virgilius felix animi, quem, maxime Tibris,
Lingua tibi Romana novum produxit Homerum.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Β.

Εἰς τὰς ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ Κωνσταντινουπόλεως στήλας τῶν ἀθλητῶν, ἐπιγράμματα.

Εἰς Πορφύριον.

Πορφύριον Κάλχαντος ἄναξ καὶ δῆμος ἐγείρει,
Πολλοῖς εὐκαμάτοις βριθόμενον στεφάνοις,
Πᾶσι μεθ' ἡνιόχοισι νεώτατον, ὅσσον ἄριστον,
Ἀλλὰ τόσον νίκης κάρτος ἐνεγκάμενον.
Ἔπρεπέ μιν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, μηδ' ἐνὶ χαλκῷ
Τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἴκελον ἑστάμεναι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τέτραχα μὲν τὸ πάροιθε διακριδὸν ἴαχε δῆμος,
Τὸν Καλχαντιάδην Πορφύριον ποθέων·
Αὐτὰρ ὁ δεξιτεροῖσιν ἀνακτορέοιο θοώκου
Ἡνία καὶ ζώνην Ἱππότιν ἀνθέμενος,
Κεῖθεν ἐπισπέρχων ἐλάᾳ· μεσσηγὺ δ' ἀέθλων
Χάλκεος ἱδρύνθη, πρῶτον ἴουλον ἔχων.
Εἰ δ' ἐτέων γέρας ἦλθε θοώτερον, ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
Ὄψιμον, ἀλλὰ μόλις, πολλὰ μετὰ στέφεα.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀγχίσην Κυθέρεια, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνη
Φίλατο· καὶ Νίκη νῦν τάχα Πορφύριον.
Ὃς καὶ ἑοὺς ἵππους καὶ ὁμόφρονος ἡνιοχῆος
Ἐξ ἑτέρων ἑτέρους αἰὲν ἀμειβόμενος,

Πολ-

TITULUS II.

Inſcripta Columnis;

Eorum, qui in Circo Conſtantinopoleos certaverant.

I. *De Porphyrio.*

Porphyrium Calchante ſatum, cui multa corona,
  Tam populus quam rex hoc poſuere loco.
Omnibus hic currus agitantibus ut minor armis,
  Sic palma ſemper major & arte fuit.
Debuit idcirco non ſtare ex aere, ſed auro,
  Qui videt hunc, aliis ne putet eſſe parem.

II. *De eodem.*

Auditus populus fuerat de parte quaterna,
  Calchantis natum poſcere Porphyrium.
Ille ubi cum cinctu teretes ſuſpendit habenas
  Regalis ſolii dexteriore loco:
Inde agitavit equos: & nunc ſtat aheneus, etſi
  Certat adhuc primo flore tegente genas:
Aetati cita ſunt data praemia, ſera coronis:
  Illas qui numerat, jam putat eſſe ſenem.

III. *De eodem*

Hoc tibi Porphyrius Victoria, quod Cythereae
  Anchiſes, Lunae quod fuit Endymion:
Ille ſuos dum mutat equos, notique ſodalis,
  Inque vices illos, hosque per aequor agit,

Πολλάκι κρᾶτα πύκασσε παμημερίοισιν ἀέθλοις,
Οὐ μογέων, ἑτάρου μοῦνον ἐφεσπομένου.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦτό σοι ἠϊθέῳ Νίκη γέρας, ὃ χρόνος ἄλλοις
Ὀψὲ μόλις πολιοῖς ὤπασε, Πορφύριε.
Καὶ γὰρ ἀριθμήσασα πολυστεφέας σέο μόχθους,
Εὕρετο γηραλέων κρέσσονας ἡνιόχων.
Τί πλέον; ὅττι καὶ αὐτὸς ἐπευφήμησεν ἀΰσας
Σὸν κλέος, ἀντιπάλων δῆμος ἀγασσάμενος;
Ὀλβίη ἡ Βενέτων πανελεύθερός ἐστι γενέθλη,
Ἣ σὲ μέγας βασιλεὺς δῶρον ἔνευσεν ἔχειν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄλκιμοι ἀλκήεντα, σοφοὶ σοφὸν, υἱέα Νίκης,
Οἱ Νίκης παῖδες Πορφύριον Βένετοι
Ἄνθεσαν. ἀμφοτέραις γὰρ ἀμειβομένοις ἐπὶ πώλοις
Κυδιάει νίκαις, οἷς πόρεν, οἷς ἔλαβεν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄλλοις παυσαμένοισιν, ἀεθλεύοντι δὲ μούνῳ
Πορφυρίῳ βασιλεὺς τοῦτο δέδωκε γέρας·
Πολλάκι νικήσας γὰρ, ἑοὺς πόρεν ὠκέας ἵππους,
Λάζετο δ᾽ ἀντιπάλων, καὶ πάλιν ἐστέφετο.
Ἔνθεν ἔην Πρασίνοις ἔρις ἄσπετος, ἔνθεν ἀϋτή.
Ὃς Βενέτους τέρψει, κοίρανε, καὶ Πρασίνους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αἱ πάντων ψῆφοί με καὶ εἰσέτι διφρεύοντα
Ἔστησαν Νίκης ἐγγύθι Πορφύριον.

Δῆμος

Absque labore suo meruit felicia serta,
  Namque erat alterius nil nisi pone sequi.

IV. *De eodem.*

Quo te jam juvenem Victoria donat honore
  Porphyrie, hunc alii vix meruere senes:
Namque tuas & cana ferunt quas tempora palmas
  Dum numerat, plures invenit esse tuas.
Quin pars ipsa tuo contraria favit honori,
  Aemulaque est meritis factio victa tuis.
Felices Veneti, liberrima natio, cui te
  Eximium munus Caesar habere dedit.

V. *De eodem.*

Porphyrium Veneti victores vincere natum
  Arte manu bona gens, arte manuque bonum.
Vectus saepe suis, alienis non minus, idem
  Semper, equis sumptis vicit equisque datis.

VI. *De eodem.*

Porphyrium princeps hoc donat honore, quiescunt
  Dum reliqui; partem solus utramque facit:
Victor saepe suos aliis donavit, & idem
  Alterius sumptis sic quoque vicit equis.
Hinc Prasinis livor primum, mox clamor obortus,
  Sic Venetos pariter, Rex, Prasinosque beas.

VII. *De eodem.*

Utraque Porphyrium me pars accedere palmae
  Fecit, adhuc celeres cum moderarer equos.

Δῆμος μὲν γὰρ ἐμὸν γέρας ᾔτεεν· οἱ δ' ἕτεροί με
 Δίζοντ' αὖθις ἔχειν, νῖκος ἀπειπάμενοι.
Μήτι δ' ἡνιόχων περιγίγνομαι, οἷσι καὶ ἵππους
 Κρείσσονας ἀντιπορῶν, δεῖξα χερειοτέρους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκῷ
 Ὁ πλάστης, ἔμπνουν οἷα τυπωσάμενος.
Τίς δὲ χάριν, τίς ἄεθλα, τίς ἔνθεα δήνεα τέχνης
 Τεύξει, καὶ νίκην οὔποτ' ἀμειβομένην;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰκόνι χαλκείῃ τὸν χάλκεον ἡνιοχῆα
 Ἄνθετο νικητὴς κοίρανος Αὐσονίων,
Ὡς σοφὸν, ὡς Βενέτοις πεφιλημένον. ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
 Πορφυρίου πολλὰς εἰκόνας ὀψόμεθα.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφύριος Λίβυς οὗτος. ἀεθλοφόροις δ' ἐπὶ νίκαις
 Μοῦνος παντοδαποὺς ἀμφέθετο στεφάνους.
Νίκη γὰρ βασίλεια μεριζομένη κατὰ δῆμον,
 Χρώμασι καὶ πέπλοις συμμετέβαλλε τύχας.
Ἥρμοσε δ' αὐτὸν ἔχειν Βενέτοις πλέον, ἔνθεν ἀνέστη
 Χρύσεος ἀντ' ἀρετῆς, χάλκεος ἀντὶ πόνων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς τελέθεις, φίλε κοῦρε, γενειάδος ἄκρα χαράσσων;
 Ὦ ξένε, Πορφύριος. τίς πατρίς; ἡ Λιβύη.
Τίς δέ σε νῦν τίμησεν; ἄναξ, χάριν ἱπποσυνάων.
 Τίς μάρτυς τελέθει; δῆμος ὁ τῶν Βενέτων.

Ἔπρε-

Altera pars donum sibi me cupit: altera reddi
  Me sibi vult: odium cessat utrimque vetus.
Quam facile aurigas supero, quibus & meliores
  Cum do, pejores ars mea fecit equos.

VIII. *De eodem.*

Tam bene Porphyrium manus hoc expressit in aere,
  Ipsius ut credas ora videre viri.
Quis lepidos mores, certamina vafra quis artis
  Exprimet, & semper vincere posse datum?

IX. *De eodem.*

Aurigam validum velut aes, dedit aere videri
  Qui manibus victor frena Latina tenet;
Prudentem, carum Venetis; sic sperat honores
  Porphyrii populus saepe videre sui.

X. *De eodem.*

Porphyrius Libys hic: vario certamine serta
  Haud aliud toties implicuere caput.
Namque inter geminos nutans Victoria pannos,
  Qui color illius talis & ipsa fuit:
Sed Venetos magis ille decet; propterque labores
  Aereus, ob mores aureus ecce datur.

XI. *De eodem.*

Tu quis es insignis prima lanugine malas?
  Sum bone, Porphyrius. patria quae? Libya:
Te quis honoravit? propter Circensia princeps
  Curricula: at testis quis tibi? gens Veneta.

De-

Ἔπρεπέ σοι Λύσιππον ἔχειν ἐπιμάρτυρα νίκης
Τοσσατίης, πλάστην ἴδμονα, Πορφύριε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦτον Πορφύριον Λιβύη τέκε, θρέψε δὲ Ῥώμη,
Νίκη δ' ἐστεφάνωσεν ἀμοιβαδὸν, ἄλλοτ' ἀπ' ἄλλου
Χρώματος, ἄκρα φέροντα καρήατι σύμβολα νίκης.
Πολλάκι γὰρ δήμους ἠλλάξατο, πολλάκι πώλους.
Καὶ νῦν μὲν, πρῶτος, τότε δ' ὕστατος, ἄλλοτε μέσσος,
Πάντας ὁμοῦ νίκησε, καὶ ἀντιπάλους καὶ ἑταίρους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐγγύθι τῆς Νίκης καὶ Ἀλεξάνδρου βασιλῆος
Ἔστης, ἀμφοτέρων κύδεα δρεψάμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πάντα Τύχης ὀφθαλμὸς ἐπέρχεται· ἀλλ' ἐπὶ μούνοις
Πορφυρίου καμάτοις ἕλκεται ὄμμα Τύχης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφύριον λήξαντα πόνων, λύσαντά τε μίτρην,
Καὶ πάρος ἀντ' ἀρετῆς χάλκεον ἐσταότα,
Τῇδε πάλιν χαλκοῦ τε καὶ ἀργύρου ἱδρύσαντο.
Πρέσβυ, σὺ δὲ ξείνων ἀντιάσας γεράων,
Δήμου μὲν βοόωντος ἕλες παλίνορσον ἱμάσθλην,
Ὡς δὲ δὶς ἡβήσας μαίνεαι ἐν σταδίοις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σὴν τροχαλὴν μάστιγα καὶ ἀσπίδα δῆμος ἀγασθεὶς,
Ἤθελέ σε στῆσαι διπλόον, ὥσπερ ἔδει,

Ἡνίο-

Debuit haud alius te quam Lyfippus in aere
 Fingere, tanta tua eft gloria, Porphyrie.

XII. *De eodem.*

Porphyrio Libye patria eft, urbs Romula nutrix,
Qui toties variand alterni figna coloris
Victricem meruit quavis fub vefte coronam:
Saepe etenim mutavit equos, populumque faventem.
Nunc primus mediusque alias, mox ultimus idem
Adverfos pariter vicit, pariterque fodales.

XIII. *De eodem.*

Adftat Alexander tibi Rex, Victoria juxta eft:
 Tu decus illius folus & hujus habes.

XIV. *De eodem.*

Res alias obiter Fortunae lumina cernunt,
 Uno in Porphyrii fixa labore manent.

XV. *De eodem.*

Porphyrius pofito jam verfus ad otia baltheo
 Virtutis merito ftabat in aere fuae.
Aureus en idem ftat nunc, argenteus idem:
 Eft laus ifta, venit quae tibi; mira, fenex.
Emeritus, flagris, populo pofcente, refumtis
 Tamquam bis juvenis nunc furis in ftadio.

XVI. *De eodem.*

Plebs clypeum mirata tuum, mirata flagellum,
 Te duplicem voluit ponere, par ut erat.

Ἡνίοχον κρατερὸν, καὶ ἀριστέα· ἀχθὰ δὲ χαλκὸς
  Οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν σεῖο τυπωσάμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφύριον σταδίοισι τίνος χάριν ἡνιοχῆα
  Δῆμος ὁ πρῶτα φέρων ἄνθετο τῶν Πρασίνων;
Αὐτὸς ἄναξ· κήρυξε. τί γὰρ πλεόν; ὄττι γεραίρει
  Εἵνεκεν εὐνοίης, εἵνεκεν ἱπποσύνης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφυρίῳ μετ᾽ ἄεθλα γέρας πόρεν ἄξιον ἔργων
  Κοίρανος ὁ Πρασινοῖς τοῦτο χαριζόμενος.
Πολλάκι γὰρ δῆμος προφερέστατα ἔργα κομίζων
  Ἤνεσε Καλλιόπαν, καὶ πάλι Πορφύριον.
Διπλόον οὔνομα τοῦτο, τό περ λάχε χάλκεος ἥρως
  Οὗτος, ὁ τεθρίπποις κῦδος ἑλὼν ἀρετῆς.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὤφελες ὅπλα φέρειν, οὐ φάρεα ταῦτα κομίζειν,
  Ὡς ἐλατὴρ τελέθων, καὶ πολέμων πρόμαχος.
Εὖτε γὰρ ἦλθεν ἄναχτος ὀλεσσιτύραννος ἀκωκὴ,
  Καὶ σὺ συναιχμάζων ἥψαο ναυμαχίης.
Καὶ διδύμης πολύμητι σοφῆς ἐδράξαο Νίκης,
  Τῆς μὲν, παλομάχου, τῆς δὲ, τυραννοφόνου.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐ μόνον ἐν σταδίοις σε κατέστεφε πότνια Νίκη,
  Ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμοις δεῖξεν ἀεθλοφόρον.
Εὖτ᾽ ἂν ἄναξ πολέμιζεν ἔχων Πρασίνους ὑποεργοὺς
  Ἄγρια μαινομένῳ ἐχθρῷ ἀναχτορέῳ,

Καὶ

Aurigam clarumque manu. Sed ut in duo fcindi
Non animus tibi vult, aes quoque non voluit.

XVII. *De eodem.*

In ftadio cur ponit equos agitare peritum
Porphyrium factis inclyta gens Prafina?
Ipfe fua princeps (quae major gloria) voce
Proclamavit: equis hoc fideique datum.

XVIII. *De eodem.*

Praemia Porphyrio poft tot certamina Caefar,
Dum Prafinis comem fe probat, aequa dedit.
Saepe etenim populus celebrans facta inclyta feftos
Porphyrio dederat Calliopaeque choros.
Poffidet hoc duplex nam nomen hic aeneus Heros,
Quadrijugis virtus quem fua vectat equis.

XIX. *De eodem.*

Non hos debueras tu pannos ferre, fed arma,
Namque auriga, fed & belligerator eras:
Nam vindex quocumque tulit fe Caefaris enfis,
Gloria navalis participata tibi eft.
Parta tuis curis victoria bina, tyrannos
Dum premis, & celeres dum moderaris equos.

XX. *De eodem.*

Non fuit in Circo tantum Victoria tecum:
Ad jufta eft eadem bella fecuta comes:
Incenfum furiis fancti cum culminis hoftem
Oppreffit Prafina non fine Caefar ope.

Καὶ πέσεν αἰνοτύραννος ἐπιφθιμένης τότε Ῥώμης,
Ἦμαρ δ' Αὐσονίης ἦλθεν ἐλευθερίης.
Τοὔνεκα τοῖς μὲν ἔδωκεν ἄναξ γέρας, ὡς πάρος εἶχον·
Σὸν δὲ τύπον τέχνη ἔξεσε, Πορφύριε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὑμετέρων κήρυκες ἀμεμφέες εἰσὶν ἀγώνων,
Οἱ καὶ ἀπ' ἀντιβίων, Πορφύριε, στέφανοι.
Πάντας γὰρ σταδίοισιν ἀμοιβαδὸν αἰὲν ἐλέγχεις
Ἀντιτέχνους, τῆς σῆς παίγνιον ἱπποσύνης.
Τοὔνεκα καὶ ξεῖνον πρεσβήϊον εὕραο μοῦνος,
Εἰκόνα χαλκείην δήμῳ ἐν ἀμφοτέρῳ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πλάστης χαλκὸν ἔτευξεν ὁμοίϊον ἡνιοχῆϊ.
Εἴθε δὲ καὶ τέχνης ὄγκον ἀπειργάσατο,
Ὄγκον ὁμοῦ καὶ κάλλος· ὅπερ φύσις ὀψὲ τεκοῦσα,
Ὤμοσεν. ὠδίνειν δεύτερον οὐ δύναμαι.
Ὤμοσεν εὐόρκοις ὑπὸ χείλεσι· Πορφυρίῳ γὰρ
Πρώτῳ καὶ μούνῳ πᾶσαν ἔδωκε χάριν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ φθόνος ἠρεμέοι, κρίνειν δ' ἐθέλοιεν ἀέθλους,
Πάντες Πορφυρίου μάρτυρές εἰσι πόνων.
Ναὶ τάχα καὶ φήσαιεν ἀριθμήσαντες ἀγῶνας,
Βαιὸν τοῦτο γέρας τοσσατίων καμάτων.
Ὅσσα γὰρ ἡνιοχῆας ἀεὶ μεμερισμένα κοσμεῖ,
Εἰς ἓν ἀολλίσας, τηλίκος ἐξεφάνη.

Εἰς

Cum cecidit Roma jam jam pereunte Tyrannus,
  Liberaque Aufonio luxit in orbe dies.
Jus ideo princeps vetus illis reddidit: at te,
  Porphyrie, hic pofuit docta polire manus.

XXI. *De eodem.*

Porphyrie, eximii tibi funt monumenta laboris,
  Pars adverfa etiam quae tibi ferta dedit.
Exercent Circi quos namque pericula, nunc hos
  Nunc illos, ludum tu facis effe tibi.
Hinc tibi magnus honos, & qui non obtigit ulli,
  Aeneus ut teneas parte in utraque locum.

XXII. *De eodem.*

Aurigae fimilem dat pictor in aere figuram:
  Artis at o utinam vim fimul ille daret.
Vimque decusque fimul ftupuit. natura quod ipfa
  Et jurans, pariam nil ego majus, ait.
Juravit liquido: namque illius omnia quae funt
  Munera Porphyrius primus & unus habet.

XXIII. *De eodem.*

Si livore procul res cognofcenda, laborum
  Porphyrii teftis quilibet effe poteft.
Et numerare velit quisquis certamina, dicet
  Pro tantis meritis eft honor ifte parum.
Aurigas alios ornant quae fingula, folus
  In fe complectens omnia, talis erat.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αἰδομένη χαλκῷ σε πόλις, τριπόθητε, γεραίρει.
  Ἤθελε γὰρ χρυσῷ· ἀλλ' ἴδεν ἐς Νέμεσιν.
Εἰ δὲ τεὴν μέλπων οὐ παύεται ἠθάδα νίκην
  Εὐγνώμων δῆμος, Πορφύριε, Πρασίνων,
Ἔμπνοά σοι ξύμπαντες ἀγάλματα· πᾶς δὲ περισσὸς
  Καὶ χρυσὸς τούτοις εἰς ἔριν ἐρχόμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὔπω σοι μογέοντι Τύχη πόρεν ἄξια νίκης.
  Νίκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης·
Ἀλλὰ μέρει πρώτῳ σταθερῷ καὶ ἀρείονι μίμνοις,
  Τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην.
Οἳ σέθεν εἰσορόωντες ἀεὶ νικῶσαν ἱμάσθλην,
  Μέμφονται σφετέρην αἰὲν ἀτασθαλίην.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄλλοις μὲν γεράων πρόφασις χρόνος. οἱ δ' ἐπὶ νίκαις
  Κρινόμενοι πολιῆς οὐ χατέουσι κόμης,
Ἀλλ' ἀρετῆς, ὅθεν εὖχος ἀνάπτεται. εἷς ἀπὸ τοίων
  Πορφύριος δώρων δὶς λάχεν ἀγλαΐην,
Οὐκ ἐτέων δεκάδας, νίκης δ' ἑκατοντάδας αὐχῶν
  Πολλὰς, καὶ πάσας συγγενέας Χαρίτων.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ, Σχολαστικοῦ,

εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀγχίσην Κυθέρεια, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνη
  Φίλατο. μυθεῦνται τοῖα παλαιγενέες·

Νῦν

XXIV. *De eodem.*

Gratus in aere colit populus te totus: in auro
  Maluerat, ni res invidiosa foret.
Sed memorare tuas non cessat carmine palmas,
  Porphyrie, illa tibi dedita gens Prasina.
Effigies tot sunt vivae tibi: cum quibus aurum
  Si certet, pretii nullius illud erit.

XXV. *De eodem.*

Non Fortuna tibi quantum Victoria confert,
  Magna licet, meritis vincitur illa tuis.
Hac in parte mane populi: constantior haec est:
  Altera turba tuis tabeat icta bonis.
Quae tua conspiciet quoties victricia flagra,
  Se toties peraget criminis ipsa ream.

XXVI. *De eodem.*

Sunt quibus amplus honos, aetas est longa; sed illi
  Qui certant canae non eguere comae,
Sed virtutis, adest cui gloria: de grege quorum
  Porphyrius jam bis munera laeta tulit.
Qui decuplo plures palmas quam computat annos,
  Vincentique comes gratia semper erat.

XXVII. Leontii, Oratoris,
de eodem.

Endymiona soror Solis, Dea Cypris amavit
  Anchisen, sicut fabula prisca refert.

Fa:

Νῦν δὲ νέος τὶς μῦθος ἀείσεται, ὡς τάχα Νίκη
Ὄμματα καὶ δίφρους φίλατο Πορφυρίου.

Εἰς Καλλιόπην.

Πρεσβυτέρους κοῦρος μὲν ἐὼν, πρέσβυς δέ τε κούρους
Νικᾷς, τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων.
Ἓξ δ' ἐτέων ἀνύσας δεκάδας, στήλην ἐπὶ νίκαις
Εἶλες, Καλλιόπα, νεύματι κοιρανίης,
Ὄφρα μένοι καὶ ἔπειτα τεὸν κλέος. αἴθέ τοι εἴη,
Ὡς κλέος ἀθάνατον, καὶ δέμας ἀθάνατον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σῆς τόδε διφρελάτειρα τὸ χάλκεον ἄνθετο Νίκα
Δείκηλον μορφᾶς, Καλλιόπα, ζαθέας,
Πρέσβυς ὅτι σφριγόωντας ἐν ἱπποδάμῳ πλέον ἀλκᾷ
Νίκησας, γεραροὺς δ' ὢν νέος ἐν σοφίῃ.
Ἔνθεν ἐλευθερόπαις Βενέτων σέο πῆξατο δῆμος
Δοιὰ, τὰ μὲν, τέχνας, ἆθλα, τὰ δὲ, σθένεος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σὸν γῆρας νεότητα τεὴν ὑπερέδραμε νίκαις,
Καὶ πάντων κρατέεις πάντοτε, Καλλιόπα.
Ἔνθεν ἄναξ καὶ δῆμος ἐλεύθερος αὖθις ἐγείρει
Τοῦτο γέρας, σοφίης μνῆμα καὶ ἠνορέης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὗτος, ἐγερσιθέατρε, τεὸς τύπος, ὅν τοι ἐγείρει
Ἑσμὸς ἀριζήλων, Καλλιόπα, στεφάνων.
Οὔτε γὰρ ἡνίοχός σε παρήπαφεν, οὔτε χαλινοῖς
Δύστομος ἱππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς.

Μοῦ-

Fabula nata recens alia eſt. Victoria nempe
Porphyrii currus nunc amat atque oculos.

XXVIII. De Calliopa, *qui idem Porphyrio.*

Quadrijugis invectus equis aetate ſenili
Nunc pueros vincis, qui puer ante ſenes.
Cum tibi meſſis eat jam ſexageſima, pilam
Calliopa Auguſti munere victor habes.
Ut ſemper maneat tua laus, utinamque careret
Morte tuum corpus, qua tua fama caret.

XXIX. *De eodem.*

Hac dat in effigie Victoria parta quadrigis,
Calliopa, illa inſtar ſideris ora tua.
Canus enim Circi juvenes nunc robore vincis,
Qui poteras juvenis vincere mente ſenes.
Praemia propterea Venetûm liberrima turba
Bina dat, haec arti, viribus illa tuis.

XXX. *De eodem.*

Omnes & ſemper ſuperas; juvenilibus annis,
Calliopa, eſt palmis clara ſenecta magis.
Propter id a Venetis ipſoque a Caeſare rurſus
Praemia tam validi quam ſapientis habes.

XXXI. *De eodem.*

Haec tua, Calliopa, eſt ſpecies bene nota theatris:
Dat decus hoc toties parta corona tibi.
Non ullus te namque dolis auriga fefellit,
Frena genis ſpumans nec tua tempſit equus.

Μοῦνος δὴ νίκης γέρας ἄρνυσαι· ἣ παρὰ πᾶσι
  Δόξαν ἔχεις ἀέθλων ἆθλα λιπεῖν ἑτέροις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Καλλιόπα κλυτόμοχθε, τί σοι πλέον, ἅττι γεραίρει
  Εἰκόνι χαλκοτύπῳ σοὺς βασιλεὺς καμάτους;
Δῆμος ὁ μυριόφωνος, ὅλη πτόλις; εὖτε καὶ αὐτὴ
  Δυσμενέων παλάμη σοῖς ἐπένευσε πόνοις;.

Εἰς Φαυστῖνον.

Μητέρες εὐάθλων γεράων, φρένες, οὐ κράτος ἥβης,
  Οὐ τάχος ἱπποσύνης, οὐ χρόνος εὐτυχίης.
Ἥλικοι, Φαυστῖνε, τεὸς νόος· ᾧ τάδε πάντα
  Ἕσπεται, ᾧ Νίκη σύντροφος ἀθάνατος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πρίν σε νέον, Φαυστῖνε, νόος πεφόβητο γερόντων·
  Νῦν δέ σε πρεσβυγενῆ κάρτος ἔφριξε νέων.
Δεύτερα δ' εὕρετο πάντα τέος πόνος· ὅς σε γεραίρει
  Πρέσβυν ἐν ἠϊθέοις, ἐν δὲ γέρουσι νέον.

Εἰς Κωνσταντῖνον.

Ἐξότε Κωνσταντῖνος ἔδυ δόμον Ἄϊδος εἴσω,
  Ὤχετο σὺν κείνῳ πᾶν κλέος ἡνιόχων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Χάλκεος οὐκ ἔστης βιόων ἔτι, Κωνσταντῖνε·
  Ἀντὶ γὰρ εὐκλείης ἤρκεσε βασκανίη.

Ὡς

Praemia victor habes, nulli ſperanda, manetque
Certamen reliquis, quis tibi ſit propior.

XXXII. *De eodem.*

Non ſatis eſt tua quod certamina Caeſar honorat,
Calliopa, & vultus ponit in aere tuos;
Quod Veneti, quod Roma: tuos ſed & ipſa labores
Ecce ſua decorat pars inimica manu.

XXXIII. *De Fauſtino.*

Praemia dat prudens animus, non curſus equorum,
Membra nec in viridi flore, nec hora favens.
Mens adſit, Fauſtine, mihi tua, cui ſimul iſta
Omnia, cui ſemper vincere poſſe datur.

XXXIV. *De eodem.*

Te juvenem mens ante ſenum, Fauſtine, timebat,
Nunc juvenum dextrae te metuere ſenem.
Nulli gloria tanta: ſenes extolleris inter
Tu juvenis, juvenes inter & ipſe ſenex.

XXXV. *De Conſtantino.*

Cum Conſtantinus Plutonia regna petivit,
Tota aurigarum gloria tunc periit.

XXXVI. *De eodem.*

Impediit livor vultus ne ſtaret in aere,
Conſtantine, tuus, dum tibi vita fuit.

Ὡς δ' ἔθανες, τότε δή σε πόλις ξύμπασα γεραίρει
Οἷς δύναται· τί δὲ σῆς ἄξιον ἱπποσύνης;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐξότε Κωνςαντῖνος ἔδυ δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Πλῆτο κατηφείης ἱπποσύνης ςάδιον.
Τερπωλὴ δ' ἀπέλειπε θεήμονας· οὐδ' ἐν ἀγυιαῖς
Κείνας τὰς φιλίας ἐςὶν ἰδεῖν ἔριδας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Χρύσεον ἀντ' ἀρετῆς γέρας ἔπρεπε Κωνςαντίνῳ,
Οὐδένα τῆς τέχνης τοῖον ἐνεγκαμένης.
Κουρίζων νίκησεν ἀειδομένους ἐλατῆρας·
Γηραλέος δὲ νέους δεῖξεν ἀφαυροτέρους.
Ὅντινα καὶ μετὰ πότμον ἀειμνήςῳ τινὶ θεσμῷ
Δῆμος καὶ βασιλεὺς ἵδρυσαν ἁζόμενοι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰκόνα, Κωνςαντῖνε, τεὴν ἀνέθεντο πολῖται
Μυρόμενοι, ψυχῆς τέρψιν ἀποιχομένης.
Σοὶ κλέος ὁππότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι,
Μνήσατο σῶν καμάτων καὶ μετὰ πότμον ἄναξ,
Οὕνεκεν ἱπποσύνης φιλοκέρτομος ὤλετο τέχνη,
Ἐν σοὶ παυσαμένη πᾶσα καὶ ἀρξαμένη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰσέτι μὲν ζώοντι πόλις ποτὲ Κωνςαντίνῳ
Εἰκόνα χαλκείην βαιὸν ἔκρινε γέρας.
Ἤδει γὰρ πᾶς δῆμος ὅσους ἐπὶ κύδεϊ νίκης
Αἰὲν ἀεθλεύων ἀμφέθετο ςεφάνους.

Ὡς

Extinctum, quo Roma potest, te donat honore,
Nam quid par poterat cursibus esse tuis?

XXXVII.

Cum Constantinus Plutonia regna petivit,
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

XXXVIII. *De eodem.*

Constantine tibi virtus splenderet in auro,
Par fuit: ars nullum nam tibi nacta parem.
Jam puer aurigas vicisti nomine claros;
Liquisti juvenes post tua terga senex.
Hinc post fata tuae possint ut vivere laudes,
Caesar & urbs isto te posuere loco.

XXXIX. *De eodem.*

Effigiem cives tibi, Constantine, dederunt,
Gaudia deflentes quae tua vita dabat.
Morte ereptus apud populi suffragia vivis,
Rex meminit cursus post tua fata tuos;
Nam tecum pariter Circi est extincta voluptas,
Tu cui principium, tu cui finis eras.

XL. *De eodem.*

Dum Constantinus vixit, si staret in aere,
Pro meritis populus credidit esse parum.
Norat enim circum capiti quot serta dedisset,
Palmiferis semper cum remearet equis.

Ὡς δ' ἔθανεν, ποθέουσα, φίλον τύπον ἄνθετο τοῦδε,
Ὄφρα καὶ ἐσσομένοις μνῆστιν ἔχοι καμάτων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἱ Βένετοι Πρασίνοισιν ἐναντία αἰὲν ἐόντες,
Εἰς ἕν' ὁμφροσύνης ἐξεβίησαν ὅρον,
Ὥστέ σε, Κωνσταντῖνε, λαβεῖν ἐπιτύμβιον εὖχος,
Πᾶσιν ἀειδόμενον, πᾶσιν ἀρεσκόμενον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀντολίης, δύσιός τε, μεσημβρίης τε καὶ ἄρκτου
Σὸς δρόμος ὑψιφαὴς ἀμφιβέβηκεν ὅρους,
Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε. θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπῃ·
Τῶν γὰρ ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' ἀΐδης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐγγύθι τῆς σφετέρης γενεῆς λάχεν εἰκόνα τήνδε.
Ἔπρεπε γὰρ τρισσοῖς εἰν ἑνὶ χώρῳ ἔχειν,
Οἱ καὶ ἐνὶ σταδίοις ἀρετῆς κλέος εἴκελον εὗρον,
Νηρίθμων στεφάνων ἑσμὸν ἑλόντες ἴσον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν Φαυστινιάδην πόλις ἄνθετο Κωνσταντῖνον,
Γείτονα μὲν γενεῆς, κρέσσονα δ' ἡνιόχων.
Δὴν γὰρ ἀεθλεύσας οὐχ ἥμβροτεν· ἀλλ' ἐπὶ νίκῃ
Παύσατο, σὺν νίκῃ καὶ πάρος ἀρξάμενος.
Ὃν καὶ κοῦρον ἐόντα παλαίτεροι ἡνιοχῆες
Στεψάμενοι σταδίοις, εἶσαν ἀγωνοθέτην.

Εἰς

Nunc poſt fata viri vultus effinxit amatos,
Ne lateat felix poſtera ſecla labor.

XLI. *De eodem.*

Qui Prafinis Veneti ſemper certare ſolebant,
Concordes parili voce dedere ſonos,
Conſtantine tibi dandos poſt funus honores,
Omnibus ut gratum te genus omne canat.

XLII. *De eodem.*

Occaſus, ortus, mediae loca lucis, & arcti;
Ambiſti ſpatium curribus omne tuis.
Nemo igitur dicat te, Conſtantine, periſſe:
Invictis nec mors ipſa nocere poteſt.

XLIII. *De eodem.*

Hanc habet effigiem juxta ſibi ſanguine junctos.
Unum namque locum par erat eſſe tribus;
In Circo ſua quos virtus aequavit honore,
Sertaque, nemo queat quot numerare, dedit.

XLIV. *De eodem.*

Fauſtini ſobolem gens Romula Conſtantinum
Aurigas ſupra ponit apudque ſuos.
Certavit felix quia longo tempore: victor
Coeperat, & victor deſiit artis opus.
Aurigae puerum quondam cinxere coronis,
Cenſoremque ſibi conſtituere ſenes.

XLV.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σοὶ τόδε, Κωνσταντῖνε, τεὴ τροφὸς ὤπασε Νίκη,
Παιδόθεν ἑσπομένη πᾶσαν ἐφ' ἡλικίην.
Πέντε γὰρ ἐν σταδίοις δεκάδας τελέσας ἐνιαυτῶν,
Οὐδ' ἴσον, οὐδ' ὀλίγον εὕρεο λειπόμενον.
Ἀλλ' ἔτι κουρίζων τε καὶ ἄχνοος ἄνδρας ἐνίκας·
Ἥλικας, ἡβήσας· γηραλέος δὲ, νέους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἤθελε Κωνσταντῖνον ἀεὶ πτόλις ἡνιοχεύειν,
Ἤθελεν, ἀλλὰ πόθῳ οὐκ ἐπένευσε Φύσις.
Ἔνθεν ἑῶν τόδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων,
Ὄφρά ἑ μὴ λήθη καὶ χρόνος ἀμφιβάλῃ.
Ἀλλὰ μένοι ποθέουσιν ἔρως, ζῆλος δ' ἐλατῆρσι,
Κόσμος δὲ σταδίοις, ἐσσομένοις δὲ φάτις·
Καί τις ἰδὼν μετόπισθε χερείονας ἡνιοχῆας
Ὀλβίσσει προτέρην, ἥ μιν ἴδεν, γενεήν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πέντε καὶ εἴκοσι μοῦνος ἀέθλια Κωνσταντῖνος
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ἑλὼν, ἤμειψε μὲν ἵππους
Ἀντιπάλοις· κείνους δὲ λαβὼν, οὓς πρόσθεν ἐνίκα,
Τοῖς αὐτοῖς πάλιν εἷλε μίαν τε καὶ εἴκοσι νίκας.
Πολλάκι δ' ἀμφοτέρων μερέων ἔρις ἔμπεσε δήμῳ,
Τίς μιν ἔχοι· κείνῳ δὲ δόσαν κρίσιν ἐκ δύο πέπλων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔγρεο Κωνσταντῖνε. τί χάλκεον ὕπνον ἰαύεις;
Σεῖο δίφρους ποθέει δῆμος ἐνὶ σταδίοις.

Σῆσ

XLV. *De eodem.*

Conſtantine tibi dedit hoc Victoria nutrix,
Quae fuit a puero tempus in omne comes.
Florenti decies in Circo quinque per annos
Nullius evenit terga videre tibi.
Inberbis laus namque viros tua, puberis olim
Aequales, juvenes exſuperaſſe ſenis.

XLVI. *De eodem.*

Non ſivit natura potens, quod Roma volebat,
Conſtantine, tuos cernere ſemper equos.
Quare hanc effigiem ſolatia fecit amori,
Facta tegat nebulis ne tua longa dies.
Aurigis maneant ſtudia aemula, gloria Circo,
Fidus amor populo, famaque poſtgenitis;
Ut nihil in Circo viſuri tale nepotes
Exclament: aetas illa beata fuit.

XLVII. *De eodem.*

Cum Conſtantino viginti & quinque dediſſet
Palmas una dies, dat equos certantibus uti
Ipſe ſuos, ſumitque ſibi quos vicerat ante,
Bisque decem palmas iterum tulit & ſuper unam,
Partibus adverſis gravis, utri cederet ille,
Lis fuit, & gemino laudatur judice panno.

XLVIII. *De eodem.*

Perpetuum dormis cur, Conſtantine, ſoporem?
Surge: cupit currus Roma videre tuos.

 Gens

Σῆς τε διδασκαλίης ἐπιδευέες ἡνιοχῆες
Εἴαται ὀρφανικοῖς παισὶν ὁμοιότατοι.

Εἰς Οὐράνιον.

Σοὶ καὶ ἀεθλεύοντι μόνῳ, λήξαντι τ᾽ ἀέθλων,
Τοῦτο γέρας Νίκη δὶς πόρεν, Οὐράνιε,
Δήμου ἀπ᾽ ἀμφοτέροιο. σὺ γὰρ πάρος ἐν Βενέτοις μὲν
Εἴκοσι κυδίστων στέμμα φέρεις ἐτέων·
Παύσαο δ᾽ ἱπποσύνης· Πρασίνων δέ σε δίζετο δῆμος.
Τοῖς δὲ σὺ μὲν, νίκην. οἱ δ᾽ ἄρα, σοὶ τὸ γέρας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀμφοτέροις εἷς μοῦνος ἀριστεύσας παρὰ δήμοις,
Κῦδος ἀπ᾽ ἀμφοτέρων ἔλλαχεν Οὐράνιος,
Εἰσέτι διφρεύων. τὸ δὲ οἱ γέρας ἤλυθε πρῶτον
Ἐκ Πρασίνων, οἷς δὴ γείτονα χῶρον ἔχει.
Αὐτοὶ καὶ σταδίοιο πεπαυμένον ἤγαγον αὖθις
Ἐς δίφρους, νίκης μνωόμενοι προτέρης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Παυσάμενον σταδίων βασιλεὺς ἐπ᾽ ἀγακλέϊ νίκῃ
Αὖθις ὑπὲρ δίφρων βῆσεν ἀεθλοφόρων
Οὐράνιον, δήμοισι φέρων χάριν. οὐ ποθέει γὰρ
Ἡ πόλις Οὐρανίου νόσφιν ἀεθλοσύνας.
Τοὔνεκα διφρεύοντα τὸ δεύτερον, ὑστατίης τε
Νίκης καὶ προτέρης στῆσεν ἀγασσαμένη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἶσον κυδαλίμοις Φαυστινιάδῃ τε, καὶ αὐτῷ
Φαυστίνῳ, βασιλεὺς στῆσε παρ᾽ ἀμφοτέροις

Οὐ-

Gens agitatorum monitis ducis indiga tanti
  Flet, velut orba ſuo facta parente domus.

XLIX. *De Uranio.*

Uranie, en duo tanta tibi Victoria ſoli
  Praemia, dum certas, emeritoque dedit,
Partibus in geminis: Venetûm nam caſtra ſecuto
  Grande decus meſſes bis peperere decem:
Deſieras: Praſinûm votis depoſceris: illi
  Vicerunt & honos obtigit ipſe tibi.

L. *De eodem.*

Victor in hac ſecta populi, mox victor in illa,
  A parte Uranius munus utraque refert,
Dum ſpectatur adhuc: cepit ſed praemia prima
  A Praſinis, quibus hic ſtare propinquus amat.
Idem palmarum memores, quas ferre ſolebat,
  Emeritum Circo reſtituere ſenem.

LI. *De eodem.*

Clauſerat Uranius curru victore labores:
  Rex iterum celeres flectere juſſit equos.
Praeſtitit hoc populo, ſiquidem certamina nulla,
  Uranio fiunt quae ſine, Roma probat.
Quae reduci ſtatuam dedit hanc, Victoria nempe
  Quam meruit juncta poſteriore prior.

LII. *De eodem.*

Par Fauſtiniades decus & Fauſtinus habebant:
  Uranium princeps his jubet eſſe parem.

Οὐράνιον τῷ δῆμος ἀμετρήτους διὰ νίκας
Ἠγαθέου Πέλοπος θῆκεν ἐπωνυμίην.
Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει Θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον,
Τοὺς δέ τις εἰσορόων, φθέγξεται ἀτρεκέως.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐράνιος Νίκαιαν ἔχει πέλας, ὁπλοτέρην τε
Ῥώμην· τῆς μὲν, ἑῶν· τῇ δ' ἔνι, κῦδος ἑλών.
Νικᾷ δ' ἀμφοτέρωθεν, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν
Τῇ καὶ τῇ προθέειν, ἠὲ παρεξελάαν.
Τοὔνεκα καὶ χρυσῷ μιν ἀνεγράψαντο μετάλλῳ,
Κυδίστῳ κτεάνῳ κύδιμον ἡνίοχον.

Εἰς Ἰουλιανόν.

Τοῦτον Ἰουλιανὸν Τυρίης βλάστημα τιθήνης,
Ἡνίοχον πολλοὺς δεξάμενον στεφάνους,
Αὐτὸς ἄναξ, καὶ δῆμος ἅπας, καὶ πότνια βουλὴ
Ἔστησαν, κοινὴν ψῆφον ἐνεγκάμενοι.
Γήραϊ γὰρ σταδίων ἀπεπαύσατο· πᾶσι δὲ φίλτρον
Κάλλιπεν, οἷσιν ἔρως ἤνθεεν ἀντιπάλων.

Εἰς Ἀναστάσιον, Θωμᾶ Πατρικίου,
καὶ λογοθέτου τοῦ δρόμου.

Τὸν θρασὺν ἡνιοχῆα, λελασμένον ἅρματος ἄθλων,
Ἐνθάδ' Ἀναστάσιον κείμενον οὖδας ἔχει.
Ὃς τόσσους ἀνεδήσατο πρὶν στεφάνους, ὅσα ἄλλοι
Ἔδρακον ἡνιόχων ἤματα ἱππασίης.

Εἰς Πορφύριον, μέρους Βενέτων.

Ἐν γῇ κρατήσας παντὸς ἁρματηλάτου

Κα

Cui populus propter numerosae praemia palmae
  Divinum Pelopis nomen habere dedit.
Ut similem simili semper Deus addere gaudet?
  Re super hac vera dicere voce licet.

LIII. *De eodem.*

Uranius Nicaean habet Romamque secundam,
  Se propter patria est illa: dat ista decus.
Parte in utraque fuit victor, seu currere primo
  Sors data, sive alius praetereundus erat.
Auro propterea datus est spectandus, ut ipse
  Aurigas, aurum sic quia vincit opes.

LIV. *De Juliano.*

Aurigam nitidis decoratum saepe coronis
  Juliânum, cujus patria prisca Tyros,
Decreto concorde simul posuere Senatus,
  Romuleaeque tribus, imperiique parens.
Deserit ut Circum senio, manet ejus in ipsis,
  Quos adversa tenet factio, dulcis amor.

LV. *De Anastasio, carmen Thomae Patricii & rationalis publici cursus.*

Auriga egregius, sed nunc oblitus equorum,
  Aeternum sub humo dormit Anastasius.
Qui tot habet sibi serta, quot in certamine Circi
  Aurigis aliis praeteriere dies.

LVI. *De Porphyrio factum a parte Veneta.*

In orbe terrae vicit aurigas prius

Καλῶς ἐπήρθη καὶ πρὸς αἰθέρα τρέχειν
Πορφύριος, τὸ θαῦμα δήμου Βενέτων.
Νικῶν γὰρ οὗτος πάντα γῆς διφρηλάτην,
Ἀνεῖσιν ὡς ἂν καὶ σὺν ἡλίῳ δράμοι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἴουλον ἀνθῶν πρῶτος οὗτος ἡνίας
Πορφύριος Κάλχαντος εἷλκε Βενέτου.
Ἐκπλήττομαι δὲ πῶς γράφει χεὶρ ἐμπιόους
Τούτου τὶς ἵππους. καὶ γὰρ, ἂν πλήξῃ, πάλιν,
Οἶμαι, δραμεῖται, νῖκος εὑρεῖν καὶ πάλιν.

Εἰς Φαυστῖνον, μέρους Πρασίνων.

Σκόπει τὸ δρᾶμα μηχανουργοῦ τοῦ δόμου.
Εἰ μὴ γὰρ ἐστέγαστο καρτερᾷ σκέπῃ,
Πρὸς οὐρανοὺς ἂν ὦρτο Φαυστῖνος τρέχων,
Ὡς ζῶν σὺν ἵπποις, τὸ κλέος πρὶν Πρασίνων,
Ἄρον στέγος γὰρ, καὶ φθάνει πρὸς αἰθέρα.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Φαυστῖνος οὗτος, ὁ πρὶν ἁρματηλάτης,
Ὃν δῆμος εὑρὼν τοῦ μέρους τῶν Πρασίνων,
Τὴν ἧτταν ἠγνόησε παντελῶς δρόμῳ.
Γέρων μὲν ἦν γὰρ, ὡς βλέπεις· τὸ δὲ σθένος,
Ἦν τις νεάζων, οὐδ᾽ ὅλως ἡττώμενος.

Εἰς Κωνσταντῖνον ἡνίοχον Λευκῶν.

Λευκοῦ μεθέλκων ἡνίας Κωνσταντῖνος,
Ἂν μὴ καθεῖρκτο στεῤῥότητι τοῦ δόμου,
Τοὺς τρεῖς ἐνίκα, πρῶτος αἰθέρα φθάνων.

Πρσ-

In orbe coeli nunc it idem currere
Porphyrius, ingens agminis Veneti decus.
Hic quippe, nullum cum sibi inveniat parem,
Agitare pergit proxime Solis rotas.

LVII. *De eodem.*

Calchante Veneto patre Porphyrius satus
En frena rexit, flore vix umbrans genas.
Spirare miror Ars equos ut fecerit,
Quos ipse flagro si semel percusserit,
Ut ante, credo, curret ad victoriam.

LVIII. *De Faustino partis Prasinae.*

Mirandus artis hanc domum struxit faber;
Nisi illa firma tecta fecisset super,
Faustinus arces usque veheretur poli:
Sic ipse Prasinûm fama, sic vivunt equi.
Auferte culmen, jam teret coeli vias.

LIX. *De eodem.*

Faustinus iste summus agitator fuit,
Quem nacta res gens Prasina sectantem suas
Nunquam reperta est aemulo in cursu minor.
Aetate senis, ut vides, sed viribus
Juvenile florens nescius vinci fuit.

LX. *De Constantino auriga Albatorum.*

Hic frena Constantinus albati gregis
Tractans, nisi ista contineretur domo,
Ad alta coeli provolans tres vinceret

Esset.

Πνοῆς ἄνευθεν εἶδες αἰθεροδρόμον.
Τέχνη με πείθει τοῦτον ἔμπνοον βλέπειν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κωνςαντῖνος ἦν, ἀλλὰ τοῖς πάλαι χρόνοις,
Λευκῆς χρόας τέθριππον ἕλκων εὐςρόφως.
Ἀφ' οὗ δὲ τοῦτον ἥρπασε δράκων, ἔδυ
Τὸ φῶς ἁμίλλης ἱππικῶν δρομημάτων,
Καὶ πᾶσα τέρψις τοῦ θεάτρου, καὶ τέχνη.

Εἰς Ἰουλιανὸν ἡνίοχον Ῥουσίων.

Χεὶρ οἶδε γεννᾷν τοὺς πάλαι τεθνηκότας.
Ἰουλιανὸς καὶ γὰρ ὡς πάλαι σθένει,
Ἕλκων, μεθέλκων Ῥουσίου τὰς ἡνίας.
Καὶ νῦν γραφεὶς ἕςηκεν ὑψοῦ σὺν δίφρῳ;
Τὸ νεῦμα χεὶρ μένει δὲ, τὴν νύσσαν δότε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἰουλιανὸς οὗτος ἅρμα Ῥουσίου
Ἔχων ἐνίκα τοὺς ἐναντίους δρόμῳ.
Ἀλλ' εἰ γραφεὺς παρεῖχε καὶ πνοῆς χάριν,
Ἕτοιμός ἐςι καὶ πάλιν διφρηλάτης,
Καὶ πρόσθεν ἐλθεῖν, καὶ λαβεῖν καὶ τὸ στέφος.

Τέλος τοῦ πέμπτου τμήματος τῆς ἀνθολογίας
διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

Effetque curfor aetheris fine fpiritu.
An fpirat etiam? cogit ars hoc credere.

LXI. *De eodem.*

Priore Conftantinus hic aevo fuit
Albi coloris optime flectens equos.
At morte poftquam raptus eft, lux curruum
Et fax equeftris occidit certaminis,
Et ars theatri, cunctaque oblectamina.

LXII. *De Juliano auriga Ruffatorum.*

Regignit olim mortuos follers manus:
Nam Julianus nunc quoque, ut quondam, viget,
Tractans, retractans frena Ruffati gregis.
En pictus adftat rectus in curru fuo;
Manus opperitur figna, quam metam datis?

LXIII. *De eodem.*

Hic Julianus factionis luteae,
Nobilibus omnes vicit adverfos equis.
At pictor aeri fi dediffet fpiritum,
Auriga nofter perfequi currus citos
Paratus adftat, & coronam fumere.

EXPLICIT LIBER QUINTUS.

'ΕΝ ΤΩ͂Ι 'ΕΚΤΩ͂Ι ΤΜΗ'ΜΑΤΙ ΤΗ͂Σ

IN LIBRO SEXTO

'ΑΝΘΟΛΟΓΙ'ΑΣ ANTHOLOGIAE

'ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ'ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ'ΧΕΤΑΙ

EPIGRAMMATUM CONTINENTUR

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΑ ΤΑ'ΔΕ.

HI TITULI.

Κεφ. α.	Εἰς ἀναθήματα ἀγαλμάτων.	Titulus I.	De Donariis Imaginum.
β.	Εἰς ἀναθήματα παρ' ἀθλητῶν.	II.	a Certatoribus.
γ.	Παρὰ ἁλιέων.	III.	De Piscatoribus.
δ.	Ἀντιστρέφοντα.	IV.	Reciproca.
ε.	Παρὰ βακχευομένων.	V.	De Bacchantibus.
ϛ.	Παρὰ γερόντων.	VI.	a Senibus.
ζ.	Παρὰ γεωργῶν.	VII.	Ab Agricolis.
η.	Παρὰ γυναικῶν.	VIII.	a Mulieribus.
θ.	Ἐρωτικῶν.	IX.	Ob Amores.
ι.	Εὐχῶν.	X.	Votiva.
ια.	Θηρῶν.	XI.	Ferarum.
ιβ.	Ἰσόψηφα.	XII.	Paris numeri.
ιγ.	Καρκινωτά.	XIII.	Cancri, versus retrogrado literarum ordine.
ιδ.	Παρὰ κηπωρῶν.	XIV.	Ab Hortulanis.

ιε.	Παρὰ κυνηγῶν.	XV.	a Venatoribus.
ις.	Παρὰ κιθαρῳδῶν.	XVI.	a Citharoedis.
ιζ.	Παρὰ μαγείρων.	XVII.	à Coquis.
ιη.	Παρὰ μεθύσων.	XVIII.	Ab Ebrioſis.
ιθ.	Εἰς ναούς.	XIX.	De Templis.
κ.	Παρὰ ναυτῶν.	XX.	a Nautis.
κα.	Παρὰ ναυηγῶν.	XXI.	a Naufragis.
κβ.	Παρὰ νέων.	XXII.	a Juvenibus.
κγ.	Παρὰ παιζόντων.	XXIII.	a Ludentibus.
κδ.	Παρὰ ποιμένων.	XXIV.	à Paſtoribus.
κε.	Παρὰ στρατιωτῶν.	XXV.	a Militibus.
κς.	Παρὰ ταχυγράφων.	XXVI.	a Notariis.
κζ.	Παρὰ χειρωνακτῶν.	XXVII.	Ab Opificibus.

ἈΝΘΟΛΟΓΙ'ΑΣ
ΔΙΑΦΟ'ΡΩΝ
ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ'ΤΩΝ
ΤΟ' ἝΚΤΟΝ ΒΙΒΛΙ'ΟΝ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Α.

Εἰς ἀναθήματα Ἀγαλμάτων.

Εἰς ἄγαλμα τῷ Ἡλίῳ παρὰ τῶν Ῥοδίων.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς ὄλυμπον ἐμακύναντο κολοσσὸν
Τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, Ἀέλιε,
Χάλκεον, ἀνίκα κῦμα κατευνάσαντες Ἐνυοῦς,
Ἔστεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.
Οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγευς μόνον ἄνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾷ,
Ἁβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίης.
Τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀεξηθεῖσι γενέθλης
Πάτριος ἐν πόντῳ, κἠν χθονὶ κοιρανίη.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, ὙΠΑ'ΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιίδμονα θήρης,
Ἔξεσε μὲν Λεύκων, ἄνθετο δ' Ἀλκιμένης.

Ἀλκι-

FLORILEGII GRAECI VARIORUM EPIGRAMMATUM LIBER SEXTUS,

QUI HABET

Donaria.

TITULUS I.

De Donariis Imaginum.

I. *De Imagine Soli sacrata a Rhodiis.*

Eductum coelo, Sol, admovere Colossum
  Hunc tibi gens habitans Doridos urbe Rhodi,
Aere probo, saevo reduces cum Martis ab aestu
  Suspendere suis hostica signa tholis.
Quippe redonarunt pariter terraeque marique
  Libera nullius subdita jura jugo.
Herculeo siquidem patrium est de semine natis
  Imperium terris, imperiumque mari.

II. Macedonii, Consulis.

Indagare canem solitum genus omne ferarum
  Effinxit Leucon, dedicat Alcimenes.

Ἀλκιμένης δ᾽ οὐχ εὗρε τί μέμψεται· ὡς δ᾽ ἴδ᾽ ὁμοίην
  Εἰκόνα, παντοίῳ σχήματι φαινομένην,
Κλοιὸν ἔχων, πέλας ἦλθε, λέγων Λεύκωνα κελεύειν
  Τῷ κυνὶ καὶ βαίνειν· πεῖθε γὰρ ὡς ὑλάων.

ΜΥΡΟΥΣ.

Νύμφαι Ἁμαδρύαδες, ποταμοῦ κόραι, αἳ τάδε βένθη
  Ἀμβρόσιαι ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεὶ,
Χαίρετε, καὶ σώζοιτε Κλεώνυμον, ὃς τάδε καλὰ
  Εἵσαθ᾽ ὑπαὶ πιτύων ὔμμι, Θεαὶ, ξόανα.

ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΥ, οἱ δὲ, ἈΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Ἡ τὰ πέδιλα φέρουσα, Μενεκράτις· ἡ δὲ τὸ φᾶρος,
  Φημονόη. Πρηξὼ δ᾽, ἡ τὸ κύπελλον ἔχει.
Τῆς Παφίης δ᾽ ὁ νεὼς καὶ τὸ βρέτας. ἄνθεμα δ᾽ αὐτῶν
  Ξυνόν· Στρυμονίου δ᾽ ἔργον Ἀριστομάχου.
Πᾶσαι δ᾽ ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
  Κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ἑνός εἰσι μία.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Β.

Ἀπὸ Ἀθλητῶν.

ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΥ.

Κέντρα διωξικέλευθα, φιλοῤῥώθωνά τε κημὸν,
  Τόν τε περὶ στέρνοις κόσμον ὀδοντοφόρον,
Καὶ συίνην ῥάβδον ἐπὶ προθύροισι, Πόσειδον,
  Ἄνθετό σοι νίκης Χάρμος ἀπ᾽ Ἰσθμιάδος,
Καὶ ψήκτρην ἵππων ἐρυσίτριχα, τήν τ᾽ ἐπὶ νώτων
  Μάστιγα, ῥοίζου μητέρα θαρσαλέην.

Ἀλλὰ

Vidit ut Alcimenes, vitio culpaque carentem
Effigiem cunctas corpore ferre notas;
Vincla tenens queis colla liget: jam dic age Leucon
Currat, ait: latrans nam tua jussa manet.

III. Myrus, Byzantinae.

Formosae Dryades natae de flumine, cujus
Atteritis ripas luxuriante pede,
Incolumem praestate Cleonymon, optima vobis
Pinetum supter qui simulacra dedit.

IV. Philodemi, *ut aliis placet*, Argentarii.

Haec est Phaemonoë, quae vela, Menecratis est, quae
Vincla pedum, Prexo, quae cava pocla tenet.
Hae Veneri templum simul effigiemque dederunt,
Strymonii quod opus cernis Aristomachi.
Hae cives fuerant, sed publica corpora: Cypris
Rem dedit, atque uni nubere quamque viro.

TITULUS II.

A. Certatoribus.

I. Philodemi.

Calcar iter properare jubens, & grata lupata
Naribus, & quod equi pectora cinxit ebur,
Charmus ob Isthmiacam tibi dat, Neptune, coronam,
Addita vestibulis Cretica virga tuis,
Et strigil errantes facilis discernere crines,
Et scutica in tergo gignere nata sonos.

Haec

Ἀλλὰ σὺ, Κυανοχαῖτα, δέχευ τάδε· τὸν δὲ Λυκίνου
  Ὕια καὶ εἰς μεγάλην στέψον Ὀλυμπιάδα.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

α. Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγγεσσιν ἔθηκεν;
  β. Ἑρμογένης. α. τίνος ὤν; β. Δαϊμονεῦς, α. ποδαπός;
β. Ἀντιοχεύς. α. τιμῶν σε χάριν τίνος; β. ὡς συναγωγὸν
  Ἐν σταδίοις. α. ποίοις; β. Ἰσθμόθι, κὴν Νεμέᾳ.
α. Ἔτρεχε γάρ; β. καὶ πρῶτος. α. ἔχων τίνας; β. ἐννέα παῖδας.
  Ἔπτη δ' ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἡμετέρους.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Γ.

Ἀπὸ Ἁλιέων.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
  Χάρμιην, καὶ τὰς ἰχθυδόχους σπυρίδας,
Καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνηθέντα
  Κύρτον, ἁλιπλάγκτων εὕρεμα δικτυβόλων,
Τρηχύν τε τριόδοντα, Ποσειδαώνιον ἔγχος,
  Καὶ τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας,
Ὁ γριπεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνης,
  Ὡς θέμις, ἀρχαίης λείψανα τεχνοσύνης.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Δούνακας ἀκροδέτους, καὶ τὴν ἁλιπηχέα κώπην,
  Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας,
Καὶ λίνον ἀκρομόλιβδον, ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου
  Φελλὸν, καὶ δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας,

Καὶ

Haec cape dona, maris rector, natoque Lycini
Munus, & in magna confer Olympiade.

II. Philippi.

Carceribus, Tegeaee, locat quis te ſine barba?
Hermogenes. patre quo? Daïmone. patria?
Moenibus Antiochi. cur? quod certamina vicit
Me duce. quae narras? Iſthmia cum Nemeis.
Currens? ante alios. divesne & prole? novena.
Noſtros eſſe putes (ſic volat ille) pedes.

TITULUS III.

A. Piſcatoribus.

I. Leonidae.

Has ſetas, haec curva ſimul cum corbibus aera,
Hoc ferrum de quo vulnera piſcis habet;
Et genus aequoreum claudentem vimine naſſam,
Errantis pelago nobile gentis opus;
Praeterea validum, Neptuni ſceptra, tridentem,
Et remos cymbam qui rapuere duos:
Haec piſcatorum domino Diophantus, ut eſt fas,
Dedicat, haec artis ſigna prioris erunt.

II. Philippi.

Ad caput annexos calamos remosque natantes
Aequore, & inſidias aera recurva gulae;
Linaque cum plumbo, fragmentaque, nuntia naſſae,
Suberis, & ſportas juncea texta duas;

Καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγγονον ἔμφλογα πέτρον,
Ἄγκυράν τε, νεῶν πλαζομένων παγίδα,
Πείσων ὁ γριπεὺς Ἑρμῇ πόρεν, ἔντρομος ἤδη
Δεξιτερὴν, πολλοῖς αἰθόμενος καμάτοις.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἑρμείη, σήραγγος ἁλίκτυπον ὃς τόδε ναίεις
Εὔστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας,
Δέξο σαγηναίοιο λίνον τετριμμένον ἅλμῃ
Λείψανον, αὐχμηρῶν ξανθὸν ὑπ' ἠϊόνων,
Γρίπους τε, πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον,
Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαβόντα βόλων,
Καὶ βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης,
Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων λιμνοφυῆ δόνακα.

ΑΔΗΛΟΝ.

Δαίμονι τῇ Συρίῃ τὸ μάτην τριβὲν Ἡλιόδωρος
Δίκτυον ἐν νηοῦ τοῦδ' ἔθετο προθύροις.
Ἀγνὸν ἀπ' ἰχθυβόλου θήρης τόδε. πολλὰ δ' ἐν αὐτῷ
Φυκὶ ἀπ' εὐόρμων εἵλκυσεν αἰγιαλῶν.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ,

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Κεκμηκὼς χρονίης πεπονηκότα δίκτυα θήρης
Ἄνθετο ταῖς Νύμφαις ταῦτα γέρων Κινύρης.
Οὐ γὰρ ἔτι τρομερῇ παλάμῃ περιηγέα κόλπον
Εἶχεν ἀκοντίζειν οἰγομένοιο λίνου.
Εἰ δ' ὀλίγου δώρου τελέθει δόσις, οὐ τόδε, Νύμφαι,
Μέμψις, ἐπεὶ Κινύρου ταῦθ' ὅλος ἔσκε βίος.

Et silice inclusum sponsorem luminis ignem,
  Quaeque vagas retinent ferrea vincla rates;
Mercurio Piso dedit haec monumenta, labore
  Piscandi fessus membra, tremente manu.

III. Incerti.

Qui colis hoc ictum, Cyllenie, fluctibus antrum,
  Multus ubi pisces fallere mergus amat;
Accipe coeruleo detritam rore sagenam,
  Quae tibi de sicco littore flava venit:
Retiaque & pisces claudentem carcere nassam,
  Et suber jaculi signa latentis habens:
Et quae longa satis setam sustentat equinam
  Insidiatricem canna, palustre genus.

IV. Incerti.

Diva Syra hoc frustra quod triverat Heliodorus
  Dedicat in templi limine rete tibi,
Piscibus innocuum: solum quod cepit in illo
  Multa procellisoni littoris alga fuit.

V. Juliani, Aegyptii,
ex genere praefectorum Augustalium.

Lina maris longo jam delassata labore
  Haec Cinyres Nymphis attulit, ipse senex.
Cum jam non ultra dextra trepidante valeret
  Mittere diffuso retia pansa sinu.
Sit leve quantumvis donum, ne spernite Nymphae,
  Hic Cinyrae census totaque vita fuit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Ταῖς Νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτυον. οὐ γὰρ ἀείρει
Γῆρας ἀκοντιστὴν μόχθον ἐκηβολίης.
Ἰχθύες, ἀλλὰ νέμοισθε γεγηθότες, ὅττι θαλάσσῃ
Δῶκεν ἔχειν Κινύρου γῆρας ἐλευθερίην.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἰχθυβόλον πολυωπὸν ἀπ' εὐθήρου λίνον ἄγρης,
Τῶν τ' ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων,
Καὶ πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλὸν,
Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον,
Ἄγκυραν τ' ἐπὶ τοῖς, ἐχενηΐδα, δεσμὸν ἀέλλης,
Στρεπτῶν τ' ἀγκίστρων ἰχθυπαγῆ στόματα,
Δαίμοσιν ἀγροδότησι θαλασσοπόρος πόρε Βαίτων
Γήραϊ νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Καμπτομένους δόνακας, κώπην θ' ἅμα, νηὸς ἱμάσθλην,
Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν,
Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλεα κύκλα μολίβδῳ,
Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
Ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπυρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
Τήνδε λίθον, νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων
Ἄγκυραν, γριπεὺς, Ἑρμεία, σοὶ τάδε Βαίτων
Δῶρα φέρει, τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, ΥΠΑΤΟΥ.

Δίκτυον ἀκρομόλιβδον Ἀμύντιχος ἀμφὶ τριαίνῃ
Δῆσε γέρων, ἁλίων παυσάμενος καμάτων.

Ἐς

VI. Ejusdem,
de eodem.

Haec Nymphis Cinyres ſuſpendit fila: ſenectus
Eminus effuſum mittere rete vetat.
Gaudete o piſces, & paſcite; namque per annos
Imbelles Cinyrae libera ſunt maria.

VII. Theaeteti Oratoris.

Multifora in piſces ſemper felicia lina,
Binaque de calamis aera ligata ſuis,
Pollicitumque plagas ſuber monſtrare latentes,
Et ſilicem ferro quae parit icta facem,
Vinclaque ventorum, navis retinacula dentem,
Et quae perniciem piſcibus aera ferunt,
Baeto maris curſor Dîs, quorum in numine praeda eſt,
Jam ſenio dextram debilitante, dedit.

VIII. Juliani,
de eodem.

* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

IX. Macedonii, Consulis.

Plumbifera ad trifidam religavit Amyntichus haſtam
Retia, defunctus ſaeva pericla maris,

Ἐς δὲ Ποσειδάωνα καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης
Εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων,
Οἶσθα, μάκαρ, κέκμηκα· κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
Ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη.
Θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον· ἀλλ' ἀπὸ γαίης,
Ὡς ἐθέλεις, μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

ΜΑΙΚΙΌΥ.

Αἰγιαλῖτα Πρίηπε, σαγηνευτῆρες ἔθηκαν
Δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' ἐπ' ὠφελίης,
Θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον
Φράξαντες, γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγους,
Φηγίνεον κρητῆρα, καὶ αὐτούργητον ἐρείκης
Βάθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα,
Ὥσ' ἂν ὑπ' ὀρχηθμῶν λελιγυσμένον ἔγκοπον ἴχνος
Ἀμπαύσῃς, ξηρὴν δίψαν ἐλαυνόμενος.

ΦΙΛΊΠΠΟΥ.

Δίκτυά σοι μολίβῳ στεφανούμενα, δυσιθάλασσα,
Καὶ κώπην, ἅλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι,
Κητοφόνον τε τρίαιναν, ἐν ὕδασι καρτερὸν ἔγχος,
Καὶ τὸν ἀεὶ φελλαῖς κύρτον ἐλεγχόμενον,
Ἄγκυράν τε, νεῶν στιβαρὴν χέρα, καὶ φιλοναύτην
Σπέρμα πυρὸς σώζειν πέτρον ἐπιστάμενον,
Ἀρχιθάλασσε Πόσειδον, Ἀμύντιχος ὕστατα δῶρα
Θῆκατ', ἐπεὶ μογερῆς παύσαθ' ἁλιπλανίης.

ΜΑΙΚΙΌΥ ΚΟΪ́ΝΤΟΥ.

Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι Πρίηπε,
Χοιράσι, καὶ τρηχεῖ τερπόμενος σκοπέλῳ,

Σοὶ

Aſpiciensque truces violenti gurgitis undas
  Fudit ad aequoreum talia verba Deum:
Multa laboravi, ſcis hoc pater: ipſe ſenex ſum:
  Paupertas eadem eſt, & juvenile viret.
De ſene quod reſtat miſero tu paſce: ſed oro,
  Ex terra, terrae quippe herus atque maris.

X. Marcii.

Littora qui ſervas, piſcatrix turba, Priape,
  Haec tibi de quaeſtu dona dedere maris.
Agmina thynnorum poſtquam clauſere profundis
  Retibus, aequoreae qua ſinuantur aquae,
Et ſcamnum quod erica dedit, crateraque fago
  Exciſum, & vini pocula facta vitro:
Ut tibi cum fuerint veſtigia laſſa choreis,
  Haec tibi ſit requies & medicina ſiti.

XI. Philippi.

Retia quae plumbo ſubeunt demerſa profundum,
  Et remum, madidum nunc quoque rore ſali,
Lethalemque feris, ſaevi maris arma, tridentem,
  Et quae detegitur ſubere naſſa ſuo,
Quaeque manum ratibus facit anchora, quique recondit
  Flammarum nautis ſemina grata ſilex:
Haec, pelagi bone rector, Amyntichus ultima dona
  Dat tibi, jam ceſſans aequoris ire vias.

XII. Marcii.

O cui ſint cordi ſcopulorum ſaxa, Priape,
  Et brevia inſanis quae mare radit aquis,

Te-

Σοὶ Πάρις ὀστρακόδερμον ὑπ' εὐθήροισι δαμέντα
'Ο γριπεὺς καλάμοις κάραβον ἐκρέμασεν.
Σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑφ' ἡμίβρωτον ὀδόντα
Θεὶς μάκαρ, αὐτὸ δέ σοι τοῦτο πόρε σκύβαλον.
Τῷ σὺ δίδου μὴ πολλὰ, δὶ εὐάγρου δὲ λίνοιο,
Δαῖμον, ὑλακτούσης νηδύος ἡσυχίην.

ἈΠΟΛΛΩΝΙ'ΔΟΥ.

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῖτιν,
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι Θῆρις ὁ δικτυβόλος,
Καὶ ζωρὸν κεράσας ἰσοχειλέα, καὶ τρύφος ἄρτου,
Αὖον ἐπιθραύσας, τὴν πενιχρὴν θυσίην.
Ἀνθ' ἧς μοι πλησθέντα δίδου θηράμασιν αἰὲν
Δίκτυα. σοὶ δέδοται πάντα, μάκαιρα, λίνα.

ΣΤΑΤΥΛΛΙ'ΟΥ ΦΛΑ'ΚΚΟΥ.

Ῥαιβοσκελῆ, δίχηλον, ἀμμοδυόταν,
Ὀπισθοβάμον', ἀτράχηλον, ὀκτάπουν,
Νηκτάντ' ἐρυμνόνωτον, ὀστρακόχροα,
Τῷ Πανὶ τὸν πάγουρον ὀρμινβόλος
Ἄγρας ἀπαρχὰν ἀντίθησι Κώπασος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ. Δ.

Ἀντιστρέφοντα.

ΝΙΚΟΔΗ'ΜΟΥ ἩΡΑΚΛΕΩ'ΤΟΥ πάντα.

Πηνελόπη, τόδε σοι φᾶρος καὶ χλαῖναν Ὀδυσσεὺς
Ἤνεγκεν, δολιχὴν ἐξανύσας ἀτραπόν.

Ἀλ-

Tegmine cum duro pendit tibi carabus iſte,
Quem Paris inſidiis cepit arundineis,
Ipſe quidem carnem ſemeſo dente voravit,
Felix: exuvias ſat putat eſſe tibi.
Redde vicem, Deus, & capiant, da, retia tantum,
Unde viri ſtomachus deſinat eſſe latrans.

XIII. Apollonidae.

De portu fucam, mullumque prope ignibus uſtum
Piſcator Theris dono, Diana, tibi.
Poculaque ad labrum ſpumantia, fruſtaque panis
Arida, de vita pauperiore ſacra.
Pro quibus aequoreis tu da mihi ditia praedis
Retia, linorum nam genus omne tuum eſt.

XIV. Statilii Flacci.

Arenimergum, flexicrurem, forcipem,
Collo carentem, pedibus octo, retrogradum,
Fluctivaga tectum terga, teſticorporem,
Iſtum pagurum Pani de praeda ſua;
Partem dat hamo Copaſus captum ſuo.

TITULUS IV.

Reciproca.

I. Nicodemi Heracleotae,
Omnia.

Penelope tibi dat veſtem, dat tegmen Ulyſſes,
Serus qui ſeſe vir tibi reſtituit.

Ἄλλο.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα φίλον Βρομίοιο, καὶ υἱὸν
Ἀρκάδος, ἀντ' ἀλκᾶς ἔγραφεν Ὠφελίων.

Ἄλλο.

Αερόπης δάκρυον ἱερῆς, καὶ λείψανα δείπνων
Δύστομα, καὶ ποινὴν ἔγραφεν Ὠφελίων.

Ἄλλο.

Πραξιτέλης ἔπλασε Δανάην, καὶ φάρεα Νυμφῶν
Λύγδινα, καὶ πέτρης Πᾶνά με Πεντελικῆς.

Ἄλλο.

Κύπριδι κουροτρόφῳ δάμαλιν ῥέξαντες ἔφηβοι,
Χαίροντες Νύμφας ἐκ θαλάμων ἄγομεν.

Ἄλλο.

Αἰθομέναις ὑπὸ δᾳσὶν ἐν εὐρυχόρῳ πατρὸς οἴκῳ,
Παρθένον ἐκ χειρῶν ἠγαγόμην Κύπριδος.

Ἄλλο.

Ἀσκαίνη μέγα χαῖρε καλὴ, καὶ χρύσεα Βάκχου
Ὄργια, καὶ μύσται πρόκριτοι Εὐίεω.

Ἄλλο.

Οἰδιπόδης κάσις ἦν τεκέων, καὶ μητέρι πόσσις
Γίγνετο, καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς ἐκ σφετέρης.

Ὅπως

II. *Aliud.*

Ophelion dedit hunc nobis Evanis amicum,
  Pleiade prognato de patre capripedem.

III. *Aliud.*

Aërope lachrymat propter quae, fercula coenae
  Impia, depingens hic dedit Ophelion.

IV. *Aliud.*

Praxiteles tibi dat Danaën, tum tegmina Nymphis
  Lygdina, tum Panem qui petra Pentheliae.

V. *Aliud.*

Cypridi proliferae vaccam facramus Ephebi.
  Deducet thalamo quis rogo Najadas?

VI. *Aliud.*

Praemicuit mihi fax confenfu patris, amicam
  Nactus fum pulchrae Cypridis aufpiciis.

VII. *Aliud.*

Acanium genus o valeas, vos orgia Bacchi
  Myftica, vos veneror, gens facra Nyctilei.

VIII. *Aliud.*

Oedipodes, patet ut natis jam frater, amator
  Matris, privavit fe cito luminibus.

Ὅπως ἀντιστρέφονται ταῦτα,
παράδειγμα.

Εὐΐῳ πρόκριτοι μύσται, καὶ ὄργια Βάκχου
Χρύσεα, καὶ καλὴ χαῖρε μέγ' Ἀσκανίη.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἀπὸ Βακχευομένων.

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Μῆτερ ἐμὴ, γάιη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον, ὦ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
Σοὶ τόδε θῆλυς Ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης
Ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης.
Κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν
Αὐλῶν, οὓς μόσχου λοξὸν ἔκαμψε κέρας.
Τύμπανα τ' ἠχήεντα, καὶ αἵματι φοινιχθέντα
Φάσγανα, καὶ ξανθὰς τὰς πρὶν ἔσεισε κόμας·
Ἵλαος ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
Γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγριοσύνης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, ὙΠΑ'ΤΟΥ.

Κισσοκόμᾳ Βρομίῳ Σάτυρον σεσαλαγμένον οἴνῳ
Ἀμπελοεργὸς ἀνὴρ ἄνθετο Αηναγόρας.
Τῷ δὲ καρηβαρέοντι φορὴν, τρίχα, κισσὸν, ὀπώρην,
Πάντα λέγοις μεθύειν, πάντα συνεκλέλυται.
Καὶ φύσιν ἀφθόγγοισι τύποις μιμήσατο τέχνη,
Ὕλης ἀντιλέγειν μηδὲν ἀνασχομένης.

ἈΓΑ-

IX. *Exemplum, quomodo haec recurrant.*

Nyctilei sacra gens, veneror vos, Mystica Bacchi
Orgia vos, valeas o genus Ascanium.

TITULUS V.

A. Bacchantibus.

I. INCERTI.

Nostra parens Phrygios nutris quae terra leones,
Cujus sunt semper Dyndima plena choris,
Semivir ista sui dicat arma furoris Alexis,
Ut quatere insana desiit arma manu.
Argutos strepitus edentia cymbala; quaeque
Grande sonant flatu cornua curva bovis.
Tympanaque & multo maculatum sanguine ferrum,
Et flavas, solitus quas agitare, comas.
Tu, Dea, tu clemens hunc, cui lymphata juventa est,
Liber ab hac facias sit feritate senex.

II. MACEDONII, CONSULIS.

Plenum rore tuo Satyrum, redimite corymbis
Evie, vitis amans dat tibi Lenagoras.
Aspicis ut marcent hederae, cutis, uva, capilli,
En ut cuncta notas ebrietatis habent.
Naturam mutis ars est imitata figuris:
Materia est digitis ausa negare nihil.

ἈΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ͂.

Βασσαρὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων
Πολλὰ τανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη,
Ἡ μέγα καγχάζουσα λεοντοφόνοις ἐπὶ νίκαις,
Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη,
Ἱλήκοις Διόνυσε, τεῆς ἀμέλησα χορείης,
Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.
Θῆκα δέ σοι τάδε ῥόπτρα· παραρρίψασα δὲ κισσὸν
Χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Πορφυρὶς ἡ Κνιδίη τὰ στέμματα, καὶ τὸ δίθυρσον
Τοῦτο τὸ λογχωτὸν, καὶ τὸ περισφύριον,
Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα,
Κισσῷ τὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη,
Ἁβροκόμη Διόνυσε, πρὸ παστάδος ἠώρησεν
Ταῦτα τὰ τοῦ κάλλους κόσμια καὶ μανίης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ς'.

Ἀπὸ Γερόντων.

ἸΣΙΔΩ'ΡΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ͂.

Λέκτρα μάτην μίμνοντα, καὶ ἀπρήκτου σκέπας εὐνῆς
Ἄνθετό σοι, Μήνη, σοὶ φίλος Ἐνδυμίων,
Αἰδόμενος· πολιὴ γὰρ ὅλου κρατέουσα καρήνου
Οὐ σώζοι προτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης.

ἈΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ͂.

Σὸς πόσις Ἀγχίσης, τοῦ εἵνεκα πολλάκι, Κύπρι,
Τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἠιόνα,

Νῦν

III. Agathiae, Oratoris.

Bassaris Eurynome, solis dum montibus errat
  Pectora magnorum docta ferire boum,
Ob domitos immane solens ridere leones,
  Et sectum manibus ludificare caput,
Da veniam, Lenaee, tuas oblita choreas
  Ad Veneris lusus jam nova Maenas eo.
Hos tibi do baculos, hederis per compita jactis,
  Ambibunt nostras aurea vincla manus.

IV. Ejusdem.

Porphyris orta Cnido, gemina cum cuspide thyrsum,
  Sertaque, & haec circum vincula ducta pedes;
Laeta quibus Bromii sese jactabat ad aras,
  Partim hedera, partim nebride cincta latus;
Ista suae formae simul & monumenta furoris,
  Bacche, tibi thalami dedicat ante fores.

TITULUS VI.

A Senibus.

I. Isidori, Oratoris.

Hos sine amore toros, & inertis strata cubilis,
  Luna, tibi Endymion dedicat ille tuus:
Quam pudet, albentes quod per caput omne capilli
  De veteri forma nil superesse sinunt.

II. Agathiae, Oratoris.

Vir tuus Anchises, olim quem propter ad Ides
  Saepe cucurristi littora, pulchra Venus;

Has

Νῦν μόλις εὗρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα κόψαι,
  Θῆκε δέ σοι προτέρης λείψανον ἡλικίης.
Ἀλλὰ Θεὰ, δύνασαι γὰρ, ἢ ἡβητῆρά με τεῦξον,
  Ἢ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεότητα δέχου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ζ'.

Ἀπὸ Γεώργων.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Αἰγιβάτῃ τόδε Πανὶ, καὶ εὐκάρπῳ Διονύσῳ,
  Καὶ Δηοῖ χθονίῃ ξυνὸν ἔθηκα γέρας.
Αἰτέομαι δ' αὐτοὺς καλὰ πώεα, καὶ καλὸν οἶνον,
  Καὶ καλὸν ἀμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Δράγματά σοι χώρου μικραύλακος, ὦ φιλόπυρε
  Δηοῖ, Σωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος,
Εὔσταχυν ἀμήσας τὸν νῦν σπόρον. ἀλλὰ καὶ αὖτις
  Ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

ἈΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Χαλκὸν ἀροτρητὴν, κλασιβώλακα, νειοτομῆα,
  Καὶ τὴν ταυροδέτην βύρσαν ἐπαυχενίην,
Καὶ βούπληκτρον ἄκαιναν, ἐχετλήεντά τε γόμφον
  Δηοῖ Καλλιμένης ἄνθετο γειοπόνος,
Τμήξας εὐαρότρου ῥάχιν ὀργάδος. εἰ δ' ἐπινεύσεις
  Τὸν στάχυν κομίσαι, καὶ δρεπάνην κομίσω.

ΛΕΩ-

Has tibi relliquias juveniles dedicat, aegre
Nigrum quem reperit per caput omne pilum.
Aut juvenem me redde precor, Dea, nam potes: aut tu
Canitiem, sicut ver prius illud, ama.

TITULUS VII.

Ab Agricolis.

I. Nicarchi.

Frugiproma Ceres, capripes Pan, vitifer Evan,
Hoc ego vos uno munere macto meo.
Et precor egregios detis mihi messis acervos!
Egregias pecudes, egregiumque merum!

I*. Philippi.

Hunc tibi, parva soli genuit quem gleba, maniplum
Sosiclees ruris dat sator, alma Ceres;
Messe recens facta; sed tu, Dea, saepius illi
Fac hebetet falcem spicea secta seges.

II. Agathiae, Oratoris.

Arva secare solens & glebas frangere ferrum,
Burimque, & stimulum, quem metuere boves;
Quaeque viri tergo sederunt tergora tauri,
Callimenes Cereri dona dat agricola.
Vomere tellurem postquam scidit: addere falcem
Promittit, dederis si Dea messe frui.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Γλαυκωπόταις Σατύροισι, καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἱππῶναξ, πρώτης δράγματα φυταλιῆς,
Τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούσδε,
Ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο, κάδους.
Ὧν ἡμεῖς σπείσαντες, ὅσον θέμις, οἴνοπι Βάκχῳ
Καὶ Σατύροις, Σατύρων πλείονα πιόμεθα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον
Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδων,
Σφαιρηδὸν σταφυλῇσιν ἐπιτροχάοντα δοκεύσας,
Κώμαυλος Βρομίῳ ζωὸν ἀνεκρέμασεν.

ἈΔΈΣΠΟΤΟΝ.

Κώμαυλος τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
Ῥᾶγας, ἀπέκτεινεν τῷδ' ἐπὶ θηλοπέδῳ·
Αὔηνας δ' ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ
Τὸν τὰ Διονύσου δῶρα λεϊζόμενον.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκε
Τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ ζεφύρῳ.
Εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοηθόος, ὄφρα τάχιστα
Λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

ἈΓΑΘΙΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτῶκα καθήμενον ἐγγὺς ὀπώρης
Βακχιάδος, πουλὺν βότρυν ἀμεργόμενον.

Ἀγρο-

III. Leonidae, Tarentini.

Multibibis Satyris & Baccho vitisatori
  Culturae partem primitiasque suae
Consecrat Hipponax, vino bene plena recenti
  Haec de vinetis pocula terna tribus.
Quae nos cornigero libantes rite Lyaeo
  Et Satyris bibimus, plus quoque quam Satyri.

IV. Incerti.

Insidiatorem Baccheae vallis echinum,
  In cute tela sua qui vice crinis habet;
Agmine contortum Comaulus cepit in uvis,
  Et fecit vivus pendeat ut Bromio.

V. Incerti.

Uvas ferre videns tergo Comaulus echinum
  Intulit erranti plana per ista necem:
Et tibi siccatum merito, Lenaee, sacravit,
  Quippe tuas fuerat qui populatus opes.

VI. Bacchylidis.

Ventorum Zephyrus pinguissimus hoc sibi fanum
  Eudemi dono possidet agricolae.
Namque is dum fruges Cerealis ventilat arvi,
  Illius egregiam flamine sensit opem.

VII. Agathiae, Oratoris.

Uvifera leporem vidi sub fronde sedentem
  Calcantemque suo Bacchica dona pede.

Ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν· ἀπροϊδὴς δὲ
 Ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισσε λίθῳ·
Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος. ἆ τάχα Βάκχῳ
 Λοιβῆς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἄσπορα, Πὰν, λοφιῆτα τάδε Στρατόνικος ἀροτρεὺς
 Ἀντ' εὐεργεσίης ἄνθετό σοι τεμένη·
Βόσκε δ', ἔφη, χαίρων τὰ σὰ ποίμνια. καὶ σέο χῶρην
 Δέρκεο τὴν χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην.
Αἴσιον εὑρήσεις τὸ ἐπαύλιον. ἐνθάδε γάρ σοι
 Ἠχὼ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει.

ΦΙΛΊΠΠΟΥ.

Σπερμοφόρον πήρην ὠμαχθέα, κὠλεσίβωλον
 Σφύρην, καὶ γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας,
Καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριβας, ἱστοβόην τε
 Σὺν γυροῖς ἀρότροις, καὶ φιλόγαιον ὕνιν,
Κέντρα τ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων,
 Καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουροπόνου,
Γυῖα πεπηρωθεὶς Λυσίστρατος αὔλακι πολλῇ
 Ἐκρέμασεν Δηοῖ τῇ σταχυοστεφάνῳ.

ΛΕΩΝΊΔΟΥ.

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανὶ, καὶ εὐαστῆρι Λυαίῳ
 Πρέσβυς, καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων·
Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα μητρὸς,
 Κισσοῦ δὲ Βρομίῳ κλῶνα πολυπλανέος·
Νύμφαις δὲ σκιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης,
 Φύλλα τε πεπταμένων αἱματόεντα ῥόδων.

Ἀνθ'

Quem simul aspexit me significante colonus,
Effregit saxo nil miserante caput.
Addidit exsultans; en ut libamine mixto
A me caesa tibi victima, Bacche, datur.

VIII. Ejusdem.

Haec inculta tibi Stratonico jugera dante,
Pan, bene pro meritis, collis amator, habe.
Pasce tuas hîc, inquit, oves: haec libera tellus,
Nulla timens ferri vulnera, tota tua est.
Hîc pecori longe gratissima terra, nec Echo
Connubium fugiet garrula Nympha tuum.

IX. Philippi.

Pendere ex humeris solitam cum semine peram,
Malleolumque, & quae falce resecta Ceres,
Et paleis fruges purgantia tribula, cumque
Vomere temonem scindere nata solum,
Et stimulos colloque boves versantia lora,
Et furcam vestras, rustica turba, manus.
Corpore & ipse ferens sulcos Lysistratus omni,
Haec tibi suspendit munera, magna Ceres.

X. Leonidae, Tarentini.

Nymphis & Bromio, sectantique avia Fauno
Dona senex Arcas dedicat ista Biton:
Haedum matris adhuc qui ludit ad ubera Faunus,
Errantes hederas Bacchus habeto sibi.
Nymphae multiplici decerptos arbore flores,
Et folia ex pulchris quae cecidere rosis.

Ἀνθ' ὧν εὔυδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
　Αὔξετε. Πὰν, γλαγερόν· Βάκχε, πολυςάφυλον.

ΣΑΒΙΝΟΥ.

Πανὶ Βίτων χίμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ,
　Τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε κεχαρμένοι. αὔξετε δ' ἀεὶ
　Πὰν ἀγέλην, Νύμφαι πίδακα, Βάκχε γάνος.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Λάζεο, τιμήεσσα Κυθηριὰς, ὑμνοπόλοιο
　Αἶψα τάδε κλειτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.
Πεντάδα τῆς ςαφυλῆς εὐρώγεα, καὶ μελιηδὲς
　Πρώϊον εὐφύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων,
Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἁλινήκτειραν ἐλαίην,
　Καὶ ψαιςῶν ὀλίγων δράγμα πενιχραλέον,
Καὶ ςαγόνα σπονδῖτιν, ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδὸν,
　Τῆς κύλικος βομβῷ πυθμένι κευθομένην.
Εἰ δ', ὥς μευ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
　Καὶ πενίην, δώσω πιαλέον χίμαρον.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
　Κύπρις, ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω,
Πορφυρέην ταύτην ἐπιφυλλίδα, τὴν θ' ἁλίπαςον
　Δρύπετα, καὶ ψαιςῶν τὴν νομίμην θυσίην,
Σπονδὴν τὴν ἀσάλευτον ἀφύλισα, καὶ τὰ μελιχρὰ
　Σῦκα· σὺ δ' ὡς νούσου, ῥύεο καὶ πενίης·
Καὶ τότε βουθυτέοντά μ' ἐσόψεαι· ἀλλὰ σὺ, δαῖμον,
　Σπεύδοις ἀντιλαβεῖν τὴν ἀπ' ἐμεῦ χάριτα.

Vos senis ergo domum, Nymphae, manantibus undis,
Et tu lacte bea Faune, Lyaee mero.

XI. Sabini.

Haedum Pani, rosas Nymphis, thyrsosque Lyaeo,
Sub viridi ponit munera fronde Biton.
Accipite haec Divi faciles, dominumque beate
Semper aquis Nymphae, Pan grege, Bacche mero.

XII. Gaetulici.

Accipe quae mittit tibi dona Leonida vates,
Diva, Cytheriacis suspicienda jugis.
Caerulea in quinis tibi ponitur uva racemis,
Praecoquaque umbrosis ficus ab arboribus.
Jamque immersa sali sine tegmine frondis oliva,
Libaque non ditis victima parva manus:
Guttaque libatrix comes indivulsa sacrorum:
In calicis fundo perbrevis illa latet.
Si mihi quae morbum potuisti pellere, pellas
Pauperiem, dabitur pinguis ad ista caper.

XIII. Cornelii Longini.

Sume Venus, quae vera quidem, sed conscia recti,
Dat tibi paupertas dona Leonideae.
Uviferas frondes, & quam sal condit olivam,
Libaque majorum relligione data,
Et ficus teneras & vinum faece solutum:
Sed Dea tu, cujus morbus abivit ope,
Fac mihi paupertas abeat quoque: bos tibi fiet
Victima, tu propera munus habere meum.

XIV.

ἈΔΔΑΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετριμμένον ἐργατίνην βοῦν
 Ἄλκων, οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δέ που βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
 Μυκηθμοῖς ἀρότου τέρπετ' ἐλευθερίῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Η'.

Ἀπὸ Γυναικῶν.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
 Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ,

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Λαῒς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφήν,
 Γηραλέην στυγέει μαρτυρίην ῥυτίδων.
Ἔνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
 Ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαΐης.
Ἀλλὰ σύ μοι, Κυθέρεια, δέχου νεότητος ἑταῖρον
 Δίσκον, ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον οὐ τρομέει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Κάλλος μὲν Κυθέρεια χαρίζεαι· ἀλλὰ μαραίνει
 Ὁ χρόνος ἑρπύζων σήν, βασίλεια, χάριν.

Δό-

XIV. Addaei Macedonis.

Defessum senio longisque laboribus arvi
 Ad cultrum dominus non vocat Alco bovem.
Tanta viro est operum reverentia. mugit in herba
 Ille, nec in collo liber aratra timet.

TITULUS VIII.

A Mulieribus.

I. Platonis, *Laïdis nomine.*

Ante fores habui quae grande examen amantum
 Cum mihi magnificae Graecia ludus erat,
Hoc tibi mitto, Venus, speculum. me cernere noli,
 Sum qualis, quando non queo, qualis eram.

II. Juliani, Aegyptii, *ex genere praefectorum Augustalium. De eadem.*

Laïs ut amisit decerptam tempore formam,
 Rugarum indicium triste videre timet.
Censuram speculi, qua saepe superbiit, odit:
 Sume, ait, hoc pulchrae tu Dea culta mihi.
Te decet hic orbis socius, Cytherea, juventae:
 Quippe potest aetas nulla nocere tibi.

III. Ejusdem, *de eadem.*

Das formam formosa Venus: sed serior aetas
 Illud perpetuum non sinit esse bonum.

Δώρου δ' ὑμετέροιο παραπταμένου με, Κυθήρη,
Δέχνυσο καὶ δῶρου, πότνια, μαρτυρίην.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων
Λαῒς θῆκεν ἑῷ κάλλεϊ ληϊδίην.
Μούνῳ ἐνικήθη ὑπὸ γήραϊ, καὶ τὸν ἔλεγχον
Ἄνθετό σοι, Παφίη, τὸν νότητι φίλον.
Ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει πολιῆς παναληθέα μορφὴν,
Τῆς δὲ συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΣΙΔΩΝΙ'ΟΥ.

Κερκίδα τὴν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττὼ
Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἅρμενον ἐργασίης.
Εἶπε δὲ, χαῖρε Θεὰ, καὶ τήνδ' ἔχε. χήρη ἐγὼ γὰρ,
Τέσσαρας εἰς ἐτέων ἐρχομένη δεκάδας.
Ἀρνεῦμαι τὰ σὰ δῶρα· τὰ δ' ἔμπαλι, Κύπριδος ἔργων
Ἅπτομαι. ὥρης γὰρ κρεῖσσον ὁρῶ τὸ θέλειν.

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κερκίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττὼ
Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἅρμενον ἐργασίης,
Πάντας ἀποστύξασα γυνὴ τότε τοὺς ἐν ἐρίθοις
Μόχθους, καὶ στυγερὰς φροντίδας ἱστοπόνων.
Εἶπε δ' Ἀθηναίῃ. Τῶν Κύπριδος ἅψομαι ἔργων,
Τὴν Πάριδος κατά σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

Cum tua defugiant me munera, quo mihi testis
  Muneris, hunc etiam tu tibi, diva, cape.

IV. Luciani,
de eadem.

Quae fera scutiferi devicerat agmina Medi,
  Laïdi formosae Graecia praeda fuit.
Hanc quoque devicit senium; nunc dat tibi, Cypri,
  Indicium hoc facies quod juvenilis amat.
Quippe suos adeo formidat visere canos;
  Ipsa facit, vitro quae datur umbra, metum.

V. Antipatri, Sidonii.

Hunc radium, solata fuit quem carmine Bitto,
  Sancta Minerva, tibi dat famis arma suae,
Resque tuas tibi dicit habe: viduata cubili
  Bina quater vitae computo lustra meae.
Dona tua abjicio, Venerisque revertor ad actus:
  Plus annis in me namque Cupido valet.

VI. Incerti,
ejusdem argumenti.

Hunc radium, tenues solitum percurrere telas,
  Palladi nunc Bitto dedicat, arma famis,
Artifices lanae mulier pertaesa labores,
  Et percurrentes stamina lassa manus.
Da veniam, dixit, Tritonia: Cypridos actus
  Praefero; judicium est hoc mihi, quod Paridi.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σοὶ τὰ λιποστεφάνων διατίλματα μυρία φύλλων,
  Σοὶ τὰ νοοπλήκτου πλαστὰ κύπελλα μέθης,
Βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, τῇδε κονίῃ
  Σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρα.
Σοὶ τάδε, Λαΐς, ἅπαντα. παρὰ προθύροις γὰρ ὁ δειλὸς
  Τοῖς δὲ, σὺν ἀκρήβαις πολλάκι παννυχίσας,
Οὐκ ἔπος, οὐ χαρίεσσαν ὑπόσχεσιν, οὐδὲ μελιχρῆς
  Ἐλπίδος ὑβριστὴν μῦθον ἐπεσπάσατο·
Φεῦ, φεῦ, γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
  Μέμφεται ἀστρέπτῳ κάλλεϊ θηλυτερῶν.

ἈΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡ τὸ πρὶν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς,
  Ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα Θεὸν,
Μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.
  Ὀψὲ γ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐληΐσατο.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι, καὶ τὰ καθ' ἱστῶν
  Νήματα Νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη,
Κύπριδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς
  Ἄρμεν', ἐπὶ προδόμου πάντα πυρῆς ἔθετο,
Ἔῤῥετε, φωνήσασα, κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν
  Ἔργα, νέων τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα.
Εἵλετο δὲ στεφάνους καὶ πηκτίδα, καὶ μετὰ κώμων
  Ἡ παῖς τερπνὸν ἔχειν ἐν θαλίαις βίοτον.
Εἶπε δὲ, παντός σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἴσω,
  Κύπρι· σὺ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος.

ἈΡ-

VII. Pauli Silentiarii.

Has tibi discerptas in partes mille coronas,
Turbantisque animum pocula fracta meri,
Hos madidos nardo, nunc foedos pulvere, crines
Aeger amore tuo jecit Anaxagoras.
Cuncta tibi, tibi Laï: tuo nam limine saepe
Cum juvenum coetu pervigil ille miser,
Non placidum salve, non pollicitantia dicta,
Non quae spem possint ludere, verba tulit:
Fessus at ista sui monumenta reliquit amoris
Multa querens sexus dulcis amaritiem.

VIII. Incerti.

Quae prius auratos jactare solebat amantes,
Spernereque exosam facta superba Deam;
Paupere venales jam densat pectine telas,
De Paphia spolium sero Minerva tulit.

IX. Nicarchi.

Nicareta assidua quae sedulitate laborans
Palladio multum pectine fecit opus,
Licia cum calatho lanaeque paratibus apta
Caetera suspendit Cypridos ante fores.
Ite procul muliebris, ait, mala taedia gentis,
Atteritis totum quae juvenile decus.
Serta capit, cytharamque sibi, mavultque puella
Inter amatorum vivere laeta dapes.
De nostris decimam voveo tibi quaestibus, inquit:
Aequa peto, lucrum tu cape daque Venus.

ἈΡΧΙΌΥ.

Αἱ τρισσαί, Σατύρη τε, καὶ Εὔκλεια καὶ Εὐφρώ,
Θυγατέρες Ξούθου καὶ Μελίτης, Σάμιαι·
Ἁ μὲν, ἀραχναίοιο μίτοιο πολυδινέα λάτριν,
Ἄτρακτον δολιχᾶς, οὐκ ἄτερ ἀλακάτας·
Ἁ δὲ πολυσπαθέων μελεδήμονα κερκίδα πέπλων,
Εὔθροον· ἁ τριτάτα δ' εἰροχαρῆ τάλαρον.
Οἷς ἔσχον χερνῆτα βίον δηναιόν, Ἀθάνα
Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες.

ἈΓΑΘΊΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τῇ Παφίῃ στεφάνους, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμῖδα,
Ἀρτέμιδι ζώνην ἄνθετο Καλλιρόη.
Εὕρετο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἤθελε, καὶ λάχεν ἥβην
Σώφρονα, καὶ τεκέων ἄρσεν ἔτικτε γένος.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀντὶ βοὸς, χρυσέου τ' ἀναθήματος, Ἴσιδι τούσδε
Θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους.
Ἡ δὲ Θεὸς τούτοις γάνυται πλέον, ἤπερ Ἀπόλλων
Χρυσῷ, τὸν Λυδὸς Κροῖσος ἔπεμπε Θεῷ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὦ ξυρὸν οὐράνιον, ξυρὸν ὄλβιον, ᾧ πλοκαμῖδας
Κειραμένη πλεκτὰς ἄνθετο Παμφίλιον,
Οὔ σέ τις ἀνθρώπων χαλκεύσατο· παρ δὲ καμίνῳ
Ἡφαίστου, χρυσέην σφῦραν ἀειραμένη,
Ἡ λιπαροκρήδεμνος, ἵν' εἴπωμεν καθ' Ὅμηρον,
Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξετόρησε Χάρις.

ἈΝ-

X. Archiae.

Euclie, Satyre, atque Euphro, tria corpora, mater
  Queis Melite, genitor Xuthus, origo Samos.
Prima dedit fusum, qualem versabat Arachne,
  Et devolventem mollia pensa colum:
Altera velocem radium percurrere telas:
  In calatho, quem dat tertia, lana fuit.
Haec, sibi queis victum pepererunt tempore longo,
  Dant tibi nunc famulae, casta Minerva, tuae.

XI. Agathiae, Oratoris.

Serta dat haec Veneri, desectos Palladi crines,
  Callirhoë zonam, Delia diva, tibi.
Quod vir ei, qualem voluit; transacta pudice
  Aetas, & geniti pignora cara mares.

XII. Palladae.

Isidi Pamphilium pro magni ponderis auro,
  Pro bove florentes dat speciosa comas.
Has pluris, Dea magna, facit, quam fecit Apollo
  Quas dives Croesi regia misit opes.

XIII. Ejusdem,
de re eadem.

O coelo delapsa novacula, qua sibi dempsit
  Pamphilium pulchras hic positura comas.
Mortalis te nemo faber: sed finxit ab auro
  Malleus ad flammas antraque Mulciberi,
Quem redimita comas, qualem descripsit Homerus,
  Sustulit ipsa sua Gratia pulchra manu.

XIV.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΣΙΔΩΝΙ'ΟΥ.

Κερκίδα τὰν ὀρθρινὰ, χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ
Μελπομέναν, ἱςῶν Παλλάδος ἀλκυόνα,
Τόν τε καρηβαρέοντα πολυῤῥοίβδητον ἄτρακτον,
Κλωςῆρα ςρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας,
Καὶ πῆνας, καὶ τόνδε φιλήλάκατον καλαθίσκον,
Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος, ἁ φιλοεργὸς,
Εἰροκόμων κούρᾳ θήκατο δεσπότιδι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Παλλάδι ταὶ τρισσαὶ θέσαν ἅλικες, ἶσον ἀράχνᾳ
Τεῦξαι λεπταλέον ςήμον' ἐπιςάμεναι.
Δημὼ μὲν ταλαρίσκον εὔπλοκον· Ἀρσινόα δὲ
Ἐργάτιν εὐκλώςου νήματος ἠλακάταν·
Κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις,
Βακχυλὶς, εὐκρέκτους ᾇ διέκρινε μίτους.
Ζώειν γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδεος εἵλεθ' ἑκάςη,
Ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνυμένα βίοτον.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους,
Παλλάδος ἱςοπόνου λειομίτους κάμακας,
Καὶ κτένα κοσμοκόμην, καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον
Σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον,
Καὶ τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, ὃν ποτ' ὀδόντων
Ἐπλήρου τολύπη πᾶσα καθαιρομένη,
Σοὶ, φιλέριθε κόρη Παλλαντιὰς, ἡ βαθύγηρως
Αἰσινόη, πενίης δῶρον, ἀνεκρέμασεν.

XIV. Antipatri, Sidonii.

Hunc radium ſimul ac auditur hirundo, canentem
Mane novo doctae Palladis halcyonem;
Stridentemque gravis capitis vertigine fuſum,
Mollia qui ſecum currere fila docet,
Et villos calathumque, colus quem ſemper amavit,
Stamina ſervantem lanitiique globos,
Nata boni Dioclis Teleſilla, haud parca laborum,
Haec dat lanificae munera grata Deae.

XV. Ejusdem.

Tres aetate pares, tenuatum ducere doctae
Stamen, Arachneum quod ſuperaret opus,
Dat calathum Demo lento de vimine; donat
Arſinoë ſolitum penſa tenere colum;
Bacchylis argutum radium dat aëdona lanae,
Digerit in partes qui nova fila ſuas.
Elegere etenim vitam quae labe vacaret,
Victum qui ſatis eſt ſufficiente manu.

XVI. Philippi.

Cantantes radios, cum mane auditur hirundo,
Spicula quae Pallas tempore pacis amas:
Pectine cum tenui tritoque a pollice fuſo,
Qui filo ſemet devoluente natat,
Et textum junco calathum, quem lana replevit
Dentis ab impreſſu libera ſorde ſua,
Aeſinoë grandaeva tibi, Tritonia virgo,
Dat paupertatis munus habere ſuae.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέχρι παλαιστῆς,
Καὶ σπιθαμῆς οὔλης Βίττιον εἰργάσατο·
Θάτερα δ' Ἀντιάνειρα προσήρμοσε. τὸν δὲ μεταξὺ
Μαίανδρον, καὶ τὰς παρθενικὰς, Βιτίη.
Κούρη καλλίστη Διὸς, Ἄρτεμι, τοῦτο τὸ νῆμα
Πρὸς ψυχῆς θείης, τὴν τριπόνητον ἔχειν.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ ταύταν, εὐπάρθενε, πότνα γυναικῶν,
Τὰν μίαν αἱ τρισσαὶ πέζαν ὑφηνάμεθα.
Καὶ Βιτίη μὲν τάσδε χοροιθαλέας κάμε κούρας,
Λοξά τε Μαιάνδρου ῥεῖθρα πολυπλανέος.
Ξανθὰ δ' Ἀντιάνειρα τὸν ἀγχόθι νήσατο κόσμον,
Πρὸς λαιῷ ποταμοῦ κεκλιμένον λαγόνι.
Τὰν δέ νυ δεξιτερῶν νασμῶν πέλας ἰσοπάλαιστον
Τοῦτον ἐπὶ σπιθαμῇ Βίττιον ἠνύσατο.

ἩΔΥΛΟΥ.

Αἱ μίτραι, τόθ' ἁλουργὲς ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες
Πέπλοι, καὶ ληρῶν οἱ χρύσεοι κάλαμοι,
Πάνθ' ἅμα Νικονόη συνεπέκπιεν. ἦν γὰρ Ἐρώτων
Καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.
Τοιγὰρ τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ
Νεβρίδα, καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην.

XVII. Leonidae.

Dexterior palmo qua se tenus instita tollit,
Bittion hoc vario stamine fecit opus.
Addidit oppositum latus Antianira : puellae
Et vaga Maeandri flumina, sunt Bitiae.
Sit cordi tibi, nata Jovis, Diana, rogamus,
Hic triplici certans sedulitate labor.

XVIII. Antipatri.

Haec Diana tuam subeat quae fimbria vestem
Tergemino manuum texta labore datur.
Quippe opus est Bities saltantis rite puellae,
Maeanderque fluens obvius ipse sibi.
Proximus accedit flavae labor Antianirae,
Amnis ubi curvi ripa sinistra viret.
Bittion ad spatium fecit surgentia palmi,
Omnia quae fluvius dexteriora videt.

XIX. Hedyli.

Purpureum velum, mitramque habitusque Lacaenae,
Quique hos ex auro factus acanthus obit,
Omnia Niconöe simul epotavit: amorum
Namque illa & Venerum nobile germen erat.
Insuper egregio formas spectare Priapo
Nebrida, & ex auro sacrat aqualiculum.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ. Θ'.

Ἐρωτικῶν.

'ΑΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίου ἐννεάς εἰμι·
  Ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετό σοι, Παφίη.
Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον Ἔρωτι,
  Ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
  Ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

ΤΟΥ̃ ΑΥ'ΤΟΥ̃.

Ἄνθετό σοι κορύνην καὶ νεβρίδας ἡμέτερος Πὰν,
  Εὔιε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.
Ἠχὼ γὰρ φιλέει, καὶ πλάζεται. ἀλλὰ σὺ Βάκχε
  Ἵλαθι τῷ ξυνὴν ἀμφιέποντι τέχνην.

'ΑΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

Αὐτή σοι, Κυθέρεια, τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν
  Ἰνὼ λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν,
Ὡς ἂν θελξινόοισιν ἀεὶ φίλτροισι δαμάζῃς
  Ἀνέρας. ἐχρήσω δ' εἰς ἐμὲ πᾶσι μόνον.

ΤΥΛΛΙ'ΟΥ ΓΕΜΙ'ΝΟΥ.

Φρύνη τὸν πτερόεντα, τὸν εὐτέχνητον Ἔρωτα,
  Μισθὸν ὑπὲρ τέχνης ἄνθετο Θεσπιάσι.
Κύπριδος ἡ τέχνη· ζηλούμενον, οὐκ ἐπιμεμφὲς
  Δῶρον· ἐς ἀμφοτέρους δ' ἔπρεπε μισθὸς Ἔρως.

Δω-

TITULUS IX.

Ob Amores.

I. Agathiae, Oratoris.

Daphniacûm fumus hic ter terna volumina, fcriptor
Dedicat Agathias quae, Cytherea, tibi.
Nam non Aonidas quantum curamus amores,
Scilicet arcanis plena Cupidineis.
Praemia pro tanto non invidiofa labore
Pofcit; amet nullam da, Dea, vel facilem.

II. Ejusdem.

Nebridas & clavam tibi Pan dicat, Evie, quippe
Deferit ille tuos captus amore choros.
Echo per nemorum quaerit vagus avia, Bacche,
Ars illi eft eadem quae tibi, da veniam.

III. Antiphanis.

Ino, de propriis quem folverat ipfa papillis,
Hunc, Cytherea, tibi ceston habere dedit.
Multa virûm poffes flammare ut pectora: folus
Sed tibi fum tanta fraude petitus ego.

IV. Tullii Gemini.

Phryne pennigerum mirandae opus artis Amorem
Thefpiafin pretium dedicat ipfa fui.
Ars ipfi Venus eft: culpa caret undique donum:
Nil melius poterant haec dare, & haec capere.

Δοίης ἐκ τέχνης αἰνέω βροτὸν, ὅς γε καὶ ἄλλοις
Δοὺς, Θεὸν ἐν σπλαγχνοῖς εἶχε τελειότερον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ι'.

Εὐχῶν.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ζηνὸς καὶ Λητοῦς θηροσκόπε τοξότι κούρη,
"Αρτεμις, ἣ θαλάμους τοὺς ὀρέων ἔλαχες,
Νοῦσον τὴν στυγερὴν αὐθημερὸν ἐκ βασιλῆος
'Εσθλοτάτου πέμψαις ἄχρις 'Υπερβορέων.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ βωμῶν ἀτμὸν λιβάνοιο Φίλιππος
'Ρέξει καλλιθύτων ταῦρον ὀρειονόμων.

ΔΙΟΔΩ'ΡΟΥ.

"Η τε Σάμου μεδέουσα, καὶ ἣ λάχες "Ιμβρασον "Ηρη,
Δέξο γενεθλιδίους, πότνα, θυηπολίας.
Μόσχων ἱερὰ ταῦτα, τά σοι πολὺ φίλτατα πάντων
"Ισμεν, ὅσοι μακάρων θεσμὸν ἐπιστάμεθα.
Εὔχετ' ἐπισπένδων τάδε Μάξιμος· ἣ δ' ἐπένευσεν
"Εμπεδα· Μοιράων δ' οὐκ ἐμέγηρε λίνα.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγόμενον παπύρῳ,
'Αντίπατρος Πείσωνι φέρει γέρας. ἢν δέ μ' ἀνάψας
Εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκουσάθεον.

Laudo bis artificem, qui, quem donavit habendum,
  In venis habuit: verius ipse Deum.

TITULUS X.

Votiva.

I. Philippi.

Arcitenens virgo, cui sola cubilia montes,
  Latonae ex utero progenerata Jovi,
Fac quam mox abeat miti de Principe saevus
  Longius extremis morbus Hyperboreis.
Multa tuis aris adolebit tura Philippus,
  Si ferus hic taurus victima caesa litat.

II. Diodori.

Cui regnum Samos est atque Imbrasos: accipe Juno
  Natali ferimus quae tibi dona die,
Praepingues vitulos, tibi quae gratissima scimus
  Dona, quibus fas est jura tenere Deum:
Maximus haec libans ut dixerat: annuit uxor
  Magna Jovis; Parcae posse negare negant.

III. Antipatri.

Caereus hic vinctus junco tenuique papyro
  Advenit Antipatri munere, Piso, tibi.
Saturni sunt ecce dies. me teste precari
  Si libet, acceptum Dis ego lumen ero.

TI.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΙΑ'.

Θηρῶν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἔκ ποτὲ τις Φρικτοῖο Θεῆς σεσοβημένος οἴςρῳ,
Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους,
Θηλυχίτων, ἀσκητὸς εὐσπείροισι κορύμβοις,
Ἁβρῶν τε ςρεπτῶν ἅμματι κεκρυφάλων,
Ἶδρις ἀνὴρ, κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην,
Ζηνὸς ἐλαςρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι.
Τῷ δὲ κεν ἀῤῥίγητος ἐπένθορε ταυροφόνος θὴρ,
Ἐς τὸν ἑὸν προμολὼν φωλεὸν ἑσπέριος.
Ἀθρήσας δ' ἐς φῶτα, καὶ εὐτρήτοισιν ἀϋτμὰν
Μυκτῆρσι βροτέας σαρκὸς ἐρυσσάμενος,
Ἔςα μὲν βριαροῖσιν ἐπ' ἴχνεσιν' ὄμμα δ' ἑλίξας
Βρυχᾶτο σφεδανῶν ὄβριμον ἐκ γενύων.
Ἀμφὶ δέ οἱ σμαράγει μὲν ἐναυλιςήριον ἄντρον,
Ἄχει δ' ὑλάεις ἀγχινεφὴς σκόπελος.
Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρὺν, ἐν μὲν ἅπαντα
Ἐν ςέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον·
Ἀλλ' ἔμπας ἐρίμυκον ἀπὸ ςομάτων ὀλολυγὰν
Ἧκεν, ἐδίνησεν δ' εὐςροφάλιγγα κόμαν·
Χειρὶ δ' ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον, ἐπλατάγησεν,
Δινωτὸν Ῥείας ὅπλον Ὀλυμπιάδος,
Τὸ ζωᾶς ἐπαρωγόν. ἀήθεα γὰρ τότε βύρσης
Ταυρείου κενεὸν δοῦπον ἔδεισε λέων,
Ἐκ δὲ φυγὼν ὤρουσεν. ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
Πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν Ἀΐδεω.

Εἰς

TITULUS XI.

Ferarum.

I. Antipatri.

Turrigerae quidam Dominae correptus ab oeſtro
Colla rotans fuſas per furiata comas,
Femineo cultu, cujus velamina circum
Serpentes hederae, vittaque mollis erat.
Forte cavo duri montis ſuceſſerat antro,
Infeſtum niveo dum fugit imbre Jovem.
Protinus aſſultat, notas fera ſaeva latebras
A multa repetens veſpere caede boum.
Vidit ut illa viri vultum, naresque patentes
Humanae coepit tangere carnis odor;
Firma ſolo figens veſtigia, lumina torſit,
Horribilemque dedit fauce tremente ſonum.
Ipſa ſimul vaſtum ſpelunca remugit, & ipſe
Arboribus tangens nubila montis apex.
Ille, ſimul tantus ſonuit fragor, horruit omni
Corpore, vix ullus corpore ſenſus erat.
Attamen ipſe etiam duris ulutatibus auras
Concutit, & crinis torta flagella movet:
Et rapiens ſubito grave tympanon, arma Cybelles,
Vi potuit quanta, pulſat utraque manu;
Auxilium vitae. nam rauco concita pulſu
Extimuit tauri tergora tenſa leo,
Corripuitque fugam. Sic ille a morte redemptus:
Tantum eſt extremis caſibus ingenium.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπαλίων, δουρὶ φονευσάμενος,
Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
Οὐδ᾽ ἵκετ᾽ ἐκ μάνδρας αὖθις ἐπὶ ξυλόχους.
Μοσχείου δ᾽ ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ᾽ αἵματος αἷμα,
Βληθείς· ἀχθεινὰν δ᾽ εἶχε βοοκτασίαν.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΌΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί.
Θηρὸς δ᾽ οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
Ἤϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους.
Παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυῒ τῇδε φαρέτρην,
Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΒ΄.

Ἰσόψηφα,

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ, ἈΛΕΞΑΝΔΡΕ'ΩΣ,
πάντα.

Θύει σοι τόδε γράμμα γενεθλιακαῖσιν ἐν ὥραις,
Καῖσαρ, Νειλαίη Μοῦσα Λεωνίδεω.
Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος· εἰς δὲ νέωτα,
Ἢν ἐθέλῃς, θύσει τοῦδε περισσότερα.

Ἄλλο.

Τήνδε Λεωνίδεω θαλερὴν πάλι δέρχεο Μοῦσαν
Δίστιχον, εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης.

Ἔσται

II. Leonidae.

Nobilis ob luctas Susi gravis hasta leonem
Percutit, atque istas abstulit exuvias;
Saevus lactentem cum manderet ore juvencum:
Non ille ex stabulis ad sua lustra redit.
Pensatus bovis est illius sanguine sanguis.
Quam nunc armentum non tetigisse velit?

III. Gaetulii.

Alco pater puerum strictum cum vidit ab angue,
Lentavit trepida cornua tensa manu.
Nec manus erravit, serpentis in ore sagitta
Constitit, ah pueri quam prope missa caput.
Victor ovans quercu pharetram suspendit ab ista,
Fortuna dubium clarus an arte magis.

TITULUS XII.

Paris numeri.

I. Leonidae, Alexandrini, *Omnia.*

Natali tibi sacra tuo facit, optime Caesar,
Progenies Nili Musa Leonidea.
Nam sunt Calliopes fumo sine sacra; sed anno,
Plura tibi si vis, adveniente dabis.

II. *Aliud.*

Sume Leonideae rursum tibi munera Musae
Distichon, a facili quod venit ingenio.

"Εϛαι δ' ἐν Κρονίοις Μάρκῳ περικαλλὲς ἄθυρμα
Τοῦτο, καὶ ἐν δείπνοις, καὶ παρὰ μουσοπόλοις.

"Αλλο.

Πέμματα τίς λιπόωντα, τίς "Αρει τῷ πτολιπόρθῳ
Βότρυς, τίς δὲ ῥόδων θῆκεν ἐμοὶ κάλυκας;
Νύμφαις ταῦτα φέροι τις· ἀναιμάκτους δὲ θυηλὰς
Οὐ δέχομαι βωμοῖς ὁ θρασύμητις "Αρης.

"Αλλο.

"Αλλος ἀπὸ ϛαλίκων, ὁ δ' ἀπ' ἠέρος, ὃς δ' ἀπὸ πόντου,
Εὔπολι, σοὶ πέμπει δῶρα γενεθλίδια·
'Αλλ' ἐμέθεν δέξαι Μουσῶν ϛίχον, ὅστις ἐς αἰεὶ
Μίμνει, καὶ φιλίης σῆμα, καὶ εὐμαθίης.

"Αλλο.

Αὔκτιον ἰοδόκην καὶ καμπύλον, "Αρτεμι, τόξον
Νῖκις ὁ Λυσιμάχου παῖς ἀνέθηκε Λίβυς.
'Ιοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης,
Δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις.

"Αλλο.

Εἷς πρὸς ἕνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς.
Οὐ γὰρ ἔτι ϛέργω τὴν δολιχογραφίην.

"Αλλο.

Τὴν τριτάτην Χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βίβλον,
Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης,

Ναί-

Suavis erit Marco per Saturnalia risus,
  Sive apud est vates, sive apud ille dapes.

III. *Aliud.*

Quis mihi sanguineo bellaria pinguia Marti,
  Quis dedit has uvas, quis dedit, oro, rosas?
Adferat haec Nymphis aliquis. sine sanguine quae sunt
  Dona, ferox animi, Mars ego non capio.

IV. *Aliud.*

De variis alii, deque aëre, deque profundo,
  Natali portant, Eupoli, dona tuo.
At nos parva damus tibi carmina, pignora fida
  Doctrinae semper, semper amicitiae.

V. *Aliud.*

De Lycto pharetram Diana & flexile cornu
  Nicis Lysimachi dat tibi dona Libys.
Nam multas, pharetram quae complevere, sagittas
  In celeres cervas perdidit & capreas.

VI. *Aliud.*

Non geminus geminis, sed se unus comparat uni
  Versus, si numeres: non ego longa probo.

VII. *Aliud.*

Tertia de nobis venit haec tibi Gratia, Caesar,
  Apportans numero carmina facta pari.

Νεῖλος ὅπως καὶ τῆσδε δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσαν
Τῇ χθονίῃ πέμψῃ δῶρον ἀοιδότατον.

Ἄλλο.

Ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, ὃς δὲ τοπάζους,
Πέμψουσι, πλούτου δῶρα γενεθλίδια·
Ἀλλ' ἴδ' Ἀγριππίνῃ δύο δίστιχα μοῦνον ἰσώσας,
Ἀρκοῦμαι δώροις, ἃ φθόνος οὐ δαμάσει.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΓ'.

Καρκῖνοι στίχοι ἔμμετροι,
κατὰ ἀναποδισμόν.

Ἀθλήσας ἤδη πόλῳ πηδήσας ἦλθα.
Ἀμήσας ἄρδην, ὀροφηφόρον ἤδρασα σῆμα.
Ἀλύξας ὥρην ἠνεμωμένην, ἤρωσα ξύλα.

Εἰς Διομήδους τάφον.

Ἤδη μοι Διὸς ἄρα πηγὴ παρὰ σοὶ Διομήδη.
Νοσῶ σὺ ὃς εἶ ἴαμα Ἰησοῦ, σῶσον.
Νῷ ἐλατὰ, μὴ ὀνητὰ, σοφὸς ἄτη, νοήματα λέων.
Ἱερὰ σὰ παρὰ χείλη ἤλιε, χαρὰ πᾶσα ῥεῖ.
Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.
Νόμον ὁ κοινὸς ἔχε σὸν οἰκονόμον.
Σοφὸς ἔγωγε ἤδη ὢν ἄνω, χαρὰ τῶν ἄνω· γελῶ τὰ
Κάτω, λέγων ἂν ὦ ταραχῶν ἄκω, ἤδη ἔγωγε σοφός.

Nilus enim medias per Graeci nominis oras
 Haec audet Cereri mittere dona tuae.

VIII. *Aliud.*

Argentum hic, alius crystalla, topazion alter,
 Natali mittent splendida dona tuo.
Agrippina, sed haec ego carmina quattuor aequans
 Dono tibi vacuum munus ab invidia.

TITULUS XIII.

Cancri versus retrogrado literarum ordine.

Vacuas has difficiles nugas sine interpretatione reliquit Grotius.

P. Burmannus secundus ad marginem manuscripti.

* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΙΔ'.

Ἀπὸ Κηπώρων.

Σκάπτειραν κήποιο φιλυδρήλοιο δίκελλαν,
Καὶ δρεπάνην καυλῶν ἄσκυλον ἐκτομίδα,
Τήν τ' ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγὸν,
Καὶ τὰς ἀῤῥήκτους ἐμβάδας ὠμοβοεῖς,
Τόν τε δι' εὐτρήτοιο πέδου δύνοντα κατ' ἰθὺ,
Ἀρτιφανοῦς κράμβης πάσσαλον ἐμβολέα.
Καὶ σκάφος ἐξ ὀχετῶν πρασιὴν διψῶσαν ἐγείρειν,
Αὐχμηροῖο θέρευς οὔ ποτε παυσάμενον,
Σοί τοι κηπωρὸς Ποτάμων ἀνέθηκε, Πρίηπε,
Κτησάμενος ταύτης ὄλβον ἀπ' ἐργασίης.

ΖΩΝΑ.

Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον,
Καὶ ῥυτιδόφλοιον σῦκον ἐπομφάλιον,
Πορφύρεόν τε βότρυν μεθυπίδακα, πυκνόῤῥωγον,
Καὶ κάρυον λεπτῆς ἀντίδορον λεπίδος,
Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ
Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ δενδριακὴν θυσίην.

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινι κήπῳ
Τοῦ φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρεος,
Ἰσχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ, γέρα Πανὶ κομίζω,
Ὅττι σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας.

Ὦ

TITULUS XIV.

Ab Hortulanis.

I.

Frondiferam folitum terram verfare ligonem,
Et virides falcem fcindere cauliculos:
Et fidam tergo pluvias arcere lacernam,
Et pedibus tegmen tergora cruda boum.
Et recta per humi traductum vifcera palum,
Poffit ut impingi braffica nata recens:
Aeftibus & rapidis limphas qui fpargit aqualem,
Laetior edomita furgit ut herba fiti.
Ifta, Priape, tibi multo jam trita labore
Fert Potamo, cultus cui dedit hortus opes.

II. ZONAE.

Mala modo enatae lanuginis, & nova poma
Punica, & haec rugis ficus arata fuis:
Denfaque purpureis manat quae roribus uva,
Nuxque interpofita pelle putamen habens;
Haec funt dona fuis fata quae fert villicus hortis,
Simplice de ligno, ftructe Priape, tibi.

III. INCERTI.

Alcimenes parvis regnat qui pauper in hortis
Nactus ut aeftatis tempora laeta fuit;
Aridulam ficum, malum quod fragrat, aquamque
Do tibi, Pan, noftris auctor habende bonis.

Ὧν τὰ μὲν ἐκ κήποιο, τὰ δ᾽ ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης,
Δέξο, καὶ ἀντιδιδοὺς, δὸς πλέον ὧν ἔλαβες.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα,
Καὶ ῥοδέας σταφυλῆς ὠμὸν ἀποσπάδιον,
Μῆλον θ᾽ ἡδύπνουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ,
Καὶ κάρυα χλωρῶν ἐκφανὲ᾽ ἐκ λεπίδων,
Καὶ σύκιον χλοάοντα, τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην,
Καὶ πέρκην ἤδη χρυσοχίτων᾽ ἐλάην,
Σοὶ, φιλοδῖτα Πρίηπε, φυτοσκάφος ἄνθετο Λάμων,
Δένδρεσι καὶ γυίοις αὐξάμενος θαλέθειν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΙΕʹ.

Ἀπὸ Κυνηγῶν.

ΣΑΤΥΡΙΟΥ,

Εἰς τρεῖς ἀδελφούς.

Θηρευτὴς δολιχὸν τόδε δίκτυον ἄνθετο Δᾶμις,
Πίγρης δ᾽ ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην,
Τριγλοφόρους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερέτης θέτο Κλείτωρ
Τῷ Πανὶ, τρισσῶν ἐργασίης καμάτων.
Ἵλαος εὐσεβέεσσιν ἀδελφειοῖς ἐπίνευσον
Πτηνὰ, καὶ ἀγροτέρων κέρδεα, καὶ νεπόδων.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ,

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου,

Εἰς τὸ αὐτό.

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
Δέχνυσο, Πάν᾽ Πίγρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων

Ταῦ-

Ex hortis nempe illa tua de rupe, ſed iſtam
  Accipe, & acceptis da, rogo, plura mihi.

IV. Philippi.

Grandaevas ficus & punica cortice flava,
  Et cum palmitibus quae venit uva ſuis,
Et gratum quod olet tenera lanugine malum,
  Quasque aperit leviter bina carina nuces,
Et viridem multa cucumim ſub fronde jacentem,
  Quaeque auro prope jam concolor eſt olea.
Iſta, Priape, tibi dans Lamon dona colonus
  Florere & membris optat & arboribus.

TITULUS XV.

A Venatoribus.

I. Satyrii, *de tribus fratribus.*

Haec protenſa dicat venator retia Damis:
  At Pigres nebulam qua capiuntur aves:
Noctivagus Clitor mullos retinentia fila,
  Pan, tibi dat: triplicis dona laboris habe.
Redde ſuae pretium pietatis fratribus, & da
  Piſces, da volucrea, fallere daque feras.

II. Juliani, Aegyptii, *ex genere praefectorum Auguſtalium,* *De eodem.*

Fratrum lina trium ternis venatibus apta
  Accipe, Pan: Pigres hoc dat ab alitibus.

Ταῦτα φέρει θηρῶν, Δᾶμις· Κλείτωρ δὲ, θαλάσσης·
Καί σφι δὸς εὐαγρεῖν ἠέρα, γαῖαν, ὕδωρ.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
'Αγρότα Πὰν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
Ὧν ἀπὸ μὲν πτηνῶν, Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Δᾶμις,
Τετραπόδων· Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλίων.
Ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην,
Τῷ δὲ, διὰ δρυμῶν· τῷ δὲ, δι' ἠιόνων.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΣΙΔΩΝΙ'ΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης·
Δᾶμις μὲν, θηρῶν ἄρκυν ὀρειονόμων.
Κλείτωρ δὲ, πλωτῶν τάδε δίκτυα· τὰν δὲ πετηνῶν
Ἄρρηκτον Πίγρης τήνδε δεραιοπέδην·
Τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἠέρος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνης
Οὔποτε σὺν κενεοῖς οἶκος ἔδεκτο λίνοις.

ΖΩΣΙ'ΜΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰναλίων Κλείτωρ τάδε δίκτυα, τετραπόδων δὲ
Δᾶμις, καὶ Πίγρης θῆκεν ὑπηερίων
Πανὶ, κασιγνήτων ἱερὴ τριάς· ἀλλὰ σὺ θήρην
Ἠέρι, κὴν πόντῳ, κὴν χθονὶ τοῖσδε νέμε.

'ΑΡ-

A silvis aliud dat Damis; ab aequore Clitor:
 Fac praedam his aër, terra, fretumque ferant.

III. LEONIDAE,
de eodem.

Haec tibi tres pariter fratres, Pan praeses agrorum,
 De triplici praeda retia terna ferunt.
A volucri Pigres quae rettulit agmine, Damis
 A grege quadrupedi, Clitor ab aequoreo.
Tu fac, ut ille gravem deportet ab aëre praedam,
 Hunc saltus, illum littora curva beent.

IV. ANTIPATRI, SIDONII,
de eodem.

Fratribus a ternis artis sua quaeque supellex
 Pani datur: Damis retia tensa feris;
Clitor squammigeri generis fert vincula, Pigres
 Alitibus solitos stringere colla dolos.
Quorum hic a silvis, hic ab aëre, tertius undis,
 Lina sine eventu nulla tulere domum.

V. ZOSIMI,
de eodem.

Retia squammigeri Clitor gregis ista, ferarum
 Haec Damis, Pigres tertia, quae volucrum;
Pan, fratrum tibi triga dicat: tu plurima fratres
 Fac capiant terris, aëreque & pelago.

ἈΡΧΊΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ τάδε, Πὰν σκοπιῆτα, παναίολα δῶρα σύναιμοι
  Τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινοστασίης.
Δίκτυα μὲν Δᾶμις θηρῶν· Πίγρης δὲ, πετεινῶν
  Λαιμοπέδας· Κλείτωρ δ', εἰναλίφοιτα λίνα.
Ὧν τὸν μὲν καὶ ἐσαῦθις ἐν ἠέρι, τὸν δ' ἔτι θείης
  Εὔστοχον ἐν πόντῳ· τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

ΤΟΥ̃ ἈΥΤΟΥ̃,

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀγραύλῳ τάδε Πανὶ βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
  Αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοστασίης·
Πίγρης μὲν, δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πετεινῶν·
  Δᾶμις δ' ὑλονόμων δίκτυα τετραπόδων,
Ἄρκυν δ' εἰναλίων Κλείτωρ πόρεν· οἷς σὺ δὶ' αἴθρης,
  Καὶ γᾶς, καὶ πελάγευς εὔστοχα πέμπε λίνα.

ΤΟΥ̃ ἈΥΤΟΥ̃,

Εἰς τὸ αὐτό.

Ταῦτά σοι ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης,
  Τρεῖς γνωτοὶ τέχνης σύμβολα, Πὰν, ἔθεσαν.
Ταῦτα μὲν εἰναλίων Κλείτωρ λίνα· κεῖνα δὲ Πίγρης
  Οἰωνῶν· Δᾶμις τὰ τρίτα τετραπόδων.
Οἷς ἅμα χερσαίησιν, ἅμ' ἠερίησιν ἐν ἄγραις,
  Ἀγρεῦ, ἅμ' ἐν πλωτοῖς, ὡς πρὶν, ἀρωγὸς ἴθι.

ΤΟΥ̃ ἈΥΤΟΥ̃,

Εἰς τὸ αὐτό.

Τρίζυγες, οὐρεσίοικε, κασίγνητοί τάδε τέχνας
  Ἄλλος ἀπ' ἀλλοίας σοὶ τάδε, Πὰν, ἔθεσαν.

Καὶ

VI. Archiae,
de eodem.

Pan fcopulos fervans, tres haec tria munera fratres
Ad variam praedam facta tulere tibi.
Damis nempe feris, fcindentibus aëra Pigres,
Aequoreo Clitor retia tenfa gregi.
Tu fac ut hic felix coelo fit, in aequoris ille
Fluctibus, umbrofo tertius in nemore.

VII. Ejusdem,
de eodem.

Agricolae Fauno tres praeda vivere fueti
Fratres, quisque operis dona tulere fui.
Pigres alitibus nodant quae vincula fauces,
Damis filvicolis lina timenda feris,
Quae pifces capiunt Clitor. tu dexter adefto,
Ut pelago, terris, aëre rem faciant.

VIII. Ejusdem,
de eodem.

Haec tibi tres fratres de montibus, aëre, ponto
Inftrumenta operis, Pan, pofuere fui.
Retia fluctivagi Clitor gregis, altera Pigres
Alituum, Damis tertia quadrupedum.
Tu bonus ut femper facilis fac praeda fit illis,
Quae volat, & quae fe fert pede, quaeque natat.

IX. Ejusdem,
de eodem.

Haec tibi tres fratres ftudio diverfa profeffi,
Pan, habitas montis qui juga, dona ferunt.

Ali-

Καὶ τὰ μὲν ὀρνίθων, Πίγρης. τὰ δὲ δίκτυα θηρῶν,
Δᾶμις· ὁ δὲ Κλείτωρ, εἰναλίων ἔπορεν.
Τῶν ὁ μὲν ἐν ξυλόχοισιν· ὁ δ' ἠερίῃσιν ἐν ἄγραις
Αἰὲν· ὁ δ' ἐν πελάγει εὔστοχον ἄγραν ἔχοι.

ἈΛΕΞΆΝΔΡΟΥ,
Εἰς τὸ αὐτό.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε, Πὰν, ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
Ἱδρυτὰ κὰκ γαίης, ἱδρυτὰ καὶ πελάγευς.
Ἀνθ' ὧν τῷ μὲν, ἁλός, τῷ δ' ἠέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
Πέμπε κράτος ταύτῃ, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

ΖΩΣΙΜΟΥ, ΘΑΣΙΟΥ,
Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ τάδε, Πὰν θηρευτὰ, ἀπηρτήσαντο σύναιμοι
Δίκτυα, τριχθαδίης δῶρα κυνηγεσίης.
Πίγρης μὲν, πτηνῶν, Κλείτωρ ἁλὸς, ὃς δ' ἀπὸ χέρσου,
Δᾶμις, τετραπόδων ἀγκύλος ἰχνελάτης.
Ἀλλὰ σὺ κὴν δρυμοῖσι, καὶ εἰν ἁλὶ καὶ διὰ μέσσης
Ἠέρος εὔαγρον τοῖσδε δίδου κάματον.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂,
Εἰς τὸ αὐτό.

Τρισσὰ τάδε τρισσοὶ θηραγρέται, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
Τέχνης, πρὸς τῷ Πανὸς ἔθεντο λίνα.
Πίγρης μὲν πτηνοῖσιν ἐφεὶς βόλον, ἐν δ' ἁλίοισι
Κλείτωρ, ἐν θηρσὶ Δᾶμις ἐρημονόμοις.

Τοῦ-

Alituum Pigres, Damis dat fila ferarum,
Clitor quae fatum piscibus esse solent.
Ille fac e silvis deportet, ab aëre praedam
Alter, ab insanis tertius aequoribus.

X. Alexandri Magnetis,

de eodem.

Fila Pigres avium, Clitor vada salsa natantum,
Damis quadrupedum quae juga celsa tenent;
Tres tibi, Pan, fratres donant, sua quisque periti,
Hic nubes, hic aquas, hic spoliare solum,
Pro pietate vicem tu fratribus, optime Divûm,
Per saltus, per aquas, & per inane refer.

XI. Zosimi, Thasii,

de eodem.

Suspendere tibi tres, Pan venatice, fratres,
Quae de venatu triplice dona ferunt;
Nempe Pigres avium, sed Clitor ab aequore, Damis
A terris, sollers exagitare feras.
Tu fac ut huic aër, fac ut isti saltus, & illi
Plus solito praedae littora curva ferant.

XII. Ejusdem,

De eodem.

* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

Τοὔνεκα, Πὰν, τὴν μέν τι δι' αἰθέρος, ὃν δ' ἀπὸ λόχμης,
Τὸν δὲ δι' αἰγιαλῶν θὲς πολυαγρότερον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,
Εἰς τὸ αὐτό.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον ἄνθετο θηρῶν
Δᾶμις, καὶ Πίγρης πτηνολέτιν νεφέλην,
Ἀπλότατον δ' ἁλὶ τοῦτο μιτορράφὲς ἀμφίβληστρον
Κλείτωρ, εὐθήρῳ Πανὶ προσευξάμενοι.
Τοὔνεκα, Πὰν, κρατερῷ πόρε Δάμιδι ληΐδα θηρῶν,
Πίγρῃ δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

ΙΟΥΛΙΟΥ, ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ,
Εἰς τὸ αὐτό.

Δίκτυά σοι τάδε, Πὰν, ἀνεθήκαμεν οἶκος ἀδελφῶν,
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.
Τῷ μὲν ἐν ἠϊόνων κροκάλαισιν ἀραγὸς ἐπελθὼν
Δικτυβόλα. τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε. τῆς γὰρ ἁπάντων,
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

ΑΛΦΕΙΟΥ, ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ,
Εἰς τὸ αὐτό.

Πανὶ κασιγνήτων ἱερὴ τριὰς, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
Ἄνθετ' ἀπ' οἰκείης σύμβολον ἐργασίης.
Πίγρης ὀρνίθων, ἁλίων ἀπομοίρια Κλείτωρ,
Ἔμπαλιν ἰθυτενῶν Δᾶμις ἀπὸ σταλίκων.
Ἀνθ' ὧν εὐαγρίην, ᾧ μὲν χθονὸς, ᾧ δὲ διδοίης
Ἐξ ἁλὸς, ᾧ δὲ νέμοις ἠέρος ἀφελίην.

ΑΕ-

* * * * * * * *
* * * * * * * *

XIII. Ejusdem,
de eodem.

Rete quod implicuit cervorum corpora Damis,
Alitibus nebulam vincula certa Pigres;
Verriculum pelagi de textu simplice Clitor,
Juncta piis precibus munera Pani ferunt.
Tu, Pan, redde vicem: multos fac Clitora pisces,
Fac Pigren volucres, Damin habere feras.

XIV. Julii Dioclis,
de eodem.

Haec fraterna domus tibi, Pan Tegeaee, sacramus
Retia de coelo, montibus, atque mari.
Tu fac piscator felix sit in aequoris undis,
Ille leves capiat per juga vasta feras.
Tertius alitibus redeat gravis, o pater, omni
Nam de venatu nos tibi dona damus.

XV. Alphaei, Mitylenaei,
de eodem.

Faune, favens praedis fraternae munere trigae,
Quae tibi quisque suae dona dat artis, habe.
Quae retulit Clitor de fluctibus, alite Pigres
A grege, varorum Damis ab insidiis.
Tu facito felix captura sit aëris isti,
Ille, dato, terras, hic populetur aquas.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ, ΤΑΡΑΝΤΙ'ΝΟΥ.

Ὁ Κρὴς Θηριμάχος τὰ λαγωβόλα Πανὶ Λυκαίῳ
Ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.
Ἀλλὰ σὺ Θηριμάχῳ δώρων χάριν, ἀγρότα δαῖμον,
Χεῖρα κατιθύνοις τοξότιν ἐν πολέμῳ,
Ἔν τε συναγκείαισι παρίστασο δεξιτερῇσι
Πρῶτα διδοὺς ἄγρης δῶρα κατ᾽ ἀντιπάλων.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Σοὶ τόδε, πενταίχμοισι ποδῶν ὡπλισμένον ἀκμαῖς,
Ἀκροχανὲς φονίῃ κρατὶ συνεξερύσας,
Ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδη Πὰν,
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέην.
Αἰχμῇ δ᾽ ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων,
Ἣ ἔπι βρυχητὴν θὴρ ἐκένωσε χόλον.
Ὑδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν ὑλονόμοισι χορείην
Στῆσαν, ἐπεὶ καὐτὰς πολλάκις ἐξεφόβει.

ΖΩΝΑ.

Τοῦτό σοι ὑλειῶτα κατ᾽ ἀγριάδος πλατάνοιο
Δέρμα λυκοῤῥαίστης ἐκρέμασεν Τελέσων,
Καὶ τὰν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα, τὰν πάκα τῆνος
Πολλάκι ῥομβητὰν ἐκ χερὸς ἠκροβόλει.
Ἀλλὰ τὺ, Πὰν βουπῖτα, τὰ μὴ πολύολβά τε δέξαι
Δῶρα, καὶ εὐαγρεῖν τῷ δ᾽ ἐπίνευσον ὄρει.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Γηραλέον νεφέλας τρῦχος τόδε, καὶ τριέλικτον
Ἰσχνοπέδαν, καὶ τὰς νευροτενεῖς παγίδας,

Κλω-

XVI. Leonidae, Tarentini.

Rupibus Arcadicis ſuſpendit Pani Lycaeo
Therimachus lepores docta ferire peda.
At tu Therimacho Deus hoc pro munere dona,
In bello certa mittere tela manu,
Auxiliumque illi dextris convallibus adſta,
Ut ſpolium victo primus ab hoſte ferat.

XVII. Pauli Silentiarii.

Has tibi, quas quino munitas ungue leoni
Abſtulit exuvias ſanguineumque caput,
Hac, Pan ſemicaper, pinus ſub fronde reponens,
Addit agreſte ſimul miſſile Teucer Arabs.
Nunc quoque ſigna manent ſemeſa in cuſpide dentis,
Quam tulit in partem ſe trucis ira ferae.
Tunc cum ſilvicolis Nymphae ſaltaſtis aquarum,
Non ſemel illius territa turba minis.

XVIII. Zonae.

Hanc tibi ſub platano Teleſon ſuſpendit agreſti
Detractam pellem de moriente lupo,
Appoſuitque ſimul ſub fronde virentis olivae
Hoc, ſua quod ſolita eſt dextra rotare, pedum.
Tu juga, Faune, tenens, contentus paupere dono,
Fac ſit in hoc illi proſpera praeda jugo.

XIX. Antipatri.

Hos veteres nebulae pannos, frangique negantem
Ex nervis laqueum, vinclaque tergemina,

λωβοὺς τ' ἀμφιῤῥῶγας, ἀνασπαςοὺς δέ τε ῥάγχας,
Καὶ πυρὶ θηγαλέους ὀξυπαγεῖς ςάλικας,
Καὶ τὰν εὔκολλον δρυὸς ἰκμάδα, τόν τε πετεινῶν
Ἀγρευτὰν, ἰξῷ μυδαλέον, δόνακα,
Καὶ κρυφίου τρίκλωςον ἐπισπαςῆρα βόλοιο,
Ἀρήν τε κλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων,
Σοὶ, Πὰν ὦ σκοπιῆτα, γέρας θέτο παῖς Νεολάδα,
Κράμβις ὁ θηρευτὴς, Ἀρκὰς ἀπ' Ὀρχομενοῦ.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ, οἱ δὲ ΜΝΗΣΑ'ΛΚΟΥ.

Τὰν ἔλαφον Κλεόλαος ὑπὸ κνημοῖσι λοχήσας,
Ἔκτανε Μαιάνδρου πὰρ τριέλικτον ὕδωρ,
Θηκτῷ σαυρωτῆρι. τὰ δ' ὀκτάῤῥιζα μετώπων
Φράγμαθ' ὑπὲρ κραναὰν ἄλλος ἔπαξε πίτυν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Τὰν ἔλαφον Λάδωνα καὶ ἀμφ' Ἐρυμάνθιον ὕδωρ,
Νῶτά τε θηρονόμου φερβομέναν Φολόης,
Παῖς ὁ Θεαρίδεω Λασιώνιος εἷλε Λυκόρμας,
Πλήξας ῥομβωτῷ δούρατος οὐριάχῳ·
Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ ςόρθυγγα μετώπων
Σπασάμενος κούρᾳ θῆκε παρ' ἀγροτίδι.

ΣΑΜΙ'ΟΥ.

Δέρμα καὶ ὀργυιαῖα κέρα βοὸς ἐκ βασιλῆος
Ἀμφιτρυωνιάδα κείμεθ' ἀνὰ πρόπυλον,
Τεσσαρακαιδεκάδωρα· τὸν αὐχήεντα Φιλίππῳ
Ἀντόμενον, κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸς ἄκων,
Βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν. ἁ πολύολβος
Ἠμαθία τοίῳ κραίνεται ἀγεμόνι.

ἈΝ-

Et ruptas caveas & subsultantia fila,
  Et quae de flamma venit acuta sudes,
Quodque fluit lentum de robore, quaeque volucres
  Captat, & ex visco semper arundo madet
Quique plagas nodi triplices strinxere latentes,
  Quaeque in clamosos noxa parata grues,
Venator Crambis Neoladae filius ista
  Pan tibi sacro, senex Arcas ab Orchomeno.

XX. Leonidae *aut* Mnasalci.

Insidiis cervam cinxit Cleolaus, & hasta
  Perculit, in saltu dum latet illa suo,
Ad vada Maeandri. sub pinu collocat alter
  Quae ramos octo fragmina frontis habent.

XXI. Antipatri.

Cervam quae Pholoës dorso Ladonaque circum,
  Atque Erymantheas propter agebat aquas,
Patre Thearide Lasionius ille Lycormas
  Cepit, ab hastili cum foret icta suo.
At pellem celsaeque simul duo cornua frontis
  Silvarum dominae donat habere Deae.

XXII. Samii.

Haec bovis Herculeo suspendit cornua posti
  Bissenis palmis ardua & exuvias.
Quem cum se rueret contra rex ipse Philippus
  Cuspidis invictae vulnere fudit humi,
Qua pedis Orbeli sunt pascua: terra beata
  Emathia est, tali quae duce freta viget.

XXIII.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμυκότα δειράσι ταῦρον,
 Τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα Μακηδονίας,
Δαρδανέων ὀλετῆρ', ὁ κεραύνιος εἷλε Φίλιππος,
 Πλήξας αἰγανέᾳ βρέγμα κυναγέτιδι.
Καὶ τάδε σοι βριαρᾶς, Ἡρακλέες, οὐ δίχα βύρσας
 Θῆκεν, ἀμαιμακέτου κρατὸς ἔρασμα, κέρα.
Σᾶς τοι ὅδ' ἐκ ῥίζας ἀναδέδρομεν. οὔτι ἀεικὲς
 Πατρῴας ζαλοῦν ἔργα βοοκτασίας.

ΣΑΜΙ'ΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ γέρας, Ἀλκείδα Μιναμάχε, τοῦτο Φίλιππος
 Δέρμα ταναιμύκου λευρὸν ἔθηκε βοὸς,
Αὐτοῖς σὺν κεράεσσι, τὸν βρεγμῷ κυδιόωντα
 Ἔσβεσεν Ὀρβηλοῦ τρηχὺν ὑπὸ πρόποδα.
Ὁ Φθόνος αὐαίνοιτο, τεὸν δ' ἔτι κῦδος ἀέξει
 Ῥίζα Βεροιαίου κράντορος Ἠμαθίας.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἁ Φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ
 Σώσιδος, ἔκ τε Φίλας, ἔκ τε Πολυκράτεος.
Χ' ὡ μὲν ὀϊστευτὴρ κεραὸν βιόν· ἁ δὲ λυρῳδὸς
 Τὰν χέλυν· ᾧ 'γρευτὴρ ὤπασε πλεκτὰ λίνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὠκυβόλων ἰῶν κράτος, ἁ δὲ Φέροιτο
 Ἄκρα λύρας, ὁ δ' ἔχοι πρῶτα κυναγεσίας·

ΚΑΛ-

XXIII. Antipatri,

de eodem.

Qui prius Orbeli taurus mugivit in agris,
  Pinguia depopulans arva Macedoniae,
Dardaneûm domitrix caput illi immane Philippi
  Martia fulminea perculit hasta manu;
Cornuaque excelsae decus & munimina frontis
  Consecrat, Alcide, non sine pelle tibi.
Quippe tua de stirpe genus deduxit, & ipsum
  De bove confecto laus proavita decet.

XXIV. Samii,

de eodem.

Haec dedit indomiti tauri tibi terga Philippus,
  Alcide Minyis cognite clade sua,
Cornuaque ipsa simul, quem saevum ac triste frementem
  Obvius Orbeli sub-pede fudit humi.
Tabente invidia crescat tua gloria, sanguis
  Clare Beroeaei principis Aemathiae.

XXV. Antipatri.

Natus matre Phila, genitore Polycrate Sosis
  Arcum, Phoebe, tibi, rete, fidemque dicat.
Venator dat rete, pater jaculator at arcum,
  Mater at ipsius ludere docta fidem.
Hic alios vincat venatibus, ille sagittis,
  Et cithara cunctis doctius illa canat.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Κυνθίαδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ Θεὸς εἰργάσατο.

Α'ΙΓΙΔΟΣ.

Καὶ στάλικας καὶ πτηνὰ λαγωβόλα, σοὶ τάδε Μήδων,
Φοῖβε, σὺν ἰξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις·
Ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἢν δέ τι μεῖζον
Δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

Α'ΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σοὶ, μάκαρ Αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπὰν
Τὸν τράγον ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηροσύνας.
Σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰχμὰ
Εὔαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
Δίκτυα τ' ἐν ῥοθίοις ἁπλούμενα, καὶ καλαμευτὰς
Κάμνων, καὶ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβόλων.
Ἄνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
Ἄνυε, καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεφόβει.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ιϛ'.

Ἀπὸ Κιθαρῳδῶν.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρέϊ Λοκρὸς ἀνάπτει
Εὔνομος, ἀθλοσύνας μνᾶμα φιλοστεφάνου.

Ἦν

XXVI. CALLIMACHI.

Vivite Cynthiades, siquidem jam Cretis Echemmae
Dianae sacer est arcus in Ortygia,
Quo juga vastavit. posthac requiescite caprae,
Nam Dea nunc vobis otia certa dedit.

XXVII. AEGIDIS.

Hos tibi suspendit varos, baculumque volucrem
Cum calamo Medon aucupe, Phoebe potens.
Nempe ex arte levi levia haec fert munera: si quid
Majus ei dederis, tu quoque plura feres.

XXVIII. AGATHIAE, ORATORIS.

Littoris ad scopulum venatu duplice laetus
Hirsutum, Capripes, fert tibi, Faune, caprum.
Namque tibi latrans canis & venabula terna
Cuspide sunt cordi, praedaque parva lepus,
Retiaque in fluctus immersa & sedulus auceps,
Et toto pisces amne sagena trahens.
His te muneribus merito Cleonicus honorat,
Felix in lepores nec minus ille mari.

TITULUS XVI.

De Citharoedis.

I. PAULI SILENTIARII.

Dedicat hanc Phoebo Locrus Eunomus aere cicadam,
Non sine divina qui fide vicit ope.

Ἦν γὰρ ἀγὼν φόρμιγγος, ὁ δ' ἀντίος ἵςατο Πάρθις·
  Ἀλλ' ὅκα δὴ πλήκτρῳ Λοκρὶς ἔκριξε χέλυς,
Βραγχὸν τετρηγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.
  Πρὶν δὲ μέλος σκάζειν εὔποδος ἁρμονίης,
Ἀβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὑπερέζετο τέττιξ,
  Καὶ τὸν ἀποιχομένου φθόγγον ὑπῆλθε μίτου·
Τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἠχὼ
  Πρὸς νόμον ἁμετέρας τρέψε λυροκτυπίης.
Τῷ σε, μάκαρ Λητῷε, τεῷ τέττιγι γεραίρει,
  Χάλκεον ἱδρύσας ᾠδὸν ὑπὲρ κιθάρας.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν κιθάρην Εὔμολπος ἐπὶ τριπόδων ποτὲ Φοίβῳ
  Ἄνθετο, γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμφόμενος.
Εἶπε δὲ, μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι, μηδ' ἐθελήσω
  Τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν.
Ἠϊθέοις μελέτω κιθάρης μίτος· ἀντὶ δὲ πλήκτρου
  Σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐ μόνον ὑψηλοῖς ὑπὸ δένδρεσιν οἶδα καθίζων
  Ἀείδειν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
Προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτησιν ἀοιδὸς,
  Θηλείης ἕρσης ἰκμάδα γευόμενος·
Ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
  Τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦ 'πιὲφεζόμενον.
Ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐςέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
  Ἐξ ἡμέων. ἡ γὰρ παρθένος αὐλαθετεῖ.

ΠΑΛ-

Cum commissus ei fuit in certamine Parthis:
  Nam Locra vix sonuit pectine tacta chelys,
Absiluit rauco ruptus modulamine nervus:
  Sed ne parte sui clauda Camena foret,
Insedit citharae tenera cum voce cicada,
  Proque dedit chorda deficiente sonum.
Quaeque prius nemorum cantare solebat in umbris,
  Coepit cum lyricis foedus inire modis.
Propterea tibi, Phoebe, datur tua parva volucris
  Aerea, quae citharam stat bene facta super.

II. Macedonii, Consulis.

Eumolpus digitos accusans multa seniles
  Ad tripodas citharam finxit Apollineos.
Ne mihi moliri posthac sit amabile carmen,
  Ne mihi sit dicens tangere fila lyrae.
Vos juvenes pulsate chelyn: pro pectine nobis
  Sit baculus trepidae firma columna manus.

III. Leonidae.

Non modo frondosa cantare sub arbore novi,
  Cum calida aestivo me fovet aura die,
Musa viatores mea dum delectat inemta,
  Et teneri pascor nectare roris ego.
Sed super invictam torvae quoque Pallados hastam
  Hic tibi conspicior parva cicada sedens.
Diligimur quantum Musis & Palladi: postquam
  Nos audivit, ei tibia displicuit.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὰν ἀοιδὸν,
Τὸν ςαγόσιν καύφαις τερπόμενον βάτραχον,
Χαλκῷ ςηλώσας τὶς ὁδοιπόρος, εὖχος ἔθηκε,
Καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
Πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ εὔκαιρον, ἀείσας
Κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ ςόματι.
Φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων,
Εὗρε πόσιν γλυκερῶν, ὧν ἐπόθει, λιβάδων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΖ'.

Ἀπὸ Μαγείρων.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ξίφη τὰ πόλλων κνωδάλων λαιμητόμα,
Πυριτρόφους τε ῥιπίδας πνευςημέμους,
Ἰθμόν τε πολύτρητον, ἠδὲ τετράπουν
Πυρὸς γέφυραν, ἐσχάραν κρεηδόχον,
Ζωμήρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον
Ὁμοῦ κρεάγρῃ τῇ σιδηροδακτύλῳ,
Βραδυσκελὴς Ἥφαιςε, σοὶ Τιμασίων
Ἔθηκεν, ἀκμῆς γυίων ὠρφανισμένος.

ἈΡΙ'ΣΤΩΝΟΣ.

Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ
Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόχον τορύναν,
Καὶ πτερίναν ῥιπίδα, τὸν εὔχαλκόν τε λέβητα,
Σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα,

Ζω-

IV. Platonis.

Nympharum famulam, mediis quae cantat in undis,
Et gaudet pluvia rana madere levi,
Hic ex aere dicat, gaudens pepulisse, viator,
Illius auxilio, sole calente, sitim.
Nam fesso monstravit opem de valle madenti,
Gutture dum strepitum seminatante canit.
Clamoremque ducem feliciter ille secutus
Invenit dulces, quas cupiebat, aquas.

TITULUS XVII.

A Coquis.

I. Philippi.

Cultros madentes a ferarum caedibus
Follesque flammae ventilantes spiritum,
Columque multis pervium meatibus,
Ignisque pontem quadrupedem craticulam,
Et auferentem carnibus spumas truam,
Digitos habente ferreos cum fuscina,
Vulcane claude, dat tibi Timasio,
Jam membra & ipse destitutus robore.

II. Aristonis.

Hanc ollam creagramque cana cum clave ſuilis,
Et cochlear saturum pulte quod esse solet;
Quaeque ferunt ventum plumas & ab aere lebetem
Cum truce vi cultri cumque securicula,

Et

Ζωμοῦ τ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα, τόν τε μαγείας
Σπόγγον ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον κοπίδι,
Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλοτρίβα, σὺν δὲ θυείαν
Εὔπετρον, καὶ τὰν κρεοδόχον σκαφίδα,
Ὀψοπόνος Σπινθὴρ Ἑρμῇ τάδε σύμβολα τέχνας
Θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΙΗ'.

Ἀπὸ Μεθύσων.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενὸν πίθον ἄνθετο Βάκχῳ.
Δέχνυσο δ᾽ εὐμενέως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΙΘ'.

Εἰς Ναούς.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόνδε ποθ᾽ Ἕλληνες Ῥώμῃ χερὸς, ἔργον Ἄρηος,
Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον,
Ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Κ'.

Ἀπὸ Ναυτῶν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, ΥΠΑΤΟΥ.

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κράντος,
Ἔμπεδον ἐς νηοῦ πέζαν ἐρεισάμενος,

Αὐ-

Et quae de verubus deducunt hausta liquorem,
Quaeque jacet duro spongia sub gladio;
Pistillumque biceps & tusum marmor ab illo,
Portandisque bonum carnibus alveolum;
Mercurio Spinther, condire obsonia doctus,
Haec sacrat exuti signa ministerii.

TITULUS XVIII.

Ab Ebriosis.

I. Eratosthenis, Oratoris.

Dolia quae Xenophon tibi, Liber, inania donat,
Sume favens. aliud nil, tibi quod det, habet.

TITULUS XIX.

De Templis.

I. Simonidae.

Grajugenae cordis generosi jussa secuti,
Intrepida Persas cum pepulere manu,
Assertae patriae decus en altare datori
Hoc Libertatis constituere Jovi.

TITULUS XX.

A Nautis.

I. Macedonii, Consulis.

Nauta ratim Crantes Neptuno rite sacravit,
Immotamque pia fixit in aede solo,

Αὔξης οὐκ ἀλέγουσαν ἐπὶ χθονός· ἧς ἔπι Κράντος
 Εὐρὺς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.
Εἰς τὰ αὐτά.

Νῆά σοι, ὦ πόντου βασιλεῦ, καὶ κοίρανε γαίης,
 Ἀντίθεμαι Κράιτος, μηκέτι τεγγομένην,
Νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πτερὸν, ἧς ἔπι δειλὸς
 Πολλάκις ὠϊσάμην εἰσελάαν Ἀΐδην.
Πάντα δ' ἀπειπάμενος, φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλας,
 Πιστὸν ὑπὲρ γαίης ἴχνιον ἡδρασάμην.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΑ'.

Ἀπὸ Ναυηγῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ̃.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
 Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι Θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
 Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ὧδ' ἀνέθηκε,
 Σωθεὶς ἐκ ναυτῶν τεσσαράκοντα μόνος.
Τοῖς μηροῖς αὐτὴν γὰρ ὑπερδήσας ἐκολύμβα.
 Ἔστω καὶ κήλης ἔν τισιν εὐτυχίη.

Spernentem ventos Crantes porrectus in ipsa
  Quantus erat somno nil metuente jacet.

II. Ejusdem, *de eodem.*

Terrarum domitor, regnator magne profundi,
  Haec datur a Crante jam tibi sicca ratis,
Ventorum levis ala prius, qua saepe timebam
  Ditis ad horrendi pallida regna vehi.
At nunc firma super terras vestigia figo.
  Tempestas, pelagus, spesque, metusque, vale.

TITULUS XXI.

A Naufragis.

I. Luciani.

Glauce tibi & Nereu, Matutaeque & Melicertae
  Saturnoque Sami Threiciaeque Deis,
Sospes ab insano Lucillius aequore crines
  Tondeor hic. aliud quippe ego nil habeo.

II. Lucillii.

Hernia picta patet. sacrat hanc Dionysius, unus
  De nautis decies quatuor incolumis.
Quippe ligans ipsam supra femora ambo natavit.
  Est quando ruptum (quis putet?) esse juvat.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΒ'.

'Απὸ Νεῶν.

ΘΕΟΔΩΡΙ'ΔΟΥ.

Ἄλικες αἵ τε κόμαι καὶ ὁ Κρώβυλος, ὡς ἀπὸ Φοίβῳ
Πέξατο μολπαςᾷ κῶμος ὁ τετραέτης.
Αἰχμητὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα, καὶ πλακόεντα
Παῖς Ἡγησιδίκου πίονα τυροφόρον.
Ὦ 'πολλον, θείης τὸν Κρώβυλον εἰς τέλος ἄνδρα,
Οἴκου καὶ κτεάνων χεῖρας ὕπερθεν ἔχειν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Καλῷ σὺν τέττιγι Χαρισθένεος τρίχα τήνδε
Κουρόσυνον κούραις θῆκ' Ἀμαρυνθιάσι,
Σὺν βοΐ χερνιφθέντα. παῖς δ' ἴσον ἀςέρι λάμπει,
Πωλικὸν ὡς ἵππος χνοῦν ἀποσεισάμενος.

ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ.

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
Σκυλοφόρος κραναῆς τέρμα παρ' Ἰταλίης,
Ξανθὴν πρῶτον ἔκειρε γενειάδα. βούλετο πατρὶς
Οὕτω καὶ πέμψαι παῖδα, καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων, πρῶτον γέρας. εὔξατο δ' οὕτως
Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

Τοί-

TITULUS XXII.

A Juvenibus.

I. Theodoridae.

Sunt aetate pares crines & Crobylus, illos
Ille tibi ſacrat, Phoebe, quadrimus adhuc,
Patre Hegeſidico: ſimul & de corte maritus
Additur, & preſſo lacte placenta tibi.
Da Deus, ut plenos attingat Crobylus annos,
Et res a proavis ipſe domumque regat.

II. Ejusdem.

Aureola haec cum crine Chariſthenis ecce cicada
Sacra Deae vobis ſunt Amarynthiades,
Cum bove mactato. puer ipſe, ut ſtella, relucet:
Sic tener, excuſſa eſt cui juba, ludit equus.

III. Crinagorae.

Advenit Hesperio victor Marcellus ab orbe,
Itala quo tellus limite clauſa jacet.
Prima genis cecidit cui purpura: patria gaude:
Miſiſti puerum; vir redit ecce tibi.

IV. Antipatri, Thessalonicensis.

Hunc modo detonſum ſubter ſua tempora florem,
Quo noſci ſexus teſte virilis amat,
Primum, Phoebe, Lycon munus tibi ſacrat; et optat
Sic etiam canos ponere poſſe ſuos.

Τοίην ἀλλ' ἐπίνευε. ϊϑει δέ μιν, ὡς πρό γε τοῖον,
'Ως αὖτις πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΓ'.

'Απὸ Παιζόντων.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εὔφημόν τοι σφαῖραν, εὐκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
'Ερμείῃ ταύτην πυξινέην πλατάγην,
'Αςραγάλους ϑ' οἷς πολλ' ἐπεμήνατο, καὶ τὸν ἑλικτὸν
'Ρόμβον, κουροσύνης παίγνι' ἀνεκρέμασεν.

'ΑΣΚΛΗΠΙΑ'ΔΟΥ.

Νικήσας τοὺς παῖδας, ἐπεὶ καλὰ γράμματ' ἔγραψε,
Κόνναρος, ὀγδώκοντ' ἀςραγάλους ἔλαβεν.
Κἀμὲ, χάριν Μούσης, τὸν κωμικὸν ὧδε Χάρητα
Πρεσβύτην ϑορύβῳ ϑῆκέ με παιδαρίων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΔ'.

'Απὸ Ποιμένων.

'ΑΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Δικραίρῳ δικέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν,
Ἴξαλον εὐσκάρϑμῳ, λόχμιον ὑλοβάτᾳ,
Πανὶ Φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ κρῆνα Χαρικλῆς
Κνακὸν ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέϑηκε τράγον.

ΛΕ-

Tu melius tales da nunc quoque consecret: & nunc
Da sapiat, quantum cana solent capita.

TITULUS XXIII.

A Ludentibus.

I. Leonidae.

Haec cava de fragili sacrat crepitacula buxo
Mercurio Philocles, aëriamque pilam,
Et jactu varios rapido cum turbine talos,
Delicias aetas quas juvenilis amat.

II. Asclepiadae.

Accepit talos decies sibi Codalus octo,
Scribendo pueros cum puer anteiit.
Munus ob id Musis, pueris plaudentibus, ecce
Illo dante senex comicus adsto Chares.

TITULUS XXIV.

A Pastoribus.

I. Agathiae, Oratoris.

Umbrivagum umbrivago dat, cornigerumque bicorni,
Qui salit hirtipedem, qui salit hirtipedi,
Monticolae Fauno frondoso in monte Charicles,
Barbatum, cui sunt vellera flava, caprum.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τοῦτο χιμαιροβάτᾳ Τελέσων αἰγίνυχι Πανὶ
Τὸ σκύλος ἀγρίης τεῖνε κατὰ πλατάνου,
Καὶ τὰν ῥαιβόκρανον εὐστόρθυγγα κορύναν,
Ἃ πάρος αἱμωποὺς ἐστυφέλιξε λύκους,
Γαυλούς τε γλαγοπῆγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν,
Καὶ τῶν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων.

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ, Ποιητοῦ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑ'ΛΛΟΥ.

Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων
Τῆς καλυκοστεφάνου νυμφίος Εὐρυνόμης,
Ἑρμοφίλας ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος. ἀλλὰ δέχοισθε
Ἀντ' αὐτᾶς, πακτάν. ἀντ' ἐμέθεν, τὸ μέλι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, ὙΠΑ'ΤΟΥ.

Δάφνις ὁ συρικτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων,
Χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομέναν
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκα κορύναν,
Γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
Εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσέτι φωνὰ
Ἄτρομος ἐν τρομερῷ σώματι ναιετάει.
Ἀλλὰ λύκοις σίντῃσιν ἀν' οὔρεα μή τις ἐμεῖο
Αἰπόλος ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Αὐλοὺς Πανὶ Μελίσκος. ὁ δ' ἔννεπε μὴ γέρας αἴρειν
Τούτοις· ἐκ καλάμων οἶστρον ἐπισπασάμην.

ἈΝΥ-

II. Leonidae.

Capripedi Fauno Telefon has donat agrefti
Extendit platano qua fuper exuvias,
Et capite incurvo valido de robore clavam,
Qua toties faevos perculit ipfe lupos,
Signum lactis ad haec & quae venatica collo
Vincula, quaeque trahunt fortia lora canes.

III. Johannis, poëtae Barbucalli.

Suadelae Venerique favos cum lacte coacto
Suave coronatae vir dedit Eurynomes,
Hermophiles paftor: vos Divae rofcida mella
Pro me, pro domina lac capitote mea.

IV. Macedonii, Consulis.

Daphnis arundinibus tritis, & corpore trito,
Hanc, quam vix retinet dextera, pondus iners,
Agricolae Fauno clavam facro feffus agreftem,
Pafcere quem pecudes curva fenecta vetat.
Nunc quoque canto tamen, calamisque immurmuro, nam vox
In quamvis trepido corpore firma manet.
Sed faevis in monte lupis ne dicite, quaefo,
Paftores, fenio quam mihi membra labent.

V. Pauli Silentiarii.

Pani Meliffus avet calamos dare, fed negat ille
Sumere, namque oeftrum ne trahat inde, timet.

ἈΝΥ͂ΤΗΣ.

Φριξοκόμᾳ τόδε Πανὶ, καὶ Αὐλιάσιν θέτο Νύμφαις
Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεύδοτος οἰονόμος,
Οὕνεχ' ὑπ' ἀζαλέου θέρεος μέγα κεκμηῶτα
Παῦσαν, ὀρέξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὕδωρ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΕ'.

Ἀπὸ Στρατιωτῶν.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος,
Νηῷ ὑπ' Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
Πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

ΜΝΑΣΑ'ΛΚΟΥ.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα,
Δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέμαται.
Ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσι
Ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια δυσμενέων.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΣΙΔΩΝΙ'ΟΥ.

Τὰν πρὶν Ἐνυαλίοιο καὶ Εἰράνας ὑποφᾶτιν,
Μέλπουσαν κλαγγὰν βάρβαρον ἐκ στομάτων,
Χαλκοπαγῆ σάλπιγγα, γέρας Φερένικος Ἀθάνᾳ,
Λήξας καὶ πτολέμου καὶ θυμέλας, ἔθετο.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Οὕτω τοι μελίη ταναὴ ποτὶ κίονα μακρὸν
Ἧσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά.

Ἤδη

VI. ANYTAE.

Pani comas rigido Nymphisque agrestibus adfert
  Monte sub hoc donum Theudotus upilio.
Namque illae rapido fessum sub sole levarunt,
  Portantes manibus pocula dulcis aquae.

TITULUS XXV.

A Militibus.

I. SIMONIDAE.

Haec postquam saevum requierunt spicula Martem
  Pulcher Palladia servat in aede tholus,
Quae prius, adversae cum certavere phalanges,
  Saepe suo tinxit sanguine Medus eques.

II. MNASALCAE.

Hanc pharetram tensoque minacia cornua nervo
  Suspendit Promachus miles, Apollo, tibi.
Aligeras retinet bellatrix turba sagittas
  Corde suo, quod fas munus ab hoste dari.

III. ANTIPATRI, SIDONII.

Quae bona tam bello fuerat quam pacis ad artes,
  Exiit e cujus barbarus ore sonus,
Tibia sacratur, Pherenico dante, Minervae,
  Postquam ille & Martem desiit & thymelen.

IV. SIMONIDAE.

Nixa super celsam, sic sta gravis hasta columnam,
  Clara gubernanti sidera sacra Jovi.

Ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτή τε τέτρυσαι
Πύκνα κραδαινομένη δηΐῳ ἐν πολέμῳ.

ΠΑΎΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΊΟΥ.

Ἀσπίδα ταυρείην, ἔρυμα χροὸς, ἀντιβίων τε
Πολλάκις ἐγχείην γευσαμένην χολάδων,
Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα,
Καὶ κόρυν, ἱππείαις θριξὶ δασυνομένην,
Ἄνθετο Λυσίμαχος γέρας Ἄρεϊ, γηραλέον νῦν
Ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ζηνὶ τόδ' ὀμφάλιον σάκεος τρύφος, ᾧ ἔπι λαιὴν
Ἔσχεν ἀριστείων, ἄνθετο Νικαγόρας.
Πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν ἄκοντες, ἰσήριθμός τε χαλάζῃ
Χερμὰς, καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς.
Ἀλλὰ καὶ ἀμφίδρυπτον ἐὸν τόδε χειρὶ μεναίχμᾳ
Σώζετο Νικαγόρα, σώζε δὲ Νικαγόραν.
Θέσμον τὸν Σπάρτας μενεφύλοπιν ἀμφὶ βοείᾳ
Τῇδέ τις ἀθρήσει πάντα φυλασσόμενον.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Τὸν θῶ, καὶ τὰς κνῆ, τάν τ' ἀσπίδα, καὶ δόρυ, καὶ κρᾶ,
Γορδιοπριλάριος ἄνθετο Τιμοθέου.

ἘΥΤΟΛΜΊΟΥ, ΓΛΛΟΥΣΤΡΊΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Κνημῖδας, θώρηκα, σάκος, κόρυν, ἔγχος Ἀθήνῃ
Ῥοῦφος Μεμμιάδης Γέλλιος ἐκρέμασεν.

Ἀν-

Et ferrum vetus est & trita laboribus ipsa,
Belligera toties quippe vibrata manu.

V. Pauli Silentiarii.

Tutelam domini taurinum tergus, & ensem,
Viscera qui toties pastus ab hoste fuit,
Pectoreque arcentem celeres thoraca sagittas,
Et galeam setis quae decoratur equi.
Lysimachus Marti dicat haec: pro fortibus armis
Scipio grandaevo jam satis unus erit.

VI. Ejusdem.

Umbonem clypei, quem laeva interrita gessit,
Nicagoras sacrum jam jubet esse Jovi.
Caetera saxorum grando, volucresque sagittae,
Et gladii malis abripuere suis:
Sic tamen ambesus domini virtute manebat,
Et domino semper causa salutis erat.
Quotquot militiae Sparte dedit horrida leges,
Servatas omnes cernis in hoc clypeo.

VII. Palladae.

Tib & tho clypeumque simul cum casside cum gal
Gordioprilarius consecro Timotheo.

VIII. Eutolmii, Oratoris, *Viri illustris*, *De Simili.*

Ensem, ocreas, clypeum, galeam, thoraca Minervae
Rufus Memmiades Gellius hic posuit.

ΑΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ.

Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο· λέγει δέ σε γράμματ' ἐκείνου
Ἐκ πολέμου θέσθαι σύμβολον Ἀρτέμιδι,
Ὅπλον ἀνικήτοιο βραχίονος. ἆ καλὸν ἔγχος,
Ὧ πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαινομένῳ·
Ἵλαθι δοῦρας ἀταρβές· ἀεὶ δέ σε πᾶς τις ἀθρήσας
Ταρβήσει, μεγάλης μνησάμενος παλάμης.

ἩΓΗΣΙ'ΠΠΟΥ.

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι
Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας,
Πολλὰ σιδαρείου κεκοπημένα ἐκ πολέμοιο,
Τόν με φέροντ' ἀεὶ ῥυομένα θανάτου.

ΜΝΑΣΑ'ΛΚΟΥ.

Ἤδη τῇδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος
Στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ῥυσαμένα.
Καίπερ τηλεβόλους ἰοὺς, καὶ χερμάδι' αἰνὰ
Μυρία, καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας,
Οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμάκεα πῆχυν
Φημὶ κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσβον Ἐνυαλίου.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ὀκτώ τοι θυρεοὺς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ὑφαντοὺς
Θώρηκας, τόσσας δ' αἱμαλέας κοπίδας,
Ταῦτ' ἀπὸ Λευκανῶν Κορυφάσιος ἔντε' Ἀθάνᾳ
Ἄγνων Εὐάνθεος θῆχ' ὁ βιαιομάχας.

ΤΟΥ'.

IX. Antiphili.

Hasta es Alexandri. te litera monstrat ab ipso
  Palladi post belli prospera multa datam.
Fraxinus o felix validis vibrata lacertis,
  Utraque cui tellus cessit & unda maris.
O invicta faye, quam nemo nunc quoque cernit,
  Intrepidae dextrae quin memor ipse tremat.

X. Hegesippi.

Qui modo mortales texi Timanoris artus,
  In templo clypeum me sibi Pallas habet.
Sordidus ex multo violenti turbine belli,
  Servator domini semper ab hoste fui

XI. Mnasalcae.

Hic maneo nunc Marte procul, qui regis honestum
  Defendi pectus tergore saepe meo.
In me pennigerae quamquam cecidere sagittae,
  Hastaeque ingentes, innumerusque lapis;
Intrepidos umquam Cliti liquisse lacertos
  Adversas acies Marte movente nego.

XII. Leonidae.

Octo truces gladios, totidem de vertice conos
  Loricas numeri comparis & clypeos,
Belliger o sertis florens, Coryphasia Pallas,
  Agnon Lucano fert tibi Marte redux.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ
  Πύῤῥος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατᾶν,
Πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν. οὐ μέγα θαῦμα·
  Αἰχμηταὶ καὶ νῦν, καὶ πάρος Αἰακίδαι.

ΛΕΩΝΊΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΊΝΟΥ.

Οἵδ᾽ ἀπὸ Λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἵδε χαλινοὶ
  Στοιχηδὸν, ξεστοί τ᾽ ἀμφίβολοι κάμακες
Δέδμηνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
  Παλλάδι· τοὺς δ᾽ ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΥ.

Τίς τάδε μοι θνητῶν περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε
  Σκῦλα, πανaισχίστην τέρψιν Ἐνυαλίου;
Οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτέ τι πήληξ
  Εὔλοφος, οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄγηρε σάκος·
Ἀλλ᾽ αὔτῳ γανόωντα καὶ ἀστυφέλικτα σιδήρῳ,
  Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα.
Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον· ὅπλα δὲ λύθρῳ
  Λειβόμενα βροτέῳ, σηκὸς Ἄρηος ἔχοι.

ΦΙΛΊΠΠΟΥ.

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τείχεα νηῶν,
  Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμεθα μαρτύρια.
Ἠνὶ δὲ σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
  Ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.
Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
  Καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

ἈΝ-

XIII. Ejusdem.

Scuta Molossorum princeps, Dea praeses Itoni,
Pyrrhus ab edomitis haec tibi fert Galatis,
Antigoni postquam scidit agmina. nec nova res est,
Pugnaces & nunc & prius Aeacidae.

XIV. Leonidae *alterius*, *id est*, Tarentini.

Sunt a Lucanis hae binae cuspidis hastae,
Frenaque & aggeribus structa lupata suis,
Sacra tibi Pallas. Sed equosque virosque requirunt,
Quos nunc absorptos mortis hiatus habet.

XV. Meleagri.

Quis spolia apposuit nostris laquearibus ista,
Qualia Gradivo dona placere nefas?
Non ingens datur hasta mihi, nec saucia cassis,
Nec quae de multo sanguine scuta madent;
Sed nitida atque ipso nimium ridentia ferro,
Bellorum non sunt ista, sed arma chori.
Haec date nuptarum thalamis: manantia tabo
Tela virûm templum Martis habere decet.

XVI. Philippi.

Rostra aerata citis decus & tutela carinis
Actiaci Martis nos monumenta sumus.
Ecce suum circum fundunt examina murmur,
Omnibus & ponunt caerea castra locis.
Gratia Justitiae sit Caesaris. hostica, quippe,
Pacis ut exsultent fructibus arma, facit.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἡ κόρυς ἀμφοτέρην ἔλαχον χάριν· εἰμὶ δ' ὁρᾶσθαι
Καὶ τερπνὴ φιλίοις, καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
Ἐκ δὲ Πυλαιμένεος Πείσων μ' ἔχει· ἔπρεπεν ἄλλαις
Οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμαι κόρυθι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Κϛ'.

Ἀπὸ Ταχυγράφων.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Κυκλοτερῆ μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς,
Καὶ σμίλην δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,
Καὶ κανονίδ' ὑπάτην, καὶ τὴν παρὰ θῖνα κίσηριν,
Αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον,
Καλλιμένης Μούσαις, ἀποπαυσάμενος καμάτοιο,
Θῆκεν, ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπεσκέπετο.

ΔΑΜΟΧΑ'ΡΙΔΟΣ.

Γραμματόκων πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον,
Καὶ κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα,
Καὶ γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο ῥεέθρου,
Ἄκρα τε μεσσοτόμους εὐγλυφέας καλάμους,
Τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμου,
Ἔνθα περιτριβέων ὀξὺ χάραγμα πέλει,
Καὶ γλυφανοῦ καλάμου πλατέος γλωχῖνα σιδήρου,
Ὅπλα σοι ἐμπορίης ἄνθετο τῆς ἰδίης
Κεκμηκὼς Μενέδημος ὑπ' ἀχλύος ὄμμα παλαιὸν,
Ἑρμεία· σὺ δ' ἀεὶ φέρβε σὸν ἐργατίνην.

ΠΑΥ-

XVII. Antipatri.

Praeſtat utrumque ſimul galea haec: delectat amicos,
Atque hoſtes eadem viſa pavore ferit.
Piſo Palaemeniam galeam fert. dignior illa
Nulla comâ caſſis, caſſide nulla coma.

TITULUS XXVI.

A Notariis.

I. Philippi.

Particulam plumbi teretem, qua charta notatur,
Cultellumque, aciem qui dat arundinibus,
Regula queis ſe dat comitem cum pumice laevi,
Multiforem ſaevi quem maris acta dedit,
Callimenes Muſis ſacrat haec, ut deſiit artem
Feſſa tenebroſus lumina prae ſenio.

II. Damocharidis.

Foeta figurarum quod pingit ſaepia plumbum,
Cui monſtrat certam regula juncta viam,
Et nigrum capiunt quae dolia parva liquorem,
Et calamos bifidi qui decus oris habent:
Et duram ſilicem calamis quae donat acumen,
Cum male detrita litera parte fluit,
Et latum calamos aptat quod cuſpide ferrum,
Haec operis longi dedicat arma tibi,
Lumina jam tectus Menedemus nocte ſenili:
Artificem, Maja tu ſate, paſce tuum.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς,
Καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχαλέην καλάμων,
Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων,
Καὶ κανόνα γραμμῆς ἰθυπόρου ταμίην,
Καὶ χρόνιον γλυπτοῖσι μέλαν πεφυλαγμένον ἄντροις,
Καὶ γλυφίδας καλάμων ἄκρα μελαινομένων,
Ἑρμείῃ Φιλόδημος· ἐπεὶ χρόνου ἐκκρεμὲς ἤδη
Ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσσὸν ἐπισκύνιον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν τροχόεντα μόλιβδον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν,
Ὀρθὰ παραξύων ἰθυτενῆ κανόνα,
Καὶ χάλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
Ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα,
Καὶ λίθον ὀκριόεντα, δόναξ ὅθι δισσὸν ὀδόντα
Θήγεται, ἀμβλυνθεὶς ἐκ δολιχογραφίης,
Καὶ βυθίην Τρίτωνος ἀλιπλάγκτοιο χαμεύνην,
Σπόγγον, ἀκεστορίην πλαζομένης γραφίδος,
Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόχον, εἰν ἑνὶ πάντα
Εὐγραφέος τέχνης ὄργανα ῥυομένην,
Ἑρμῇ Καλλιμένης, τρομερὴν ὑπὸ γήραος ὄκνῳ
Χεῖρα καθαρμόζων ἐκ δολιχῶν καμάτων.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄβροχον ἀπλανέος μόλιβον γραπτῆρα κελεύθου,
Ἧς ἔπι ῥιζοῦται γράμματος ἁρμονίη,
Καὶ κανόνα τροχαλοῖο κυβερνητῆρα μολίβδου,
Καὶ λίθακα τρητὴν σπόγγῳ ἐειδομένην,

Καὶ

III. Pauli Silentiarii.

Caeruleas plumbum folitum fignare figuras,
Et filicem calamus quem vice cotis habet,
Et latum chalybem qui donat acumine cannam,
Et quae lineolas regula jufta regit,
Et veterem nigrum laticem quem fculpta caverna
Occulit, & calami quem bibit afper apex,
Mercurio donat Philodemus, cui gravis aetas
Rugofa texit lumina pellicula.

IV. Ejusdem.

Orbiculum plumbi qui radere novit amuffim,
Et rectam cepit quam femel ire viam,
Et durum chalybem quo canna voratur, amuffi
Cum duce, quam gaudet litera ducta fequi,
Et faevum lapidem geminos fpicatur arundo
Quo dentes, hebuit fi qua notando diu,
Quaeque cubile fuit Tritonis fpongia fomno,
Non bene fcripta sua qui medicatur ope,
Multiforemque arcam quae cum loligine totum,
Quo pulchrum fcribens indiget, intus habet,
Dat tibi Calligenes, Majae puer, otia poftquam
Accepit fenio jam tremebunda manus.

V. Incerti.

Siccum, errore vagans quo figitur orbita, plumbum,
Unde capit certos litera picta modos,
Quaeque regit plumbi moderatrix regula curfum,
Multiforisque velut fpongia fcabra filex,

 Ur-

Καὶ μέλανος σταθεροῖο δοχήϊον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
   Εὐγραφέων καλάμων ἀκροβαφεῖς ἀκίδας,
Σπόγγον ἁλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης,
   Καὶ χαλκὸν δονάκων τέκτονα λεπταλέων,
Ἐνθάδε Καλλιμένης φιλομειδέσιν ἄνθετο Μούσαις,
   Γήραϊ κεκμηκὼς ὄμματα, καὶ παλάμην.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ,
ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας
   Τόνδε μόλιβδον ἄγων, καὶ μολίβου κανόνα,
Σύνδρομον ἡνιοχῆα, πολυτρήτου τ' ἀπὸ πέτρης
   Λᾶαν, ὃς ἀμβλεῖαν θῆγε γένυν καλάμου,
Σὺν δ' αὐτοῖς καλάμοισι μέλαν, μυστήρια φωνῆς
   Ἀνδρομένης, σμίλης τ' ὀξυτόμον κοπίδα,
Ἑρμείῃ Φιλόδημος, ἐπεὶ χρόνος ὄμματος αὐγὴν
   Ἀμβλύνας παλάμῃ δῶκεν ἐλευθερίην.

ΤΟΥ ἈΥΤΟΥ.

Αὔλακας ἰθυπόρων γραφίδων κύκλοισι χαράσσων
   Ἄνθεμά σοι τροχθεὶς οὗτος ἐμὸς μόλιβος,
Καὶ μολίβῳ χραστῆρι κανὼν τύπον ὀρθὸν ὀπάζων,
   Καὶ λίθος εὐσχιδέων θηγαλέος καλάμων,
Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσει
   Αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιχομένων,
Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης
   Σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην.
Ἑρμείη, σὰ γὰρ ὅπλα· σὺ δ' ἀδρανέος Φιλοδήμου
   Ἴθυνε ζωὴν, λειπομένοιο βίου.

Urceolusque atra loligine plenus, & illa
  Quae leviter summa cuspide canna madet,
Spongiaque ipsa maris diffusum gurgite pratum,
  Et faber argutis culter arundinibus;
Omnia Callimenis data sunt pietate Camenis,
  Jam senio fracti lumina, jamque manus.

VI. JULIANI, AEGYPTII,

ex genere praefectorum Augustalium.

Hoc plumbum, quod scripta vetat deflectere justo
  Limite, cui consors semper amussis adest,
Dux eademque viae; lapidemque e rupe forata,
  Qui calami obtusas non sinit esse genas,
Et calamos potumque nigrum mysteria vocis
  Humanae, & chalybem scindere non hebetem,
Mercurio Philodemus, habet quia tempore longo
  Offusos oculos, & vacat inde manus.

VII. EJUSDEM.

Quae solet in charta directos ducere sulcos,
  Haec semesa tibi plumbea gleba datur;
Quaeque coloranti plumbo dat regula formam,
  Quique acuit calami rostra retusa lapis;
Cum calamis potusque simul niger. his dare tempus
  Venturis aevi dicta prioris amat;
Accipe & hoc scalprum, cui Mars ferus Aonidumque
  Turba ministerium quisque dedere suum.
Nam tua sunt arma haec Cyllenie. Tu Philodemi
  Jam vitam quaestu deficiente rege.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ. ΚΖ'.

Ἀπὸ Χειροναχτῶν.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Αὐλὸν χαμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον,
Ῥίνην τε τησίχρυσον ὠκυδήκτορα,
Καὶ τὸν δίχηλον καρκίνον πυραγρέτην,
Πτωκὸς πόδας τε τούσδε λειψανηλόγους,
Ὁ χρυσοτέκτων Δημοφῶν Κυλληνίῳ
Ἔθηκε, γήρᾳ κανθὸν ἐζοφωμένος.

ΠΑΓΚΡΑΤΟΥ͂Σ.

Ἐκ πυρὸς ὁ ῥαιστὴρ, καὶ ὁ καρκίνος, ἥ τε πυράγρη
Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ, δῶρα Πολυκράτεος·
Ὧ πυκνὸν κροτέων ὑπὲρ ἄκμονος εὕρετο παισὶν
Ὄλβον, ὀϊζυρὴν ὠσάμενος πενίην.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟ'Υ.

Στάθμην ἰθυτενῆ μολιβαχθέα, δουριτυπῆ τε
Σφύραν, καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας,
Καὶ στιβαρὸν πέλεκυν στελεχητόμον, ἰθύδρομόν τε
Πρίονα μιλτείῳ στάγματι πειθόμενον,
Τρύπανά θ' ἑλκεσίχειρα, τέρετρά τε, μιλτοφυρῆ τε
Σχοῖνον, ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι,
Σοὶ, Κούρη γλαυκῶπι, Λεόντιχος ὤπασε δῶρον,
Ἄνθος ἐπεὶ γυίων πᾶν ἀπέδυσε χρόνος.

TITULUS XXVII.

Ab Opificibus.

I. Philippi.

Hanc in camino flabra amantem tibiam,
Aurique edacem morſibus limam ſuis,
Ignisque rapidas ungulas cancri duas,
Pedesque leporis colligendas ad ſcobes,
Haec fuſor auri Demophon Cyllenio
Oculos ſenecta jam tenebreſcens dicat.

II. Pancratis.

Malleus hic, cancer, forcepsque, Polycrate dante,
Ignipotens, tibi ſunt ecce dicata, pater.
Illo ſaepe ſuper feriens incude fugavit
Pauperiem, & natis arte paravit opes.

III. Philippi.

Malleus hic lignum feriens, perpendiculumque
Plumbiſequum & fines vincta ſcobimque duos,
Roboraque incuſſu diſcindere nata ſecuris,
Et minio factis aemula ſerra notis;
Et ferrum quod ligna forat, terebraeque, rubensque
Reſtis ab extrema tactus amuſſe latus:
Haec tibi ſunt, Pallas, quae dona Leontichus offert,
Deſeruit quoniam tempore membra vigor.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τᾷ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ,
Καὶ τετανὸν, νώτῳ καμπτόμενον, πρίονα,
Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς
Τρύπανον, ἐκ τέχνας ἄνθετο παυσάμενος.

Τέλος τοῦ ἕκτου τμήματος τῆς Ἀνθολογίας διαφόρων Ἐπιγραμμάτων.

'AN-

IV. Leonidae, Tarentini.

Theris in arte bonus conftantem Palladi normam
  Cum ferra, dorfo quae fecat acta trabes,
Cumque fecure fimul terebraque rotante dolabram,
  Dedicat, ut longae defiit artis opus.

Explicit Liber Sextus.

ἈΝΘΟΛΟΓΊΑΣ ΔΙΑΦΌΡΩΝ ἘΠΙΓΡΑΜΜΆΤΩΝ,

ΕἸΣ ἙΠΤᾺ ΒΙΒΛΊΑ ΔΙΗΡΗΜΈΝΗΣ, ΤῸ ἝΒΔΟΜΟΝ.

ΜΕΛΕΆΓΡΟΥ.

Ἡδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις,
  Ζηνοφίλα λιγεῖ', ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες,
  Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει. πόθεν; ἢ πάλι Μοῦσα,
  Ἢ χάρις· ἢ ... τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Νὴ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας
  Φθέγμα κλύειν, ἢ τᾶς Λητοΐδεω κιθάρας.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τίς, ῥόδον ὁ στέφανος Διονυσίου, ἢ ῥόδον αὐτὸς
  Τοῦ στεφάνου; δοκέω, λείπεται ὁ στέφανος.

ΜΕ-

FLORILEGII GRAECI VARIORUM EPIGRAMMATUM

LIBER SEPTIMUS,

QUI

AMATORIA CONTINET.

I. Meleagri.

Dulce canis mea Zenophile testudine mota,
  Sic Arcas faveat Pan mihi, dulce canis.
Ah quo te fugiam? circum metantur Amores,
  Nec requies puncto temporis ulla datur.
Hinc decor, hinc cantus tuus, hinc me gratia torquet,
  Omnia quid verbis persequar. ignis ego.

II. Ejusdem.

Me male perdat amor, ni cantus Heliodorae
  Plus amo, quam citharae carmen, Apollo, tuae.

III. Incerti.

Suntne corona rosae Dionyso, an ipse coronae
  Est rosa? sic credo: victa corona jacet.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας,
Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤδη λευκὸν ἴον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
Νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
Ἤδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος,
Ζηνοφίλα, Πειθοῦς ἡδὺ τέθηλε ῥόδον.
Λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
Ἡ γὰρ παῖς κρείσσων ἡδυπνόων στεφάνων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ' ἁπαλοῖς ἅμα μύρτοις
Νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
Πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
Πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
Ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
Εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
Νικάσειν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάρισιν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὀξυβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
Σίφωνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,

Βα-

IV. Meleagri.

Serta quidem marcent circa caput Heliodorae,
Sed sertis sertum verius ipsa viget.

V. Ejusdem.

Jam pluvias narcissus amans, jam lactea florent
Montibus in summis lilia, jam violae:
Flos etiam florum maturis vernat in annis
Zenophile, dulci plena tepore rosa.
Prata quid o vano ridetis honore comarum?
Zenophilae par est nulla corona meae.

VI. Ejusdem.

Plectam ego narcissum, plectam Cythereïa myrta,
Albaque formosis lilia cum violis:
Cumque croci foliis hyacinthum suave rubentem:
Adnectam tenerae suavia texta rosae.
Laetius unguento spirantis ut Heliodorae
Aspergat pulchras flore corona comas.

VII. Ejusdem.

Heliodora, tuis tam blanda est gratia verbis,
Ipsa sit ut prae te Gratia grata parum.

VIII. Ejusdem.

Clamosi culices, humano sanguine pasti,
Nocturnae volucres, absque pudore ferae,

Ze-

Βαιὸν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥσυχον ὕπνον
  Εὕδειν· τἀμὰ δ' ἰδοὺ σαρκοφαγεῖτε μέλη.
Καὶ τί προσηνάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἄτεγκτοι
  Τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι.
Ἀλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λήγετε τόλμης,
  Ἢ γνώσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

ΤΟΥ̃ ΑΥ'ΤΟΥ̃.

Πτάιης μοι κώνωψ ταχὺς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
  Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε.
Ἄγρυπνος μίμνει σε· σὺ δ' ὦ λήθαργε φιλούντων
  Εὕδεις. εἶα, πέτευ· ναὶ φιλόμουσε, πέτευ.
Ἥσυχα δὲ φθέγξαι, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας,
  Κινήσῃς ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους ὀδύνας.
Ἢν δ' ἀγάγῃς τὴν παῖδα, δοραῖς στέψω σε λέοντος,
  Κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ῥόπαλον.

ΤΟΥ̃ ΑΥ'ΤΟΥ̃.

Νὴ τὴν τηξαμέναν χαροποῖς ἐνὶ κύμασι Κύπριν,
  Ἔστι καὶ ἐκ μορφᾶς ἁ Τρυφερὰ, τρυφερά.

ΤΟΥ̃ ΑΥ'ΤΟΥ̃.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
  Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἔρως.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Βοίδιον αὐλητρὶς, καὶ Πυθιὰς, αἵ ποτ' ἐρασταὶ,
  Σοὶ, Κύπρι, τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν.

Ἐμ-

Zenophilae placidum modico date tempore somnum,
Id precor, en membris vos satiate meis.
Sed quid ego haec frustra queror? & crudelia monstra
Laetantur tenera luxuriosa cute.
Turpe pecus, rursum moneo, desistite: vel jam
In vos zelotypa saeviet ira manu.

IX. Ejusdem.

Parve culex, pro me celer, i, rogo, nuntius, atque haec
Zenophilae pulchrae perfer ad auriculam.
Te vigil ille manet: tu nunc in amore veternus
Dormis: quaeso vola, quaeso canore vola.
Sed placide dic haec, ne vir simul excitus in me
Zelotypae moveat virus amaritiae.
Si dominam adducas, corium tibi grande leonis,
Et manibus dabitur clava gerenda, culex.

X. Ejusdem.

Sic mihi sit facilis saevo nans aequore Cypris:
Vim Formosa sui nominis ore probat.

XI. Ejusdem.

Dulce loquens, quam pinxit Amor sub pectore nostro,
Nunc anima ipsa animae est Heliodora meae.

XII. Simonidae.

Corpora amata diu tibicina Pythias atque
Bucula dant tabulas cingulaque ista Venus.

Ἔμπορε, καὶ φορτηγὲ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν,
Καὶ πόθεν αἱ ζῶναι, καὶ πόθεν οἱ πίνακες.

ΜΕΛΕΑ΄ΓΡΟΥ.

Ἀνθοδίαιτε μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἡλιοδώρας
Ψαύεις, ἐκπρολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας;
Ἢ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ, καὶ δύσπιστον
Πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει;
Ναὶ δοκέω, τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φιλέραστε. παλίμπους
Στεῖχε. πάλαι τὴν σὴν οἴδαμεν ἀγγελίην.

ἌΔΗΛΟΝ.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με, καὶ, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ
Βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἕλκε καὶ εἰς πελάγη.
Τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα, πόθοις καὶ Ἔρωτι δαμέντα
Οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

ΜΕΛΕΑ΄ΓΡΟΥ.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε. λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος.
Ὄλβιον. εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς χείλεσσιν χείλεα θεῖσα
Ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

ΤΟΥ̃ ΑΥ᾿ΤΟΥ̃.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
Ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.
Ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκὺς, ἀθαμβὴς·
Σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.

Πα-

Unde sed hae tabulae sint istaque cingula vestra,
  Institor & nautae scire crumena potest.

XIII. Meleagri.

Flores nata sequi, quid corpus ad Heliodorae
  Nunc apis oblitis floribus advolitas?
Hoc an significas, pariter quod corde sub illo
  Dulcia, quaeque ferat nullus, amara latent?
Hoc erat, ut credo: satis est, nec abire vetaris:
  Jamdudum venit nuntius iste mihi.

XIV. Incerti.

Me nive, me flammis pete, quin & fulmine, si vis,
  Perque maris fluctus, per scopulosque trahe:
Quippe fatigatum victumque Cupidinis armis
  Nil Jovis irati laedere tela queunt.

XV. Meleagri.

Dulcia Zenophiles quoniam modo contigit ora,
  Gaudet & hoc sese jactat honore calix:
Laudo: sed o utinam labris sua labra maritans
  Illa meis totam combibat hanc animam.

XVI. Ejusdem.

Se subduxit Amor prima modo luce cubili
  Advolitans: index illius, eja, quis est?
Sima puer ridet, celer, intrepidusque, loquaxque:
  Dulce flet & pennis inclitus & pharetra.

Πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθὴρ,
Οὐ Χθὼν φησὶ τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος.
Πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
Μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
Καί τοι κεῖνος, ἰδοῦ, περὶ φωλεόν· οὔ με λέληθας
Τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πωλείσθω, καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων·
Πωλείσθω· τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
Καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ, καὶ ὑπόπτερον· ἄκρα δ' ὄνυξι
Κνίζει· καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ.
Πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν, ἄτρεπτον, ἀείλαλον, ὀξὺ δεδορκὸς,
Ἄγριον, οὐδ' αὐτᾷ ματρὶ φίλᾳ τιθασόν.
Πάντα τέρας. τοιγὰρ πεπράσεται. εἴ τις ἀπόπλους
Ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
Καίτοι λίσσετ', ἰδοὺ, δεδακρυμένος. οὔτι σε πωλῶ,
Θάρσει. Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶπε Λυκαινίδι Δορκὰς, ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
Ἥλως. οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἀδικῶ τὸν Ἔρωτα, γλυκύς· μαρτύρομαι αὐτὴν
Κύπριν· βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέραος.
Καὶ πᾶς τεφροῦμαι. θερμῷ δ' ἔπι θερμὸν ἰάλλει
Ἄτρακτον. λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰοβόλος.
Χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσάξει· θνητὸς ὁ δαίμων;
Τίσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσομ' ἀλεξάμενος.

ἈΣΚΛΗ-

Non dicam quo patre fatus: genuisse ferocem
Et Polus, & Tellus, & Maris unda negant.
Omnibus omnino gravis est: attendite, ne qua
Incautis animis nunc quoque fila paret.
En latebras. an me sperabas fallere, nequam,
Spicula Zenophiles qui jacis ex oculis?

XVII. Ejusdem.

Vaeneat, in matris quantumvis dormiat ulnis:
Vaeneat: hunc saevum cur ego semper alam?
Simus enim pennisque celer, summisque timendus
Unguibus est, mediis ridet & in lachrymis.
Garrulus est, audax, & vibrans lumina, mater
Ipsa potest ejus de feritate queri.
Prodigium totus: jam vaeneat: huc ades, eja,
Mercator puerum si quis habere cupis.
En rogat & lachrymat: parcam te vendere, gaude,
Sed cum Zenophile vive maneque mea.

XVIII. Ejusdem.

Quam bene Dorcas ait, dum fingis amare, Lycaeni,
Deprensa es, non fert tempora falsus amor.

XIX. Leonidae.

Per Venerem, res dulcis Amor, quem laedere nolim,
Sed qui me feriit perfidus arcus erat.
Sum cinis en totus. tamen ecce sagitta sagittam
Subsequitur, pharetrae nec datur ulla quies.
Mortales domuere ferum. mortalis & ipse est.
Experiar. vim vi pellere jura sinunt.

ʼΑΣΚΛΗΠΙΑ΄ΔΟΥ.

Νὺξ μακρὴ, καὶ χεῖμα, μέσην δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει,
Κἀγὼ παρ' προθύροις νείσσομαι ὑόμενος,
Τρωθεὶς τῆς δολίης Ἑλένης πόθῳ. οὐ γὰρ ἔρωτα
Κύπρις, ἀνιηρὸν δ' ἐκ πυρὸς ἧκε βέλος.

ΜΕΛΕΑ΄ΓΡΟΥ.

Γυμνὴν ἢν ἐσίδῃς Καλλίστιον, ὦ ξένε, φήσεις,
Ἤλλακται διπλοῦν γράμμα Συρηκοσίων.

ΠΟΣΕΙΔΙ΄ΠΠΟΥ, ἢ ʼΑΣΚΛΗΠΙΑ΄ΔΟΥ.

Αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες,
Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων,
Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλος, οἷά τε λύγδου
Γλυπτὴν, παρθενίων βριθομένην Χαρίτων.
Καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠϊθέοισιν ὀϊστοὺς
Τόξου πορφυρέης ἧκαν ἀφ' ἁρπεδόνης.

ΜΕΛΕΑ΄ΓΡΟΥ.

Ζηνοφίλα κάλλος μὲν Ἔρως, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκεν, ἔχειν αἱ Χάριτες δὲ χάριν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ΄ΤΟΥ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον,
Καὶ μυρόπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
Ναὶ πάλιν Ἰσιάδος φίλα παίγνια, καὶ φιλάγρυπνον
Λύχνον, ἐμῶν κώμων πολλὰ πίοντα μέλη,
Βαιὸν ἔχω τόγε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι τραῦμα·
Εἰ γ' ἐθέλεις, καὶ τοῦτ' εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι.

ʼΑΣΚΛΗ-

XX. Asclepiadae.

Nox longa est & hyems: mediam mare Pleiada condit,
  Cum miser insidae compluor ante fores.
Nam crux illa mea est. non in me misit amoris
  Tela, sed ignito tincta dolore Venus.

XXI. Meleagri.

Nudam si videas Callistion, hospes, in illam
  Litera, clamabis, versa Syracosia est.

XXII. Posidippi vel Asclepiadae.

Ireni tenerum viderunt corpus Amores,
  Egressi nitido Cypridos e thalamo.
A capite ad calcem tamquam de marmore Lygdi
  Facta, puellaris plena decoris erat.
Tunc de purpureo corda in juvenilia nervo
  Jecerunt manibus spicula multa suis.

XXIII. Meleagri.

Zenophilae formam dat Amor, Venus aurea lecti
  Illecebras, dotes Gratia terna suas.

XXIV. Ejusdem.

Per Timûs teneros animorum vincla capillos,
  Per Demûs somnos fallere corpus amans,
Isiadosque meae lusus vigilemque lucernam,
  Quae mea post vinum carmina saepe bibit,
Restat, Amor, modicum labiis mihi vulnus in ipsis:
  Hoc quoque, dic verbum, nil moror exspuere.

XXV.

ἈΣΚΛΗΠΙΑ'ΔΟΥ.

Αἱ Σάμιαι Βιττὼ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης
Φοιτᾷν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις·
Εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν, ἃ μὴ καλά. δέσποτι Κύπρι,
Μίσει τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φυγάδας.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤ μοι, ἐγὼ δὲ
Τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ, κάλλος ὁρῶν.
Εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἄνθρακες· ἀλλ' ἂν ἐκείνους
Θάλψαιμεν, λάμπουσ' ὡς ῥόδεαι κάλυκες.

ΜΕΛΕΑ'ΓΡΟΥ.

Λίσσομ', Ἔρως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρας
Κοίμισον, αἰδεσθεὶς Μοῦσαν ἐμὴν ἱκέτιν.
Νὴ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδαγμένα βάλλειν
Ἄλλον, ἀεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
Εἰ καί με κτείνῃς, λείψω φωνὴν προϊέντα
Γράμματ', Ἔρωτος ὅρα, ξεῖνε, μιαιφονίην.

ἈΓΑΘΙ'ΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ͂.

Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσῃς
Θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης·
Ἀλλά τι καὶ φρονέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
Ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ.
Ἔργον γάρ τι γυναιξὶν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν,
Καὶ καταχαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
Κεῖνος δ' ἐστὶν ἄριστος ἐρωτικὸς, ὃς τάδε μίξει,
Οἶκτον ἔχων ὀλίγῃ ξυνὸν ἀγηνορίῃ·

ΠΑ'Υ-

XXV. Asclepiadae.

Nannion & Bitto Samiae celebrare recusant
  Legibus his Venerem, quas Venus ipsa dedit,
Et cupiunt quae fas nec dicere. tu fugitivas
  Deteſtare tui foederis alma Venus.

XXVI. Ejusdem.

Flore ſuo Didyme me ſurpuit: inde ego totus
  Liquor, ut accenſis addita cera focis.
Nigra ſed eſt. quid tum? carbo quoque. ſi tamen igne
  Hunc foveas, roſeis concolor eſt foliis.

XXVII. Meleagri.

Fac curam, qua me coquit Heliodora, Cupido,
  Dormiat: hoc ſupplex te mea Muſa rogat.
Juro tuos arcus, alios qui laedere nullos
  Cum ſoleant, in me ſpicula ſemper habent.
Si per te moriar, ſcripta haec ego verba relinquam:
  Hospes, Amor quam ſit trux homicida, vides.

XXVIII. Agathiae, Oratoris.

Quisquis amas nimium demittere ſupplice ritu
  Temet, & ad ſervas parce venire preces.
Sed tollens animos oculis parcentibus ipſam
  Aſpice & intrepidum tolle ſupercilium.
Feminei generis mos eſt odiſſe ſuperbos,
  Et ludum fracti cordis habere viros.
Qui ſublime aliquid ſimul & miſerabile praefert,
  Inter amatores is mihi primus erit.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
Ζεὺς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα νικᾷ
Δάπεδα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει,
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. μή τις ἐραστὰς
Λισσέσθω Παφίαν, ἀργύριον παρέχων.

ἈΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
Κείραντα γλυκεροὺς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
Βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο,
Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας
Μάστιξεν ῥαδινῆς ἅψεα θηλυτέρης.
Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα. τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον;
Σχέτλιος, ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισούμενος· αὐτὰρ ἔγωγε,
Δύσκολος, οὐχ ὁρόων τὴν Περικειρομένην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ νῦν πολιή σε κατεύνασε, καὶ τὸ θαλυκρὸν
Κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης,
Ὤφελες, ὦ Κλεόβουλε, πόθους νεότητος ἐπιγνοὺς,
Νῦν καὶ ἐποικτείρειν ὁπλοτέρων ὀδύνας,

Μηδ'

XXIX. Pauli Silentiarii.

Ingressus Danaes aerata cubilia, clausae
  Juppiter effregit vincla pudicitiae.
Fabula non dubium est sibi quid velit: aerea tecta
  Omnipotens aurum vinclaque cuncta domat.
Auro claustra patent, aurum frena abnuit: auro
  Flectitur & prisci si qua supercilii est.
Vicerat hoc Danaën. auri cui copia dandi est,
  Nil opus est Paphiae supplicet ille Deae.

XXX. Agathiae, Oratoris.

Antiquo Polemoni, facit quem scena Menandri
  Uxoris teneras dissecuisse comas,
Alter idem fecit Polemon, pulchraeque Rhodanthes
  Abripuit crines vertice saeva manus.
Comica res fuerat: tragicos superaddidit ausus,
  Femineam flagris nam scidit ille cutem.
Trux facinus. quid enim tantum peccaverat illa,
  Aerumnas fuerat si miserata meas?
Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri
  Mutua fert: tantus pectora livor habet.
Verum est ille tamen Misumenos. ast ego certe
  Dyscolos, heu segrex a Periciromene.

XXXI. Ejusdem.

Quamquam longa dies te jam sedavit, & ille
  Fervidus ex omni pectore cessit amor,
Debueras, Cleobule, tuae memor esse juventae,
  Atque aetas, placide ferre, quod illa jubet.

Μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κομάων
Τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι,
Ἀντίπατρος τῇ παιδὶ πάρος μεμέλησο ταλαίνῃ,
Καὶ νῦν ἐξαπίνης Ἀντίπαλος γέγονας.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μέχρι τίνος φλογόεσσαν ὑποκλέπτοντες ὀπωπὴν
Φώριον ἀλλήλων βλέμμα τιτυσκόμεθα;
Λεκτέον ἀμφαδίην μελεδήματα· κἤν τις ἐρύξῃ
Μαλθακὰ λυσιπόνου πλέγματα συζυγίης,
Φάρμακον ἀμφοτέροις ξίφος ἔσσεται· ἥδιον ἡμῖν
Ξυνὸν ἀεὶ μεθέπειν ἢ βίον ἢ θάνατον.

ἈΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς Ἀριάδνην κιθαριστρίδα.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἔχουσα
Κούρη, Τερψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις·
Εἴ ποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνὴν,
Αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο.
Εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἵστατο, μᾶλλον ἂν αὐτῇ
Κύπρις ἐνικήθη, κἂν ἐδίκαζε Πάρις.
Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας
Τῶν Ἀριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, ὙΠΑΤΟΥ.

Φωσφόρε, μὴ τὸν ἔρωτα βιάζεο, μηδὲ διδάσκου
Ἄρεϊ γειτονέων νηλεὲς ἦτορ ἔχειν.
Ὡς δὲ πάρος Κλυμένης ὁρόων Φαέθοντα μελάθρῳ
Οὐ δρόμον ὠκυπόδην εἶχες ἀπ' ἀντολίης.

Οὐ-

Non indignari, si quid sit tale, puellam
  Continuo raptis nec spoliare comis.
Quae modo te patrem velut observaverat, illi
  Hostis tam subito qui, precor, esse potes?

XXXII. Pauli Silentiarii.

Ecquis, in alterius flammantes alter ocellos
  Quod furtim jacimus lumina, finis erit?
Cura fatenda palam est: & nobis dulcia si quis
  Vincla soporiferi foederis impediat,
Ambobus feret ensis opem. nam suavius illud
  Participes vitae vel necis esse duos.

XXXIII. Agathiae, Oratoris,
de Ariadne fidicina.

Virgo fidem quoties plectro percussit eburno,
  Terpsichorae filis aemula fila movet,
In tragicos eadem vocem si solvat hiatus,
  Non it Melpomenae major ab ore sonus.
Quod si de forma fuerint certamina, vincet
  Et Venerem, judex sit licet ipse Paris.
Sed tacuisse mihi melius, ne, si audiat Evan,
  Rursum Ariadneos appetat ipse toros.

XXXIV. Macedonii, Consulis.

Ne de vicino tibi sit truculentia Marte,
  Phosphore, nec turba dulcis amoris opus:
Sed velut Eoum venisti tardus ad axem
  In Clymenes thalamo sole trahente moras.

Οὕτω μοι περὶ νύκτα, μόγις πανέσπερα φανῆναι,
"Ερχεο δηθύνων, ὡς παρὰ Κιμμερίοις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λῆξον Ἔρως κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμεῖς
Βάλλειν, ἄλλο τί μου τῶν μελέων μετάβα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἕλκος ἔχω τὸν ἔρωτα· ῥέει δέ μοι ἕλκεος ἰχὼρ
Δάκρυον, ἀτειλῆς οὔποτε τερσομένης.
Εἰμὶ καὶ ἐκ κακότητος ἀμήχανος· οὐδὲ Μαχάων
Ἤπιά μοι πάσσει φάρμακα δευομένῳ·
Τήλεφός εἰμι, κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς.
Κάλλεϊ σῷ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰπὲ τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον, ἢ τίνι χεῖρας
Φαιδρύνεις, ὀνύχων ἀμφιτεμῶν ἀκίδα;
Ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἁλιανθέϊ φάρεα κόχλῳ,
Μηκέτι τῆς καλῆς ἐγγὺς ἰὼν Ῥοδόπης.
Ὄμμασιν οἷς Ῥοδόπην οὐ δέρκομαι, οὐδὲ φαεινῆς
Φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον Ἠριπόλης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν Νιόβην κλαίουσαν ἰδών ποτε βουκόλος ἀνὴρ,
Θάμβεεν, εἰ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος.
Αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσης κατὰ νυκτὸς ὀμίχλην
Ἔμπνοος Εὐίππης οὐκ ἐλέαιρε λίθος.

Sic mihi vix tandem ſperata nocte potito,
Serus, Cimmerio qualis in orbe, veni.

XXXV. Ejusdem.

Dum jecur intactum mihi corque Cupido relinquas,
De membris aliis elige quod ferias.

XXXVI. Ejusdem.

Eſt mihi vulnus amor: ſanies de vulnere manat
Lachryma: ſiccari plaga profunda negat.
Nec revaleſcendi ſpes eſt ſuper: ipſe Machaon
Nil, virus tantum quo medicetur, habet.
Telephus en tibi ſum: mea tu mihi te fac Achillem:
Et flammam ſeda, quam tua forma facit.

XXXVII. Pauli Silentiarii.

Cui jam diſpoſitos certo regis orbe capillos;
Abſecto nitidas cui facis ungue manus?
Cui jam Sidonio curas praetexere veſtem
Murice, formoſa tam procul a Rhodope?
Quando oculis pulchram Rhodopen mihi cernere non eſt,
Jam nec ego Aurorae cernere curo jubar.

XXXVIII. Macedonii, Consulis.

Ad Nioben paſtor plorantem ſubſtitit olim,
Miratus poſſet ſi lachrymare lapis.
At nihil Evippe tota me nocte gemente
Flectitur, Evippe quid niſi viva ſilex?

Can-

Αἴτιος ἀμφοτέροισιν Ἔρως, ὀχετηγὸς ἀνίης,
Τῇ Νιόβῃ τεκέων, αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης,
Οἷα δορυκτήτους δῆσεν ἐμὰς παλάμας.
Αὐτὰρ ἐγὼ τοπρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάξαι
Δωρίδος ἱμερτῆς εὐμαρὲς οἰόμενος·
Ὡς δὲ διαῤῥῆξαι σθένος οὐκ ἔχον, ἔστενον ἤδη,
Οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ.
Καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἤρτημαι,
Δεσπότις ἔνθ' ἐρύσῃ, πυκνὰ μεθελκόμενος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀμαλθάκτοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἡδὺν ἐν ἥβῃ
Οἰστροφόρου Παφίης θεσμὸν ἀπειπάμενος,
Γυιβόροις βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν Ἐρώτων,
Αὐχένα σοὶ κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.
Δέξο με καγχαλόωσα, σοφὴν ὅτι Παλλάδα νικᾷς
Νῦν πλέον, ἢ τοπάρος μήλῳ ἐφ' Ἑσπερίδων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ τάχα Ταντελέης Ἀχερόντια πήματα ποινῆς
Ἡμετέρων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.
Οὐ γὰρ ἰδὼν σέο κάλλος, ἀπείργετο χείλεα μίξαι
Χείλεϊ σῷ, ῥοδέων ἁβροτέρῳ καλύκων,
Τάνταλος, ἀκριτόδακρυς. ὑπερτέλλοντα δὲ πέτρον
Δείδιεν. ἀλλὰ θανεῖν δεύτερον οὐ δύναται.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζωὸς μὲν ἐὼν κατατήκομαι οἴστρῳ,
Ἐκ δ' ὀλιγοδρανίης καὶ μόρον ἐγγὺς ἔχω.

ΤΟΥ

Causa amor est utrique; fluunt hoc fonte dolores,
Quos Niobae proles fecit, amica mihi.

XXXIX. Pauli Silentiarii.

Traxerat aureolum Doris de fronte capillum;
Hoc mihi captivam strinxit utramque manum.
Principio risi, nodos divellere pulchrae
Doridos in facili dum reor esse mihi.
At gemui, postquam sensi non solvere posse,
Ceu premeret palmas dura catena meas.
Nunc miser ex uno suspensus crine superbae
Ad nutum dominae, quo cupit illa, trahor.

XL. Ejusdem.

Ille ego qui quondam, dum ver mihi floruit aevi,
In Paphiae leges corde rebellis eram;
Ille ego qui vixi telis intactus Amoris,
Submitto senior jam tibi colla, Venus.
Suscipe me rideque: magis jam Pallada vincis,
Quam cum de malo lis fuit Hesperidum.

XLI. Ejusdem.

Sic reor, ad Stygias quae fert mala Tantalus undas,
Omnia sunt nostris inferiora malis.
Nam si te videat, labris tua, credo, sinatur
Tangere labra, quibus cedat & ipsa rosa,
Tantalus infelix. sed ab impendente pavescit
Rupe: quid hoc? iterum nam nequit ille mori.
Ast ego perpetuo vivus depascor ab igne,
Et mors attritis viribus ipsa prope est.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

'Εσβέσθη φλογεροῖο πυρὸς μένος, οὐκ ἔτι κάμνω,
'Αλλὰ καταφθινύθω, ψυχόμενος Παφίῃ.
Ἤδη γὰρ μετὰ σάρκα, δι' ὀστέα καὶ φρένας ἕρπει
Παμφάγον ἀσθμαίνων οὗτος ὁ πικρὸς Ἔρως.
Καὶ φλὸξ ἐν τελεταῖς ὅτε θύματα πάντα λαφύξει,
Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτόματος.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ὤμοσα μιμνάζειν σέο τηλόθεν, ἀργέτι κούρη,
Ἄχρι δυωδεκάτης, ὢ πόποι, ἠριπόλης·
Οὐδ' ἔτλην ὁ τάλας. τὸ γὰρ αὔριον ἄμμι φαάνθη
Τηλοτέρω μήνης, καὶ μά σε, δωδεκάτης.
'Αλλὰ Θεοὺς ἱκέτευε, φίλη, μὴ ταῦτα χαράξαι
Ὅρκια ποιναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδος.
Θέλγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν φρένα· μὴ δέ με μάστιξ,
Πότνια, κατασμύξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις
Ἕσπερος, ὑβριστὴν μῦθον ἐπευξαμένη.
Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε, μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται·
Ὕβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην.
Ὤμοσα καὶ λυκάβαντα μένειν ἀπάνευθεν ἐκείνης·
Ὦ πόποι. ἀλλ' ἱκέτης πρώϊος εὐθὺς ἔβην.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ἢ σὸν ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης,
Χεῖμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θέρεος.

ΤΟΥ͂

XLII. Ejusdem.

Deferuit jam me mea flamma, nec uror, ut ante,
Tabe fed a Veneris frigidus intereo.
Carnibus abfumtis per cor mihi ferpit & offa
Exitiumque imis partibus afflat amor.
Sic ubi perfectis cinefacta eft victima facris
Sponte, fimul caruit fomite, flamma cadit.

XLIII. Ejusdem.

Juratus fueram bisfex (proh numina) luces
Candida confpectu virgo carere tuo.
Non potui: biffex mihi menfibus altera vifa eft,
Juro tuos oculos, longior ire dies.
Sed jurata mihi ne chartae vindicis albo
Infcribant, pro me tu venerare Deos.
Deinde tuo pectus mulce mihi, pulchra, lepore,
Ne tibi fupplicium coelitibusque luam.

XLIV. Ejusdem.

Sub noctem Galatea fores mihi claufit amanti,
Infuper & quaedam non bona dicta dedit.
Exfpecto ut dicas, injuria folvit amorem:
Erras: quin ftimulos fubjicit illa mihi.
Abfore juravi totum temerarius annum:
Proh fuperi! primò mane precator eo.

XLV. Ejusdem.

Quod ver eft aliis, tuus eft autumnus, & ipfa
Aeftate alterius plus tua torret hyems.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα; τήκομαι οἴστρῳ,
Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.
Ἀσκεπές ἐστι κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης
Ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον.
Ἀργενναῖς ὀθόνῃσι κατήορα βόστρυχα κεύθεις;
Οὐδὲν ἐλαφροτέρη φλὸξ κατέχει κραδίην.
Μορφὴν τριχθαδίην Χαρίτων τριὰς ἀμφιπολεύει.
Πᾶσα δέ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον προχέει.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὸ λάλημα τὸ μείλιχον ὁ φθόνος εἴργει,
Βλέμμα τε λαθριδίως φθεγγομένων βλεφάρων.
Ἱστάμενοι δ' ἄγχιστα τεθήπαμεν ὄμμα γεραιῆς,
Οἷα πολύγληνον βουκόλον Ἰναχίης.
Ἵστασο, καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου·
Οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχὴν ὄμμα τεὸν τανύσεις.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἀνέρα λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰῷ
Ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
Λυσσώων τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα
Εἰς ἐμέ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐληίσατο.
Σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
Καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόον.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Μηκέτι τις πτήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
Εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.

Μὴ

XLVI. Ejusdem.

Reticulo fubftricta coma en tibi! torqueor igne:
Turrigeram talem fufpicor effe Deam.
Intectum caput eft? effufa ex pectore toto
Mens abit: usque adeo me coma flava capit.
Candida fufpenfos retinent velamina cirros?
Non minor in noftro pectore flamma calet.
Quippe triplex triplicem comitatur Gratia formam,
Nullaque non in me plus fatis ignis habet?

XLVII. Ejusdem.

Impedit heu livor dulcis commercia linguae,
Mutaque furtivi verba fupercilii.
Nos taciti ftantes vultum miramur anilem,
Tam vigil Inachidos vix, puto, paftor erat.
Sta, fpeculare, tuum tibi cor ede. nam tua certe
In noftros animos lumina non penetrant.

XLVIII. Ejusdem.

Qui rabido, fert fama, canis funt dente petiti,
His in aquis fefe monftrat imago canis.
Credo, furens in me crudeli dente venenum
Exfpuit, atque animo me fpoliavit Amor.
Quippe tuos vultus referunt mihi pontus & amnes,
Et quae vite fato pocula rore madent.

XLIX. Ejusdem.

Flammea ne quisquam timeat jam tela: pharetram
In mea nam vacuam vulnera fecit Amor.

Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν· ἐξότε γάρ μοι
Λὰξ ἐπιβὰς στέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα,
Ἀστεμφὴς, ἀδόνητος ἐνέζεται· οὐδὲ μετέστη,
Εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πτερύγων.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
Οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.
Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
Ἔνθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.
Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν Ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς
Ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης,
Φεῦ, φεῦ, νῦν ἀδόκητος ἀπέπτυσας. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης.
Τοῦτον καὶ Φαέθοντι καὶ Ἀΐδι, βάρβαρε, δείξω,
Κρῆσσαν ἐπισπέρχων εἰς σε δικασπολίην.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Δηθύνει Κλεοφάντις. ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη
Λύχνος ὑποκλάζειν, ἦκα μαραινόμενος.
Αἴθε δὲ καὶ κραδίης πυρσὸς συναπέσβετο λύχνῳ,
Μηδέ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.

Α,

Nec penna metuat de praepete: nam ferus ex quo
Inpofito preffit pectora noftra pede,
Infidet immotus: quin, ne difcedere poffet,
En etiam pennas abfcidit ipfe fibi.

L. Ejusdem.

Nec fertis rofa dulcis eget: nec vefte decora,
Gemmiferis opus eft nec tibi reticulis.
Candidior rubri bacca tu littoris: aurum
Provocat impexae gratia flava comae.
Ardentes fpargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit: eft oculis fed minor ille tuis.
Corporis aetheriam compagem & rofcida labra,
Haec Veneris ceftum, fi voco, jure voco.
Omnibus his pereo. fed enim folantur ocelli:
Conftituit fedem fpes ubi blanda fuam.

LI. Ejusdem.

Quam formam pridem tua fub praecordia noftram
Sculptorum princeps effigiarat Amor:
Exfpuis heu fubito: contra mihi corde profundo
Haeret adhuc vultus pulchra figura tui.
Hanc ego nunc Soli, pofthac dabo cernere Diti,
Rex ferat ut de te Gnoffius arbitrium.

LII. Ejusdem.

Cunctatur Cleophantis. at haec mihi tertia jam nunc
Deficit emoriens igne lucerna fuo.
Deficiatque utinam mea fax, defecit ut illa,
Fax vigili torret quae mihi corda face.

Ve-

Ἆ, πόσα τὴν Κυθέρειαν ἐπώμοσεν Ἕσπερος ἐλθών·
Ἀλλ' οὔτ' ἀνθρώπων φείδεται οὔτε Θεῶν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Χθιζά μοι Ἑρμώνασσα φιλακρήτους μετὰ κώμους
Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας,
Ἐκ κυλίκων ἐπέχευεν ὕδωρ· ἀμάθυνε δὲ χαίτην,
Ἣν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.
Ἐφλέχθην δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ὕδατος. ἐκ γὰρ ἐκείνης
Λάθριον εἶχε κύλιξ πῦρ γλυκερῶν στομάτων.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Φράζεό μοι, Κλεοφάντις, ὅση χάρις, ὁππότε δοιοὺς
Λαῦρον ἐπαιγίζων ἴσος Ἔρως κλονέει.
Ποῖος Ἄρης, ἢ τάρβος ἀπείριτον, ἠὲ τίς αἰδὼς
Τούσδε διακρίνει πλέγματα βαλλομένους;
Εἴη μοι μελέεσσι τὰ Λήμνιος ἥρμοσεν ἄκμων
Δεσμὰ, καὶ Ἡφαίστου πᾶσα δολορραφίη·
Μοῦνον ἐγὼ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας
Θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἅψεσι βουλόμενος.
Δὴ τότε καὶ ξεινός με καὶ ἐνδάπιος καὶ ὁδίτης,
Πότνια, καὶ ἀρητὴρ, χἡ παράκοιτις ἴδοι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεστιάουσα Χαρικλὼ
Λάθρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
Πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τὶ
Εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

ΤΟΥ͂

Vespere per Venerem toties jurata venire,
Non homines flocci, non facit illa deos.

LIII. Ejusdem.

Hermonassa, mero titubans, dum limina servo
Ipsius, & vinctis floribus orno fores;
Me cyatho perfudit aquae: turbata repente,
Vixque sibi trina reddita luce coma est:
Plus ab aquis calui, quis crederet? intus habebat
Vim flammae dominae tactus ab ore calix.

LIV. Ejusdem.

Quae, Cleophanti, vide binis sit gratia, nexos
Quos simul insano turbine versat amor:
Qui metus, aut belli rabies, aut cura pudoris
Divellat nodis talibus implicitos?
Vincula me stringant quae Lemnia protulit incus,
Aut aliud si quid Mulciber artis habet:
Dum mihi sit pulchris decerpere gaudia membris,
Fundereque amplexus in tua colla meos.
Incola tunc, hospes, civis, rigidusque sacerdos
Ut me conspiciant, uxor & ipsa, velim.

LV. Ejusdem.

Ex quo (nam memini) consors vinique jocique
Imposuit Chariclo clam sua serta mihi,
Igne cremor totus: sertis ni fallor in illis,
Illud quo periit Glauca Creontis erat.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὁ θρασὺς, ὑψαύχην τε, καὶ ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείραν,
  Κεῖται παρθενικῆς παίγνιον ἀδρανέος.
Ὁ πρὶν ὑπερβασίῃ δοκέων τὴν παῖδα χαλέπτειν,
  Αὐτὸς ὑποδμηθεὶς ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἱκεσίοισι πεσὼν θηλύνεται οἴκτοις,
  Ἡ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἄρσενα μῆνιν ἔχει.
Παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἔνδικον ἔσχες,
  Σβέσσον ἀγηνορίην· ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂,

πέμψαντος ἰχθὺν κόρῃ.

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις,
  Πτηνὸς Ἔρως πτηνῷ κεῖσε τάχει με φέρει.
Εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξεαι Ἠῶ,
  Πεζὸς ἀμετρήτοις ἕψομαι ἐν σταδίοις.
Εἰ δέ τι σοὶ στέλλω βύθιον γέρας, ἵλαθι κούρη,
  Εἰς σὲ θαλασσαίη τοῦτο φέρει Παφίη,
Κάλλεϊ νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἱμερόεντι,
  Τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὀφθαλμοὶ, τέο μέχρις ἀφύσσετε νέκταρ ἐρώτων,
  Κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται θρασέες;
Τῆλε διαθρέξωμεν ὅποι σθένος· ἐν δὲ γαλήνῃ
  Νηφάλια σπείσω Κύπριδι μειλιχίῃ.
Εἰ δ' ἄρα που καὶ κεῖθι κατάσχετος ἔσσομαι οἴστρῳ,
  Γίνεσθε κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι,

Ἐν-

LVI. Ejusdem.

Ille superciliis trucibus, cervice superba,
  Ludibrium tenerae virginis ecce jacet.
Ille diu visus prae se sprevisse puellam,
  Jam domitus, nec spem, qua foveatur, habet.
Ille ciet supplex muliebres ore querelas;
  Illa oculis animos monstrat & ore mares.
Parce ferox, licet ira tibi sit justa, virago,
  Parce: manent durae facta superba vices.

LVII. Ejusdem,

cum puellae piscem mitteret.

Tu licet ulterius Meroën vestigia ponas,
  Illuc ales Amor me feret, ales Amor.
Seu loca visis, ubi surgit tibi concolor Eos;
  Immensis spatiis vel pedes ipse sequar.
Jam cape, sed facilis, mitto quod ab aequore, munus,
  Ipsa tibi donat quod Venus orta mari.
Quae, superata tui divino corporis astro,
  Non ultra faciem jactat, ut ante, suam.

LVIII. Ejusdem.

Quis modus aut finis, bibitis quod nectar amorum
  Ebria de formae lumina flore mero?
Quin potius longe, quantum via ducit, eamus,
  Tutus ubi Veneri sobria sacra feram.
Si tamen hoc oestrum, vadam quocumque, sequetur,
  Vos semper madidos fletibus esse volo:

 Haec,

Ἔνδικον ὀτλήσοντες ἀεὶ πόνον, ἐξ ὑμέων γὰρ,
Φεῦ, πυρὸς ἐς τόσσην ἤλθομεν ἐργασίην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἱππομένην φιλέουσα, νόον προσέρεισα Λεάνδρῳ·
Ἐν δὲ Λεανδρείοις χείλεσι πηγνυμένη
Εἰκόνα τὴν Ξάνθοιο φέρω φρεσί· πλεξαμένη δὲ
Ξάνθον, ἐς Ἱππομένην νόστιμον ἦτορ ἄγω.
Πάντα τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι· ἄλλοτε δ' ἄλλον
Αἰὲν ἀμοιβαίοις πήχεσι δεχνυμένη,
Ἀφνειὴν Κυθέρειαν ὑπέρχομαι. εἰ δέ τις ἡμῖν
Μέμφεται, ἐν πενίῃ μιμνέτω οἰογάμῳ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ ὙΠΑ'ΤΟΥ.

Τὸ στόμα ταῖς χαρίτεσσι, προσώπατα δ' ἄνθεσι βάλλεις,
Ὄμματα τῇ Παφίῃ, τὴν χέρα τῇ κιθάρῃ.
Συλεύεις βλεφάρων φάος ὄμμασιν, οὔας ἀοιδῇ.
Πάντοθεν ἀγρεύεις τλήμονας ἠϊθέους.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο τί σύρεται; οὐ μὰ σὲ, κούρη,
Οὐχ ἵνα τὶ πρήξω Κύπριδος ἀλλότριον,
Ἀλλ' ἵνα σοὶ τὸν Ἄρηα, καὶ ἀζαλέον περ ἐόντα,
Δείξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.
Οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος, οὐδὲ κατόπτρου
Δεύομαι, ἐν δ' αὐτῷ δέρκομαι αὐτὸν ἐγώ.
Καὶ καλὸς ὡς ἐν Ἔρωτι. σὺ δ' ἢν ἀπ' ἐμεῖο λυθείης,
Τὸ ξίφος ἡμετέρην δύσεται ἐς λαγόνα.

ΤΟΥ͂

Haec, oculi, vos poena manet justissima, per quos
  Nos tam difficili vexat ab igne labor.

LIX. Ejusdem.

Osculor Hippomenem, mens est obversa Leandro:
  Leandro quoties oscula blanda fero,
Effigiem Xanthi gero pectore: basia sumit
  Xanthus, ad absentem mens redit Hippomenem.
Quisquis adest, sordet: sed ad hunc & rursus ad illum
  Dum feror, amplexus me variare juvat,
Nummatamque sequi Venerem. cui displicet istud,
  Semper amans uni serviat illa viro.

LX. Macedonii, Consulis.

Ora lepor, frontem florum tibi circulus ornat,
  Ipsa oculos Cypri diva, manumque chelys.
Sic oculos oculis praedaris, cantibus aures:
  Et captat juvenes portio quaeque tui.

LXI. Ejusdem.

Vagina gladius cur exit? te tibi juro
  Non ego ut indignum Cypride quid faciam.
Sed tibi sic Martem, quamvis trux ille ferusque est,
  Ostendo Veneris mollia jussa pati.
Hic comes, hic usum speculi mihi praebet amanti
  Ensis: in hoc videor pulcher & ipse mihi,
Quantum sivit Amor. sed, si me deseris, ibit
  In nostrum mucro protinus iste latus.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τῷ χρυσῷ τὸν Ἔρωτα μετέρχομαι. οὐ γὰρ ἀρότρῳ
 Ἔργα μελισσάων γίγνεται ἢ σκαπάνη,
Ἀλλ' ἔαρι δροσερῷ· μέλιτος γέ μεν Ἀφρογενείης
 Ὁ χρυσὸς τελέθει ποικίλος ἐργατίνης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱεῖσα·
 Ἡσυχά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.
Ὤμοσα τὴν δυσέρωτα κόρην, τρισὶν ὤμοσα πέτραις,
 Μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰσιδέειν.
Παῖζε μόνη τὸ φίλημα· μάτην πόππυζε σεαυτῇ,
 Χείλεσι γυμνοτάτοις, οὔ τινι μιγνυμένοις.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἑτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
 Κρέσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργάτιδες.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Παρμενὶς οὐκ ἔργῳ· τὸ μὲν οὔνομα καλὸν ἀκούσας,
 Ὠϊσάμην· σὺ δέ μοι πικροτέρη θανάτου.
Καὶ φεύγεις φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις,
 Ὄφρα πάλιν κεῖνον, καὶ φιλέοντα φύγῃς.
Κεντροπαγὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα, καί με δακόντα,
 Εὐθὺς ἔχει ῥοδέου χείλεος ἐκκρεμέα.

ἈΓΑΘΙ͂ΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ͂.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὖτε δ' ἐπέλθῃ
 Ὄρθρος, ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,

Ἀμφι-

LXII. Ejusdem.

En auro captatur Amor mihi: non dare novit
  Incurvus vomer, non ligo mellis opus,
Sed ver rore madens. variis ſic artibus aurum
  Unum eſt quod Veneris dulcia mella colat.

LXIII. Ejusdem.

Laſcivum ridens Veneri proludis, adhinnis:
  Annuis, annictas: omnia vana moves.
Juravi manibus capiens tria ſaxa, procacem
  Luminibus placidis nec ſemel adſpicere.
Lude tibi, teque ipſa tuo poppysmate lacta,
  Nemo tegat labris dum tua labra ſuis.
Altera nunc ineunda mihi via: te meliores
  Sunt aliae, facilis Cypridis artifices.

LXIV. Ejusdem.

Parmenis es non re. verum te nomen habere
  Credideram: ſed tu plus nece dura mihi.
Si quis amat, fugis hunc, & amas qui te fugit, ut ſi
  Hic te rurſus amet, rurſus & hunc fugias.
Hamus ſed furians, os eſt tibi. morſus ab illo
  Attamen a labris pendeo purpureis.

LXV. Agathiae, Oratoris.

Nocte queror tota: ſimul ac caput extulit Eos,
  Et refici modico membra ſopore dedit,

Un-

Ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
Βάλλουσι, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
Ὦ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἔγωγε
Τὴν Φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρισάμην.
Ἀλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὔρεα, καὶ γοάοιτε
Εἰς ἔποπος κραναὴν αὖλιν ἐφεζόμεναι·
Βαιὸν ἵνα κνώσσοιμεν. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος,
Ὅς με Ῥοδανθείαις πήχεσιν ἀμφιβάλοι.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σώζεο, σοὶ μέλλων ἐνέπειν, παλίνορσον ἰωὴν
Ἄψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.
Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα διάστασιν, οἷά τε πικρὴν
Νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα.
Ἤματι γὰρ σέο φέγγος ὁμοῖϊον. ἀλλὰ τὸ μέν που
Ἄφθογγον· σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις·
Κεῖνο, τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον, ᾧ ἔπι πᾶσαι
Εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες.

ἈΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοινος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσαι,
Πρῶτα σὺ γευομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
Εἰ γὰρ ἐπιψαύσεις τοῖς χείλεσιν, οὐκέτι νήφειν
Εὐμαρὲς, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἰνοχόον.
Πορθμεύει γὰρ ἔμοι γε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
Καί μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν, ἣν ἔλαβεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήποτε λύχνε μύκητα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις,
Μὴ τὸν ἐμὸν παύσῃς νυμφίον ἐρχόμενον.

Αἰεὶ

Undique hirundinibus properis circumfonor: illae
  Ad lachrymas fomno me fugiente vocant.
Garrula parce loqui, parce invida: non Philomelae
  Eſt quondam manibus lingua reſecta meis.
Ite, per umbroſos Itylum plorate receſſus,
  Per quae vaſta ferus culmina ſervat epops.
Ut paullum dormire ſinas: mihi forte Rhodanthes
  Amplexus ſomni mollis imago dabit.

LXVI. Pauli Silentiarii.

Jam tibi, vita, vale cupiebam dicere: victus
  Sed revoco vocem ſuſtineoque gradum.
Non adeo nigri nox formidatur Averni,
  Quam mihi diſſidium res metuenda tuum eſt.
Clara, dies veluti, lux eſt tua. ſed caret omni
  Voce dies: a te blanda loquela venit:
Cui neque Sirenum valeant contendere cantus,
  Unde eſt ſpes animae pendula tota meae.

LXVII. Agathiae, Oratoris.

Non ſum vinoſus. ſi vis tamen ebrius ut ſim,
  Da mihi, ſed labris pocula tacta tuis.
Hoc tu ſi facias, non poſſum ſobrius eſſe,
  Nec fugere eſt adeo dulce miniſterium.
Namque accepta mihi de te fert baſia, quaeque
  Gaudia decerpſit, nuntiat iſte calix.

LXVIII. Ejusdem.

Ne tibi concreſcant pluviae praeſagia fungi,
  It meus huc: noli ferre, lucerna, moram.

Αἰεὶ σὺ φθονέεις τῇ Κύπριδι· καὶ γὰρ ὅτ' Ἡρὼ
  Ἥρμοσε Λειάνδρῳ ... θυμὲ, τὸ λοιπὸν ἔα.
Ἡφαίστου τελέθεις, καὶ πείθομαι, ὅττι χαλέπτων
  Κύπριδι, θωπεύεις δεσποτικὴν ὀδύνην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

α. Τί στενάχεις; β. φιλέω. α. τίνα; β. πάρθενον. α. ἦρά γε καλήν;
  β. Καλὴν ἡμετέροις ὄμμασι φαινομένην.
α. Ποῦ δέ μιν εἰσενόησας; β. ἐκεῖ ποτὶ δεῖπνον ἐπελθὼν
  Ξυνῇ κεκλιμένην ἔδρακον ἐν στιβάδι.
α. Ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; β. ναὶ, ναὶ, φίλος. ἀμφαδίην δὲ
  Οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην.
α. Τὸν νόμιμον μᾶλλον φεύγεις γάμον; β. ἀτρεκὲς ἔγνων
  Ὅττι γε τῶν κτεάνων πουλὺ τὸ λειπόμενον.
α. Ἔγνως. οὐ φιλέεις, ἐψεύσαο. πῶς δύναται γὰρ
  Ψυχὴ ἐρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Δισσῶν θηλυτέρων μοῦνός ποτε μέσσος ἐκείμην,
  Τῆς μὲν ἐφιμείρων, τῇ δὲ χαριζόμενος.
Εἷλκε δέ μ' ἡ φιλέουσα· πάλιν δ' ἐγὼ, οἷά τέ τις φὼρ,
  Χείλεϊ φειδομένῳ τὴν ἑτέρην ἐφίλουν,
Ζῆλον ὑποκλέπτων τῆς γείτονος, ἧς τὸν ἔλεγχον
  Καὶ τὰς λυσιπόθους ἔτρεμον ἀγγελίας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπον, ἐμοὶ τάχα καὶ τὸ φιλεῖσθαι,
  Ὡς τὸ φιλεῖν χαλεπὸν, δισσὰ κολαζομένῳ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
  Σειομένη πλεκτὰς, καὶ σοβαρευομένη,

Ἡ μὲν

Laedere amas Venerem: nam cum condixerat Ero
  Leandro: sed cor caetera parce loqui.
Mulcibero servis: dominique ita credo dolori
  In Paphiam studium gratificare tuum.

LXIX. Ejusdem.

Quid gemitus ita ducis? amo. quae causa? puella.
  Pulchrane? certe oculis pulchra ea visa meis.
Dic ubi novisti? genialis tempore coenae,
  Communes premeret cum mihi juncta toros.
Spesne frui? spes est: sed ne bone fallere, cordi
  Est mihi furtivus non manifestus amor.
Legitimasne fugis taedas? bona scilicet ejus
  Scivi divitiis esse minora meis.
Scisti? non es amans. mendax deprendere. nam non
  Ille amor est, uti qui ratione potest.

LXX. Ejusdem.

Binarum medius nuper cum forte jacerem,
  Nempe favens votis illius, hanc & amans.
Illa procax dum me sua ducat ad oscula, furtim
  Alterius labris oscula parca dabam,
Zelotypas fugiens vicinae virginis iras,
  Indicio ne nos proderet illa suo.
Ingemui, dixique: duplex mihi poena parata est,
  Et quod amo, pariter sum miser, & quod amor.

LXXI. Ejusdem.

Illa placens immane sibi, formaeque superba
  Laudibus & plexis luxuriata comis:

Ἡ μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης,
Χεῖρας ἐριχνώθη, τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται,
Χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.
Τὴν πολιὴν καλέω Νέμεσιν πόθου, ὅττι δικάζει
Ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Αὐτή μοι Κυθέρεια καὶ ἱμερόεντες Ἔρωτες
Τήξουσιν κενεὴν ἀχθόμενοι κραδίην,
Ἄρσενας εἰ στέρξω φιλέειν ποτέ· μήτε τυχήσω,
Μήτ' ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.
Ἄρκια θηλυτέρων ἀλιτήματα, κεῖνα κομίσσω·
Καλλείψω δὲ νέους ἄφρονι Πιτταλάκῳ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἦ ῥά γε καὶ σὺ Φίλιννα φέρεις πόθον; ἦ ῥὰ καὶ αὐτὴ
Κάμνεις, αὐαλέοις ὄμμασι τηκομένη;
Ἢ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
Φροντίδος οὔτε λόγος γίγνεται, οὔτ' ἀριθμός;
Εὑρήσεις τὰ ὅμοια, τὴν δ', ἀμέγαρτε, παρειὴν
Ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
Κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα, παλίγκοτος· ἓν δέ τι καλὸν
Ἔλλαχεν, ἐχθαίρει τὰς σοβαρευομένας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη, ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν.
Ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον
Οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

Mi-

Illa ferox noſtras curas illudere, florem
  Perdidit, & rugis pallet arata manus.
Frontis honor cecidit, ſubſidunt ubera, marcent
  Lumina, dant tremulos arida labra ſonos.
Canities vindex eſt numen amoribus: aequum
  Judicat, & tumidis ocior illa venit.

LXXII. Ejusdem.

Ipſa Venus Veneremque chorus comitatus Amorum
  Irati perdant cor mihi tabe mala,
Si meus in pueros it amor: nec perfruar umquam,
  Nec mihi ſim tanti conſcius ipſe mali.
Culpa ſit in teneris mea peccaviſſe puellis:
  Pittalacus pueros ſtultus habeto ſibi.

LXXIII. Ejusdem.

Tene etiam jam cepit amor, ſaevique doloris
  Sedit edax oculis flamma, Philinna, tuis.
An potius dormis jam ſuavius, & tibi curae
  Nulla eſt in toto pectore cura meae?
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

LXXIV. Ejusdem.

Mollis init Melite ſenii jam limina: primae
  Nec tamen aetatis perdidit illa decus.
Quamquam etenim multosdigitis jam computat annos,
  Illecebra eſt oculis ſalva nitorque genis.

Μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν. ἐνθάδε δ' ἔγνων
"Οττι φύσιν κνάπτειν ὁ χρόνος οὐ δύναται.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευθώ,
Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα. μίμνε δὲ κούρη,
Λέξω, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
Ἡ δὲ μέγα στονάχησε, καὶ ἥλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης.
Καί με μένειν ἱκέτευεν. ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς,
"Ομματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένειν.
"Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂,

πέραν τῆς πόλεως διάγοντος διὰ τὰ λύσιμα
τῶν νόμων· ὑπομνηστικὸν πρὸς
ΠΑΥ͂ΛΟΝ ΣΙΛΕΝΤΙΑ΄ΡΙΟΝ.

Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τεθηλότι βῶλος ὀράμνῳ,
Φυλλάδος εὐκάρπου πᾶσαν ἔδειξε χάριν·
Ἐνθάδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσοις
"Ορνιθες δροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων.
Καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκανθίδες. ἡ δ' ὀλολυγὼν
Τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάγουσα βάτοις.
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος; ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν
"Ηθελον, ἢ κιθάρης κρούματα Δηλιάδος;
Καὶ μοὶ δισσὸς ἔρως περικίδναται. εἰσοράαν γὰρ
Καὶ σὲ, μάκαρ, ποθέω, καὶ γλυκερὴν Δάμαλιν,
Ἧς με περισμύχουσι μεληδόνες· ἀλλά με θεσμοὶ
Εἴργουσιν ῥαδινῆς τηλόθι Δορκαλίδος.

Ipsa puellaris manet illa ferocia: tempus
Vincere naturam non quit, ut hic video.

LXXV. Ejusdem.

Esset amansne mei formae praestantis Ereutho,
Hunc reperi, possem certus ut esse, dolum.
Externas abeo, dixi, longinquus ad oras;
Tu tamen o nostri vive puella memor.
Subsiliens gemitum dedit & sibi conscidit ora,
Et cirrum rapuit de rutilante coma:
Et rogat ut maneam: passus me multa rogari
Vix oculis solis signa cupita dedi.
Fortunatus amans ego sum: pro munere magno
Expensum, volui sponte quod ipse, tuli.

LXXVI. Ejusdem,

cum e regione urbis ageret, ut de jure responderet,
ad Paulum Silentiarium,
carmen, quo sui memoriam ei resuscitat.

Hic patulos fundens viridi de cespite ramos,
Frondibus innumeris luxuriatur humus:
Inter & aërias clangit sublime cupressus
Observans pullos candida mater avis.
Hic matutinis acredula vocibus instat:
Quodque rubis tenerum stridat, acanthis habet.
Sed quid in his mihi dulce, tuas audire loquelas
Qui cupiam, prae quam pulsat Apollo chelyn?
Nunc desiderii duplex mihi causa, videre
Optime dum flagro te, Damalimque meam;
Quae mihi cor urit, sed legum nunc labor arcet
Me procul a tenero corpore Dorcalidis.

LXXVII.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ,

ἀντιγραφὰ εἰς αὐτό.

Θεσμὸν ἔρως οὐκ οἶδε βιημάχος, οὐδέ τις ἄλλη
Ἀνέρα νοσφίζει πρῆξις ἐρωμανίης.
Εἰ δέ σε θεσμοπόλοιο μεληδόνος ἔργον ἐρύκει,
Οὐκ ἄρα σοὶ στέρνοις λάβρος ἔνεστιν ἔρως.
Ποῖος ἔρως, ὅτε βαιὸς ἁλὸς πόρος οἶδε μερίζειν
Σὸν χρέα, παρθενικῆς τηλόθεν ὑμετέρης;
Νηχόμενος Λείανδρος, ὅσον κράτος ἐστὶν ἐρώτων,
Δείκνυεν, ἐννυχίου κύματος οὐκ ἀλέγων.
Σοὶ δὲ, φίλος, παρέασι καὶ ὁλκάδες· ἀλλὰ θαμίζεις
Μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Κύπριν ἀπωσάμενος.
Θεσμοὺς Παλλὰς ἔχει, Παφίη πόθον· εἰπὲ, τίς ἀνὴρ
Εἰν ἑνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ;

ἈΓΑΘΙΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
Ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
Τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης
Ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ,
Παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυιὰς
Πλάζονται, γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι.
Ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις
Κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲν ἄγαν, σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
Ὡς καλὸς, ἠέρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
Καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμεῖο
Κεῖσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδαλέης.

Ἡ δ'

LXXVII. Pauli Silentiarii
Responsum.

Jus nescit violentus amor. divellere ab illo
  Officii ratio non valet ulla virum.
At te si possunt retinere negotia legum,
  Jam tua vix modicus pectora tentat amor.
Ecquis namque amor est, si te prohibere puellae
  Sufficit aspectu tam brevis unda freti?
Monstrat Abydenus, quae vis in amore, natator,
  Quem nocturna nihil terruit ira maris.
At tibi sunt naves etiam. Sed in arte Minervae
  Totus es. haec Veneri non sinit esse locum.
Cum Venus affectus habeat, Tritonia leges,
  Quis, precor, huic pariter serviat & Veneri?

LXXVIII. Agathiae, Oratoris.

Non tanti juvenum divexant corda labores,
  Heu quanti miseras nos muliebre genus.
Sunt illis aequaeva cohors, quorum audet in aures
  Libera vox curas exonerare suas;
Sunt varii lusus: & nunc per compita cursant,
  Nunc animos ad se picta tabella vocat.
Nobis nec lucem fas cernere: condimur intra
  Claustra domus, tabes nos ubi caeca vorat.

LXXIX. Ejusdem.

Est dictum sapiens, ne quid nimis: ast ego tamquam
  Digna puellarum cura, superbus eram:
Inque meis animum manibus me rebar habere
  Virginis. ah quanto vafrior illa fuit.

Ἡ δ' ὑπερηέρθη, σοβαρὴν δ' ὑπερέσχεθεν ὀφρὺν,
  Ὥσπερ τοῖς προτέροις ἤθεσι μεμφομένη.
Καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπὸς, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπειθὴς,
  Ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἤριπεν ἐξαπίνης.
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρης,
  Ἴαχον, ἱλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ὡς εἶδον Μελίτην, ὠχρός μ' ἕλε· καὶ γὰρ ἀκοίτης
  Κείνῃ ἐφωμάρτει. τοιάδ' ἔλεξα τρέμων.
Τοῦ σοῦ ἀνακροῦσαι δύναμαι πυλεῶνος ὀχῆας,
  Δικλίδος ἡμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας,
Καὶ δισσῶν προθύρων πλαδαρὴν κρηπῖδα περῆσαι,
  Ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος.
Ἡ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ἀνέρα λοξὸν ἰδοῦσα.
  Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ποίην τὶς πρὸς ἔρωτας ἴοι τρίβον; ἐν μὲν ἀγυιαῖς
  Μαχλάδος οἰμώξεις χρυσομανῆ σπατάλην·
Εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῆς πελάσεις λέχος, ἐς γάμον ἥξεις
  Ἔννομον, ἢ ποινὰς τὰς περὶ τῶν Φθορέων.
Κουριδίαις δὲ γυναιξὶν ἀτερπέα Κύπριν ἐγείρειν
  Τίς κεν ὑποτλαίη, πρὸς χρέος ἑλκόμενος;
Μοίχια λέκτρα κάκιστα, καὶ ἔκτοθεν εἰσὶν ἐρώτων·
  Ὧν μέτα παιδομανὴς κείσθω ἀλιτροσύνη.
Χήρη δ', ἡ μὲν ἄκοσμος ἔχει πάνδημον ἐραστὴν,
  Καὶ πάντα φρονέει δήνεα μαχλοσύνης·
Ἡ δὲ σαοφρονέουσα, μόλις φιλότητι μιγεῖσα,
  Δέχνυται ἀστόργου κέντρα παλιμβολίης,

Καὶ

Coepit enim vitae mores mutare prioris,
Elatoque ferox ire ſupercilio.
Et nunc ille ego trux, ille aereus, ille domari
Neſcius, ille tumens grande, repente cado.
Mutavere vices: genubusque allapſus amicae
Parce, precor, dixi, ſtulta juventa fuit.

LXXX. Ejusdem.

Pallidus aſpexi Meliten, comes illa Marito
Namque erat; & trepidus talia verba dedi:
Poſſum aperire ſeram, per quam tua janua clauſa eſt,
Eſt mihi qui peragat peſſulus iſtud opus,
Veſtibulique fores poſſum transire madentes,
In medias ſummus ſi mihi vectis eat.
Reddidit illa mihi, ſpectans obliqua maritum,
Ne caput amittas, tangere parce fores.

LXXXI. Ejusdem.

Quod quis amoris iter capiat? per compita magnum
Fiet onus meretrix luxurioſa tibi.
Quod ſi concubitus ineas cum virgine, juſtus
Jam torus, aut ſtupri poena parata tibi.
Quis tolerare poteſt noctes quas exigit uxor?
Res pertricoſa eſt debita jure Venus.
Turpis adulterii torus eſt, & amoribus expers:
In pueros ſceleris non ſine labe furor.
Si vidua eſt petulans, vulgo ſibi quaerit amantes;
Urticamque lupae, nec minus artis habet:
Si proba, vix primis Cythereae cognita furtis
Abſilit, & retro fert fugitiva pedem:

Καὶ στυγέει τὸ τελεσθὲν· ἔχουσα δὲ λείψανον αἰδοῦς
 Ἄψ ἐπὶ λυσιγάμους χάζεται ἀμβολίας.
Ἢν δὲ μιγῇς ἰδίῃ θεραπαινίδι, τλῆθι καὶ αὐτὸς
 Δοῦλος ἐναλλάγδην δμωΐδι γιγνόμενος.
Εἰ δὲ καὶ ὀθνείῃ, τότε σοι νόμος αἶσχος ἀνάψει,
 Ὕβριν ἀνιχνεύων σώματος ἀλλοτρίου.
Πάντ' ἄρα Διογένης ἔφυγεν τάδε· τὸν δ' Ὑμέναιον
 Ἤειδεν παλάμῃ, Λαΐδος οὐ χατέων.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Ὄμματα δινεύεις κρυφίων ἰνδάλματα πυρσῶν,
 Χείλεα δ' ἀκροβαφῆ λοξὰ παρεκτανύεις·
Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐβόστρυχον αἴγλην,
 Ἐκχυμένας δ' ὁρόω τὰς σοβαρὰς παλάμας.
Ἀλλ' οὐ σῆς κραδίης ὑψαύχενος ὤκλασεν ὄγκος·
 Οὔπω ἐθηλύνθης, οὐδὲ μαραινομένη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νῦν καταγιγνώσκω καὶ τοῦ Διὸς, ὡς ἀνεράστου,
 Μὴ μεταβαλλομένου τῆς σοβαρᾶς ἕνεκεν.
Οὔτε γὰρ Εὐρώπης, οὐ τῆς Δανάης περὶ κάλλος,
 Οὔθ' ἁπαλῆς Λήδης ἔστ' ἀπολειπομένη·
Εἰ μὴ τὰς πόρνας παραπέμπεται. οἶδα γὰρ αὐτὸν
 Τῶν βασιλευουσῶν παρθενικῶν φθορέα.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄρσενας ἄλλος ἔχοι· φιλέειν δ' ἐγὼ οἶδα γυναῖκας,
 Ἐς χρονίην φιλίην οἷα φυλασσομένας.
Οὐ καλὸν ἡβητῆρες. ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
 Τὴν τρίχα, τὴν φθονερὴν, τὴν ταχὺ φυομένην.

ΛΕΟ-

Quique animo superest factum damnante pudore
  Spargit diffidii femina prima moras.
Ancillariolus si sis, quaque ureris, illa
  Est tua; dic, servae quid nisi servus eris?
Sin aliena, probro te lex hoc nomine signat,
  Et dicit, juris non erat illa tui.
Fugit Diogenes haec omnia, pellice laeva,
  Qui sibi sat felix, Laide non eguit.

LXXXII. Irenari, Referendarii.

Lumina bina rotas flammae simulachra latentis:
  Labra sed obliquum quae trahis arte rubent.
Rides cirrigeros quatiens lascíva capillos:
  Sed fluit in laxa pelle superba manus.
Dura manes, animoque tumor discedere non vult:
  Marcida es, & nondum cor muliebre geris.

LXXXIII. Palladae.

Damno Jovem: malus est judex in amoribus: aut cur
  Egregiam non se mutat ob hanc faciem?
Quae teneram timeat nihil in certamine Ledam,
  Nec minor Europa, nec minor est Danaë.
Scorta nisi spernit: nam, si bene novimus illum,
  In regum natas illius hinnit amor.

LXXXIV. Eratosthenis, scholastici.

Sint aliis sua flamma mares: mihi femina cordi est,
  Durat & aetatem fert bene talis amor.
Tetrica res puber factus puer: invida flori
  Labitur, & celeres fert brevis hora pilos.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ψαῦε μελισταγέων στομάτων, δέπας. εὗρες ἄμελγε.
Οὐ φθονέω· τὴν σὴν δ' ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ,

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ἱμερτὴ Μαρίη μεγαλίζεται. ἀλλὰ μετέλθοις
Κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης.
Μὴ θανάτῳ, βασίλεια. τὸ δ' ἔμπαλιν, ἐς τρίχας ἥξοι
Γήραος, ἐς ῥυτίδων σκληρὸν ἵκοιτο ῥέθος.
Τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα. κάλλος ὑπόσχοι
Ψυχῆς ἀμπλακίην, αἴτιον ἀμπλακίης.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρύεις, ἐλέεινα λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω, παράκειμαι,
Καὶ σὺ μένεις ἁπλῶς, οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Μῆλον ἐγώ. βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη. κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
Λύχνον, ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
Ἔξιθι. μαρτυρίην γὰρ ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
Ἔμπνουν, καὶ πυκτὴν κλεῖε, Φιλαινί, θύραν.

Καὶ

LXXXV. Leontii.

Tange calix os dulce favo magis: en tibi, ſuge:
Non equidem invideo, ſed, quod es, eſſe velim.

LXXXVI. Juliani, Aegyptii,
ex genere praefectorum Auguſtalium.

Pulchra quidem Maria eſt, ſed juncta ſuperbia formae:
Tu faſtum juris Diva retunde potens.
Non tu morte tamen: quin canos vivat in annos,
Et cutis in rugas ducta loquatur anum.
Vindicet has lachrymas ſenium grave: crimina mentis
Non, niſi quae ſevit crimina, forma luat.

LXXXVII. Philodemi.

Fles miſeranda loquens, introſpicis, ureris igne
Zelotypo, palpas, conferis ora mihi.
Hactenus eſt ut amans credare: ſed ut, cubo, dixi
Cunctariſque, nihil prorſus amantis habes.

LXXXVIII. Platonis.

Malum ego: rivalis me dejicit, annue tandem
Xanthippe, tibi flos quippe mihique perit.

LXXXIX. Philodemi.

Actibus arcanis teſtem ſine voce lucernam
Palladio nobis rore, Philaeni, rigans,
Egreditor: vivens nam conſcius omnis amori
Eſt odio: atque ipſas claude, Philaeni, fores.

In-

Καὶ σὺ, φίλη, ξανθῶ με.... σὺ δ' ὦ Φιλεράστρια κοίτης,
"Ηδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

ΜΕΛΕΑ'ΓΡΟΥ.

Νὺξ ἱερὴ, καὶ λύχνε, συνίστορας οὔτινας ἄλλους
"Ορκοις, ἀλλ' ὑμέας εἱλόμεθ' ἀμφότεροι.
Χὡ μὲν ἐμὲ στέρξειν, κεῖνον δ' ἐγὼ οὔποτε λείψειν,
Ὠμόσαμεν. κοινὴν δ' εἴχετε μαρτυρίην.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὅρκια φησὶν ἐν ὕδατι κεῖνα φέρεσθαι.
Λύχνε, σὺ δ' ἐν κόλποις αὐτὸν ὁρᾶς ἑτέρων.

ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΥ.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
Βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας.
Ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν "Ερωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
Μάντις ἐγὼ πολλῆς αὐτίκα πυρκαΐης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ψυχή μοι προλέγει φεύγειν πόθον Ἡλιοδώρας,
Δάκρυα καὶ ζήλους τοὺς πρὶν ἐπισταμένη.
Φησὶ μέν. ἀλλὰ φυγεῖν οὔ μοι σθένος· ἡ γὰρ ἀναιδὴς
"Αυτη καὶ προλέγει, καὶ προλέγουσα φιλεῖ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ὁσσάκι Κυδίλλης ὑποκόλπιος, εἴτε κατ' ἦμαρ,
Εἴτ' ἀποτολμήσας ἤλυθον ἑσπέριος,

Οἶδ'

Intactam quaeso sine me, Phileraftria. quin tu
  Foedere de Paphio disce quod est reliquum.

XC. Meleagri.

Testibus est vobis, o nox sacra, tuque lucerna,
  Jurando inter nos jure sacrata fides:
Ille mei fore semper amans, ego fallere numquam,
  Polliciti (testes estis uterque) sumus.
Raptari sed aquis nunc foedera dicit, & ipsum
  In gremio alterius tute lucerna vides.

XCI. Philodemi.

Nuda tua est foliis nondum rosa: caerula nondum
  Dulce tibi Veneris parturit uva merum.
Cote tamen jam tela parat grex parvus Amorum
  Lysidica, & clauso fumus ab igne venit.
Heus fugite heus miseri, dum nondum spicula nervo
  Sunt data: vaticinor: maxima flamma prope est.

XCII. Ejusdem.

Mens ab amore mihi caveam monet Heliodorae,
  Conscia quos aestus senserit & lachrymas.
Recta monet: sed nulla fuga est: namque absque pudore
  Et monet & contra quam monet ipsa facit.

XCIII. Ejusdem.

Sum quoties ausus Cydilles, tempore lucis,
  Tempore vel furvae noctis, adire sinus;

Οἶδ' ὅτι πὰρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἶδ' ὅτι ῥιπτῷ
Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς.
Ἀλλὰ τί μοι πλέον; ἔστι γὰρ οὖν θρασύς· ἠδ', ὅταν ἕλκῃ
Πάντοτ' Ἔρως, ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκάβαντος ἐς ὥρας·
Ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων,
Κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κωνία μαστῶν
Ἕστηκεν μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος,
Καὶ χρὼς ἀῤῥυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ,
Πάσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.
Ἀλλά γε τὰς ὀργῶσας ὅσοι μὴ φεύγετ' ἐρασταὶ,
Δεῦρ' ἴτε, τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠράσθην. τίς δ' οὐχὶ; κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος
Κώμων; ἀλλ' ἐμάνην. ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
Ἐῤῥίφθω· πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
Θρὶξ, ἤδη συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
Καὶ παίζειν ὅτε καιρὸς, ἐπαίξαμεν· ἡνίκα καὶ νῦν
Οὐκ ἔτι, λῳοτέρης φροντίδος ἁψόμεθα.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἠράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν,
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷς. λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σευ τοὔνομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πτόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

ΜΑΙ-

In ſcopulos recta ferri ſcio, jactaque noſtro
  Quin ſit non dubium eſt alea de capite.
Sed quid agam? fera res amor & ſimul undique coepit
  Flare, nec in ſomnis novit habere metum.

XCIV. Ejusdem.

Sex decies Charito jam jamque peregerat annos;
  Et tenor eſt nigrae, qui fuit ante, comae.
Stant etiam rectae niveo ſub pectore mammae,
  Cum ſtrophium nullum, quo teneantur, habent.
Nec rugoſa cutis: ſuadelaque durat & oris
  Cinnama, & innumeris Gratia culta jocis.
Ite rudes, nullus quos ignis aduſſit, amantes,
  Queis facile annorum non meminiſſe decem.

XCV. Ejusdem.

Arſi. nam quis non? inii convivia. quis non?
  Cauſa furoris erat quae mihi? nonne Deus?
Haec valeant poſthaec: jubet hoc ſapientior aetas,
  Quam coma pro nigra cana venire monet.
Luſimus, hoc aetas donec tulit: haec quia non fert,
  Vertimur ad ſtudii jam melioris opus.

XCVI. M. Argentarii.

Dives amaviſti, deſiſti pauper amare,
  Soſicrates. quanta eſt proh medicina fames!
Quae prius unguentum, quae te vocitabat Adonim
  Menophile, nomen jam rogat illa tuum.
Ecquis es, unde domo? quae patria? jam puto, verum
  Eſſe vides, inopi nullus amicus erit.

ΜΑΙΚΙ'ΟΥ.

Ἡ χαλεπὴ κατὰ πάντα Φιλίστιον, ἡ τὸν ἐραστὴν
Μηδέποτ' ἀργυρίου χωρὶς ἀνασχομένη,
Φαίνετ' ἀνεκτοτέρη νῦν ἢ πάρος. οὐ μέγα θαῦμα
Φαίνεσθ'. ἠλλάχθαι τὴν φύσιν οὐ δοκέω.
Καὶ γὰρ πρηϋτέρη ποτὲ γίγνεται ἀσπὶς ἀναιδὴς,
Δάκνει δ' οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίην.

ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΥ.

Ἠράσθην Δημοῦς Παφίης γένος. οὐ μέγα θαῦμα.
Καὶ Σαμίης Δημοῦς δεύτερον· οὐχὶ μέγα.
Καὶ πάλιν Ἀσιακῆς Δημοῦς τρίτον· οὐκ ἔτι ταῦτα
Παίγνια. καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.
Αὐταί που μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
Ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχει με πόθος.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλίννιον, ἀλλὰ σελίνων
Οὐλοτέρη, καὶ ἀμνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,
Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
Πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.
Τοιαύτην στέργοιμι Φιλίννιον, ἄχρις ἂν εὕρω
Ἄλλην, ὦ χρυσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ, ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

ΤΟΥ͂

XCVII. Marcii.

Aſpera tractari prius illa Philiſtion, illa,
  Carus amans pretio cui ſine nullus erat,
Viſa fuit nobis aliquid mitescere. viſam
  Non nego: mutatum non reor ingenium.
Sic, quamvis placidis ſpectetur moribus aſpis,
  Letiferum in morſu tunc quoque virus habet.

XCVIII. Philodemi.

Civis amata Paphi Demo mihi. non ita mirum:
  Altera nata Samo deinde ſecunda: nec hoc:
Ex Aſia Demo mox tertia: ſeria narro:
  Argolis hanc Demo quarta ſecuta fuit.
Ipſa mihi nomen Philodemi fata dederunt.
  Inde puto eſt Demo cur ego ſemper amem.

XCIX. Ejusdem.

Parva quidem eſt et fuſca Philinnion: attamen agna
  Mollior, & viridi criſpior eſt apio.
Illex vox illi ceſto magis: amplius addam;
  Cum ſit promta nihil non dare, pauca petit.
Sit mihi talis amica Philinnion, aurea Cypri
  Succurrat potior donec amica mihi.

C. Ejusdem.

Ars fidium, cantus, & vox, oculique loquaces
  Xanthippes, & quae jam nova flamma ſubit,
O anime, incendent haec te. quo, quomodo, quando
  Neſcio; tu vero tactus ab igne ſcies.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὦ ποδὸς, ὢ κνήμης, ὢ τῶν ἀπόλωλα δικαίως
Μηρῶν, ὢ γλουτῶν, ὢ κτενὸς, ὢ λαγόνων,
Ὢ ὤμων, ὢ μαστῶν, ὢ τοῦ ῥαδινοῖο τραχήλου,
Ὢ χειρῶν, ὢ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
Ὢ κακοτεχνοτάτου κινήματος, ὢ περιάλλων
Γλωττισμῶν, ὢ τῶν κλάομεθα φωναρίων.
Εἰ δ' ὀπικὴ καὶ χλωρὰ, καὶ οὐκ ᾄδουσα τὰ Σαπφοῦς,
Καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ.

Ἡ κομψὴ, μεῖνόν με, τί σοι καλὸν οὔνομα; ποῦ σε
Ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσομεν. οὐδὲ λαλεῖς;
Ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινά; μήτις ἔχει σε;
Ὦ σοβαρὴ, ὑγίαιν'. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις.
Καὶ πάλι, καὶ πάλι σοὶ προσελεύσομαι. οἶδα μαλάσσειν
Καὶ σοῦ σκληροτέρας. νῦν δ' ὑγίαινε, γύναι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Χεῦμα μὲν Εὐρώταο Λακωνικόν. ἁ δ' ἀκάλυπτος,
Λήδα· χὠ κύκνῳ κρυπτόμενος, Κρονίδας.
Οἳ δέ με τὸν δυσέρωτα καταίθετε. καὶ τί; γένωμαι
Ὄρνεον. εἰ γὰρ Ζεὺς κύκνος, ἐγὼ κόρυδος.

ΜΕΛΕΑ'ΓΡΟΥ.

Ἡδυμελεῖς Μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
Σὺν Πειθοῖ, καὶ Ἔρως καλὸς ἐφ' ἡνιόχῳ,
Ζηνοφίλα, σοι σκῆπτρα πόθων ἀπένειμαν, ἐπεί σοι
Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

ΤΟΥ͂

CI. Ejusdem.

O crura, atque pedes, & quo, ſed jure, peribam,
O femur, o pubes, o natis, o latera;
O humeri, collum tenerum, niveaeque papillae,
O digiti, o noſter, lumina bina, furor;
Et vos nequitiae motus, conſertaque linguis
Baſia, voxque o me quae facis exanimem.
Quod ſi opica & flava eſt, nec novit carmina Sapphus,
Andromeden Perſeus arſit, & Inda fuit.

CII. Antiphili.

Bella mane. quod nomen habes? ubi quaeſo licebit
Viſere te? quantum vis dabo: nec loqueris?
Degis ubi? num mittam aliquem? num propria cuiquam es?
Dura vale: reddis nec mihi voce vale?
Saepius accedam. didici magis aſpera corda
Flectere: ſed mihi nunc eſt ſatis ut valeas.

CIII. Ejusdem.

Amnis hic eſt Eurota Laconicus: haec ſine veſte
Leda, ſub hoc cycno Juppiter ipſe latet.
Uritis heu miſerum. fieri quin ales & ipſe,
Non olor, ut ſuperûm rex, ſed alauda velim.

CIV. Meleagri.

Dulces cum cithara Muſae, ſapientia dicta,
Sed lepida, et doctus frena, Cupido, pati,
Zenophile, regnum tibi dant in amoribus. ipſa
Cui tribuit donum Gratia terna triplex.

CV.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλίην παρέδειξεν ἑταίρην;
Τίς μίαν ἐκ τρισσῶν ἤγαγέ μοι Χάριτα;
Ἦ ῥ' ἐτύμως ἀνὴρ κεχαρισμένον ἤνυσεν ἔργον,
Δῶρα διδοὺς, κᾳὐτὴν τὴν Χάριν ἐν χάριτι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ἡ Φιλέρως χαροποῖς Ἀσκληπιὰς, οἷα γαληνοῖς
Ὄμμασι συμπείθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Δεινὸς Ἔρως, δεινός· τί δὲ τὸ πλέον, ἢν πάλιν εἴπω,
Καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, δεινὸς Ἔρως;
Ἦ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
Ἥδεται. ἢν δ' εἴπω λοίδορα, καὶ τρέφεται.
Θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
Κύματος, ἐξ ὑγροῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἔρως, φλέξω τὰ σὰ, πάντα πυρώσας,
Τόξα τε, καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην.
Φλέξω ναί· τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς
Μυχθίζεις; τάχα που Σαρδόνιον γελάσεις.
Εἰ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα κόψας,
Χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην;
Καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε παρ' οἶκον
Ψυχῇ συζεύξω, λυγρὰ παρ' αἰπολίοις.
Ἀλλ' ἴθι δυσκίνητε· λαβὼν δ' ἐπὶ κοῦφα πέδιλα,
Ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

ΤΟΥ͂

CV. Ejusdem.

Zenophile facunda mihi, proh Juppiter! a quo
Venit, ut Idaliis de tribus una foror?
Quicumque ille fuit, fcivit dare munera grata,
Ipfa per hunc gratis Gratia quippe data eft.

CVI. Ejusdem.

Ifta procellofis oculis Afclepias, ac fi
Suda foret, cunctos in mare amoris agit.

CVII. Ejusdem.

Saevus Amor, faevus: fed quid tamen utile, fi fic
Saepius & plorans dixero, faevus Amor.
Ridet enim, dicique fibi male gaudet, & ipfis
(Quis putet?) opprobriis pafcitur ille puer.
Hoc potius miror, pelagi Venus orta profundo
Ex ipfis ignem quî generavit aquis.

CVIII. Ejusdem.

Per Venerem flammis uram crepitantibus arcus,
Et pharetram, quae fert tela, Cupido, tuam.
Cur etenim fimum torquens, puer improbe, nafum
Rides? Sardonicus jam tibi rifus erit.
Quid, tibi fi pennas refecem, quibus aëra fulcas,
Et dura religem compede crura tibi?
Sed Cadmea foret victoria, fi mihi tecum
Sit domus, hoc fit ovem confociare lupo.
Jam reftator abi: pedibus talaria necte,
Inque alios alas plaudere disce tuas.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τί ξένον, εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
Βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πυκνὰ γελᾷ;
Οὐ μήτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
Ἡφαίστου, κοινὴ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;
Μητρὸς δ᾽ οὐ μήτηρ ἀνέμων μάστιξι θάλασσα
Τρηχὺ βοᾷ; γενέτης δ᾽ οὔτέ τις, οὔτε τίνος.
Τοὔνεκεν Ἡφαίστου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ᾽ ὀργὴν
Στέρξεν ἴσην, Ἄρεος δ᾽ αἱματόφυρτα βέλη.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος,
Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἴακες ἀφεῖνται.
Ἡ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἀποψόμεθα.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Αἰεί μοι δύνει μὲν ἐν οὔασιν ἦχος Ἔρωτος,
Ὄμμα δὲ σῖγα, πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
Οὐδ᾽ ἡ νύξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ᾽ ὑπὸ φίλτρων
Ἤδη που κραδίῃ γνωστὸς ἔνεστι τύπος.
Ὦ πτανοί, μὴ καὶ ποτ᾽ ἐφίπτασθαι μέν, Ἔρωτες,
Οἴδατ᾽, ἀποπτῆναι δ᾽ οὐδ᾽ ὅσον ἰσχύετε;

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
Τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

CIX. Ejusdem.

Quid mirum, si nil miserans jacit ignea tela,
Argutoque loquens lumine ridet Amor?
Nonne parens pueri cum Martis amica sit, uxor
Mulciberi, flammas temperat & gladios?
Quae genuit matrem, non a truce concita vento
Unda fremit? taceo de patre; nemo patet.
Mulciberi flammas ideo puer, aequoris iras,
Tincta cruore virûm spicula Martis habet.

CX. Ejusdem.

Quos dat Amor fluctus & flans furor aemule saevum
Semper, & hyberni vis maris in cyathis,
Quo ferimur? nam clavus abest a mente revulsus.
An tenera est iterum Scylla videnda mihi.

CXI. Ejusdem.

Semper in aure mihi sonus observatur amoris:
Clamque illi lachrymas lumina nostra ferunt:
Non tenebris non luce quies venit. ardeo tantum
Picta sit ut dominae corde figura meo.
Pennati pueri mihi dicite Cypridis, ad nos
Ire licet vobis, non & abire licet?

CXII. Ejusdem.

Ipse tuis oculis factus nova praeda Cupido est,
Timarion, coelo quamlibet ille videt.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ σοβαρὴ βαλάνισσα, τί δήποτέ μ' ἔκπυρα λούεις;
Πρὶν δ' ἀποδύσασθαι, τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰ κάλλει καυχᾷ, γίγνωσχ' ὅτι καὶ ῥόδον ἀνθεῖ·
Ἀλλὰ μαρανθὲν ἄφνω σὺν κοπρίοις ἐρίφη.
Ἄνθος γὰρ καὶ κάλλος ἴσον χρόνον ἐστὶ λαχόντα·
Ταῦτα δ' ὁμοῦ φθονέων ἐξεμάρανʼ ὁ χρόνος.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλὸν, μετάδος, πρὶν ἀπέλθῃ·
Εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ' ὃ μένει διδόναι;

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν πολύμισθον,
Τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρευγομένην,
Γυμνήν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος,
Ἄχρι φίλης ἠοῦς προῖκα χαριζόμενος.
Οὐκ ἔτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ
Κλαύσομαι, ὕπνον ἔχων κεῖνο χαριζόμενον.

ἈΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσι ταῖσδε κρεμαστοὶ
Μίμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
Οὓς δακρύοις κατέβρεξα· κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων,
Ἀλλ' ὅτ' ἀνοιγομένης αὐτὸν ἴδητε θύρης,

Στάξ-

CXIII. Ejusdem.

Tam calidum cur me lavis, o quae balnea curas?
Sto nondum pofitis veftibus, ignis adeft.

CXIV. Incerti.

Si tumidam te forma facit, micat & rofa: verum
Marcida mox fordes inter & ipfa jacet.
Tempore tantillo tam flos quam forma fenefcunt.
Effe diu pulchris invida fata negant.

CXV. Incerti.

Si forma eft fugitura tibi, da quam fugit ante:
Si manet, oro, times cur dare quod maneat?

CXVI. Incerti.

Urere quae totas urbes Stenelais amabat
Ingenti pretio fueta licere viris:
Hanc tota mihi nocte novum jubar usque dederunt
Somnia: nec merces ulla petita fuit.
Non ego crudeli fupplex ero, non ego flebo.
Tam facilis veniat cum mihi leno fopor.

CXVII. Asclepiadae.

His mihi fufpenfae foribus remanete coronae,
Nec folia in terram tam cito decutite,
Tincta meis lachrymis (namque humida femper amantum
Lumina) fed veniet cum meus ille foras,

Στάξαθ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὑετὸν, ὡς ἂν ἄμεινον
 Ἡ ξανθή γε κόμη τἀμὰ δάκρυα πίῃ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τρὶς ὤμοσεν Ἡράκλεια
 Ἥξειν, κοὐχ' ἥκει. λύχνε, σὺ δ', εἰ Θεὸς εἶ,
Τὴν δολίην ἐπάμυνον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
 Παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Νεῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου·
 Πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη·
Ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δὲ μ' ἀφείης,
 Καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.
Ἕλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ Θεός· ᾧ ποτε πεισθεὶς,
 Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων.

ΠΟΣΕΙΔΙ͂ΠΠΟΥ.

Ἐν Παφίῃ, Κυθέρεια, παρῄιον εἶδε Κλέανδρος
 Νικοῦς ἐν χαροποῖς κύμασι νηχομένης·
Καιομένους δ' ὑπ' Ἔρωτος ἐνὶ φρεσὶν ἄνθρακας ἀνὴρ
 Ξηροὺς ἐκ νοτερῆς παιδὸς ἐπεσπάσατο.
Χὼ μὲν ἐναυάγει γαίης ἔπι· τὴν δὲ, θαλάσσης
 Ψαύουσαν, πρηεῖς εἵχοσαν αἰγιαλοί.
Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις φιλίης πόθος· οὐκ ἀτελεῖς γὰρ
 Εὐχαὶ, τὰς κείνης εὔξατ' ἐπ' ἠιόνος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἆραι
 Ἐκ πυρὸς, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν;

Δί-

Tunc ſtillate meum ſupra caput illius imbrem;
Ipſa meos fletus ut coma flava bibat.

CXVIII. Ejusdem.

Ter mihi te jurans mox Heraclea venire
Dixit: abeſt: at tu ſiqua, lucerna, Dea es,
Sume doli poenas; & cum colludet amico,
Tu face ut extincto lumine nil videat.

CXIX. Ejusdem.

Fac tenebras, ſaevi nive, grandine, & igne coruſca:
Cuncta ſuper terras nubila nigra quate:
Deſino ſi occidis: ſin tractas me male vita
Soſpite, pergo meae viſere limen herae.
Nam trahit ille Deus, quo tu cogente pluebas,
Juppiter, aeratos aureus in thalamos

CXX. Posidippi.

Nicus forte genas nuper, Cytherea, Cleander
Viderat: in Paphiis illa natabat aquis:
Et ſubito ſiccas ſenſit ſub pectore prunas,
Virgine de madida quas jaciebat Amor,
Naufragus in terra fuit hic, cum ſic mare virgo
Tangeret, ut pariter littore tuta foret.
Nunc illos communis amor ligat: irrita quippe
Non fuerant illo vota ſacrata loco.

CXXI. Ejusdem.

O jocus o fletus, mihi cur, cum pes ſit in igne
Noſter adhuc, flammas additis ambo novas?

Me

Λήγω δ' οὔποτ' ἔρωτος. ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης
Ἄλγος, ὃ μὴ κρίνων κοινὸν ἄγοντι πόθος.

ΡΟΥΦΟΥ ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΥ.

Πάντα σέθεν φιλέω· μοῦνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, στυγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Εἶπον ἐγὼ καὶ πρόσθεν, ὅτ' ἦν ἔτι φίλτρα Τερείνης
Νήπια, συμφλέξει πάντας ἀεξομένη.
Οἱ δ' ἐγέλων τὸν μάντιν· ἴδ' ὁ χρόνος, ὃν ποτ' ἐφώνουν,
Οὗτος. ἐγὼ δὲ πάλαι τραύματος ᾐσθανόμην.
Καὶ τί πάθω; λεύσσειν μὲν, ὅλαι φλόγες· ἢν δ' ἀπονεύσω,
Φροντίδες· ἢν δ' αἰτῶ, παρθένος. οἰχόμεθα.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον Ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες· ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον, ἢ κεράσῃς.

ῬΟΥΦΙΝΟΥ.

Πάλλας ἐσαθρήσασα καὶ Ἥρη χρυσοπέδιλος
Μαίονιν, ἐκ κραδίης ἴαχον ἀμφοτέραι,
Οὐκ ἔτι γυμνούμεσθα· κρίσις μία ποιμένος ἀρκεῖ.
Οὐ καλὸν ἡττᾶσθαι δὶς περὶ καλλοσύνης.

ΤΟΥ ἈΥΤΟΥ.

Κάλλος ἔχεις Κύπριδος, Πειθοῦς στόμα, σῶμα καὶ ἀκμὴν
Εἰαρινῶν Ὡρῶν, φθέγμα δὲ Καλλιόπης,
Νοῦν καὶ σωφροσύνην Θέμιδος, καὶ χεῖρας Ἀθήνης·
Σὺν σοὶ δ' αἱ Χάριτες τέσσαρές εἰσι, φίλη.

ΤΟΥ

Me Venus exercet femper. fuccedit amori
Ilicet ex caufa qualibet ortus amor.

CXXII. Rufi Domestici.

Cuncta tui peramo. folus corruptus ocellus
Displicet, infames cui placuere viri.

CXXIII. Antiphili.

Cum vidi illecebras in adhuc infante Terena,
Dixi, mox omnes uret adulta viros.
Tunc ego ridebar vates: nunc illa fed adfunt
Tempora. praefenfi vulnus id ante diu.
Quid faciam? fi adfum, fax eft mera, fi procul abfum,
Cura. peto? virgo eft. undique: fic pereo.

CXXIV. Lucillii.

Aufer amare meum, vel amari junge, Cupido;
Ut fax vel vivat mixta vel intereat.

CXXV. Rufini.

Maeonida afpexit cum Pallas & aurea Juno,
Hos fimul ex imo corde dedere fonos.
Stabimus haud iterum nudae: fatis illud in Ida;
In formae vinci lite bis eft nimium.

CXXVI. Ejusdem.

Os fuadae; Veneris fpecies tibi; corpus in Horis
Quale viget vernis; vox tibi Calliopes:
Sancta, Phile, Themidis mens, & manus ipfa Minervae,
Teque fibi quartam Gratia terna vocat.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμπω σοὶ, Ροδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
Αὐτὸς ἐν ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
Ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα.
Ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην Ἀφροδίτην,
Ἥ μου τὴν ψυχὴν ἔφλεγεν οὐκ ὀλίγον.
Αὕτη μοι προσέπαιζε. καὶ, εἴ ποτε καιρὸς, ἐτόλμα.
Ἠρυθρία. τί πλέον; τὸν πόνον ᾐσθάνετο.
Ἤνυσα πολλὰ καμών· Παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτει.
Ὥς τε τί ποιοῦμεν; φεύγομεν, ἢ μένομεν;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος,
Εὔσφυρος, εὐμήκης, εὔοφρυς, εὐπλόκαμος·
Ἠλλάχθη δὲ χρόνῳ, καὶ γήραϊ, καὶ πολιῇσι,
Καὶ νῦν τῶν προτέρων οὐδ' ὄναρ οὐδὲν ἔχει.
Ἀλλοτρίας δὲ τρίχας, ῥυτίδας, αἰσχρόν τε πρόσωπον,
Οἷον γηράσας οὐδὲ πίθηκος ἔχει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελλισσιὰς, ἀλλὰ τὸ σῶμα
Κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.
Καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμὴ,
Καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰοτυπεῖς βάσιες.

Ἀλλὰ

CXXVII. Ejusdem.

Floribus e pulchris mitto tibi, pulchra, coronam,
Composui manibus quam, Rhodoclea, meis.
Est narcissus ibi, rosa nec minus. est anemone,
Albaque caeruleis lilia cum violis.
His redimita caput noli, precor, esse superba:
Sic es ut hoc sertum: floret & inde perit.

CXXVIII. Ejusdem.

Contiguas aedes habuit Venus altera nobis:
Per quam non leviter mens furiata mea est.
Illusit mihi blanda: foret cum sola, rogavi:
Erubuit. verum tacta ab amore fuit.
Sero tamen feci. gravidae nunc audio partus
Imminet: heu fugiam rectius, an maneam?

CXXIX. Ejusdem.

Haec cute pulchra prius, furisque superciliisque,
Longa satis, vernans ubera, flava comam.
Tempore mutata est a canescentibus annis,
Umbraque de specie nulla priore manet.
Emta coma est illi, facies disperdita rugis,
Qualem vix habeat simia, cum vetula est.

CXXX. Ejusdem.

Inficiatur amare Melissias: arguit ipsam
Corpus, habens plena vulnera de pharetra.
Hoc gradus inconstans, hoc clamat anhelitus oris,
Et defossa cavis lumina sub ciliis.

Ἀλλὰ Πόθοι, πρὸς μητρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης,
Φλέξατε τὴν ἄπιθῆ, μέχρις ἐρεῖ, Φλέγομαι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δυσὶν οὐκ ἴσχυσας ἴσην φλόγα, πυρφόρε, καῦσαι,
Τὴν ἐνὶ καιομένην ἢ σβέσον, ἢ μετάθες.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσαν
Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος.
Ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρῳ,
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος,
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο. τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,
Ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλεϊ· κἢν ποτε χαῖρε
Εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο.
Ἤν ποτε καὶ στεφάνους πρὸ θυρῶν ὑπερεκκρεμάσωμαι,
Ὀργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἴχνεσιν.
Ὦ ῥυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεὲς, ἔλθετε θᾶσσον,
Σπεύσατε· κἂν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὥπλισμαι πρὸς Ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμὸν,
Οὐδέ με νικήσει, μοῦνος ἐὼν πρὸς ἕνα.

Θνα-

Vos duram, per vos Veneris rogo numen Amores,
Urite adhuc, donec perdita dicat, amo.

CXXXI. Ejusdem.

Si duo corda nequis incendere, flammifer, ignem
Aufer, vel transfer quem miser unus habet.

CXXXII. M. Argentarii.

Non amor est, oculis si quis sapientibus usus,
Corpore quam pulchro cernit, habere velit:
Sed turpem si quis videat, visamque cupiscat,
Pectora de tali plena furoris habens;
Hic amor, haec flamma est: nam, si qua est pulchra puella,
Cunctis, judicium queis valet, illa placet.

CXXXIII. Incerti.

Quae mihi es unguentum, te unguento muneror isto,
Sic aliquis Bromio pocula dat Bromii.

CXXXIV. Rufini.

Dat facies animos Rhodopae. si forte salutem,
Torva superciliis vix mihi reddit ave.
Ipsius exornem sertis si limina, flores
Calcat inhumano protinus ista pede.
Triste veni senium, rugaeque accurrite: vobis
Aut nulli Rhodopen flectere posse datum.

CXXXV. Ejusdem.

Arma in corde meo rectae rationis, amori
Objiciens uni par satis unus ero.

Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συμπλεύσομαι. ἢν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δύ' ἐγὼ δύναμαι;

ἈΔΗΛΟΝ.

Τέσσαρες αἱ χάριτες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μοῦσαι.
Δέρκυλις ἐν πάσαις, Μοῦσα, Χάρις, Παφίη.

ΡΟΥΦΙ'ΝΟΥ.

Ὄμματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ συνών.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ ἐλπίδι πολλὰ
Χαίρειν. εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύνασαι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Οὐκ ἔτι παιδομανὴς, ὡς πρίν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι
Θηλυμανής· καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.
Ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀδόλου χροὸς, ἤρεσε γύψου
Χρίσματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον.
Βοσκήσει δελφῖνας ὁ δενδροκόμης Ἐρύμανθος,
Καὶ πολιὸν πόντου κῦμα θοὰς ἐλάφους.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισιν, Ἔρως, ἴσα τόξα τιταίνεις,
Εἶ Θεός· εἰ δὲ ῥέπεις πρὸς μέρος, οὐ Θεὸς εἶ.

Οὐ-

Mortalis certabo Deo: ſed ſi comes illi
Bacchus erit, contra quis ferat arma duos?

CXXXVI. Incerti.

Bina Venus, Muſaeque decem, bis Gratia bina,
Dercylis eſt etenim, Gratia, Muſa, Venus.

CXXXVII. Rufini.

Lumina Junonis tibi ſunt, Venerisque papillae,
Pes Thetidis, Melite, Palladiaeque manus.
Felicem aſpectus tuus, affatusque beatum,
Semideum faciunt oſcula, noxque Deum.

CXXXVIII. Ejusdem.

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter opto,
Vivere ſi ſine me dulciter ipſa potes.

CXXXIX. Ejusdem.

Ante quidem pueri, ſed nunc mea cura puellae;
Discus erat cordi tunc mihi, nunc crotalum.
Pro tenera vacuaque doli cute, nunc mihi gypſus
Incipit atque emtum forma placere bonum.
Delphinas jam fronde virens Erymanthus habebit,
Et celeres cervos aequora cana ferent.

CXL. Ejusdem.

Si jactu duo corda pari petis, es Deus: hac ſi
Vergunt tela, Deus jam mihi non es Amor.

CXLI.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
Κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις·
Οὕτως ὑπνώσαις ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
Κοιμίζεις· ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
Γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
Αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

ΡΟΥΦΙ'ΝΟΥ.

Εἰ ταύτας ὁ κριτὴς ὁ Θεῶν ἐθεάσατο πυγὰς,
Οὐκ ἔτ' ἂν οὐδ' ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ἤρισαν ἀλλήλαις, Ῥοδόπη, Μελίτη, Ῥοδόκλεια,
Τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα μηριόνην.
Καί με κριτὴν εἵλοντο, καὶ ὡς Θεαὶ αἱ περίβλεπτοι,
Ἔστησαν, μούνῳ νέκταρι λειπόμεναι.
Ἀλλὰ σαφῶς ἃ πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδὼς,
Τὰς τρεῖς ἀθανάτους εὐθὺ συνεστεφάνουν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
Ἕλκωμεν, κύλικας μείζονας ἀράμενοι.
Βαιὸς ὁ χαιρόντων ἐστὶ βίος· εἶτα τὰ λοιπὰ
Γῆρας κωλύσει, καὶ τὸ τέλος, θάνατος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Εὐρώπης τὸ φίλημα, καὶ ἢν ἄχρι χείλεος ἔλθῃ,
Ἡδύ γε, κἂν ψαύῃ μοῦνον ἄχρι στόματος.

Ψαύει

CXLI. Callimachi.

Sit talis ſomnus, Conopion, & tibi, qualem
Me ſuper hoc gelidum limen habere facis.
Sic injuſta cubes, ut me requieſcere cogis.
Quippe nec umbra levis de pietate tibi eſt.
Vicinos miſeret, ſed te nihil, advenit alba,
Quae te horum immemorem non ſinit eſſe, coma.

CXLII. Rufini.

Cui patuere Deae, clunes ſi cerneret iſtas,
Numquam reſpiceret, quas habuere Deae.

CXLIII. Ejusdem.

Certabant Rhodope, Melite, Rhodoclea puellae,
Cui femoris pulchri gratia prima foret.
Judice me ſteterunt ſpectandae more Dearum,
Quodque illis deeſſet, nil niſi nectar erat.
Arbitrium Paridis me terruit: hinc tribus illis
Coelitibus per me cuique corona data eſt.

CXLIV. Ejusdem.

Sumamus Prodice (nam lavimus ambo) coronas,
Plenaque ducamus grandia pocla meri.
Gaudia quae patitur vita eſt brevis: inde ſenectus
Impedit, & finem mors inimica facit.

CXLV. Ejusdem.

Europes equidem ſunt oſcula dulcia, tantum
Summa licet tangat labra vel ora tibi:

Ψαύει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χείλεσιν· ἀλλ' ἐρίσασα
Τὸ στόμα, τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει.

TOΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου,
Αἱ ταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
Τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
Ὄμματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
Ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τῇ δὲ
Μορφῇ νηὸν ἔχειν, ὡς μακάρων ξόανον.

TOΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται; ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.

TOΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Σοί με λάτριν γλυκύδωρος Ἔρως παρέδωκε, Βοῶπι,
Ταῦρον ὑποζεύξας εἰς πόθον αὐτόμολον,
Αὐτοθελῆ, πάνδουλον, ἑκούσιον, αὐτοκέλευστον,
Αἰτήσοντα πικρὴν μήποτ' ἐλευθερίην,
Ἄχρι φίλης πολιῆς καὶ γήραος. ὄμμα βάλοι δὲ
Μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη.

TOΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδυρεν;
Τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπεν;

Μα-

At non ſic tamen illa: ſed os ita ductat, ut ipſam
Extrahat ex imis unguiculis animam.

CXLVI. Ejusdem.

Nunc ubi Praxiteles ille inclitus, & Polycleti
Viva potens olim ponere ſigna manus?
Nam quis odoratos Melites in imagine crines,
Ignitosque oculos, pulchraque colla dabit?
Marmoris artifices ceraeque ubi? debuit aris
Haec facies, ſuperûm ceu ſimulachra, coli.

CXLVII. Ejusdem.

Non monui, Prodice, te, noſtra, ſeneſcimus: & non
Dixi, diſſidii ſemina jam venient.
Rugae cumque comis pannucea pectora canis,
Quique aegre fracto truditur ore ſonus.
Nemo fores adit ecce tuas; neque ſupplicat ullus
Jam tibi. transimus te quaſi buſta viri.

CXLVIII. Ejusdem.

Ampla oculis, tibi me famulum dedit ipſe Cupido:
Transfuga qui fueram, ſub juga miſſus eo.
Sponte mea ſervus tibi ſum cupiensque volensque:
Libertas valeat: non placet illa mihi.
Conſtitui tuus eſſe, tuus caneſcere: tantum,
Ne ſpes, oro, malus faſcinet has oculus.

CXLIX. Ejusdem.

Ille quis eſt, nudam qui te expulit atque cecidit?
Qui facere hoc potuit, ſaxeus ille fuit.

Μοιχὸν ἴσως εὕρηκεν ἀκαίρως κεῖνος ἐσελθών;
Γιγνόμενον· πᾶσαι τοῦτο ποιοῦσι, τέκνον,
Πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν ἐςὶν ἔσω, κεῖνος δ' ὅταν ἔξω,
Τὸ πρόθυρον σφήνου, μὴ πάλι ταὐτὸ πάθης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἐκβάλλει γυμνήν τις, ἐπὴν εὕρῃ ποτὲ μοιχόν;
Ὡς μὴ μοιχεύσας; ὡς ἀπὸ Πυθαγόρου;
Εἶτα, τέκνον, κλαίουσα καταδρύψεις τὸ πρόσωπον,
Καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύροις;
Ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· χ' εὑρήσομεν ἄλλον,
Μηκέτι τὸν τὸ βλέπειν εἰδότα, καὶ τὸ δέρειν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Μέχρι τίνος, Προδίκη, παρακλαύσομαι; ἄχρι τίνος σε
Γουνάσομαι, ςερεή, μηδὲν ἀκουόμενος;
Ἤδη καὶ λευκαί σοι ἐπισκιρτῶσιν ἔθειραι,
Καὶ τάχα μοι δώσεις, ὡς Ἑκάβη Πριάμῳ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην, ἱκέτευον,
Καὶ τῶν ἀμβροσίων ἀψάμενος γονάτων,
Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρὸν,
Καὶ φεῦγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι.
Ταῦτα λέγοντος, ἔκλαυσεν· ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
Ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΙ͂ΟΥ, ΣΟΦΙΣΤΟΥ͂.

Ἢ τὰ ῥόδα, ῥοδόεσσαν ἔχεις χάριν. ἀλλὰ τί πωλεῖς;
Σαυτὴν, ἢ τὰ ῥόδα, ἠὲ συναμφότερα;

ἈΔΗ-

An reperit veniens alieno tempore moechum?
  Humanum est, fieri denique, nata, solet.
Sed posthac intus quoties erit ille, vir extra,
  Claude fores; rursus ne patiaris idem.

CL. Ejusdem.

Estne ob adulterium nudam qui eliminet, ipse,
  Pythagorista velut, purus adulterii?
Tune ideo plorans lacerabis, filia, vultum,
  Frigoraque insani pro fore dura feres?
Invenies alium (deterge & comprime fletus)
  Qui nec te caedat, filia, nec videat.

CLI. Ejusdem.

Quo vis usque fleam, Prodice, genubusque residens
  Fundam, quas surda rejicis aure preces?
Jam circumsiliunt albi tua tempora crines,
  Sic Hecuba ut Priamo, jam mihi credo, dabis.

CLII. Ejusdem.

Cum Prodicen solam, nullo comitante, viderem,
  Lapsus ad ipsius, supplice more, pedes,
Serva hominem dixi, cui mors gravis imminet, & fac
  Muneris hanc animam, quae fugit, esse tui.
Flebat, ut audierat: sed flentia lumina siccans
  Nos a se tenera repulit illa manu.

CLIII. Dionysii, Sophistae.

Ista rosas clamans rosea est tibi gratia: sed dic
  Vendere visne rosas, tene? an utrumque simul?

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς,
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.
Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρά με χερσὶν
Ἀραμένη κομίσαις στήθεσι χιονέοις.
Εἴθε κρίνον γενόμην λευκόχροον, ὄφρά με χερσὶν
Ἀραμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

Ὤμοσ' ἐγὼ δύο νύκτας ἀφ' Ἡδυλίου Κυθέρεια
Σὸν κράτος ἡσυχάσειν· ὡς δοκέω δὲ, γελᾷς,
Τοὐμὸν ἐπισταμένη πάντως κακόν· οὐ γὰρ ὑποίσω
Τὴν ἑτέρην. ὅρκους δ' εἰς ἀνέμους τίθεμαι.
Αἱροῦμαι δ' ἀσεβεῖν κείνης χάριν, ἢ τὰ σὰ τηρῶν
Ὅρκι', ἀποθνήσκειν, πότνι', ὑπ' εὐσεβίης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τί στυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί,
Σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
Μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην;
Εἰπὸν ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
Δακρύεις; οὐ φὴς δὲ, μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
Ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Θερμαίνει μ' ὁ καλὸς Κορνήλιος· ἀλλὰ φοβοῦμαι
Τοῦτο τὸ φῶς, ἤδη πῦρ μέγα γιγνόμενον.

CLIV. Incerti.

O utinam ventus fiam, tu frigus amicum,
Ut sitiens nudo pectore me capias.
O utinam vernans rosa sim, digitisque tenellis
Prensa micem niveis dulce sub uberibus.
O ego liliolum si sim, satierque cupito
Corpore, gestatum candidiore manu.

CLV. Marcii.

Hedylio geminas jurantem me absore noctes,
Per te, risisti, sic puto, magna Venus.
Nam scis quo tenear morbo, Dea: crux mihi nox fit
Altera: do rapidis verba ferenda notis.
Impius ob dominam fieri magis eligo, servans
Quam tibi, diva, fidem, prae pietate mori.

CLVI. Ejusdem.

Quid moeres? tua cur lachrymis confusa, Philaeni,
Lumina, cur laceras has ego cerno comas?
Dic, gremione fovens aliam tibi visus amator
Est tuus? in nobis est medicina mali.
Fles dicisque nihil: frustra cupis ipsa negare:
Quam linguae est oculis major habenda fides.

CLVII. Ejusdem.

Me tenet os pulcher Cornelius: hoc ego lumen
Sed metuo: facta est maxima flamma brevi.

CLVIII.

ΜΑΡΚΟΥ ἈΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μήνη χρυσόκερως δέρκη τάδε, καὶ πυριλαμπεῖς
Ἀστέρες, οὓς κόλποις Ὠκεανὸς δέχεται;
Ὥς με μόνον προλιποῦσα μυρίπνοος ᾤχετ' Ἀρίστη
Ἑκταίην δ' εὑρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.
Ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζητήσομεν, ἢν ἐπιπέμψω
Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν ἰσχνὴν Διόκλειαν, ἀσαρκοτέρην Ἀφροδίτης,
Ὄψεαι, ἀλλὰ καλοῖς ἤθεσι τερπομένην.
Οὐ πολύ μοι τὸ μεταξὺ γενήσεται· ἐς δὲ ποθεινὰ
Στέρνα πεσὼν, ψυχῆς κείσομαι ἐγγυτάτω.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἕνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
Φήσεις Λυσιδίκην με φιλεῖν πλέον. οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι·
Ἀλλά μοι Εὐφράντη μία πρὸς δέκα. καὶ γὰρ ἀπείρους
Ἀστέρας ἓν Μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παρθένον Ἀλκίππην ἐφίλουν μέγα· καί ποτε πείσας
Αὐτὴν, λαθριδίως εἶχον ἐπὶ κλισίῃ·
Ἀμφοτέρων δὲ στέρνον ἐπάλλετο, μήτις ἐπέλθῃ,
Μή τις ἴδῃ τὰ πόθων κρυπτὰ περισσότερον.
Μητέρα δ' οὐκ ἔλαθον κείνης λάλον· ἀλλ' ἐσιδοῦσα
Ἐξαπίνης, Ἑρμῆς κοινὸς, ἔφη, θύγατερ.

ἈΝ-

CLVIII. Marci Argentarii.

Luna vides & vos flammantia ſidera coeli,
Oceani refugo quos capit unda ſinu:
En nectar redolens ſolum me linquit Ariſte:
Improba ſex totos non mihi viſa dies.
Scrutari certum tamen eſt: mittemus in illam
Cypridos, argenti pondera cuſa, canes.

CLIX. Ejusdem.

Eſt gracilis Dioclea, Venus ſine carne ſed omni,
At certe gaudet moribus illa bonis.
In pectus tenue, ut me ſit nihil inter & illam,
Incumbens, anima ſic propiore fruar.

CLX. Ejusdem.

Lyſidices infunde decem, ſed amabilis unum
Euphrantes cyathum da mihi ſide puer.
Lyſidicen plus, inquit, amas: non eſt ita: ſic me,
Cujus larga bibo pocula, Bacchus amet.
Euphrante valet una decem. ſic aetheris ignes
Innumeros uno ſidere Luna premit.

CLXI. Ejusdem.

Virginis Alcippes inſanus amore, precatus
Multa, tori furtim parte receptus eram.
Noſtra duûm trepido ſaliebant pectora motu,
Arcanus ne quo teſte pateret amor.
Garrula mater adeſt; interpellansque jacentes:
Communis, dixit, filia, Mercurius.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕ'ΩΣ.

Πάντα καλῶς, τό γε μὴν, χρυσῆν ἔτι τὴν Ἀφροδίτην,
  Ἔξοχα καὶ πάντων, εἶπεν ὁ Μαιονίδης.
Ἢν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρῃς, φίλος, οὔτε θυρωρὸς
  Ἐν ποσὶν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδεται·
Ἢν δ' ἑτέρως ἔλθῃς, καὶ ὁ Κέρβερος. ὦ πλεονέκται
  Οἱ πλούτου, πενίην ὡς ἀδικεῖτε μόνοι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ὄρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, πάλαι δ' ἠῷος ἀλέκτωρ
  Κηρύσσων, φθονερὴν Ἠριγένειαν ἄγει.
Ὀρνίθων ἔῤῥοις φθονερώτατε, ὅς με διώκεις
  Οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠϊθέων ὀάρους.
Γηράσκεις Τιθωνέ. τί γὰρ σὴν εὐνέτιν ἠῶ
  Οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ.

Εἰς Δανάην ἔῤῥευσας Ὀλύμπιε χρυσὸς, ἵν' ἡ παῖς
  Ὡς δώρῳ πεισθῇ, μὴ τρέσῃ ὡς Κρονίδην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ. κἀγὼ δέ σε χρυσοῦ.
  Πλείονα γὰρ δοῦναι τοῦ Διὸς οὐ δύναμαι.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
  Ἕξειν μήτι φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην·
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
  Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Νῦν

CLXII. Antipatri, Thessalonicensis.

Omnia Maeonides cecinit bene: nil tamen umquam
  Tam bene, quam quando eſt aurea dicta Venus.
Si tuleris nummos, nullus te janitor intus
  Ire vetat, vinctus nec canis ante fores.
Si nihil, ipſe fugat vos Cerberus: o periniquae
  Divitiae, facitis quot mala pauperibus!

CLXIII. Ejusdem.

Luceſcit, Chryſilla: ſuis jam cantibus ales
  Invidus Aurorae praevia ſigna dedit.
Ah pereas generis pennati peſſime, qui me
  Pellis, & ad juvenum cogis abire choros.
Fis Tithone ſenex: nam cur ita lutea conjunx
  Matutina tuo pellitur e thalamo?

CLXIV. Parmenionis.

Aureus in Danaën fluxti, ne territa tamquam
  A Jove, ſed tamquam munere flexa daret.

CLXV. Ejusdem.

Ut Danaën auro quaeſivit Jupiter, auro
  Sic ego te. poſſem qui dare plura Jove?

CLXVI. Callimachi.

Callignotus amans jurarat Iönidi, non te
  Carior ulla mihi, non puer ullus erit.
Jurarat: vere ſed dicitur, id quod amanti
  Juratum eſt, aures non penetrare Deûm.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

ἈΛΚΑΙ'ΟΥ.

Ἐχθαίρω τὸν Ἔρωτα. τί γὰρ βαρὺς οὐκ ἐπὶ θῆρας
Ὄρνυται, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν ἰοβολεῖ κραδίην;
Τί πλέον, εἰ Θεὸς ἄνδρα καταφλέγει; ἢ τί τὸ σεμνὸν,
Δῃώσας, ἀπ' ἐμῆς ἆθλον ἔχει κεφαλῆς;

ὈΝΕ'ΣΤΟΥ.

Οὔτε με παρθενικῆς τέρπει γάμος, οὔτε γεραιῆς·
Τὴν μὲν ἐποικτείρω, τὴν δὲ καταιδέομαι.
Εἴη μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς· ἡ δὲ πέπειρος
Ἐς Κύπριδος θαλάμους ὥρια καλλοσύνη.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Οὐκ ἀποθνήσκειν δεῖ με; τί μοι μέλει ἤν τε ποδαγρὸς,
Ἤν τε δρομεὺς γεγονὼς εἰς Ἀΐδην ὑπάγω;
Πολλοὶ γάρ μ' ἐρέουσιν. ἔα χωλόν με γενέσθαι.
Τῶν δ' ἕνεκεν γὰρ ἴσως οὐ ποτ' ἐῶ θιάσους.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Πάντα λίθον κίνει· σαυτὴν τρέφε, καὶ γράφε πρός με
Εἰς ποίην ἀκτὴν Εὐφρόσυνον γέγονας.
Εὐτακτεῖν πειρῶ· τὸ ἐνοίκιον ἄν τι περισσὸν
Γίγνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἱμάτιον.
Ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, λάβε, καὶ τέκε. μὴ θορυβηθῇς·
Εὑρήσει πόθεν ἔστ' ἐλθὼν ἐς ἡλικίην.

KA-

Jam puerum perit: at tamquam Megarenſibus, illi
Heu miſerae, non eſt aut locus, aut pretium.

CLXVII. Alcaei.

Eſt odio mihi ſaevus amor. cur nulla ferarum
Corpora, ſed telis cor petit usque meum?
Quid tam grande, virum ſi ſcit Deus urere, vel quae
Exſpectat noſtro praemia de capite?

CLXVIII. Onestae.

Sit mihi juncta toro nec anus, nec cruda puella:
Haec miſeranda mihi eſt, illa verenda nimis.
Ad Venerem nec acerba facit, nec paſſula, ſed quae
Matura in medio tempore forma viget.

CLXIX Nicarchi.

Quidquid agam, mors certa manet. refertne podager,
An curſor Ditis limina nigra petam?
Multi me tollent. fiam ſine claudus: ob illud
Ne dulces thiaſos ſit mihi deſerere.

CLXX. Ejusdem.

Ut tu temet alas, nihil umquam parce movere
Euphroſynum, & quo ſis littore, ſcribe mihi.
Compoſite gere te: fac poſſit penſio ſolvi:
Tum ſi quid ſupereſt, & mihi tegmen eme.
Si capias utero, ſecura fer & pare. ad annos
Venerit, unde loci venerit, inveniet.

ΚΑΠΙΤΩ͂ΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον· οὐ κατέχει δὲ,
'Ως ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

ἈΡΧΙ'ΟΥ.

'Οπλίζευ, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθέ.
Ἄλλον ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

ἈΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Ἴσιας ἡδύπνοιε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον εὕδεις,
Ἔγρεο, καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον·
Ὃν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραινόμενον δὲ πρὸς ἠῶ
Ὄψεαι, ἡμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ.

Κἢν ῥίψῃς ἐπὶ λαιὰ, καὶ ἢν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψῃς,
Κριναγόρη, κενεοῦ σαυτὸν ὕπερθε λέχους·
Εἰ μή σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γέμελλα,
Γνώσῃ κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

ΒΑ'ΣΣΟΥ.

Οὐ μέλλω ῥεύσειν χρυσός ποτε· βοῦς δὲ γένοιτο
Ἄλλος, χὠ μελίθρους κύκνος ἐπ' ἠϊόνος.
Ζηνὶ φυλασσέσθω τάδε παίγνια· τῇ δὲ Κορίννῃ
Τοὺς ὀβολοὺς δώσω τοὺς δύο, κοὐ πέτομαι.

ΡΟΥΦΙ'ΝΟΥ.

Ρουφῖνος τῇ μῇ γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι πολλὰ
Χαίρειν, εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύνασαι.

Οὐκ

CLXXI. Capitonis.

Forma ſine illecebris placet, at nequit una tenere;
Aera niſi ſubſint, quid facit eſca natans?

CLXXII. Archiae.

Tende arcum Cytherea: feri quodcumque minaris,
Non habet in nobis jam nova plaga locum.

CLXXIII. Argentarii.

Quamquam Arabum meſſes ſomnus tuus, Iſias, halat,
Sis vigil, & capias haec, rogo, ſerta manu.
Si ſapis, haec noſtrae tibi ſunt aetatis imago:
Sic hodie florent, cras ſine honore jacent.

CLXXIV. Crinagorae.

Seu latus in dextrum verſabere, parte ſiniſtra
Seu tua, Crinagore, membra cubile premant.
Ni jaceat tecum forma praeſtante Gemella,
Sic dormire dolor, non tibi ſomnus erit.

CLXXV. Bassi.

Non ego bos fiam, non aurea gutta: ſit alter
Qui volet in ripae gramine dulcis olor.
Jupiter hos habeat luſus. ego vero Corinnae
Non plus quam treſſes do duo, nec volito.

CLXXVI. Rufini.

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter optat,
Vivere ſi ſine me dulciter ipſa potes.

Juro

Οὐκ ἔτι βαςάζω, μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν Φιλέρημον
Καὶ τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην.
Ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος, ἢ ἐπιορκῶ,
Ἔρχομαι, ἢ μεγάλης νηὸν ἐς Ἀρτέμιδος
Αὔριον. ἀλλὰ πάτρη με δεδέξεται. ἐς δὲ σὸν ὄμμα
Πτήσομαι, ἐῤῥῶσθαι μυρία σ' εὐχόμενος.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἴτέ σε κυανέῃσιν ἀποςίλβουσαν ἐθείραις,
Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις,
Ἶση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. ἦ ῥά γε ταύταις
Θριξὶ συνοικήσει καὶ πολίῃσιν Ἔρως.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ποῦ σοι κεῖνα, Μέλισσα, τὰ χρύσεα, καὶ περίοπτα
Τῆς πολυθρυλλήτου κάλλεα φαντασίης;
Ποῦ δ' ὀφρύες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχὴν,
Καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
Νῦν πενιχρὴ, ψαφαρή τε, κόμη τ' ἐπὶ πᾶσι βραχεῖα.
Ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων.

ἈΔΗΛΟΝ.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν
Κεῖνο, τὸ τῆς λύγδου, βάσκανε, λειότερον.
Νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικάς σου,
Τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς αὐχέσι πλαζομένας.
Μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχεο, μηδὲ συνάντα·
Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

Juro tuos oculos, instar mihi numinis, ultra
Dissidium lecti non queo ferre tui.
Semper eunt lachrymae. cupio perjurus haberi,
Cras nisi Dianae limina sancta peto.
Patria me accipiet. citus ad tua limina curram,
Et repetam centum vocibus illud ave.

CLXXVI. Incerti.

Saepe mihi nigris visa es regina capillis,
Saepe etiam flava conspicienda coma.
Dispare sub cultu par est tibi gratia: crines,
Hos, ego, nec canos, credo, relinquet, Amor.

CLXXVII. Rufini.

Fortunae radians ubi fulgor & inclita forma,
Fundorum pretiis culta, Melissa, tibi?
Cumque superciliis fastidia, rectaque cervix,
Et circum niveos aurea vincla pedes?
Pauper es & squallens subter, calvastra superque:
Iste sequi finis scorta superba solet.

CLXXVIII. Incerti.

Invida, dicis ave mihi nunc, cum vultus abivit,
Marmore qui Pario purior ante fuit.
Arrides eadem mihi nunc, cum cernere non est
Amplius effusas per tua colla comas.
Stulta nec accedas, moneo, nec te obvia monstres:
Pro tenera spinam non ego sumo rosa.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἤδη, φίλτατε λύχνε, τρὶς ἔπταρες· ἦ τάχα τερπνὴν
    Ἐς θαλάμους ἥξειν Ἀντιγόνην προλέγεις.
Εἰ γὰρ, ἄναξ, εἴη τόδ᾽ ἐτήτυμον, οἷος Ἀπόλλων
    Θνητοῖς μάντις ἔσῃ καὶ σὺ παρὰ τρίποδι.

ΔΙΟΤΊΜΟΥ ΜΙΛΗΣΊΟΥ.

Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, τί μου προσιόντος ὑλάκτεις,
    Καὶ χαλεπὰς βάλλεις δὶς τόσον εἰς ὀδύνας;
Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα· τῆς ἐπιβαίνων
    Ἴχνεσι, τὴν ἰδίην οἶμον ἴδ᾽ ὡς φέρομαι,
Εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκύ· τίς φθόνος ὄσσων,
    Δύσμορε; καὶ μορφὰς ἀθανάτων βλέπομεν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ᾽ ἀντίθεον Γανυμήδην,
    Κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τῆς Ἑλένης.
Οὕτως ἀμφότερ᾽ ἐστὶν ἀσύγκριτα· τῶν δύο δ᾽ αὐτῶν
    Ἄλλοις ἄλλο δοκεῖ κρεῖσσον· ἐμοὶ τὰ δύο.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἴ μοι τίς μέμψαιτο, δαεὶς ὅτι λάτρις Ἔρωτος
    Φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων,
Εἰδείη καὶ Ζῆνα, καὶ Ἀΐδα, τόν τε θαλάσσης
    Σκηπτοῦχον, μαλερῶν δοῦλον ἐόντα πόθων.
Εἰ δὲ Θεοὶ τοιοίδε, Θεοῖς δ᾽ ἐνέπουσιν ἕπεσθαι
    Ἀνθρώπους, τί Θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

CLXXIX. Incerti.

Jam ſternutaſti ter fida lucerna: venitne
Antigona ad noſtrum te mihi vate torum?
Si ſignum res ipſa probat, ceu magnus Apollo
Tu quoque fatidicos ſtabis apud tripodas.

CLXXX. Diotimi Milesii.

Quid me, cara, tuis terres latratibus, altrix
Tormentum duplicas cur, anus, oro mihi?
Pulchra tibi virgo comes eſt: veſtigia ſector
Illius, an populi non licet ire via?
Quae tandem invidia eſt, me dulci lumina forma
Paſcere? ſpectamus ſic quoque ſaepe Deas.

CLXXXI. Incerti.

Jupiter ob Ledam fit olor. Ganymedis amore
Dum calet, ipſe ſui fulminis ales erat:
Haec ſuprema putans duo gaudia. ſunt quibus illud
Plus cordi eſt, aliis iſtud; utrumque mihi.

CLXXXII. Incerti.

Si mihi quis vertat vitio, quod ſervus amoris
Erro, tenax oculis quod mihi viſcus ineſt,
Aetherium, Stygiumque Jovem, Dominumque profundi
Noverit Idalio colla dediſſe jugo.
Si talis gens eſt nobis imitanda Deorum,
Quae, ſi diſcipulus Dis ego, culpa mea eſt?

ἈΔΗΛΟΝ.

α. Χαῖρε κόρη. β. καὶ δὴ σύ· α. τίς ἡ προσιοῦσα; β. τί πρός σε;
α. Οὐκ ἀλόγως ζητῶ, δεσπότις ἡμετέρη.
Ἐλπίζειν ἔξεστι; β. ζητεῖς δὲ τί; α. νύκτα. β. Φέρεις τί;
α. Χρυσίον. β. εὐθύμει. α. καὶ τόσον; β. οὐ δύναμαι.

ἈΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἄλλος ὁ Μηνοφίλας λέγεται παρὰ μαχλάσι κόσμος,
Ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γεύεται ἀκρασίης·
Ἀλλ' ὅτε Χαλδαῖοι κείνης πέλας. ἦ γὰρ ὁ ταύτης
Οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Γιγνώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα,
Καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν.
Μὴ λύπει με, λίην στέργοντά σε, μηδ' ἐρέθιζε
Τὰς βαρυοργήτους σοι θέλε Πιερίδας.
Ταῦτ' ἐβόων αἰεὶ, καὶ προὔλεγον· ἀλλ' ἴσα πόντῳ
Ἰονίῳ μύθων ἔκλυες ἡμετέρων.
Τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν ὧδε μέγα κλαίουσα βαΰζεις,
Ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα Νηϊάδος.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ,
ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν·

Καὶ

CLXXXIII. Incerti.

Vive puella. & tu. quaenam venit illa? quid ad te?
Non tamen hoc fruſtra ſcitor. hera illa mea eſt.
Spesne aliqua eſt? quid vis? noctem volo. quid geris? aurum.
Sume animum: tantum num dabis? hoc nimium eſt.

CLXXXIV. Argentarii.

Alter Menophiles eſt mundus, cum ſubat. alter
Cum fruitur plenis paſta libidinibus.
Chaldaei prope tunc accedite: quippe ſupernis
Partibus illa canem tunc habet & geminos.

CLXXXV. Philodemi.

Bella, meus mos eſt, & amorem reddere amanti,
Et qui me laedat, laedere dente truci.
Cum te fidus amem, nec me contemne, nec in te
Pieridas, namque eſt his gravis ira, voca.
Haec tibi clamabam toties; ſed inania. nam te
Non erat Ionii ſurdior unda maris.
Ergo tu merito nunc ploras & gemis: at me
Pulcher habet tenerae Naidos ecce ſinus.

CLXXXVI. Juliani, Aegyptii, *ex genere praefectorum Auguſtalium.*

Cum necterem coronam,
Inter roſas repertum
Pennis tenens Amorem
In Liberi liquore,
Merſi, bibique totum.

Καὶ νῦν ἔσω μέλων μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

῎Αλλο.

Οὐ δύναμαι σ' ἐθέλων θέσθαι φίλην· οὔτε γὰρ αἰτεῖς,
Οὔτ' αἰτοῦντι δίδως, οὔθ' ἃ δίδωμι δέχῃ.

῎Αλλο.

Κῦρος Κύριός ἐστι. τί μοι μέλει, εἰ παρὰ γράμμα;
Οὐκ ἀναγινώσκω τὸν καλὸν, ἀλλὰ βλέπω.

῎Αλλο.

Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὄρθρινα παίζων
Ἀστραγάλαις, τοὐμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν ῎Ερως.

῎Αλλο.

Πῖν' Ἀσκληπιάδη· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
Οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐλῄσατο,
Οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνῳ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰοὺς
Πικρὸς ῎Ερως. τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς·
῍Η πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

῎Αλλο.

Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός. εἰ δέ τις οὐχὶ
Φησὶν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

῎Αλλο.

῍Ην ἐσίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶ· ἢν δὲ τὰ πάντα
Βλέψω, τὸν δέ γε μὴ, τοὔμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

῎Αλλο.

Nunc me receptus intro
Titillat ille pennis.

CLXXXVII. *Aliud.*

Conciliare mihi te non queo: nam neque poſcis,
Nec das poſcenti, nec data noſtra capis.

CLXXXVIII. *Aliud.*

Verus herus meus eſt. quid tum, ſi litera pugnat?
Hunc ego formoſum non lego, ſed video.

CLXXXIX. *Aliud.*

In gremio jaceret talos cum Cypridis infans
Mane, meo tunc de pectore luſit Amor.

CXC. *Aliud.*

Pota Aſclepiade, quid fles? quae cauſa doloris?
Praeda Deae Veneris ſolus an eſſe putas?
Non in te primum jaculis eſt uſus & arcu
Saevus Amor: vivens cur ſitus in cinere es?
Ducamus mera pocla. ſoporiferamne lucernam
Exſpectas? digitus, noveris, ipſa dies.

CXCI. *Aliud.*

Pulcher hic eſt, pulcher puer eſt, Acheloë. negatis?
Quod pulchrum eſt ſoli ſit mihi ſcire precor.

CXCII. *Aliud.*

Si videam Therona meum, video omnia. ſi non,
Tunc, videam quamvis omnia, nil video.

CXCIII.

Ἄλλο.

Ἔσπευδον τὸν Ἔρωτα φυγεῖν· ὁ δὲ βαιὸν ἀνάψας
Φανίον ἐκ τέφρης, εὗρέ με κρυπτόμενον.
Κυκλώσας δ' οὐ τόξα, χερὸς δ' ἀκρώνυχα δισσὰ,
Κνίσμα πυρὸς θραύσας, τῶδε λαθὼν ἔβαλεν.
Ἐκ δὲ φλογὸς πάντη μοι ἐπέδραμεν. ὢ βαρὺ φέγγος
Λάμψαν ἐμοί. μέγα πῦρ Φανίον ἐν κραδίῃ·

Ἄλλο.

Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἕνα σκοπὸν ἤλασας ἰοὺς,
Ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπηγε βέλη;
Καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἕλκομαι· ἣν δ' ἀπονεύσω,
Διστάζω. λαβρῷ δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

Ἄλλο.

Οἶδα φιλεῖν φιλέοντας. ἐπίσταμαι, ἤν μ' ἀδικῇ τις,
Μισεῖν. ἀμφοτέρων εἰμὶ γὰρ οὐκ ἀδαής.

Ἄλλο.

Οὑμὸς ἔρως παρ' ἐμοὶ μενέτω μόνῳ· ἢν δὲ πρὸς ἄλλους
Φοιτήσῃ, μισῶ κοινὸν ἔρωτα, Κύπρι.

Ἄλλο.

Ὄρνιθες ψιθυροὶ, τί κεκράγατε; τί μ' ἀνιᾶτε,
Τὸν τρυφερῆς παρθένου σαρκὶ χλιαινόμενον,
Ἑζόμεναι πετάλοισιν ἀηδόνες. εἰ δὲ λάλητρον
Θῆλυ γένος, δέομαι, μείνατ' ἐφ' ἡσυχίης.

Ἄλλο.

CXCIII. *Aliud.*

Cum fugerem Veneris puerum, faculam arripit ipſo
De cinere, hac latebras invenit ille meas.
Arcus abeſt: ungues intendit dextera binos,
Qui me ſcintilla clam feriere brevi.
Nunc me lux circum micat undique, quam jubar ingens,
Flamma meo cordi quam gravis e facula?

CXCIV. *Aliud.*

Unum Cypri locum cur ter tuus eligit arcus?
En tria fixa ſimul ſpicula corde meo.
Haec trahit, illa incendit, an hanc evadere poſſim
Neſcio: ſed quantus quantus ab igne flagro.

CXCV. *Aliud.*

Fidus amo, me ſi quis amet. quicumque laceſſit,
Inſequor. hoc novi, nec minus illud opus.

CXCVI. *Aliud.*

Cypri, meus ſit amor proprius mihi: ſi vagus erret,
Non mihi, communis qui ſit, amatur amor.

CXCVII. *Aliud.*

Quid turbatis aves ſtrepero me murmure, dum me
Virginis egregiae membra tepefaciunt,
Dauliades viridi ſuper arbore? ſin muliebre eſt
Multa loqui, jam vos nil veto, perficite.

"Αλλο.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐςὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λοιπὸν
 Αἱροῦμαι, χρηςῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

"Αλλο.

Πέντ' αἰτεῖς; δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' αὐτίκα ἕξεις.
 'Αρκεῖ σοι χρυσός; ἤρκεσε καὶ Δανάῃ.

"Αλλο.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ
 Ναύηγον Φιλίης σῶσον ἀπολλύμενον.

ΡΟΥΦΙ'ΝΟΥ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν·
 'Η μὲν γὰρ βραδέως, ἡ δὲ θέλει ταχέως.

"Αλλο.

"Ομματα μὲν χρύσεια, καὶ ὑαλόεσσα παρειὴ,
 Καὶ ςόμα πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος·
Δειρὴ λυγδινέη, καὶ ςήθεα μαρμαίροντα,
 Καὶ πόδες ἀργυρέης λευκότεροι Θέτιδος.
Εἰ δέ τι καὶ πλοκάμοισι διαςίλβουσιν ἄκανθαι,
 Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιςρέφομαι.

'ΑΡΧΙ'ΟΥ.

Φεύγειν δὴ τὸν "Ερωτα κενὸς πόνος. οὐ γὰρ ἀλύξω,
 Πεζὸς ὑπὸ πτηνοῦ πυκνὰ διωκόμενος.

ΠΑΛ'

CXCVIII. *Aliud.*

Si dolor eſt odiſſe, dolor quoque amare, duobus
Ex his, qui bonus eſt, hic meus eſto dolor.

CXCIX. *Aliud.*

Quinque petis? bis quina dabo: mox bis tibi dena.
An ſatis hoc auri eſt? ſat foret & Danaae.

CC. *Aliud.*

Alma Venus ſervas ſi quos mare jactat, amoris
Naufragus in terris quin tibi ſervor ego.

CCI. Rufini.

Nec nimium ſimplex mihi ſit, nec caſta puella:
Haec nimium tarde nam dat, & illa cito.

CCII. *Aliud.*

Aureus eſt oculis decor, & gena proxima vitro,
Et rubor eſt ori qui ſolet eſſe roſis.
Pectus habet radios, & vincit marmora cervix,
Sunt, Thetidos quales vix reor eſſe, pedes.
Quod ſi per medios fundit ſe ſpina capillos,
Hac ego nil alba terreor a ſtipula.

CCIII. Archiae.

A Veneris puero nulla eſt fuga. quo miſer ibo,
Perpetuo pedꝫ item cum premat ales Amor?

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μεν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
 Δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
Εἰ δ' ἄρ' ὃ μὴ γίγνοιτο νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα,
 Σκέψαι τὴν ὥραν ὡς ὀλιγοχρόνιος.

'ΑΣΚΛΗΠΙΑ'ΔΟΥ.

Φείδῃ παρθενίης; καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἅδην
 Ἐλθοῦσ' εὑρήσεις τὸν φιλέοντα, κόρη.
Ἐν ζωοῖσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
 Ὀστέα καὶ σποδιὴ, πάρθενε, κεισόμεθα.

Ἄλλο.

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί.
 Αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

'ΑΣΚΛΗΠΙΑ'ΔΟΥ.

Ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν· ἡδὺ δὲ ναύταις
 Ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν στέφανον.
Ἥδυ δὲ καὶ ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας
 Χλαῖνα, καὶ αἰνῆται Κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

Ἄλλο.

Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὃ τῇ σταφυλῇ παραπέμψω·
 Μὴ φθονέσῃς δοῦναι κἂν βραχὺ τῆς σταφίδος.

Ἄλλο.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς.
Νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει·
Καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

Ἄλλο.

CCIV. Platonis.

En malo peto te. tu ſi me diligis, iſtud
  Accipe, daque tuae virginitatis opes.
Si tibi, quod nolim, mens altera, ſic quoque ſume,
  Quamque parum duret forma, vel inde vide.

CCV. Asclepiadae.

Eſſe intacta cupis. qua ſpe? moriere, nec ullus
  Tunc tibi de populo Ditis amator erit.
Dulce Venus, ſed enim vivis: Acheronte ſub imo
  Oſſa erimus tantum, virgo, levisque cinis.

CCVI. *Aliud.*

Quod tibi ſuavis odor datur, hoc praeſtatur odori,
  Non tibi: plus de te ſumet odoris odor.

CCVII. Asclepiadae.

Dulce nivem bibere eſt calido ſub ſidere: nautis
  Poſt hyemem vernas dulce videre roſas.
Sed nil dulcius eſt, quam cum duo veſtis amantes,
  Laudantes pariter te, Venus, una tegit.

CCVIII. *Aliud.*

Abnueras mihi cruda, ſed & maturior uva;
  De paſſa ſaltem nunc cedo, quaeſo, parum.

CCIX. *Aliud.*

Uda mihi labiis dedit oſcula veſpere virgo:
Oſcula nectar erant, ſpirabant nectare labra:
Ebrius hinc ego ſum, multo perfuſus amore.

Ἄλλο.

Ἠράσθην, ἐφίλουν, ἔτυχον, κατέπραξ', ἀγαπῶμαι·
Τίς δὲ, καὶ ἧς, καὶ πῶς; ἡ Θεὸς οἶδε μόνη.

ΣΩΣΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἐκμαίνει χείλη με ῥοδόχροα, ποικιλόμυθα,
Ψυχοτακῆ, στόματος νεκταρέου πρόθυρα,
Καὶ γλῆναι λασίῃσιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀστράπτουσαι,
Σπλάγχνων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες,
Καὶ μαζοὶ γλαγόεντες, ἔυζυγες, ἱμερόεντες,
Εὐφυέες, πάσης τερπνότεροι κάλυκος.
Ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὀστέα; μάρτυρές εἰσι
Τῆς ἀθυροστομίης οἱ Μίδεοι κάλαμοι.

Τέλος τοῦ ἑβδόμου τμήματος τῆς Ἀνθολογίας διαφόρων Ἐπιγραμμάτων.

MAN-

CCX. *Aliud.*

Exarsi, petii, tenui, successit, amat me.
  Quis, quae, quove modo? scit Dea sola Venus.

CCXI. Sosipatri.

Me furiant, animumque liquant arguta labella,
  Oris nectarei limina picta rosis:
Quique superciliis rutili cohibentur ocelli,
  Subdola visceribus retia tensa meis.
Lacteolaeque pares tumidae, res blanda, papillae,
  Major purpureis queis decor est foliis.
Sed quid nos canibus juvat ossa ostendere? quam nil
  Celatum maneat, testis arundo Midae.

Explicit Liber Septimus.

MAN-

MANTISSA VETUS.

ΕΥ'ΚΛΕΊΔΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ'Ν.

Ἡμίονος καὶ ὄνος φορέουσαι οἶνον ἔβαινον.
Αὐτὰρ ὄνος στενάχιζεν ἐπ' ἄχθεϊ φόρτου ἑοῖο·
Τὴν δὲ βαρυστενάχουσαν ἰδοῦσ' ἐρέεινεν ἐκείνη.
Μῆτερ, τί κλαίουσ' ὀλοφύρεαι, ἠύτε κούρη;
Εἰ μέτρον ἕν μοι δοίης, διπλάσιον σέθεν ἦρα·
Εἰ δὲ ἓν ἀντιλάβοις, πάντως ἰσότητα φυλάξεις.
Εἰπὲ τὸ μέτρον ἄριστε Γεωμετρίης ἐπίϊστορ.

Εἰς τοὺς ἑπτὰ Πλανήτας, καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις, καὶ πάθη.

Ἑπτὰ πολυπλανέες κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὸν
Εἰλεῦνται, καὶ τοῖσιν ἀεὶ κανονίζεται αἰὼν,
Νυκτιφαὴς Μήνη, στυγνὸς Κρόνος, Ἥλιος ἡδὺς,
Παστοφόρος Παφίη, θρασὺς Ἄρης, εὔπτερος Ἑρμῆς,
Καὶ Ζεὺς ἀρχιγένεθλος, ἀφ' οὗ φύσις ἐβλάστησεν.
Οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἐλάουσι γένος. ἔστι δ' ἐν ὑμῖν,
Μήνη, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.
Οὕνεκ' ἀπ' αἰθερίου μεμερίσμεθα πνεύματος ἕλκειν
Δάκρυ, γέλωτα, χολὴν, γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν.
Δάκρυ μέν ἐστι Κρόνος. Ζεὺς δὴ, γένεσις· λόγος, Ἑρμῆς·
Θυμὸς, Ἄρης· Μήνη δ' ἄρ', ὕπνος· Κυθέρεια δ', ὄρεξις·
Ἠέλιος δὲ, γέλως. τούτῳ γὰρ ἅπασα δικαίως
Καὶ θνητὴ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀπείρων.

Εἰς

MANTISSA VETUS.

I. Euclidae Geometricum.

Mula & asella via consortes vina ferebant:
Pondere pressa suo cum suspiraret asella,
Moerentem blandis interrogat altera verbis:
Mater quid tenerae ploras ita more puellae?
Ipsa duplum portabo, cadum mihi si dabis unum:
Unum si reddam tibi, jam servabitur aequum.
Tu mihi dic quantum tulerint in pulvere mensor.

II. *De septem errantibus stellis, earumque vi & affectibus.*

Orbis in aetherii texto septena vagantur
Sidera, queis longum pariter convolvitur aevum:
Saturni sidus grave, Solis dulce, Dianae
Noctivagum, Veneris fax pronuba, Mars Deus audax,
Mercurius volucer, nascendi Jupiter auctor.
Divisere homines stellae quoque, ut omnibus insint
Saturnus, Sol, Luna, Venus, Mars, Juppiter, Arcas.
Aetherio nobis namque haec a semine manant
Ortus, vox, lachrymae, risus, sopor, ira, cupido.
Saturnus lachrymae: Mars ira: Diespiter ortus:
Mercurius vox: Luna sopor: Cythereia cupido:
Sol risus: nam sole simul mortalia secla,
Omnis & immensi laetatur machina mundi.

ΕἸΣ ΤΟ`Ν ΠΤΟΛΕΜΑ͂ΙΟΝ.

Γαίης ἐν νώτοισιν ὀχούμενος, ὦ Πτολεμαῖε,
Καὶ βροτέης φύσιος δεσμούμενος ἔνδοθι τεθμῶν,
Οὐχ ἄστρων δὴ μοῦνον ἀειδίνητον ἀνάγκην,
Οὐδὲ πόλοιο φορὰν σὺ διέγνως ἀστατέουσαν,
Ἀλλὰ καὶ αὐτά περ ὅττι τέλει σημήϊα φαίνεις.
Τοὔνεκα δὴ χρειὼ καλέειν σέ τιν' οὐρανιώνων,
Αἰθέριόν τε νόον φορέειν, οὐ γήϊον ἔμπης.
Εἰ γὰρ καὶ μερόπεσσι χαμερπέσι συμβιότευσας,
Καὶ φύσιος θνητῶν περ ἀλυκτοπέδῃσιν ἐδεσμοῦ,
Ἀλλὰ νόον παθέων ἐν τοῖσι πόνοισι κάθηρας.
Ἔξω σαρκὸς ἔβης δὲ καὶ ἀχλύος ἰλυοέσσης,
Καὶ τελέσεις προέειπας ἐσύστερα τέρμα λαχούσας.

Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου, περὶ σεισμῶν ἐν ἄλλῳ, Ὀρφέως.

Φράζεο δὴ καὶ τόνδε λόγον, τέκος, ὁππότε κεν δὴ
Γαῖαν κινήσῃ σεισίχθων Κυανοχαίτης,
Ὅττι βροτοῖς ἐπί τ' εὐτυχίην κακότητά τε φράζει.

Ἥλιος, ἐν Κριῷ.

Ὁππόταν εἰαρινὴν ἐπ' ἰσημερίην ἀφίκηται
Ἠέλιος, κριὸν δὲ διεκτρέχῃ, ἐν δ' ἄρα τῷδε
Γαῖαν νυκτερινὸς Γαιηόχος ἀμφελελίξῃ,
Σῆμα τόδ' ἐστὶ πόληος ἀπόστασις οὐκ ἀλαπαδνή.
Εἰ δέ κεν ἠμερινὸς, φράζει τόδε λυγρὰ καὶ ἄτας
Πήματος ὁρμήσαντος ἐπ' ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους
Ἔσσεσθαι, σφετέραις ἐπὶ πημοσύναις ἰδὲ λύπαις.

Ἥλιος,

III. De Ptolemaeo.

Dum veheris dorſo terrae, Ptolemaee, parentis,
Et te naturae mortalis vincla coercent,
Non modo perpetuos obeunt quos ſidera curſus,
Et numquam ſtantis diducti foedera mundi,
Sed quid fata parent praenuntia ſigna dediſti:
Propterea e ſuperis unum te dicere fas eſt,
Nec tibi de terris ortam, ſed ab aethere mentem.
Quamquam etenim miſeros mortales inter agebas,
Caſibus expoſita membrorum lege ligatus,
At mentem vitiis tibi purgavere labores;
Materiaeque ſuper tenebras & corpus iiſti,
Omnia praedicens quae mox ventura trahuntur.

IV. *Mercurii Trismegiſti, aut, ut alii volunt, Orphei, de Terrae motibus.*

Hoc quoque diſce, puer, quocumque ex cardine coeli
Tellurem quatiat regnator caerulus undae,
Quae bona, quas contra clades hoc omine ſignet.

Sol in Ariete.

Lucis ubi vernae tenebras aequaverit horis
Phryxëa ſol vectus ovi, ſi viſcera terrae
Tempore nocturno moveat dominator aquarum,
Hoc defecturam ſignum tibi nuntiat urbem:
Si lucente die, jam triſtia fata minatur
Gentibus externis: illas luctusque dolorque
Et metus & ſeries urgebit longa malorum.

Ἥλιος, ἐν Ταύρῳ.

Εἰ δ', ἀνὰ ταῦρον ἰόντος, ἐφορμήσει διὰ νύκτα
Σεισμὸς, πήματα μέν τε καταφθινύθουσιν ὀπίσσω,
Εὐφροσύνη δ' ἀνὰ ἄστυ καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα·
Ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο πόληϊ
Ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείττοσιν. ἀλλὰ φυλάσσου.

Ἥλιος, ἐν Διδύμοις.

Εἰ δὲ κεν ἐν διδύμοις στρωφωμένου ἠελίοιο,
Νυκτερινὴ μῆνις ἐλελίζηται κατὰ γαῖαν,
[Σημαίνει ὅτι] δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες
Ἡμετέρην πελάσουσιν ὑπ' ἄλγεα γαῖαν ἅπασαν.
Εἰ δὲ κεν ἡμερινὴ, τότε κεν βασιλῆες ἄτιμοι
Ἔσσοντ', ἡγεμόνες τε, Θεῶν διομηνίῃ ἐχθρῶν.

Ἥλιος, ἐν Καρκίνῳ.

Εἰ δ', ἀνὰ τὴν μοίρην τοῦ καρκίνου ἠελίοιο
Στείχοντος, τότε δὴ θερινὴ τροπὴ, ἔννυχος ἔσται
Γῆς ἔνοσις, τοῦτο φράζει κακότητα βαρεῖαν·
Ἀργαλέην πενίην ἀλλάξεμεν· ἡμερινὸς δὲ
Φράζει πῆμ' αὐτοῖς καὶ ἀπόστασιν ὠλεσίοικον.

Ἥλιος, ἐν Λέοντι.

Εἰ δὲ κεν, ἠελίοιο λέοντος μοῖραν ἰόντος,
Νύκτερος ὁρμηθῇ γαίης σάλος, αὐτίκα πένθη,
Κλαυθμοί τε, στοναχαί τε πόλιν καὶ λαὸν ἅπαντα
Ἕξουσ'· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς καὶ ταῦτα πιφαύσκει.

Ἥλιος,

Sol in Tauro.

Portitor Europae solis cum possidet astrum,
Si sola nocte tremant, fugient exinde dolores,
Altaque pax urbem laetis in rebus habebit.
Si moveat se terra die, Mars horridus urbi
Imminet: ante alios vosmet servate potentes.

Sol in Geminis.

Si, cum Tyndaridum percurrit sidera Phoebus,
Ira Deûm quatiat nocturno tempore terram,
Ensibus armatus saevis exercitus hostis
Innumeras strages nostris in finibus edet:
Fiat idem si forte die, sine nomine reges,
Ignavique duces Superûm mittentur ab ira.

Sol in Cancro.

Si, cum solstitium est Lernaeque paludibus ortus
Solem cancer habet, dum coelum nocte tenetur,
Terra tremit, tristes monet impendere labores,
Pauperiemque sequi duram: si luce movetur,
Excidium domibus portat motumque rebellem.

Sol in Leone.

Sole Cleonaeum flammis urente leonem
Si se concutiat tellus nocturna, dolores
Planctusque & lachrymae populumque urbemque sequentur:
Exspectes eadem, tellus si luce vacillet.

"Ηλιος, ἐν Παρθένῳ.

Εἰ δέ κεν, ἠελίου σὺν παρθένῳ ἐρχομένοιο,
Ἑσπερινὸς σεισμὸς, λαοῖς τότε λιμὸς ἅπασιν
Ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς καρποὺς καταβλάψει.

"Ηλιος, ἐν Ζυγῷ.

Εἰ δ' ἂν ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερινὴν ἀφίκηται
Ἠέλιος, χηλαῖς διαφαίνων, νυκτερινὸς δὲ
Κινήσῃ, καρπῶν δηλοῖ φθόρον ἐξαναφύντων
Γαίης· ὥραις δ' ἡμεριναῖς, χαλεπῆς τόδε φράζει
Ἔργα μάχης· πολλοὺς δ' αὐτῶν κατὰ γαῖα καλύψει.

"Ηλιος, ἐν Σκορπίῳ.

Εἰ δέ κεν, ἠελίου τὸν σκορπίον ἀμφιθέοντος,
Νύκτερος ὁρμηθῇ γαίης σάλος, ἔργα μάταια
Ἀνδράσιν ἔσσονται, κακοφραδμοσύνῃσι νόοιο.
Ἡμερινὸς δὲ φανεὶς, τότε δὴ τότε ἄλγεα φράζει
Ἔσσεσθαι πολέεσσιν ἀπὸ πτολέμου κρυεροῖο,
Ἔργα ματαιότατα, Ζηνὸς μεγάλου διὰ βουλάς.

"Ηλιος, ἐν Τοξότῃ.

Εἰ δέ κεν, ἐν μοίρῃ τοῦ τοξότου ἠελίοιο
Στρωφῶντος, γαῖαν κινήσῃ Κυανοχαίτης
Νυκτερινὸς, σημεῖον ὀλέθριον ἔμμεναι ἀνδρῶν
Πολλῶν· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς, πολέων βασιλῆϊ
Σημαίνει μεγάλην τιμὴν, καὶ σκῆπτρα λιπόντα
Ἄλλῃ ἐποίχεσθαι φεύγοντ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.

"Ηλιος,

Sol in Virgine.

Si, dum Phoebeis radiis Aſtraea caleſcit,
Nocturnus fragor eſt, populis fert omnibus atram
Ille famem: fruges ſatis eſt laeſiſſe diurno.

Sol in Libra.

Cum noctes lucesque pares libra fecerit, & ſol
Ibit in autumnum, noctis ſi tempore tellus
Mugit, abortivis palleſcet frugibus annus:
Clara dies motum ſimilem ſi ſenſerit, adſunt
Praelia, funereis tellus aſſurget acervis.

Sol in Scorpio.

Dum ſolem retinet, quae te pede laeſit Orion,
Beſtia, nocturno trepidet ſi terra tumultu,
Coepta virûm ſtultis cernes vaneſcere curis:
Aut ſi luce tremat, jam luctus urbibus inſtant,
Horrendi quos ſaeva dabunt certamina Martis
Nequicquam ſuſcepta: ferunt ita fata Tonantis.

Sol in Sagittario.

Dum micat arcitenens Phoebeo lumine Chiron,
Si ſola cum trifida Neptunus moverit haſta,
Nox erit, exitium multis mortalibus adfert:
At, ſi lux fuerit, regi, qui praeſidet urbi,
Magnus honos primum: ſed mox ſua ſceptra relinquens
Ibit in externis victurus finibus exul.

Sol

Ἥλιος, ἐν Αἰγοκέρωτι.

Εἰ δέ κεν αἰγοκέρωτι, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο
Χειμεριναὶ ςείχοντος ἕδος χθονὸς, ἔννυχος ἐλθὼν
Σεισίχθων γαῖαν κινήσῃ πνεύματι λάβρῳ,
Φράζεο δὴ πόλεμον καὶ δάκρυα τοῖσι γενέσθαι,
Καὶ ςάσιν. ἠμερινὸς δὲ φανεὶς, καρποφθόρος ἔςαι.

Ἥλιος, ἐν Ὑδροχόῳ.

Εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται ἠελίοιο
Φέγγος, νυκτερίη δ' ἐλελιχθῇ γαῖα περιχθὼν,
Ἁρπαγαὶ ὠλεσίοικοι ἀνὰ πτόλιν εὐρυάγυιαν
Ἔσσονται, δήμου τε κακοφροσύναι τε καὶ ὕβρεις·
Εἰ δέ κεν ἠμερινὴ, δήμου κράτος ἔμπεδον ἔςαι.

Ἥλιος, ἐν Ἰχθύσιν.

Εἰ δ', ἀνὰ τοὺς Ἰχθῦς ςρωφωμένου ἠελίοιο,
Γῆς ἔνοσις γίνοιτο θοὴν διὰ νύκτα, τότ' ἔςαι
Πάσαις ἐν πολίεσσι περίςασις· εἰ δέ κεν ἠῷ
Γῆς κινηθείη πέδον ἱερὸν, αὐτίκα πάσαις
Εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις, οἴων τε καὶ ἄλλων
Τετραπόδων φθόρος ἔςαι ἀν' ἄςεα καὶ κατὰ χώρας.

MAN-

Sol in Capricorno.

Flexa per aequorei currat si cornua monstri,
Phoebus & hiberna, quae tum longissima, nocte est,
Rex pelagi valido quatiat spiramine terram,
Aspera seditio, lachrymaeque, & bella sequentur:
Praedicet peritura tremor fata laeta diurnus.

Sol in Aquario.

Trois ubi pueri sol illustraverit urnam,
Si concussa tremat nocturno murmure tellus,
Crudeles per tecta furent urbana rapinae,
Longa graves plebis dabit imprudentia poenas.
Si tremat illa die, firmas res vulgus habebit.

Sol in Piscibus.

At simul ardescent Syriae duo numina pisces
Solis equis, nocturna tremet si terra, per urbes
Ibit grande malum. quod si post lumen Eoum
Terrae se quatiat sedes sacra, maxima pestis
Bubus erit, pestem balans grex sentiet, & quod
Quadrupedum generis per rura vel oppida vivit.

MANTISSA SECUNDA

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ἙΛΛΗ΄ΝΩΝ ἩΡΩ΄ΩΝ.

Ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων Ἡρώων τέθαπται, καὶ τὶ ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ.

Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος κειμένου ἐν Μυκήναις.

Λεύσσεις Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὦ ξένε, τύμβον,
  Ὅς θάν' ὑπ' Αἰγίσθου κ'οὐλομένης ἀλόχου.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Μνῆμα τόδ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὅν ῥα κατέκτα
  Δῖα Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὁσίως.

Ἐπὶ Μενελάου.

Ὄλβιος ὦ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
  Ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου.

Ἐπὶ Ἀχιλλέως κειμένου ἐν Τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν Λεύκῃ τῇ νήσῳ.

Παῖδα Θεᾶς Θέτιδος Πηληϊάδην Ἀχιλῆα
  Ἧδ' ἱερὰ Προποντὶς ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ.

MANTISSA SECUNDA
DE GRAECIS HEROIBUS,
ADJECTA
AB HENRICO STEPHANO.

Ubi quisque Graecorum Heroum sepultus sit:
& quid inscriptum sepulchro.

I. *De Agamemnone filio Mycenis.*

Atridae tumulum spectas Agamemnonis, hospes,
Uxor & Aegisthus quem necuere dolo.

II. *De eodem alterum.*

Atridae, qui nunc jacet hic, Agamemnoni vita est
Rapta Clytaemnestrae crimine Tyndaridos.

III. *De Menelao.*

Felix digne Jovis gener, o Menelae, beata
Expers tam senii quam necis arva tenes.

IV. *De Achille, qui in Troade jacet, Colitur vero & in Leuce insula.*

Cui pater est Peleus, Thetis est cui mater, Achillem
Hac sub humo clausum sacra Propontis obit.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
Τύμβῳ· ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

Ἐπὶ Πατρόκλου κειμένου μετ' Ἀχιλλέως.

Πατρόκλου τάφος οὗτος, ὁμοῦ δ' Ἀχιλῆϊ τέθαπται,
Ὃν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἕκτορος ἐν παλάμαις.

Ἐπὶ Αἴαντος Τελαμωνίου, κειμένου ἐν Τροίῃ.

Ἁ δ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, οὕνεκ' Ἀχαιοῖς
Ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Ἐπὶ Τεύκρου κειμένου ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἰῶν ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἥδε
Τεῦκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμὶς κατέχει.

Ἐπὶ Νέστορος κειμένου ἐν Πύλῳ.

Τὸν βαθύνουν, ψυχήν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα,
Ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Νέστορα τὸν Πυλίων ἡγήτορα ἥδε θανόντα
Γῆ κατέχει, βουλῇ φέρτατον ἡμιθέων.

Ἐπὶ Ἀντιλόχου κειμένου ἐν Τροίῃ.

Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος Ἀντιλόχοιο,
Ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

Ἐπὶ

V. *De eodem alterum.*

Mortuus hanc ſub humum cum Theſſalus ivit Achilles,
Pierides lachrymis permaduere novem.

VI. *De Patroclo cum Achille ſito.*

Patroclus hic ſitus eſt, tumulo quoque junctus Achilli,
Quem Mars ipſe manu perculit Hectorea.

VII. *De Ajace Telamonio in Troade ſito.*

Fortis ad Ajacis tumulum (miſerere viator)
Flens ſedeo Virtus dilacerata comas,
Corde dolens toto, Fraudem ſe nube tegentem
Quod Graji proceres antetulere mihi.

VIII. *De Teucro ſito Salamine Cypri.*

De Telamone ſatus, certis dare fata ſagittis
Cui fuit ars, Teucer nunc Salamine jacet.

IX. *De Neſtore in Pylo ſito.*

Virtute egregium, divina mente, profundum
Conſilio, Pylium Neſtora terra tego.

X. *Alterum de eodem.*

Conſilii quo non alter praeſtantior heros,
Contegit hæc Pylium Neſtora terra ducem.

XI. *De Antilocho jacente in Troade.*

Neſtoris Antilochum, virtus quem clara parente
Servato celebrat, Troica terra tegit.

Ἐπὶ Ὀδυσσέως κειμένου ἐν Τυῤῥηνίᾳ.

Ἄνερα τὸν πολύμητιν, ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα,
Κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Οὗτος Ὀδυσσῆος κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχεσαν.

Ἐπὶ Διομήδους κειμένου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδη
Ἡ δ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμίη.

Ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου κειμένων ἐν Κνωσσῷ.

Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον. αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ
Πλησίον ἵδρυμαι Μυριόνης ὁ Μόλου.

Ἐπ' Αἴαντος τοῦ Οἰλέως κειμένου ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδε τῶν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν
Αἴαντ' Οἰλιάδην, ἐν πελάγει φθίμενον.

Ἐπὶ Νιρέως κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχει γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

Ἐπὶ Τληπολέμου κειμένου ἐν Ῥόδῳ.

Ἀδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

Ἐπὶ

XII. *De Ulysse sepulto in Etruria.*

Cui dedit ante alios famam sollertia, mortem
Hac sibi vir terra repperit & tumulum.

XIII. *De eodem alterum.*

Qui Phrygas adversum Grajis fuit utile sidus,
Illius haec tellus corpus Ulyssis habet.

XIV. *De Diomede sito in sui nominis insula.*

Laudati cunctis mortalibus insula nomen
Quae tenet & cineres haec Diomedis habet.

XV. *De Idomeneo & Meryone sitis in Cnosso.*

Cnossius Idomeneus hoc conditur aggere: propter
Hunc ego Meriones sum situs, ille Moli.

XVI. *De Ajace Oilei sito in Myceno insula.*

Hac est tectus humo, quem saeva peremerat unda,
Ajax Locrorum ductor Oïleïdes.

XVII. *De Nireo sito in Troade.*

Hic situs est, homines forma qui vicerat omnes,
Nireus, ex Charopo natus & Aglaïa.

XVIII. *De Tlepolemo sepulto Rhodi.*

Belligerum, quo nec leo fortior, Hercule natum
Tlepolemum tegit haec aequore cincta Rhodos.

Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἥδε
Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυὰς κατέχει.

Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τρίκκῃ.

Οἱ δ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
Πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ Θεῶν μέτοχοι.

Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.

Τόνδ' ἐπὶ Κηφισσῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
Παῖδες Βοιωτῶν σώφρονα Πηνέλεων.

Ἐπὶ Εὐρυπύλου κειμένου ἐν Ὀρχομενῷ.

Πάτρῃ ἐν Ὀρχομενῷ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Εὐρύπυλον, κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

Ἐπὶ Θόαντος.

Υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρὸς
Γόργης τῆς Οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

Ἐπὶ Φιλοκτήτου.

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱὸν,
Ἥδε Φιλοκτήτην γῆ Μινυὰς κατέχει.

Ἐπὶ Μέγητος ἀπολομένου ἐν θαλάσσῃ,
ἔχοντος δὲ τάφον ἐν Δουλιχίῳ.

Μνῆμα Μέγητι θοῷ, μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ,
Δουλίχιοι τεῦξαν. σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ἐπὶ

XIX. *De Ascalapho & Jalmeno.*

Ascalaphus, rapuit quem Troja, & Ialmenus, ambo
Quondam equites, Minyûm nunc tumulantur humo.

XX. *Triccae in Cenotaphio Podalirii & Machaonis.*

Olim Asclepiadae Podalirius atque Machaon
Mortales fuerant, nunc sed uterque Deus.

XXI. *De Peneleo in Boeotia sito.*

Ad vada Cephissi populus Boeotus humavit
Insignem sancto pectore Peneleon.

XXII. *Eurypylo sito in Orchomeno.*

Haec patria Orchomeni tellus Euaemone natum
Eurypylum lachrymis humida facta tegit.

XXIII. *De Thoante.*

Cui pater Andremon fortissimus, optima Gorge
Oenëis genitrix, hac requiescit humo.

XXIV. *De Philoctete.*

Arcus Herculei dominum Paeante creatum
Terra Philocteten occulit haec Minyas.

XXV. *De Megete in mari mortuo, sed cui monumentum structum in Dulychio.*

Dulichii tumulum celeri posuere Megeti,
Cui genitor Phileus: at mare corpus habet.

Ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἀδελφῷ Ποδάρκει
κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.

Γῆ μὲν Ἀχαιῒς ἔθρεψε Ποδάρκην Ἄκτορος υἱὸν,
Ὀςέα δ' αὖ Σικύων γῆ κατέχει φθιμένου.

Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεὺς
Ἐν γάιῃ Μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

Ἐπὶ Προθόου κενοταφίῳ.

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
Κεῖται. ἀνοίκτιςον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

Ἐπὶ Εὐμήλου.

Υἱὸς ὅδ' Ἀδμήτοιο Φερητιάδης Εὔμηλος
Νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱὸς
Κεῖθ' ὑπ' ἐμοὶ, Ταφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἀρχός τ' Ἀμφίμαχος Κτεάτου παῖς, ἠδὲ Διώρης
Ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
Ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ἐπὶ

XXVI. *De Protesilai fratre Podarce sito in Sicyone.*

Actoriden tellus nutrivit Achiva Podarcen:
Extincti cineres urbs Sicyonis habet.

XXVII. *De Polypaete & Leonteo.*

Ductores Lapithûm Polypaetes atque Leonteus
In Medo morti succubuere solo.

XXVIII. *In Cenotaphio Prothoi.*

Corpus habent Prothoi, geniti Tenthredone, fluctus
Inmites: tumulus nomen inane gerit.

XXIX. *De Eumelo.*

Eumelus servanda mihi sua tradidit ossa
Prosatus Admeto patre Pheretiade.

XXX. *De Agapenore in Cypro.*

Ancaei jacet hic natus, Tegeis Agapenor,
Peltatos regnum cui fuit in Taphios.

XXXI. *De Amphimacho & Diore.*

Amphimachus ductor Cteato satus, atque Diores
In terra fati vim subiere Phrygum.

XXXII. *De Guneo.*

Guneos hic tumulus: liquidas effluxit in auras
Spiritus, aequoreae corpus habetis aquae.

Ἐπὶ Ἐλεφήνορος κειμένου ἐν Τροίῃ.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα. ἀρχὸν Ἀβάντων
Ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

Ἐπὶ Μενεσθέως κειμένου ἐν Ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεὺς
Ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήϊος ὧδε τέθαπται
Τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου κειμένων ἐν Ἤλιδι.

Οἵδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἤλιδι δίῃ
Δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Ἀΐδαο ἔβαν.

Ἐπὶ Ταλθυβίου κειμένου ἐν Μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
Ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

Ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.

Αὐτομέδοντ', Ἀχιλῆϊ ἐὺν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
Ἥδε κατεσκίασε Τρωὰς ἄρουρα τάφῳ.

Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Φείδιππον Τροίην πέρσαντ', ἠδ' Ἄντιφον ἥρω,
Γαῖα πατρὶς κώμη ἠδ' Ἐφύρα κατέχει.

Ἐπὶ

XXXIII. De *Elephenore sito in Troade.*

Ortus ab Euboea princeps Elephenor Abantum
In tibi vicina, Troja, sepultus humo est.

XXXIV. *De Menestheo Athenis sito.*

Quem genuit Peteos, aciem struxisse Menestheus
Doctus, in illustri conditus est patria.

XXXV. *De Sthenelo & Euryalo, qui Argis siti.*

Hic Sthenelum, cujus Capaneus pater, & domus Argi,
Juxtaque Euryalum patria gleba tegit.

XXXVI. *De Thalpio & Polyxeno sitis Elide.*

Elidos ex sacra Jovis urbe Polyxenus, atque
Thalpius ad nigram Ditis iere domum.

XXXVII. *De Talthybio Mycenis sita.*

Isto praeconem divûmque hominumque Mycene
Talthybium posuit post sua fata loco.

XXXVIII. *De Automedonte in Troade.*

Automedon, comes ille fide spectatus Achilli,
In campis tumulum possidet Iliacis.

XXXIX. *De Phidippo & Antipho.*

Phidippum Trojae domitorem, heroaque magnum
Antiphon, hic Ephyre, quae dedit ipsa, tegit.

Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
 Μνῆμα τόδ' εὔκλειόν. γείνατο Τληπόλεμος.

Ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.

Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑποχθὼν
 Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

Ἐπὶ Πυλάδου ἐν Φωκίδι.

Υἱὸς ὅδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
 Κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

Ἐπὶ Αἰήτου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
 Ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα Θεῶν κτέρισεν.

Ἐπὶ Ἀταλάντης ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
 Σῆμα, πέλας στείχων, ἀτρεκές ἐστι τόδε.

ἘΠῚ ΤΩ͂Ν ΤΡΩ͂ΩΝ.

Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδαν κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
 Ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

Ἐπὶ Ἕκτορος κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
 Τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

Ἐπὶ

XL. *De Deipylo.*

Deipyli monumenta vides illuſtria, pulcher
Qui fuit, Ormenius de patre Tlepolemo.

XLI. *De Zetho Thebis.*

Condidit hic ſeptem portis urbs inclyta Zethum,
Antiopa regem de genitrice bonum.

XLII. *De Pylade in Phocide.*

Filius hic Strophii Pylades poſt fata quieſcens
In terra poſitum Phocide corpus habet.

XLIII. *De Aeëte in Colchide.*

Aeëten, tellus cui paruit aurea regi
Colchica, quem cernis ceſpite fata tenent.

XLIV. *De Atalanta in Arcadia.*

Dignus quem videas tumulus: celeberrima fama
Iaſii ſoboles hic Atalanta jacet.

TROJANORUM.

XLV. *De Laomedonte.*

Veloces ob equos privatum munere vitae,
Terra haec Pergamiden Laomedonta tegit.

XLVI. *De Hectore ſito Thebis.*

Baeoti ſtruxere viri, monumenta futuris
Gentibus, hunc tumulum nominis Hectorei.

Ἐπὶ Πυραίχμου ἐν Τροίῃ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
  Ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

Ἐπὶ Ὀρφέως κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύραν Οἰάγρου παῖδα θανόντα
  Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

ΕἸΣ ΤΙΝᾺΣ ἈΝΔΡΕΊΟΥΣ.

Ἐπιγράμματα τρία τὰ ἐπὶ τῶν τριῶν Ἑρμῶν ἐπιγεγραμμένα· ὧν μέμνηται Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Τὸ ἐπὶ τῷ πρώτῳ τῶν Ἑρμῶν ἐπίγραμμα.

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
  Παισὶν ἐπ' ἠϊόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοὰς,
Λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα,
  Πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

Τὸ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ τῶν Ἑρμῶν ἐπίγραμμα.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδε δῶκαν
  Ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν ἵν' ἐπεσσομένων ἐθελήσῃ
  Ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

Τὸ ἐπὶ τρίτῳ τῶν Ἑρμῶν ἐπίγραμμα.

Ἐκ τότε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεὺς
  Ἡγεῖτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἀμπεδίον.

Ὦν

XLVII. *De Pyraechme in Troade*

Axius hunc, Amydon de quo bibit amne, Pyraechmen
Miserat: occubuit quam procul ille suis.

XLVIII. *De Orpheo sito apud Ciconas.*

Inclitus aurata fide Thrax Oeagrius Orpheus
Mortuus haec Ciconum munere busta tenet.

TITULUS II.

De Fortibus viris quibusdam.

Inscriptiones trium Hermarum, memoratae Aeschini in Oratione in Ctesiphontem.

I. *Inscriptio primi Hermae.*

Nomen & illorum virtus animosa meretur,
Strymonis undosi qui super aggeribus
Esurie Medos & saevo Marte prementes
Monstrarunt frangi barbara corda malis.

II. *Inscriptio secundi Hermae.*

Haec bene pro meritis & pro virtute dederunt
Cecropidae ducibus munera clara suis.
Ut bene posteritas discat sperare, labores
Pro patria sumtos nec putet esse graves.

III. *Inscriptio tertii Hermae.*

Moenibus Iliacis hac vectus ab urbe Menestheus
Intulit Atridas arma secuta duos:

 Quem,

Ὅν ποθ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων
Κοσμήτορα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν.
Οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
Κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

Παρὰ τῷ αὐτῷ Αἰσχίνῃ, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.

Τοὺς δ' ἀρετῆς ἕνεκα στεφάνοις ἐγέραιρε παλαίχθων
Δῆμος Ἀθηναίων· οἵ ποτε τοὺς ἀδίκοις
Θεσμοῖς ἄρξαντας πρῶτοι πόλεως καταπαύειν
Ἦρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι.

Παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου.

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
Ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν.
Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος, οὐκ ἐσάωσαν
Ψυχὰς, ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην,
Οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες,
Δουλοσύνης, στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
Γαῖα δὲ πατρὶς ἔχῃ κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
Σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις.
Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ Θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν.
Ἐν βιοτῇ μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν.

Τὸ ἐπὶ ἀνδριάντι Ἐπαμινώνδου ἐπίγραμμα.

Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν,
Μεσσήνη δ' ἱερὰ τέκνα χρόνῳ δέχεται,
Θῆβαι δ' ὅπλοισιν μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,
Αὐτόνομος δ' Ἑλλὰς πᾶσ' ἐν ἐλευθερίῃ.

Τὸ ἐπὶ τῷ Φιλοποίμενος ἀνδριάντι ἐν Τεγέᾳ.

Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς,
Πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα πονησαμένου,

Ἀρκά-

Quem, quoties caluit ferri certamen, Homerus
  In ducibus Danais eminuisse refert.
Non igitur nova res, quod nomen habetis Athenae,
  Sive animi Mavors, seu simul artis eget.

IV. *Apud Aeschinem oratione eadem.*

Cecropis antiquus populus, virtutis honore
  Munerat hos, leges qui sine more datas
Laudanda rupere manu, vitaeque periclum
  Non metuere, novos ne paterentur heros.

V. *Apud Demosthenem in Oratione pro Corona.*

Hi sunt pro patria qui fortiter arma tulerunt,
  Hostiles credunt dum nihil esse minas.
Vicerunt virtute metum, sperata nec illis
  Vita, sed ex ipsa praemia morte petunt.
Tantus amor Grajûm, ne gens tot libera seclis
  Subdita jam collo ferret herile jugum.
Sopiat illorum post multos terra labores
  Corpora: namque hoc est ab Jove jus hominum.
Effectum dare quidquid agas, errare nec unquam,
  Coelicolûm est: fatum non datur effugere.

VI. *Inscriptum statuae Epaminondae.*

Consiliis nostris laus est attonsa Laconum,
  Messene sobolem tempore fota dabit.
Urbs sacra Thebarum spoliis exsultat opimis:
  Dictura est juris Graecia tota sui.

VII. *Sub statua Philopoemenis Tegeae.*

Hic est cujus amat virtutem Graecia, multa
  Cujus consilio, multa peracta manu:

Ἀρκάδος αἰχμητᾶ φιλοποιμένος, ᾧ μέγα κῦδος
 Ἕσπετ' ἐνὶ πτολέμῳ, δούρατος ἀγεμόνι.
Μανύει δὲ τρόπαια τετυγμένα δισσὰ τυράννων
 Σπάρτας, αὐξομέναν δ' ἄρατο δουλοσύναν.
Ὧν ἕνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱὸν
 Στᾶσεν ἀμωμήτου κράντορ' ἐλευθερίας.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι Χίλωνος Ἀχαιοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Μουνοπάλης νικῶ δὶς Ὀλύμπια Πύθιά τ' ἄνδρας,
 Τρὶς Νεμέᾳ, τετράκις δ' Ἰσθμῷ ἐν ἀγχιάλῳ,
Χίλων, ὃς Πατρεὺς ἦν· αὐτὰρ ὁ λαὸς Ἀχαιῶν
 Ἐν πολέμῳ φθίμενον θάψ' ἀρετῆς ἕνεκεν.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι Λυσάνδρου τοῦ Ἀριστοκρίτου.

Ἀθάνατον πάτρᾳ καὶ Ἀριστοκρίτῳ κλέος ἔργων
 Λύσανδρ' ἐκτελέσας, δόξαν ἔχεις ἀρετᾶς.

Τὸ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι Κυδίου, τῷ Ἐλευθερίῳ Διῒ ἀνατεθείσῃ.

Ἡ μάλα δὴ ποθέουσα νέαν ἔτι Κυδίου ἥβην
 Ἀσπὶς ἀριζήλου φωτὸς, ἄγαλμα Διΐ.
Ἃς διὰ δὴ πρώτας λαιὸν ποτε πῆχυν ἔτεινεν,
 Εὖτ' ἐπὶ τὸν Γαλάταν ἤκμασε θοῦρος Ἄρης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Γ'.

Ἐπιγράμματα ἀναθήμασιν ἐπιγραφέντα, ὥσπερ καὶ τινα τῶν πρὸ τούτων.

Ἐπίγραμμα ταῖς Μακεδόνων ἀσπίσι, τῷ ἐν Δωδώνῃ Διῒ ὑπὸ Πύῤῥου ἀνατεθείσαις, ἐπιγραφέν.

Αἵδε ποτ' Ἀσίδα γαῖαν ἐπόρθησαν πολύχρυσον,
 Αἵδε καὶ Ἑλλάδι τὰν δουλοσύναν ἔπορον.

Νῦν

Arcadis ille soli Philopoemen gloria, bello
  Maxima quem semper fama secuta ducem.
Bina docent Spartes spolia hoc detracta Tyrannis,
  Dum studet exoriens pellere servitium.
Jussit ob id Tegëe soboles ut Craugidos audax.
  Hic libertatis staret in aere dator.

VIII. *Sub statua Chilonis Achaei in Olympia.*

Pythia bis lucta Chilon, bis Olympia vici,
  Ter Nemeae, bimaris littoris urbe quater,
Ortus eram Patris, at gens mihi Marte peremto
  Praemia, virtutem propter, Achaea dedit.

IX. *Sub statua Lysandri Aristocriti filii.*

Ad patriam, Lysander, Aristocritumque redundat
  Laus tua: nec mortem gloria tuta timet.

X. *In clypeo Cydiae, dedicato Jovi Liberatori.*

Aetatis juvenilis amor tutelaque, scutum
  Cydia quod gessit, nunc decus esto Jovi.
Quod laevo cubito trajectus in agmine primo
  Pugnavit, cum Mars irruit in Galatas.

TITULUS III.

Inscriptiones Donariorum, cujus generis & quaedam sunt superius positae.

I. *Inscriptum Macedonum clypeis quos Jovi Dodonaeo Pyrrhus consecravit.*

Hae quae sunt Asiae regnum populata superbum
  Scuta, quibus subiit Graecia victa jugum;

Νῦν δὲ Διὸς ναῷ ποτὶ κίονας ὄρφανα κεῖται,
  Τᾶς μεγαλαυχήτου σκῦλα Μακηδονίας.

Ἐπίγραμμα ἀσπίδι τινὶ ἐπιγραφὲν ἐπειργασμένην
ἐχούσῃ Μέδουσαν τὴν Γοργόνα.

Ναὸς μὲν φιάλαν χρυσέαν ἔχει· ἐκ δὲ Τανάγρας
  Τῆς Λακεδαιμονίοις συμμαχίδος γε τεθέν.
Δῶρον ἀπ' Ἀργείων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ Ἰώνων
  Τὰν δεκάταν, νίκας εἵνεκα τῷ πολέμῳ

Ἐπίγραμμα βάθρῳ τινὶ λιθίνῳ ἐπιγραφὲν ὑπὸ τῶν Ἀπολλωνιατῶν ἀνατεθέντι, ἐφ' ᾧ Θεῶν τινῶν ἀγάλματα.

Μνάματ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα, τὰν ἐνὶ πόντῳ
  Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας.
Οἳ γᾶς τέρμαθ' ἑλόντες Ἀβαντίδος, ἐνθάδε ταῦτα
  Ἔστασαν σὺν τοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

Ἐπίγραμμα βάθρῳ τινὶ χαλκῷ, ἐφ' ᾧ Ζεύς ἐστιν,
ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ Κλειτορίων.

Κλειτόριοι τόδ' ἄγαλμα Θεῷ δεκάτην ἀνέθηκαν,
  Πολλᾶν ἐκ πολίων χερσὶ βιασάμενοι.

Τὸ ἐπί τινι τῶν Λακεδαιμονίων ἀναθήματι ἐπίγραμμα.

Δέξο ἄναξ Κρονίδα Ζεῦ Ὀλύμπιε καλὸν ἄγαλμα
  Ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις.

Τὸ ἐπί τινι τῶν Ἀχαιῶν ἀναθήματι.

Τῷ Διΐ τ' Ἀχαιοὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν
  Ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντάλίδου Πέλοπος.

Ἐπὶ

Orba viris pendent templo Jovis, apta columnae,
Detracta a tumidis arma Macedonibus.

II. *Inscriptum clypeo cuidam, insculptam habenti Medusam Gorgona.*

Ex auro phiala est templo data, capta Tanagra
Cum foret; in Spartes partibus illa fuit.
Munus ab Argivis, ab Ionibus, atque ab Athenis
Praedae dedomitis hostibus haec decima est.

III. *Inscriptum scamno lapideo ab Apolloniatis consecrato, in quo Deorum imagines erant.*

Urbs super Ionios quae stans pulcherrima fluctus
Phoebeum Phoebo condita nomen habet,
Sub ditione sua fines quia fecit Abantum,
Haec simul, & decimam consecrat ex Thronio.

IV. *Inscriptum a Clitoriis scamno aheneo, in quo Jupiter.*

Clitorii praedae decimam, quae fortibus ausis
Urbibus ex multis rapta, dedere Jovi.

V. *Inscriptum donario Lacedaemoniorum.*

Rex superûm pulchrum, tibi quod datur, accipe munus,
Et Lacedaemoniis numine dexter ades.

VI. *In Donario quodam Achaeorum.*

Haec, qui Tantalidae Pelopis sunt sanguis, Achaei
Auctori generis dona dedere Jovi.

VII.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀναθήματι.

Πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα, καὶ τόδ' Ὀνατᾶ
Ἔργον, ἐν Αἰγίνῃ τὸν τέκε παῖδα Μίκων.

Τὸ ἐπί τινι τῶν Θασίων ἐς Ὀλυμπίαν ἀναθήματι.

Υἱὸς μὲν γε Μίκωνος Ὀνατᾶς ἐξετέλεσσεν,
Νάσῳ ἐν Αἰγίνῃ δώματα ναιετάων.

Τὸ ἐπί τινι τῶν Μενδαίων ἀναθήματι.

Ζηνὶ Θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροθίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν
Μενδαῖοι, Σίπτην χερσὶ βιασάμενοι.

Τὸ ἐπὶ τῇ Δαμάρχου εἰκόνι τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Υἱὸς Δινύττα Δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
Εἰκόν' ἀπ' Ἀρκαδίας Παῤῥάσιος γενεάν.

Τὸ ἐπὶ τῇ εἰκόνι Θεοπόμπου, οὗ παῖς ἦν
Θεόπομπος ὁ παλαιστής.

Εὐτελίδας καὶ Χρυσόθεμις τάδε ἔργα τέλεσσαν.
Ἀργεῖοι, τέχναν εἰδότες ἐκ προτέρων.

Τὸ ἐπὶ τῷ Κλεοσθένους ἀναθήματι.

Κλεοσθένης μ' ἀνέθηκεν ὁ πόντιος ἐξ Ἐπιδάμνου,
Νικήσας ἵπποις καλὸν ἀγῶνα Διός.

Τὸ ἐπὶ τοῦ Λύκου τοῦ Φειδώλα ἀναθήματι.

Ὠκυδρόμας Λύκος Ἰσθμοῖ ἅπαξ, δύο δ' ἐνθάδε νίκαις
Φειδώλα παίδων ἐστεφάνωσε δόμους.

Τὸ

VII. *In eodem donario.*

Hoc opus ille idem, qui plurima, doctus Onatas
Fecit in Aegina patre Micone fatus.

VIII. *In quodam Thasiorum donario in Olympia.*

Hoc opus effecit prognatus Onata Micone,
Cui domus Aeginae est, quam maris ambit aqua.

IX. *In quodam Mendaeorum donario.*

Mendaei summo me sacravere Tonanti,
Intrepida Sipten cum domuere manu.

X. *Sub statua Damarchi in Olympia.*

Istam Damarchus Dinyttae filius Arcas
Ortu Parrhasius dedicat effigiem.

XI. *Sub effigie Theopompi, cujus filius erat Theopompus luctator.*

Hoc opus Argivi fecerunt artis avitae
Ingenio, Eutelides Chrysothemisque simul.

XII. *In Cleosthenis donario.*

Ad mare sum geniti Cleiosthenis ex Epidamno
Donum, teste citis cum Jove vicit equis.

XIII. *In donario Lyci, Phidolae filii.*

Bis Lycus hic celeri cursu, semel Isthmia vicit,
Phidolae sertis hinc decorata domus.

Τὸ ἐπὶ τῷ Ἀθήνησιν ἀνδριάντι Κλεοίτου.

Ὃς τὴν ἱππάφεσίν σευ, Ὀλυμπία, εὕρατο πρῶτος,
Τεῦξέ με Κλεοίτας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

Τὸ ἐπὶ τῇ Οἰβώτου εἰκόνι.

Οἰνία Οἰβώτας στάδιον νικῶν. Ὁ δ' Ἀχαιὸς
Πατρίδα Παλείαν θῆκ' ὀνομαστοτέραν.

Τὸ ἐπί τινι Λαοδίκης ἀναθήματι.

Λαοδίκης ὅδε πέπλος, ἑᾷ δ' ἀνέθηκεν Ἀθηνᾷ
Πατρίδ' ἐς εὐρύχορον Κύπρου ἀπὸ ζαθέας.

Τὸ ἐπί τινι Δεινομένους τοῦ Ἱέρωνος ἀναθήματι.

Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα,
Τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δὶς,
Δῶρ' Ἱέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο· παῖς δ' ἀνέθηκε
Δεινομένης, πατρὸς μνῆμα Συρακοσίου.

Τὸ ἐπὶ τοῖς Βύζου ἀγάλμασιν, ἐν Νάξῳ.

Νάξιος εὔεργός με γένει Λητοῦς πόρε, Βύζεω
Παῖς, ὃς πρώτιστος τεῦξε λίθου κέραμον.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι Λυσάνδρου, τοῦ Ἀριστοκρίτου.

Ἐν πολυθαέντῳ τεμένει Διὸς ὑψιμέδοντος
Ἕστηκε δ' ἀναθέντων δημοσίᾳ Σαμίων.

Τὸ ἐπί τῇ βάσει τῆς Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἐνδυμίωνος εἰκόνος.

Χώρης οἰκιστῆρα, παρ' Ἀλφειοῦ ποτὲ δίναις
Θρεφθέντα, στάδιον γεῖτον Ὀλυμπιάδος,

Ἐν-

XIV. *Sub ſtatua Cleaetae Athenis.*

Cleiaetas natus me fecit Ariſtoclis, is qui
Primus Olympiacos carcere miſit equos.

XV. *Sub ſtatua Oebotae.*

Oeniae hic Oebotas, ſtadio qui victor Achaeus
Paleiae patriae gloria magna fuit.

XVI. *In donario quodam Laodices.*

Laodice peplum de Cypro miſit, ut eſſet
Armigerae patria munus in urbe Deae.

XVII. *In donario quodam Dinomenis, Hieronis filii.*

In ludis Elaee tuis rex magne Deorum
Quadrigis iterum victor equoque ſimul,
Haec Hieron dedit eſſe ſui monumenta, ſacravit
Natus Dinomenes, ambo Syracoſii.

XVIII. *Sub Byzae ſtatuis in Naxo.*

Naxius hoc Phoebo dedit & tibi Delia, Byza
De patre, cujus opus tegula prima fuit.

XIX. *Sub ſtatua Lyſandri, Ariſtocriti filii.*

In magni quem ſtare vides Jovis augure luco
Me poſuit clarae publica cura Sami.

XX. *In baſi ſtatuae Aetoli, Endymionis filii.*

Qui ripas, Alphaee, tuas habitavit, ibique
Vicinus ſtadio crevit Olympiaco,

Ἐνδυμίωνος παῖδ᾽ Αἰτωλὸν τόνδ᾽ ἀνέθηκαν
 Αἰτωλοὶ, σφετέρας μνῆμ᾽ ἀρετῆς ἐσορᾷν.

Τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἠλείων ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι.

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
 Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ, πολλὰ καμών·
Τῆς δ᾽ αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς
 Ὀξύλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

Τὸ ἐπὶ τῇ Κλέωνος ᾠδοῦ Θηβαίου εἰκόνι.

Πυθέα υἱὸς ὅδ᾽ ἐστὶ Κλέων, Θηβαῖος ἀοιδὸς,
 Ὃς πλείστους θνητῶν ἀμφέθετο στεφάνους
Κρατὸς ἐπὶ σφετέρης. καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες.
 Χαῖρε Κλέων, Θήβας πατρίδ᾽ ἐπευκλείσας.

Τὸ ἐν Πυθοῖ ἐπί τινος ἔργου ἐπιγεγραμμένον.

Τεῦξ᾽ Ἑλικὼν Ἀκεσᾶ Σαλαμίνιος, ᾧ ἐνὶ χερσὶ
 Πότνια θεσπεσίην Παλλὰς ἔτευξε χάριν.

Τὸ ἐπὶ τῷ Ἔρωτι ἐπιγραφὲν, τῷ πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἱδρυθέντι.

Ποικιλομήχαν᾽ Ἔρως, σοὶ τόνδ᾽ ἱδρύσατο βωμὸν
 Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

Τὸ ἐπὶ τῷ βωμῷ τοῦ Πλάτωνος.

Βωμὸν Ἀριστοτέλης ἱδρύσατο τόνδε Πλάτωνος,
 Ἀνδρὸς ὃν οὐτ᾽ αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.

Τὸ ἐπὶ τῇ γραφῇ τὴν τοῦ Βοσπόρου ζεῦξιν
ἐχούσῃ ἐς τὸ Ἡραῖον ἀνατεθείσῃ.

Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε
 Μανδροκλέης Ἥρῃ μνημόσυνον σχεδίης,

Αὐτῷ

Aetoli Aetolum natum patris Endymionis
Hoc ob virtutem conſtituere loco.

XXI. *In Eleorum foro ſub Oxyli ſtatua.*

Hanc prius Aetolus linquens ab origine gentem
Curetum ferro quaeſiit arva ſibi.
Sanguine ab illius decimus, puer Haemonis, urbem
Oxylus hanc veteri condidit in patria.

XXII. *Sub effigie Cleonis, cantoris Thebani.*

Pytheades Thebis ſatus hic, quo nemo coronis
Ditior, inſignis carminis arte Cleon.
Cujus ad aſtriferas ſedes it gloria, ſalve
Ergo Cleon, Thebis maxima fama tuis.

XXIII. *Operi inſcriptum in Pytho.*

Hoc Helicon Aceſae fecit Salaminius, ipſa
Inſtituit cujus docta Minerva manus.

XXIV. *Inſcriptum Cupidini, dedicato in Academia.*

Charmus, Amor ſollers, iſtam tibi dedicat aram,
In quo gymnaſii deſinit umbra loco.

XXV. *In ara Platoni ſacra.*

Magno, quemque nefas pravis laudare, Platoni
Aram diſcipulus ſacrat Ariſtoteles.

XXVI. *Sub pictura, in qua Bosphorus, ponte ſtratus, dedicata in Junonis aede.*

Mandroclees, Juno, dicat has tibi piſce feraces
Bosphorias miſſas ſub juga pontis aquas:

Αὐτῷ μὲν ϛέφανον περιθεὶς, Σαμίοισι δὲ κῦδος,
Δαρείου βασιλέως ἐκτελέσας κατὰ νοῦν.

Τὸ ἐπὶ τῷ χαλκέῳ τεθρίππῳ, τῇ Ἀθηνᾷ ὑπ' Ἀθηναίων ἀνατεθέντι.

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
Παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου,
Δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν.
Τῶν ἵππους, δεκάτην Παλλάδι, τάσδ' ἔθεσαν.

Τὸ ἐπί τινι Μιλτιάδου ἀναθήματι.

Ζηνὶ μ' ἄγαλμ' ἀνέθηκαν Ὀλυμπίῳ ἐκ Χερονήσου
Τεῖχος ἑλόντες Ἀράτου· ἐπῆρχε δὲ Μιλτιάδης σφίν.

Τὸ ἐπὶ τῷ Ἀλκμήνης θαλάμῳ.

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θαλαμόν γ' ἐκλέξατο τοῦτον ἑαυτῷ·
Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφώνιος, ἠδ' Ἀγαμήδης.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀγάλματι Ἑρμοῦ τετρακεφάλου τοῦ ἐν Κεραμεικῷ.

Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
Πάνθ' ὁράας.

Ἐκ τοῦ εἰς Ἐπέραϛόν τινα μάντιν ἐπιγράμματος.

Τῶνδ' ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος εὔχομαι εἶναι
Μάντις ἀπ' ἰσοθέων αἷμα Μελαμποδιδᾶν.

Τὸ

Darii regis posuit manus aemula mentem:
Unde decus Samiis, parta corona viro.

XXVII. *In aerea quadriga, quam Athenienses Minervae consecrarunt.*

Baeotis bello domitis & Chalcide victa
Gens Cecropis, referens laeta tropaea domum,
Captivumque premens ferrata nocte Furorem
Istos de decima Palladi sacrat equos.

XXVIII. *De donario Miltiadae quodam.*

Hoc Cheronestiacae victores urbis Arati,
Sub duce Miltiade, donum posuere Tonanti.

XXIX. *In thalamo Alcmenae.*

Cum bonus Amphytruon Alcmenam duceret ad se,
Hoc illam excepit thalamo, quem fecerat arte
Anchiasus felice Trophonius, atque Agamedes.

XXX. *Sub statua Mercurii quadricipitis in Ceramico.*

Majugena o quadriceps, bene quem Telesarchida fecit,
Cuncta vides.

XXXI. *Ex inscriptione Eperasti Vatis.*

Gaudeo de Clytidis vatem me vatibus ortum,
Et de divina stirpe Melampodidûm.

XXXII.

Τὸ ἐπὶ τῷ Ἀθηνᾶς ἱερῷ ὃ Κάδμος αὐτῇ ἱδρύσατο.

Ὄγκας νηὸς, ὅδ' ἐςὶν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος
  Εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄςυ τὸ Θήβας.

Τὰ ἐπὶ τρισὶ τρίποσιν ἐπιγράμματα ἐν Θήβαις
ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ οὖσιν.

Ἰσμηνίου, τὸ ἐπὶ τῷ πρώτῳ τρίποδι.

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

Τὸ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ.

Σκαιὸς πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Νικήσας ἀνέθηκε τέϊν περικαλλὲς ἄγαλμα.

Τὸ ἐπὶ τῷ τρίτῳ.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν ἐϋσκόπῳ Ἀπόλλωνι
Μουναρχέων ἀνέθηκε τέϊν περικαλλὲς ἄγαλμα.

Τὸ ἐπὶ τῇ ςήλῃ τοῦ Λυκαίου Διὸς περὶ Ἀριςοκράτους.

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
  Εὗρε δὲ Μεσσήνη σὺν Διΐ τὸν προδότην
Ῥηϊδίως. χαλεπὸν δὲ λαθεῖν Θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον·
  Χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου Ἀρκαδίαν.

Τὸ ἐπί τινι πινακίῳ, περὶ τοῦ ἐκ τῆς Οἰνομάου
οἰκίας ὑπολειφθέντος κίονος.

Καὶ γὰρ ἐγὼ κείνων εἰμ', ὦ ξένε, λείψανον οἴκων
  Στῦλος ἐν Οἰνομάου πρίν ποτ' ἐνοῦσα δόμοις·
Νῦν δὲ παρὰ Κρονίδην κεῖμαι τάδ' ἔχουσα τὰ δεσμὰ
  Τίμιος· οὐδ' ὀλοὴ δέξατο φλόξ με πυρός.

Παρὰ

XXXII. *In Minervae templo, quod consecravit Cadmus.*

Hoc Oncae templum Cadmus dedit ipse Minervae,
Mactavitque bovem, Thebe cum condidit urbem.

Inscriptiones Tripodum trium, qui Thebis
sunt in aede Apollinis.

XXXIII. *Ismenii, in primo tripode.*

Telebois satus Amphitryo me rite dicavit.

XXXIV. *In secundo.*

Ad sua cum Scaeus remeavit limina, victor
Caestibus, arcitenens dedit hoc tibi munus Apollo.

XXXV. *In tertio.*

Laodamas regni solium qui possidet, isto
Phoebe sagittipotens pulchro te munere donat.

XXXVI. *In columna Jovis Lycaei de Aristocrate.*

Tempore sed poenas pendit rex proditor aequas:
Messene reperit cum Jove grande nefas.
Vix est ut superûm perjurus numina fallat,
Tu salve & serva, Jupiter, Arcadiam.

XXXVII. *In tabella quadam de columna, quae*
sola ex Oenomai domo supererat.

Illa ego sum magnis superans ex aedibus, intra
Oenomai quondam visa columna lares:
Nunc Jovis in magni retinent me vincula templo,
Ignibus & tantis intemerata color.

Παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ.

Σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης
Εἷλε, Σεληνοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔπεσον.

Τὸ ἐπὶ τῷ Λαΐδος τάφῳ παρὰ τῷ Πηνειῷ.

Τῆσδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν
Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου,
Λαΐδος, ἣν τέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος·
Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις.

Τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα.

Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν,
Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

Ἄλλοι δὲ οὕτως εἰς Χείλωνα.

Ἦν Λακεδαιμόνιος Χείλων σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεξε,
Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

Τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ Χείλωνος.

Τόνδε δορυστέφανος Σπάρτα Χείλων' ἐφύτευσεν,
Ὃς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν πρῶτος ἔφυ σοφίῃ.

Τὸ ἐπὶ τῆς Σόλωνος εἰκόνος.

Ἡ Μήδων ἄδικον παύσασ' ὕβριν, ἥδε Σόλωνα
Τόνδε τεκνοῖ Σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερόν.

Τὸ ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ Πιττακοῦ.

Οἰκείοις δακρύοις ἁ γειναμένα καταθάπτει
Ἐνθάδε Πιττακὸν ἥδ' ἱερὰ Λέσβος.

Τὸ

XXXVIII. *Apud Plutarchum.*

Ante Selenuntis Mavors hos ferreus hausit
Moenia, servitium pellere dum properant.

XXXIX. *In Laidos sepulchro apud Peneum.*

Capta fuit cujus coelesti Graecia vultu,
Illa ferox, nullo gens data Marte capi,
Lais Amoris erat soboles & alumna Corinthi,
Quam nunc Thessaliae nobilis abdit humus.

XL. *Inscriptio Tegeae.*

Nil nimium, pulchrum quod adest in tempore, dixit
Sodamus, dum me ponit, Eperatides.

XLI. *Alii sic de Chilone.*

Nil nimium, pulchrum quod adest in tempore: Chilon,
Cum dixit, sapuit, vir Lacedaemonius.

XLII. *Sub statua Chilonis ejusdem.*

Marte triumphatrix Sparte Chilona creavit,
De septem cujus gloria prima Sophis.

XLIII. *Sub statua Solonis.*

Medorum fastus Salamin quae contudit, illa
Legiferum sancta mente Solona dedit.

XLIV. *In Pittaci monumento.*

Pittacon urbs Lesbi sacra quae genuit Mitylene
Intulit & tumulo, lachrymarumque addidit imbrem.

Τὸ ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ Κλεοβούλου.

Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον ἀποφθίμενον καταπενθεῖ
Ἥδε πάτρα Λίνδος πόντῳ ἀγαλλομένη.

Εἰς Φερεκύδην.

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἢν δέ τι πλεῖον,
Πυθαγόρῃ τῷ 'μῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων
Ἔστιν ἀν' Ἑλλάδα γῆν. οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.

Εἰς Ἀναξαγόραν.

Ἐνθάδ' ὁ πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
Οὐρανίου κόσμου κεῖται Ἀναξαγόρας.

Εἰς ἰατρόν τινα καλούμενον Ἄκρωνα.

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον, πατρὸς ἄκρου,
Κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

Τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται.

Ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

Τὰ ἑξῆς ἐπιγράμματα ἐστὶ τὰ ἐπὶ τοῖς τῇ
Κυψέλου λάρνακι ἐπιτεχνηθεῖσι.

Ἴδας Μάρπησσαν καλλίσφυρον, ἣν οἱ Ἀπόλλων
Ἅρπασε, τὰν ἐκ ναοῦ ἄγει πάλιν οὐκ ἀέκουσαν.

Ἄλλο.

Μήδειαν Ἰάσων γαμέει, κέλεται δ' Ἀφροδίτα.

Ἀλ-

XLV. *In Cleobuli sepulchro.*

Corde virum sapiente suum civem Cleobulum
  Extinctum plorat Lindos alumna maris.

XLVI. *De Pherecyde.*

Consummata in me sapientia: visne aliud quid?
Pythagorae dic ergo meo, longe omnibus ipsum
Grajugenis praestare: nihil mentitus in hoc sum.

XLVII. *De Anaxagora.*

Hic tumulus magnum, qui venit ad ultima veri
  De mundi rebus, condit Anaxagoram.

XLVIII. *De Medico Acrone nominato.*

Summus erat medicus, summo patre, summa sed hora
  Venit: Acron acram nunc Acragantis habet.

Vel sic.

  Venit: summa tenet nunc Acragantis Acron.

XLIX. *Sequentia inscripta erant operibus factis in Cypseli arca.*

Idas Marpessam formosam ab Apolline raptam
Ex templo repetit, corde haud nolente sequentem.

L. *Aliud.*

Imperio Veneris Medeam ducit Jäson.

Ἄλλο.

Λατοΐδας οὗτος τάχ' ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Μοῦσαι δ' ἀμφ' αὐτὸν, χαρίεις χορὸς, αἷσι κατάρχει.

Ἄλλο.

Ἄτλας οὐρανὸν οὗτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθήσει.

Ἄλλο.

Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθέναθεν
Ἕλκετον.

Ἄλλο.

Ἰφιδάμας, οὗτος τε Κόων περιμάρναται αὐτοῦ.

Ἄλλο.

Οὗτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν· ὁ δ' ἔχων, Ἀγαμέμνων.

Ἄλλο.

Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι διαιτῆν
Τοῦ εἴδους Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν.

Ἄλλο.

Αἴας Κασσάνδραν ἀπ' Ἀθηναίας Λοκρὸς ἕλκε.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Δ'.

Ἐπιγράμματα ἐπιτάφια, ὧν ἐστι καὶ τὰ προταχθέντα εἰς ἀνδρείους, καί τινα τῶν ἀναθήμασιν ἐπιγραφέντων. ἔστι δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ Ὁμηρικὸν ἓν, καὶ ἄλλο Σιμωνίδειον.

ἌΔΗΛΟΝ,

Εἰς Ἡροφίλην τὴν Σίβυλλαν.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα
Τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα·

Παρ.

LI. *Aliud.*

Hic Latonigena eſt jaculis inſignis Apollo:
Blanda ducem circum comitantur turba Camoenae.

LII. *Aliud.*

Coelum geſtat Atlas, jamque aurea mala relinquit.

LIII. *Aliud.*

Palladis urbe Aethram rapiunt; Helenamque reportant
Tyndaridae.

LIV. *Aliud.*

Iphidamas, fortisque Coon in proelia ſurgunt.

LV. *Aliud.*

Terror hic eſt hominum, quem qui tenet, eſt Agamemnon.

LVI. *Aliud.*

Monſtrat Alexandro Junonem, Pallada, Cyprin
Mercurius, formaeque jubet diſcernere litem.

LVII. *Aliud.*

Caſſandram templo Locrus aufert Palladis Ajax.

TITULUS IV.

Epigrammata ſepulcbralia, cujus generis & ſupra de Viris fortibus, quaedam etiam eorum quae in donariis. Eſt autem in ſequentibus unum Homeri, nonnulla Simonidis.

I. INCERTI,
de Erophila Sibylla.

Quae populis Phoebi reſponſa Sibylla ferebam,
Mortua nunc hoc ſub marmore ſio cinis.

Vir-

Παρθένος αὐδάεσσα τοπρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄναυδος,
Μοῖρα ὑπὸ σιβαρῇ τῇνδε λαχοῦσα πέδην.
Ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι
Μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτῳ τῆς τότ' ἀνακτορίης.

ΑΔΗΛΟΝ,

Εἰς Ἡρόδοτον.

Ἡρόδοτον Λυξέω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο· τῷ γὰρ ἄπλητον
Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν, Θούριον ἔσχε πάτρην.

ΑΔΗΛΟΝ,

Εἰς Θρασύμαχον, τὸν Σοφιστήν.

Τοὔνομα, θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σὰν, ὖ, μῦ, ἄλφα, χὶ, οὖ, σάν.
Πατρὶς, Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη, σοφίη.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἴς τινας τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων.

Τούς δέ ποτε φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
Μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις.

Ἀργείων, εἰς Ὅμηρον.

Θεῖος Ὅμηρος ὅδ' ἐστὶν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
Πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιεπεῖ σοφίῃ;
Ἔξοχα δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτείχεα Τροίην
Ἤρειψαν, ποινῆς ἠϋκόμου Ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
Ἐνθάδε, καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

ΑΔΗ-

Virgo canora diu, nunc omni tempore muta,
  Fatorum fic me vincula dira ligant.
Proxima Mercurio fed fum fita, proxima Nymphis,
  Ut vetus ad manes me comitetur honos.

II. Incerti,

de Herodoto.

Herodotus Lyxae jacet hoc poft fata fepulchro,
  Ioniae princeps conditor hiftoriae,
Doris origo viro. quippe omni labe vacantem
  Magnanima nafci par fuit ex patria.

III. Incerti,

de Thrafymacho Sophifta.

Nomen theta, rho, alpha, fan, y, mi, alpha, chi, ou, fan,
  Patria Chalcedon cui fuit, ars Sophia.

IV. Incerti,

de quibusdam, qui in Thermopylis ceciderunt.

Hos pro Grajugenis Medo fub Marte jacentes
  Locrorum princeps condidit urbs Opois.

V. *Argivorum de Homero.*

Magnus Homerus hic eft, cujus fapiente Camoena
  Splendida perpetuum Graecia nomen habet;
Argi praecipue, quorum vi diruta propter
  Tyndarin, illa Deis condita, Troja jacet.
Atque ob id aequantes illum coeleftibus urbis
  Eximiae cives hoc pofuere loco.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς τινα πολυπότην Ἀρκαδίωνα καλούμενον.

Τοῦ πολυκάθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος
Ἄστεος ὤρθωσαν τᾷδε παρ' ἀτραπιτῷ
Υἱῆες Δόρκων καὶ Χαρμύλος. ἔσβη δ' ὦ 'νὴρ
Ἄνθρωπ' ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ἀκρήτου φανερῶς ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

Ἐπιγράμματα ἄλλα διαφόρων ποιητῶν, πρῶτον μὲν τῶν ἀρχαίων, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων.

ὉΜΗΡΟΥ,

Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ καὶ ἄλλοις.

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
Ἔς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα·
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν φαίνῃ, λαμπρά τε σελήνη.
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ,

Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ἐν Πολυμνίᾳ.

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι·
Μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,
Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

ΤΟΥ

VI. INCERTI,

de bibace quodam, cui nomen Arcadioni.

Arcadiona graves ſolitum ſiccare culullos
Nati propter iter hic poſuere duo,
Charmylus & Dorcon: vitae cui rupta, viator,
Fila, patente merum dum bibit e calice.

VII. *Jocoſum.*

Potorem, quantum vix quisquam, Eriſixenon, ut bis
Plena capedo mero detinet, ipſa perit.

Epigrammata alia diverſorum Poëtarum, primum quidem vetuſtiorum, dein & aliorum.

VIII. HOMERI,
apud Herodotum & alios.

Sto ſacrata Midae tumulum ſuper aenea virgo:
Dum fons mittet aquas, dum frondes arbor habebit,
Flumina dum current, feriet dum littora pontus,
Aetheris in templo dum ſol & luna nitebunt,
In ſtatione manens ſuper hoc miſerabile buſtum,
Omnibus hoc edico, Midam hîc eſſe ſepultum.

IX. SIMONIDAE,
apud Herodotum, Polymnia.

Qui jacet hîc, cecidit Mavorte Megiſtia Medo,
Cum trans Sperchii barbarus ivit aquas:
Quamquam fatidica cernebat mente futurum,
Noluit ille tuos linquere, Sparta, duces.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, ἱστορ. βιβλίῳ ϛʹ.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις.
Ἡ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
 Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Παρὰ τῷ Στοβαίῳ, ἐν τῷ περὶ τοῦ βίου, ὅτι βραχύς.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
 Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ.
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο, πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
 Ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρά τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
 Κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
 Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι οἷς ταύτῃ κεῖται νόος· οὐδέτ' ἴσασιν
 Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

περὶ χίονος, παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, Δειπνοσοφ. βίβλ. γʹ.

Τήν ῥα ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
 Ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέας,
Ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας. αὐτὰρ ἐκάμφθη
 Ζωὴ, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη·

Ἐι

X. Ejusdem,

apud Thucydidem; sexto Historiarum libro.

Hippia quam genuit laudem virtutis adeptus,
Archedicen isto pulvere terra tegit.
Quae reges habuit fratresque patremque, virumque
Et natos, nec erat facta superba tamen.

XI. Ejusdem,

apud Stobaeum, titulo de vita & eam brevem esse.

Rebus in humani generis durabile nil est.
Veridico Chius dixerat ore senex:
Est similis plane foliis humana propago;
Sed pauci ista suis auribus hausta, simul
Mentibus inscripsere. fovet spes credula cunctos,
Quae sese juvenum cordibus insinuat.
Nam dum multivoli vernat vaga temporis aetas,
Multa homines volvunt irrita consilia.
Quin neque tunc lethi mordet, neque cura senectae
Pectora, nec morbos florida membra timent.
Tantilla est miseris sapientia, nec videt aevi
Atque juventutis quam breve sit spatium.
Tu monitus meliora, datur dum vivere, vive:
Vive, inquam, & genio comiter obsequere.

XII. Ejusdem,

de nive, apud Athenaeum Deinosophistarum libro III.

Quam posuit quondam latus ad sublimis Olympi,
Qui ferus Odrysio ventus ab axe venit,
Immitis sine veste viris: quae lumina vitae
Condita Pierio pulvere deseruit.

Ἔν τις ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικε
  Θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃,

παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιγ'.

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ εὐθυμάχων πολιητᾶν
  Ἔσταθεν εὔχεσθαι Κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
  Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

Παρὰ τῷ Πολυδεύκει, ὀνομαστικοῦ βιβλ. έ.

Ἧς αὖ καὶ φθιμένας λευκοστεάτῳ ἐπὶ τύμβῳ
  Ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγρωσσα Λυκάς.
Τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον, ἅ τ' ἀρίδηλος
  Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃,

παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ί.

Μιξονόμου τε πατὴρ Ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
Πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
Δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
Βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃,

παρὰ τῷ αὐτῷ.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
Τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

ΤΟΥ̃

Pars aliqua ex illa veniat mihi. crimen, amico
Namque homini calidi fit dare pocla meri.

XIII. Ejusdem,
apud eumdem, Libro XIII.

Hae sunt hîc positae, Cythereae dicere grates
Pro Graecis & pro civibus, ore pio,
Diva sagittiferis quoniam pulcherrima Medis
Arcem Grajugenûm prodere non voluit.

XIV. *Apud Pollucem, Onomastici Libro V.*

Mortua sis quamvis, & nunc genus omne ferarum
Ad tua venatrix contremit ossa Lycas.
Quae tua vis fuerit, scit caelans lustra Cithaeron,
Ossaeumque nemus, Peliacumque jugum.

XV. Ejusdem,
apud eundem, Lib. X.

Piscis pernitiosus & errantis pater hirci
Inter se capita obvertunt, oculisque recepta
Noctis prole, boum qui sese caede cruentat
Lenaei regis famulum nutrire recusant.

XVI. Ejusdem,
apud eumdem.

Sic volo: detrectat si quis certare cicadae
Ille epulum Panopeiadae praebebit Epeo.

XVII.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

παρὰ τῷ αὐτῷ. βιβλ. ά.

Ἦ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν
Ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει.
Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

παρὰ τῷ Ἡφαιστίωνι, καὶ ἄλλοις.

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
Οὐ πλάτει νικῶν σώματος ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστοδάμας θρασὺς, Ἀλεῖος, πάλᾳ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

παρὰ τῷ Ἀριστείδῃ ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος.

Μνήμῃ δ' οὔ τινα φημὶ Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
Ὀγδωκονταέτει, παιδὶ Λεωπρεπέος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

παρὰ τῷ Παυσανίᾳ, Ἠλιακῶν β'.

Πατρὶς μὲν Κορκύρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
Υἱός· καὶ νίκη πὺξ δύ' Ὀλυμπιάδας.

ἈΝΑΚΡΈΟΝΤΟΣ.

Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·

Ἀλλ'

XVII. EJUSDEM,
apud eumdem, Lib. I.

Veridicum dictum vetus est, quod non aqua tantum,
Fabula sed pariter vult comes ire mero.
Quippe nec invisum hoc inhonoratumque Lyaeo.

XVIII. EJUSDEM,
apud Hephaestionem & alios.

Lux bona Cecropidis fulsit, quo occidit Aristo-
giton Hipparchum tempore, & Harmodius.

XIX. EJUSDEM,
apud eumdem.

Bis Nemeae vici, bis Olympia, sed semel Isthmo,
Non ego corporea mole sed arte valens.
Aristodemus Elide ad luctam bonus.

XX. EJUSDEM,
apud Aristiden de errore commisso in respondendo.

Sedecies annos post quinque Simonida cunctos
Exsuperat memori mente Leoprepides.

XXI. EJUSDEM,
apud Pausaniam Eliacorum, Lib. VI.

Cestibus intrepidus vici bis Olympia, civis
Corcyrae, Glauco de genitore, Philon.

XXII. ANACREONTIS.

Non placet ille mihi, qui lites saevaque bella,
Dum spumant Bromio pocula rore, crepat:

Ἀλλ᾽ ὅςις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΣΟΦΟΚΛΕ'ΟΥΣ,

Παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, δειπνοσοφ. ιγ΄.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
Γυμνὸν ἐποίησεν. σοὶ δὲ φιλοῦνθ᾽ ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε. σὺ δ᾽ οὐ σοφὸς, ὃς τὸν Ἔρωτα,
Ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΥΡΙΠΙ'ΔΟΥ,

Παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, δειπνοσοφ. β.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος Ἥλιε τέμνων,
Ἆρ᾽ εἶδες τοιόνδ᾽ ὄμματι πρόσθε πάθος;
Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους,
Ἐν τ᾽ αὐτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους;

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ,

Εἰς ναυτίλον τὸν ἰχθὺν, παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, δειπνοσοφ. ζ.

Κόγχος ἐγὼ, ζεφυρῖτι, παλαίτερος, ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
Ναυτίλον. ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν᾽ ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἐς τ᾽ ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόης.
Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ᾽, ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
Τίκτει τ᾽ αἰνοτέρης ὤεον Ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐςὶν ἀπ᾽ Αἰολίδος.

ΤΟΥ

Sed qui Pieridum Cythereae munera miscens
  Muneribus, laeto tempore laeta canit.

XXIII. Sophoclis,
apud Athenaeum Deipnosophistarum, Lib. XIII.

Non puer est qui me tepefactum, Euripida, nudat,
  Sed solis radii. tu minus ipse sapis,
Cui comes est Boreas, alienum dum feris arvum,
  Et per te est, audit quod spoliator, Amor.

XXIV. Euripidis,
Apud Athenaeum Deipnosophistarum, Lib. II.

Sol, indefessis qui curribus aethera sulcas,
  Conspexitne oculus par tuus, oro, malum?
Intacti floris, cara cum matre, puellam,
  Et geminos fratres, abstulit una dies.

XXV. Callimachi,
de navita pisce, apud Athenaeum Deipnosophistarum, lib. VII.

Concha fui, Zephyriti, vetus: sed nunc tibi primum
  Me mittit donum Luna novella, Venus:
Navita dicebar piscis: si flabra faverent,
  Tendebam proprio vela rudente mea.
Aëre tranquillo vectabar in aequore remis:
  Conveniens rebus sic mihi nomen erat.
Nunc delapsus aquis in littus Julidos adsum,
  Ut tibi sim lusus, nobilis Arsinoë.
Non ultra Alcyone, quando mihi vita recessit,
  Ut prius, in nostris sedibus ova parit.
Clinias accipiat me, te donante, benigna
  Namque animo & Smyrnes est genus Aeolidos.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου· κλαίω δ' Εὔρυτον ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

ἐκ τινος ἐπιγράμματος ἴσως.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
Μήτηρ Εὐίππου, πατρίδος ἡμετέρης.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν,
Δέλφις ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος, οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Ἄλλο.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρισσοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὴν πήραν ᾇ πόκ' ἐμαλοφόρει.

Ἄλλο.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὼς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη·
Ἀγρεύει δὲ τὺ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,

Ἀν-

XXVI. Ejusdem.

Illius Samii, cujus fuit hospes Homerus,
Sum labor: aerumnas, Euryte, ploro tuas,
Flavicomaeque Iöles. dicor sed carmen Homeri
Esse: Creophylo, Numina, quantus honos!

XXVII. Ejusdem,
ex aliquo forte epigrammate.

Calliste quondam, mox There nomine, mater
Evippi, patriae civis & ipsa meae.

XXVIII. Theocriti, Syracusani.

Serpillum densis foliis insigne, rosaeque
Rorantes, Musis sunto dicata novem.
Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
Accipe sacratam, Pythie Phoebe, tibi.
At caper hic, qui nunc Terebinthi brachia mordet
Ultima, mox aras imbuet ille tuas.

XXIX. *Aliud.*

Candidus haec Daphnis Fauno dat munera, Daphnis
Dulce canens tritis carmen arundinibus.
Nebrida cum ternis calamis, jaculumque, pedumque,
Et peram, quondam qua sua poma tulit.

XXX. *Aliud.*

Dum vari in summis stant montibus, aequore campi,
Frondibus instrato, te sopor altus habet.
Daphni, pater Faunus te captat, & ipse Priapus,
Tempora sub crocea cui titubant hedera,

Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

Ἄλλο.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
Κ' εὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν· ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσοθύην τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
Σακίταν· αἴοι δ' εὐμενέως ὁ Θεός.

Ἄλλο.

Λῆς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τί μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς, ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

Ἀλ-

Et jam fuccedunt antro fimul: effuge, Daphni,
Effuge, nec fomno mergere, fed vigila.

XXXI. *Aliud.*

Quo via per quercus, paftor, te ducet, imago eft
Lignea, nuper adhuc, ut puto, ficus erat.
Monftrum informe, tripes, cum cortice & auribus orbum,
In Venerem foetum quod tamen inguen habet.
Simplice quod cingit ftructum pietate facellum,
Et viret e faxo lapfa perennis aqua,
Lauribus & myrtis & odorifera cupreffu,
Quas circumplecti palmite vitis amat.
Illic et tremulis mulcentes vocibus aures
Congeminant merulae murmura, veris aves.
Flava nec adverfum ramis Philomela dolores
Dulcifono ceffat molliter ore queri.
Illic ergo fede fupplex, facilemque Priapum
Exora, ne me Daphnidos urat amor.
Si datur hoc, praefens haedi cruor imbuet aras;
Daphnide fin potiar, victima terna cadet:
Tunc capro faciemus, ovisque fub ubere foetu,
Et vitula: placeant fic mea vota Deo.

XXXII. *Aliud.*

Cantemusne placet? duplex te ftante fonabit
Tibia: nec deerit pollice tacta meo
Blanda fides: levibus, junxit quas cera, cicutis
Daphnis, oves doctus pafcere, dulce canet.
Propter & hoc ftantes quernis fub frondibus antrum
Vincemus, fomnum Pan ibi ne capiat.

XXXIII.

Ἄλλο.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ κατατάξεις
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ κάλον τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅδην·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι. τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Ἄλλο.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες· ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Ἄλλο, εἰς ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος,
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἄλλο.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος, ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

Ἄλλο, εἰς ἄγαλμα Μουσῶν.

Ὑμῖν τοῦτο, Θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τἄγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,

Μου-

XXXIII. *Aliud.*

Thyrsi miser quod erit pretium, si moestus ocellos
Corrumpes lachryma semper eunte tuos?
Occidit & Stygias ivit tener haedus ad undas,
Corripuit saevo quem ferus ungue lupus:
Ecce canes ululant. Sed quid juvat, illius eheu
Quando nec ossa datur cernere, nec cineres?

XXXIV. *Aliud.*

Infanti puero juvenis pater ipse relicto
Hoc tegeris tumulo mortuus Eurymedon.
Te loca dicta piis capient: venerabitur illum
Urbs sua, progenitum quippe parente bono.

XXXV. *Aliud, in statuam Æsculapii.*

Venit Paeonides etiam Mileton, ut esset
Cum medico, cujus Nicia nomen erat.
Ille Deum sanctis veneratus odoribus, istam
Addidit, ex cedro quae nitet, effigiem;
Pollicitus pretium quod summum erat Eëtioni,
Cujus in hoc ars se tota profudit opus.

XXXVI. *Aliud.*

Ortho Syracusius quod te rogat, hospes, id unum est,
Ne quoque nocte hyemis tempore potus eas.
Mors illi namque inde venit, nec nobilis illum
Patria, sed tellus haec peregrina tegit.

XXXVII. *Aliud, in simulacrum Musarum.*

Hanc vobis Xenocles statuam de marmore puro
Dedicat, Aonides, turba novena, Deae,

Μουσικὸς· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἄλλο.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· Φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστὴς,
Καί περ ἄκικυς ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Ἄλλο.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί. χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Ἄλλο.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς, ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

ΑΡ-

Muſicus. haud quisquam negat hoc, cui parta canendo
Fama, Camoenarum par meminiſſe fuit.

XXXVIII. *Aliud.*

Euſthenis hic tumulus: de vultu noſcere mores,
Deque oculis animum cernere doctus erat.
Externum externa ſub humo texere ſodales,
Carus queis etiam carminis arte fuit.
Quae voluit vitaque fuit lethoque potitus,
Invenitque ſuos, queis alienus erat.

XXXIX. *Aliud.*

Praebuit iſte choros tripodemque ex aere ſacravit
Damoteles, dulcem teque, Lyaee, Deum
Comis homo, pueris. gnarus ſpectare decora
Et ſpecioſa, chori vicit honore viros.

XL. *Aliud.*

Jam dabitur cerni forteſne, viator, honores,
Fortis an & timidus ſint tibi jure pari.
Huic tumulo bene ſit, dices, reor, Eurymedontis
Incumbit ſancto qui levis in capite.

XLI. Ejusdem, *de libro ſuo.*

Alter Chius: at haec cui ſcripta Theocritus unus
Gaudeo de multis eſſe Syracoſiis:
De patre Praxagora, clara de matre Philina:
Muſa fuit cordi non peregrina mihi.

ἈΡΧΙΜΗΔΟΥ,

Εἰς τὴν Ἱέρωνος ναῦν.

Τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο; ποῖος
Κοίρανος ἀκαμάτοις πείσμασιν ἠγάγετο;
Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι
Τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;
Ἢ κορυφαῖς Αἴτνας παρισούμενον, ἤ τινι νάσων,
Ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέχεται·
Τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές. ἦ ῥα Γίγαντες
Τοῦτο πρὸς οὐρανίας ἔξεσαν ἀτραπιτούς;
Ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια, καὶ τριελίκτους
Θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται, οἷσιν Ἀβύδου
Ξέρξης καὶ Σηστοῦ δισσὸν ἔδησε πόρον.
Μανύει στιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρτιχάρακτον
Γράμμα, τίς ἐκ χέρσου τάνδ' ἐκύλισσε τρόπιν.
Φασὶ γὰρ ὡς Ἱέρων Ἱεροκλέος Ἑλλάδι πάσῃ
Καὶ νάσοις καρπὸν πίονα δωροφορῶν,
Σικελίας σκαπτοῦχος ὁ Δωρικός. ἀλλὰ Πόσειδον
Σῶζε κατὰ γλαυκῶν σέλμα τόδε ῥοθίων.

ΔΩΡΙΕ'ΩΣ,

Εἰς τὸν Μίλωνα τὸν ἀθλητήν.

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
Τετραετῆ δάμαλιν, ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον, ὡς νέον ἄρνα,
Ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.
Καὶ θάμβος μέν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
Πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου.

XLII. Archimeli,
de Hieronis nave.

Tranſtra quis in terris rex haec ingentia fecit,
Aut quibus in pontum funibus acta ratis?
Qui ſurrexerunt ex alvo ſtamina? navi
Quae faceret clavos, unde ſecuris erat?
Verticibus par, Aetna, tuis, aut maxima qualis
Innatat Aegaeis Cyclas in aequoribus.
Tollitur aequatis laterum compagibus. hocne
Ad ſupera admôrunt aſtra Gigantes opus?
En lorica triplex mediis in nubibus exſtat:
Inter ſidereas ludit apluſtre faces:
Sic illam vinctam tenet anchora, ſicut Abydos
Cum Seſto Xerxis juncta labore fuit.
Quis molem e terris in aquas devolverit iſtam,
In vaſtis humeris litera picta docet:
Nempe Hieron, Hierocle ſatus, quo Graecia dante
Triticeas fruges inſulaque omnis habet.
Sicelidos terrae rex Doricus: aequore tuta
Haec, Neptune, tuo munere puppis eat.

XLIII. Dorieos,
de Milone certatore.

Talis erat, Jovis in dapibus ſpectator opimis
Quadrimum eſt humeris cum Milo ferre bovem,
Sublatum terra quod vaſto pondere, tamquam
Agna foret, circum compita geſſit onus.
Grande quidem: ſed enim majus quod praeſtitit, ante
Eſſent Piſaeo quam ſacra facta Jovi.

Ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
Κόψας, πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ,

Εἰς Θεαγένην τὸν Θάσιον ἀθλητήν.

Καὶ περὶ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηόνιον βοῦν·
Πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος
Θευγένει, ὅσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον· εἵνεκεν οὕτω
Χάλκεος ἑστήκω χεῖρα προϊσχόμενος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εἰς Φυρόμαχον τινα πολυφάγον.

Φυρόμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην
Παννυχίην, αὕτη ῥῶγας ἔχει κάπετος,
Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. ἀλλὰ σὺ τούτου
Καὶ χρῖε στήλην, Ἀττικὲ, καὶ στεφάνου.
Εἴ ποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν. ἦλθε δ' ἀμαυρὰ
Βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων,
Ὠχρὸς, διφθερίας, μονολήκυθος. ἐκ γὰρ ἀγώνων
Τῶν τότε ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ κοῖλον ὀπήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην.

Τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου
Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης,
Ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς
Πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης.
Ἡ δὲ καὶ εὐπλοΐην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ
Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος.

ἩΔΥ-

Nam juga non passum taurum quem duxerat illuc
  Conscidit, & reliquum fecit edendo nihil.

XLIV. Posidippi,

de Theagene Thasio Certatore.

De tauro pactus comedendo, Maeona sumsi.
  Patria non poterat suppeditare Thasos,
Esuries quantum poscebat Theugenis; inde
  Adsto porrectis aeneus hic manibus.

XLV. Ejusdem,

de Phyromacho quodam helluone.

Mandonis corvi qui more vorare solebat
  Omnia, Phyromachum nunc specus ista tegit.
Quem lacera involvit Pellenis penula. cippum
  Unguento & sertis Attice condecora.
Si tecum antecanis coenatum edentulus ivit
  Lumine hebes subter cana supercilia,
Depilis ille, pedes gestans, ampullifer: at nunc
  De Bromii ludis ad cava Ditis iit.

XLVI. Ejusdem,

de Venere, quae in Zephyrio colitur.

Quos aqua, quos tellus habet, hoc accedite templum,
  Fratris amans colitur quo Venus Arsinoë.
Has etenim dominam Zephyreo in littore sedes
  Callicrates classis ductor habere dedit.
Haec Dea felices cursus pacemque profundo,
  Hyberna quamvis nocte rogata, dabit.

XLVII.

ἩΔΥ'ΛΟΥ.

Πίνωμεν. καὶ γάρ τι νέον, καὶ γάρ τι παρ' οἶνον
Εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
Αὐλητὴς, μίμοι κἠν θυμέλῃσι χάρις.
Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως. εἶχεν καὶ Σκίρπαλον υἱὸν,
Νηπίαχόν τ' ἐκάλει Σκίρπαλον εὐπαλάμον
Ἀείδειν αὐτοῦ τὰ γενέθλια. τοῦτο γὰρ εἶχε
Τοῦτο πανημερίων, ἡδὺ μάσημα νέων.
Ηὔλει δὴ Γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων,
Καὶ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην.
Ἦ καὶ Κώταλον, ἢ καὶ Πάγκαλον· ἀλλὰ Θέωνα
Τὸν καλαμαυλήτην εἴπατε, χαῖρε Θέων.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι (θαῦμα,
Κ' οὐ ψευδὲς,) νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.
Ἧστο δέ οἱ Παφίη ζωρὸν μετροῦσα· θυωθὲν
Κεῖται πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλου.
Ἦν γε σάου πάντως, ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
Σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πόθων.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ζωροπόται, καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
Τὸ ῥυτὸν εἰδυίης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσινόης,
Ὀρχηστὴν Βήσαν Αἰγύπτιον, ὃς λιγὺν ἦχον
Σαλπίζει, κρόυνου πρὸς ῥύσιν οἰγομένου,

Καὶ

XLVII. Hedyli.

Siccemus calices, aliquid lepidumque novumque
Argutumque meri flos reperire dabit.

XLVIII. Ejusdem.

Hic servat tumulus tibicinis ossa Theonis,
Eximia in mimis gratia cujus erat.
Caecus erat senio: solamen Scirpalus illi
Natus erat; natum Scirpalon ille suum
Natalem celebrare suum jubet. hoc erat illi
Namque unum, pueros posse docere, super.
Ille jocatricis canit ebria carmina Glauces,
Et numquam dulci Battalon absque mero.
Cotalon aut etiam vel Pancalon. At Theo nobis
Est dicendus, ave flare perite Theo.

XLIX. Ejusdem.

Miraclum potando viris Callistion: haustus
Tertius est illi congius ante cibum.
Quos admensa tibi, Venus, incendebat odore
Purpureo quamvis Lesbia vina vitro.
Hanc Dea tu serva, quibus illa emunget amantes,
Dotetur paries ut tuus a spoliis.

L. Ejusdem.

Queis mera vina placent, tamen in Zephyritidos aede
Cernite quo poclo gaudeat illa Dea:
Carmen ubi Pharius mentitur Besa tubarum,
Garrula dum patulis influit unda cavis.

Καὶ πολέμου σύνθημα, διὰ χρυσέου τε γεγωνεῖ
  Κάθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης,
Νεῖλος ὁποῖον ἄναξ μύςαις φίλον ἱεραγωγοῖς
  Εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ὑδάτων.
Ἀλλὰ Κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο,
  Δεῦτε νέοι νηῷ τῷ δε παρ' Ἀρσινόης.

ΦΑΛΑΙ´ΚΟΥ,

Εἰς γυναῖκά τινα πολυπότιν.

Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
  Τῷδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Χλεώ,
Οὕνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν· ἶσα δὲ πίνειν
  Οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδ' ἅμα πω.

ῬΙΑΝΟΥ,

Εἰς λάγυνον.

Ἥμισυ μὲν πίσσης κωπίτιδος, ἥμισυ δ' οἴνου
  Ἄρχιν' ἀτρεκέως ἥδε λάγυνος ἔχει.
Λεπτότερον δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου κρέας· πλὴν ὅ γε πέμψας
  Αἰνεῖσθαι πάντων ἄξιος Ἱπποκράτης.

ΘΕΟΚΡΙ´ΤΟΥ, ΤΟΥ῀ ΧΙ´ΟΥ.

Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου
  Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριςοτέλης.

ἈΝΤΙΠΑ´ΤΡΟΥ, ΤΟΥ῀ ΣΙΔΩΝΙ´ΟΥ,

Εἰς Ζήνωνα τὸν Κιττιέα.

Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὅς ποτ' Ὄλυμπον
  Ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος,

Οὐδὲ

Classica jam resonant: jam laetae nuntius horae
  Aureus ad mensas imperat ire calix.
Tale pater Nilus turbae, sua sacra colenti,
  De patriis edit nobile carmen aquis.
Omnis ad Arsinoës templum concurre juventus,
  Ctesibii felix ut celebretur opus.

LI. Phalaeci,

de bibacula.

Intertextum auro croceum quem gessit amictum
  Nunc Bromio Bromii dat studiosa Chleo,
Propterea in mensa bene quod se gessit, & alter
  Nec potuit tantum, tam cito nec bibere.

LII. Rhiani,

de lagena.

Haec, Archine, lagena, licet si dicere, partem
  De vino, partem de pice navis habet.
Non agnae tenera est adeo caro, re sed in omni
  Laude est dignus, eam qui dedit Hippocrates.

LIII. Theocriti, Chii.

Eubulo famulo simul Hermiaeque spadoni
  Vanum dat tumulum vanus Aristoteles.

LIV. Antipatri, Sidonii,

de Zenone Cittiensi.

Hic Citio gratus Zeno est, qui scandit Olympum,
  Impositum non quod Pelion Ossa tulit,

Οὐδὲ τάγ' Ἡρακλῆος ἀέθλια· τὴν δὲ ποτ' ἄστρα
'Ατραπιτὸν μοῦνος εὗρε σαοφροσύνας.

ΝΙΚΑΙΝΕ'ΤΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόθηρε, κατὰ πτόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀρούρης
Δαίνυσθαι, Ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
'Αρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνα.
'Εγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
Καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος. ἀλλὰ φερέσθω
Οἶνος, καὶ Μουσῶν ἡ χαρίεσσα λύρη.
Θυμῆρες πίνοντες ὅπως Διὸς εὐκλέα νύμφην
Μέλπωμεν, νήσου δέσποτιν ἡμετέρης.

'ΗΡΟΔΙ'ΚΟΥ ΤΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙ'ΟΥ,
Εἰς Γραμματικούς.

Φεύγετ' 'Αριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
'Ελλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος.
Γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
Τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μὶν, ἠδὲ τὸ νίν.
Τοῦθ' ὑμῖν εἴη, δυσπέμφελοι· 'Ηροδίκῳ δὲ
'Ελλὰς ἀεὶ μίμνοι, καὶ θεόπαις Βαβυλών.

'ΑΣΤΥΔΑ'ΜΑΝΤΟΣ.
Εἰς ἑαυτόν.

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
Οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν.
Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
Νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ' οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

ΔΑΦΙ-

Alcidae neque per certamina: ſolus ad aſtra
Repperit ex ſanctis moribus ille viam.

LV. Nicaeneti.

Rure dapes, Philothere, volo, non urbe parari,
Mitibus ut Zephyris perſler, aperta tuens.
Sufficiet requies noſtris tegeticula membris:
Nam junci indigenae copia magna prope eſt;
Caribus & vimen ſertum vetus. huc puer, adſint
Fac Bromii latices, Pieridumque lyra.
Potantes ut dulce Jovis celebremus amicam,
Quam dominam felix inſula noſtra vocat.

LVI. Herodici Babylonii,
in Grammaticos.

Vulgus Ariſtarchi pavidum, velut hinnulus, ite
Finibus e Graecis ad vada ſalſa maris:
Angulibombices, queis ſunt monoſyllaba cordi,
Gau, coel, quae Rudii gutture dura crepant.
Sint ſatis haec vobis, moroſi, dicta. ſed Hyes
Et virgo Babylon floreat Herodici.

LVII. Astydamantis,
de ſe ipſo.

O ego ſi illorum vixiſſem aetate, vel illi
Mecum, quos celebres lingua diſerta facit:
Ut par ſub vero concurrere judice poſſem:
Nunc aetas illos liberat invidia.

ΔΑΦΙ'ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πορφύρεοι μώλωπες, ἀποῤῥινήματα γάζης
  Λυσιμάχου, Λυδῶν ἄρχετε καὶ φρυγίης.

ΜΝΑΣΑ'ΛΚΟΥ, ΤΟΥ͂ ΣΙΚΥΩΝΙ'ΟΥ.

Ἁ δ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
  Ἡδονῇ, αἰσχίςως κειραμένη πλοκάμους·
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
  Ἁ κακόφρων τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

Ἀ Θ Η Ν Α Ι'Ο Υ,
Εἰς Ἐπίκουρον.

Ἄνθρωποι μοχθεῖτε τί χείρονα, καὶ διὰ κέρδος
  Ἄπληςον, νικέων ἄρχετε καὶ πολέμων;
Τῆς φύσιος δ' ὁ πλοῦτος ὅρον τινὰ βαιὸν ἐπίσχει,
  Αἱ δὲ κεναὶ κρίσιες τὰν ἀπέραντον ὁδόν.
Τοῦτο Νεοκλῆος πινυτὸν τέκος ἢ παρὰ Μουσῶν
  Ἔκλυεν, ἢ Πυθοῦς ἐξ ἱερῶν τριπόδων.

Θ Ε Α Ι Τ Η'Τ Ο Υ,
Εἰς Κράντορα.

Ἥνδανεν ἀνθρώποις, ὁ δ' ἐπὶ πλέον ἥνδανε Μούσαις
  Κράντωρ, καὶ γήρως ἤλυθεν οὔτι πρόσω.
Γῆ, σὺ δὲ τεθνειῶτα τὸν ἱερὸν ἄνδρ' ὑποδέξῃ.
  Ἦ ῥ' ὅγε καὶ ζώει κεῖθι ἐν εὐθυμίῃ.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ,
Εἰς Πυθαγόραν τινὰ, τὸν πρώτως ἐντέχνως πυκτεύσαντα.

Πυθαγόρην τινὰ, Πυθαγόρην, ὦ ξεῖνε, κομήτην,
  Ἀδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις Σάμιον,

Πυ-

LVIII. DAPHITAE GRAMMATICI.

Flagra, ſed ex oſtro, de gaza Lyſimachi ſcobs,
Vobis in Lydos & Phrygas imperium eſt.

LIX. MNASALCAE, SICYONII.

Ecce Voluptatem contra moeſtiſſima Virtus
Hic ſedeo, miſere dilacerata comas:
Corde dolens toto, quod tam dementia cuncti
Gaudia mortales antetulere mihi.

LX. ATHENAEI,
de Epicuro.

Quis vanus labor hic? quid inexſatiata cupido
In rixas, homines, vos & in arma trahit?
Naturae cohibentur opes ſub limite parvo:
Quod maleſana petit mens ſibi, fine caret.
Filius hoc Neoclis ſapiens, dictante Camoena,
Aut ex cortinis hauſit Apollineis.

LXI. THEAETETI,
de Crantore.

Humano gratus generi, multoque Camoenis
Gratior in ſenii limine Crantor obit.
At ſanctum tu ſume virum poſt funera tellus:
Tranquillus, credo, nunc quoque vivit ibi.

LXII. EJUSDEM,
de Pythagora illo, qui primus ex arte pugilatum exercuit.

Si tibi ſum notus Samius (nam fama celebris
Eſt mea) Pythagoras, criniger ille pugil

Py-

Πυθαγόρης ἐγώ εἰμι· τὰ δ' ἔργα μου εἴ τιν' ἔροιο
'Ηλείων, φήσεις αὐτὸν ἄπιςα λέγειν.

ἈΝΤΑΓΟΡΟΥ,

Εἰς Κράτητα καὶ Πολέμωνα.

Μνήματι τῷδε Κράτητα θεουδέα καὶ Πολέμωνα
Ἔννεπε κρύπτεσθαι, ξεῖνε, παρερχόμενος,
Ἄνδρας ὁμοφροσύνῃ μεγαλήτορας, ὧν ἄπο μῦθος
Ἱερὸς ἤϊσσεν δαιμονίου ςόματος,
Καὶ βίοτος καθαρὸς σοφίας ἐπὶ θεῖον ἐκόσμει
Αἰῶνα, σεμνοῖς δόγμασι πειθόμενος.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ,

Εἰς Ἀγάθωνα.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν εἶχον·
Ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη·

ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Τόνδε ποτ' οὐχ ὁσίως, παραβὰς μακάρων θέμιν ἁγνὴν,
Ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεὺς,
Οὐ φανερῶς λόγχῃ φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
Ἀλλ' ἀνδρῶν πίςει χρησάμενος δολίων.

ἈΡΚΕΣΙΛΑΟΥ,

Εἰς Ἄτταλον.

Πέργαμος οὐχ ὅπλοις κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵπποις,
Πολλάκις αὐδᾶται Πίσαν ἀνὰ ζαθέην.
Εἰ δὲ τὸν ἐκ Δίοθεν θεμιτὸν θνατῷ νόον εἰπεῖν,
Ἔσσεται εἰσαῦθις πολλὸν ἀοιδοτέρη.

ΤΟΥ

Pythagoras ego ſum, quae ſint mea facta, rogate:
Elei dicent exſuperare fidem.

LXIII. Antagorae,
de Cratete et Polemone.

Dic iſta ſub humo divino corde Cratetem,
Quisquis iter facis hac, & Polemona tegi.
Quorum ſermo gravis ſancto ſtillabat ab ore,
Fidum perpetua par in amicitia,
Grande decus ſecli, placitis innixa ſeveris,
Mens horum ſapiens, vitaque pura fuit.

LXIV. Platonis,
de Agathone.

Senſi animam in labris, Agathoni ſuavia dum do:
Nam tranſire volens venerat huc miſera.

LXV. Aristotelis.

Hunc contra Superûm decreta, piûmque peremit
Rex qui dat Perſis jura ſagittiferis.
Non ſuperans haſtis & aperto Marte, ſed uſus
Aſtu ſpernentum fasque fidemque virûm.

LXVI. Arcesilai,
de Attalo.

Non armis tantum, ſed equis quoque nomen adepta eſt
Pergamos: hoc Piſa teſte probare licet.
Quod ſi fas homini Jovis almi prodere ſenſus,
Illius poſthac gloria major erit.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂,

Εἰς Μηνόδωρον.

Τηλοῦ μὲν Φρυγίη, τηλοῦ δ' ἱερὴ Θυάτειρα,
 Ὦ Μηνόδωρε, σὴ πατρὶς, Καδανάδη.
Ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα, τὸν οὐ φατὸν, ἶσα κέλευθα,
 Ὡς λόγος ἀνδρῶν, πάντοθεν μετρεύμενα.
Σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὔδαμος, ᾧ σὺ
 Πολλῶν πενεστέων ἦσθα προσφιλέστερος.

ΖΗΝΟΔΟ'ΤΟΥ, ΤΟΥ͂ ΣΤΩΙΚΟΥ͂,

Εἰς Ζήνωνα τὸν Κιττιέα.

Ἔκτισας αὐτάρκειαν, ἀφεὶς κεναυχέα πλοῦτον,
 Ζήνων, σὺν πολιῷ σεμνὸς ἐπισκυνίῳ.
Ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἀνεθλήσω δὲ προνοίᾳ
 Αἵρεσιν, ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας.
Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
 Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα.

ΦΙΛΙΑ'ΔΟΥ, ΜΕΓΑΡΕ'ΩΣ,

Εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ Περσῶν Θεσπιεῖς.

Ἄνδρες θ' οἵποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
 Λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

ΔΙΟΓΕ'ΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙ'ΟΥ,

Εἰς Σόλωνα.

Σῶμα μὲν ἦρε Σόλωνος ἐν ἀλλοδαπῇ Κύπριον πῦρ,
 Ὀστᾶ δ' ἔχει Σαλαμὶς, ὧν κόνις ἀστάχυες.
Ψυχὴν δ' ἄξονες εὐθὺς ἐς οὐρανὸν ἤγαγον. εὖ γὰρ
 Θῆκε νόμους αὐτοῖς ἄχθεα κουφότατα.

Εἰς

LXVII. Ejusdem,

de Menodoro.

Hinc longe Phrygia eſt, longe Thyatira, paterna
Urbs, Menodore, quae tibi Cadanade.
Verum hominum quemvis, aequaliter undique diſtans,
Innominatos ducit ad manes via.
Sed grege de famulo qui te dilexerat unum,
Hoc te ſepulchro nunc honeſtat Eudamus.

LXVIII. Zenodoti, Stoici,

de Zenone Cittienſi.

Contentum eſſe ſuis, & opes contemnere vanas,
Zeno doces, cano ſancte ſupercilio.
Mas tibi ſermo, tuae vi mentis ſecta reperta eſt,
Ex qua libertas vera timensque nihil.
Si patria Phoenix, quid tum? non Cadmus & ipſe,
Scripturam Graecis qui dedit, inde fuit?

LXIX. Philiadae, Megarensis,

de Thespienſibus, quos Perſae interemerant.

In ſummo domus his Heliconis vertice: jactat
Tam magnis animis Thespias eſſe parens.

LXX. Diogenis Laërtii,

de Solone.

Extera terra Cypri corpus populata Solonis:
Oſſa tenet Salamin: eſt humus ipſa ſeges.
Axes ad ſuperos animam vexere, quod illis
Inpoſuit mitis non grave legis onus.

Εἰς Χείλωνα.

Φωσφόρε σοι Πολύδευκες ἔχω χάριν, οὕνεκεν υἱὸς
Χείλωνος πυγμῇ χλωρὸν ἕλεν κότινον.
Εἰ δ' ὁ πατὴρ στεφανοῦχον ἰδὼν τέκνον ἤμυσεν ἡσθεὶς,
Οὐ νεμεσητόν. ἐμοὶ τοῖος ἴτω θάνατος.

Εἰς Φερεκύδην.

Τὸν κλεινὸν Φερεκύδην
Ὅν τίκτει ποτὲ Σῦρος,
Ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν
Ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
Θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
Δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
Γενναίοις πολιήταις.
Ἦν γὰρ χρησμὸς, ὃν ᾔδει
Μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
Καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.
Ἆρ' οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθές
Ἦν, εἴτις σοφὸς, ὄντως
Καὶ ζῶν ἐστὶν ὄνησις,
Χὤταν μηδὲν ὑπάρχῃ.

Εἰς Αναξαγόραν.

Ἠέλιον, πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν,
Καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλει Ἀναξάγορας.
Ἀλλ' ὁ φίλος Περικλῆς μὲν ἐρύσατο τοῦτον· ὁ δ' αὐτὸν
Ἐξάγαγεν βιότου μαλθακίῃ σοφίης.

Εἰς

LXXI. *De Chilone.*

Chilonis natus, laus sit tibi, lucide Pollux,
  Velatus flava quod caput est olea.
Si pater, ut natum vidit viciſſe, perivit,
  Nil grave in hoc. utinam mors ſit & illa mihi.

LXXII. *De Pherecyde.*

Narratur Pherecydes,
Cujus patria Syrus,
Mutaviſſe priorem
Milleno pede formam:
Et juſſiſſe reponi
Se Magnetibus, ut ſic
Ad cives Epheſinos
Se victoria ferret;
Nam quae noverat unus
Id reſponſa canebant.
Sic extinctus ibidem eſt.
Vere ſi modo vera
Haec ſunt, vir ſapuit, qui
Vivus profuit ante
Et tunc cum nihil eſſet.

LXXIII. *De Anaxagora.*

Ignitum lapidem ſolem affirmaverat eſſe,
  Et reus eſt capitis factus Anaxagoras.
Eximit hunc morti Pericles. ſed ſe eximit ipſe
  Vitae. nonne nimis molliter hoc ſapere eſt.

Εἰς Σωκράτην.

Πῖνέ νυν ἐν Διὸς ὤν, ὦ Σώκρατες. ἦ σε γὰρ ὄντως
Καὶ σοφὸν εἶπε Θεὸς, καὶ Θεὸς ἡ σοφίη.
Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κώνειον ἁπλῶς μὲν ἐδέξω,
Αὐταὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τεῷ στόματι.

Εἰς Ξενοφῶντα.

Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη Ξενοφῶν διὰ Κῦρον,
Ἀλλ' ἄνοδον ζητῶν ἐς Διὸς, ἥτις ἄγοι.
Παιδείης γὰρ ἑῆς Ἑλληνικὰ πράγματα δείξας,
Ὡς καλὸν ἡ σοφίη μνήσατο Σωκράτεος.

Ἄλλο, εἰς τὸν αὐτὸν, ὡς ἐτελεύτα.

Εἰ καί σε Ξενοφῶν Κραναοῦ Κέκροπός τε πολῖται,
Φεύγειν κατέγνων τοῦ φίλου χάριν Κύρου,
Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ᾗ σὺ φιληδῶν
Οὕτως ἀρέσκῃ, κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.

Εἰς Ἀλεξῖνον.

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
Ὡς ἀτυχής τις ἐὼν πόδα κολυμβῶν περιεπείρετο
Ἧλῳ. καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ πρὶν Ἀλφειὸν
Ποτ' ἐκπερᾶν Ἀλεξῖνος θνῆσκε νυχθεὶς καλάμῳ.

Εἰς Στίλπωνα.

Τὸν Μεγαρέα τὸν Στίλπωνα, γινώσκεις δ' ἴσως,
Γῆρας, ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ζυγόν.

Ἀλλ'

LXXIV. *De Socrate.*

Dicte Deo sapiens, Deus & sapientibus, aula
Nunc Jovis intrepido Socrates ore bibe.
Cecropidûm populo sumsisti dante cicutam:
Sed bibit hoc populus qui dedit ore tuo.

LXXV. *De Xenophonte.*

Ascendens Xenophon in Persida non modo Cyri
Ergo, sed quaerens in Jovis astra viam,
Socraticae docuit quae sit sapientia sectae,
Res Graecas artis dum probat esse suae.

LXXVI. *Aliud de eodem, quomodo mortuus sit.*

Te Xenophon Cranai cives & Cecropis, urbe
Eliminarunt ob Cyrum carum tibi,
Hospita sed gaudens Ephyre suscepit, & illa
Contentus urbe noluisti abscedere.

LXXVII. *De Alexino.*

Est facta tandem fabulae fides priscae,
Nempe miser quod homo
Est transadactus, dum natat, pedes clavis.
Namque vir egregius
In Alpheo nans interit Alexinus
Punctus ibi calamo.

LXXVIII. *De Stilpone.*

Megaris fatum Stilpona (nam nosti puto)
Morbus, ad hoc senium
Dejecit, invictum jugum.

Bi-

'Αλλ' οἶνον εὗρε τῆς κακῆς συνωρίδος
Φέρτερον ἡνίοχον· πιὼν γὰρ ἤλασε.

Εἰς Ξενοκράτην.

Χαλκῇ προσπταίσας λεκάνῃ ποτὲ, καὶ τὸ μέτωπον
Πλήξας, ἴαχεν ὢ σύντονον, εἶτ' ἔθανεν,
Ὁ πάντα πάντη Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγονώς.

Εἰς Πολέμωνα.

Οὐκ ἀΐεις; Πολέμωνα κεκεύθαμεν, ὃν θέτο τῇδε
'Αῤῥωστία, τὸ δεινὸν ἀνθρώπων πάθος.
Οὐ μᾶλλον Πολέμωνα, τὸ σῶμα δέ. τοῦτο γάρ αὐτὸς
Μέλλων ἐς ἄστρα διαβαίνειν, θῆκε χαμαί

Εἰς Κράντορα.

'Επέκλυσε καί σε, Κράντωρ, ἡ νόσων κακίστη.
Χ'οὕτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἄβυσσον.
Καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι νῦν χαίρεις, σῶν λόγων δὲ
Χήρη ἕστηκεν 'Ακαδημία, καὶ Σόλοι, πατρὶς σεῦ.

Εἰς 'Αρκεσίλαον.

'Αρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἑῶν;
Οἰκτείρω σ' οὐ τόσσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας
Ὕβρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

Εἰς Λακύδην.

Καὶ σέο, Λακύδη, φάτιν ἔκλυον, ὡς ἄρα καὶ σὺ
Βάκχον ἑλὼν, ἀΐδην ποσσὶν ἔσυρες ἄκροις.

Ἡ

Bigae malae ſed nactus aurigam bonum,
Vite ſatum laticem,
Hoc vectus e vita exiit.

LXXIX. *De Xenocrate.*

Prolapſo frontem percuſſerat aenea pelvis,
Senſit, & o, breviter dixit & interiit,
Vir ultimum usque ſpiritum, Xenocrates.

LXXX. *De Polemone.*

Non audis? Polemona recondimus; abſtulit illum
Immane, morbus, gentis humanae malum.
Imo non Polemona, viri ſed corpus: id ille
Humi reliquit, aetheris ſcandens viam.

LXXXI. *De Crantore.*

Qui morbus ante plurimos te, Crantor, ecce merſit:
Sic regis inferni nigros ad gurgites abîſti.
Et ipſe nunc gaudes ibi: moeret ſed heu loquelis
Academia orba nunc tuis, & urbs Soli paterna.

LXXXII. *De Arceſilao.*

Quaeſo, meri tantum cur Arceſilaë bibiſti,
Ut caderes? expers nam rationis eras.
Non mihi mors tantum tua, quantum injuria Muſis
Facta dolet, nimio dum bibis e calice.

LXXXIII. *De Lacyde.*

Dum tu vina trahis Lacyde, ſi vera refertur
Fama, fuit pedibus mors quoque tracta tuis.

Ἦ σαφὲς ἦν, Διόνυσος, ὅταν πολὺς ἐς δέμας ἔλθῃ,
Λύει μέλη· διὸ δὴ μήτι Λυαῖος ἔφυ.

Εἰς Καρνεάδην.

Τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
Ἀμαθὴς ὃς οὔτι κάτοιδεν, ὅπως δεδοίκει
Τὸ θανεῖν. ὅτε καὶ φθισικὴν ποτ' ἔχων κακίστην
Νόσον, οὐκ ἔθελε λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
Ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρος πιὼν ἀπέσβη,
Δότε τοίνυν, ἔφησε, τὶ κἀμοὶ πιεῖν. τί μέντοι; τί;
Δότ' οἰνόμελι. σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτὶ,
Φύσις ἡ συνέχουσά με, καὶ διαλύσεται δή.
Καὶ ὁ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς, ἐνῆν δὲ
Τὰ πλέω κακὰ κέρδε' ἔχοντα, μολεῖν εἰς ᾅδην.

Εἰς Ἀριστοτέλην.

Εὐρυμέδων ποτὲ μέλλεν Ἀριστοτέλην ἀσεβείας
Γράψασθαι, Δηοῦς μύστιδος ὢν πρόπολος·
Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον, ὑπέκφυγε. τοῦτ' ἀκονιτὶ
Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσεις ἀδίκους.

Εἰς Στράτωνα.

Λεπτὸς ἀνὴρ δέμας ἦν, εἰ μὴ προσεχρήσατο χρησμοῖς,
Στράτωνα τοῦτον φημί σοι Λαμψακηνόν·
Λάμψακος ὅν ποτ' ἔφυσεν. ἀεὶ δὲ νόσοισι παλαίων
Θνήσκει λαθὼν, οὐδ' ᾔσθετο τοῦ θανάτου.

Εἰς Δημήτριον.

Παρ' ἡμῶν ἀνεῖλεν ἄσπις τὸν σοφὸν Δημήτριον,
Ἰὸν ἔχουσα πολὺν

Ἄσμητ-

Solvere membra ſolet, nimio cum ſumitur hauſtu,
Evius: hinc nomen credo Lyaeus habet.

LXXXIV. *De Carneade.*

Probra dicere Carneadi quid opus, Camena?
Quis enim rogo neſcit ut ille necem timebat?
Lue tabis enim phthiſicus miſere laborans,
Sic ferre manu renuebat opem. Sed olim
Cyatho Antipatrum periiſſe memor veneni,
Date, ait, date mi quod & ipſe bibam. quid autem?
Grave melle merum. fuit hoc quoque in ore promtum:
Mea me retinet natura, eadem reſolvet,
Nihilominus ille Acheronta abiit, ſed ante
Poterat, mala multa lucrifaciens, abiſſe.

LXXXV. *De Ariſtotele.*

Flaminicae Cereris famulus de numine laeſo
Eurymedon litem movit Ariſtoteli.
Ille nihil contra niti, ſed pocla aconiti
Sumere; ſic falſum vincere crimen erat.

LXXXVI. *De Stratone.*

Vir macer hic, niſi ſe ſemper feciſſet inungi,
Hic ille cui nomen Strato.
Lampſacos ediderat: morbis aſſuetus acerbis
Certare, non ſenſit mori.

LXXXVII. *De Demetrio.*

Occidit Aſpis heu Sophum Demetrium
Virus habens penetrans.

 Non

Ἄσμηκτον, ου ςίλβουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων,
Ἀλλ' ἀΐδην μέλανα.

Εἰς Ἀντισθένην.

Τὸν βίον οἶσθα κύων Ἀντίσθενες, ὧδε πεφυκὼς,
Ὥςε δακεῖν κραδίην ῥήμασιν, οὐ ςόμασιν.
Ἀλλ' ἔθανες φθισικός. τάχ' ἐρεῖ τις ἴσως, τί δὲ τοῦτο;
Πάντως εἰς ἀΐδην δεῖ τιν' ὁδηγὸν ἔχειν.

Εἰς Διογένην.

Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
Εἰς ἀΐδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

Εἰς Ζήνωνα, τὸν Κιττιέα.

Τὸν Κιτιᾶ Ζήνωνα θανεῖν λόγος, ὡς ὑπὸ γήρως
Πολλὰ καμὼν λύθη· οἱ δὲ, μένων ἄσιτος.
Οἱ δ', ὅτι προσκόψας ποτ' ἔφη, χερὶ γαῖαν ἀλοίσας,
Ἔρχομαι αὐτόματος δή. τί με, τί με καλεῖς;

Εἰς Ἀρίςωνα.

Τί δὴ γέρων ὢν καὶ φάλανθος, Ἀρίςων,
Τὸ βρέγμα δῶκας ἡλίῳ κατοπτῆσαι;
Τὺ γὰρ τὸ θερμὸν πλεῖον ἢ δέον ζητῶν,
Τὸν ψυχρὸν ὄντως εὗρες οὐ θέλων ᾅδην.

Εἰς Κλεάνθην.

Αἰνῶ Κλεάνθην, ἀλλὰ μᾶλλον Ἀΐδην.
Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν, οὐκ ἠνέσχετο
Μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἔχειν,
Τοσοῦτον ἀντλήσαντα τοῦ βίου χρόνον.

Εἰς

Non effluebat ex ferae clarum jubar,
  Sed nigra mors, oculis.

LXXXVIII. *De Antisthene.*

Tu vitam noras Antifthenes, o canis; at cui
  Mordens corda virûm vox vice dentis erat.
Verum tabe peris. prudens referre negabit;
  Quando aliquo ad manes eft duce femper opus.

LXXXIX. *De Diogene.*

Diogenes, age, rogo, anima tua qua obiit
Nece? mea canis obiit anima rabie.

XC. *De Zenone Cittiensi.*

Zenona ex Citio pars vim minuente fenecta
  Extinctum referunt, pars periiffe fame:
Pars lapfum dixiffe, manu dum terra feritur,
  Sponte adfum, quid me, mater amica, vocas?

XCI. *De Aristone.*

Dic cur, Arifto, cum fores fenex calvus,
Dabas coquendum finciput tuum foli?
Nam fponte quaeris dum calere plus aequo,
En gelida tibi mors eft reperta nolenti.

XCII. *De Cleanthe.*

Sane Cleanthem laudo, fed Mortem magis:
Quae cum fenem videret ipfum, noluit
Non inter umbras caeterum quiefcere,
Qui tanta vitae tempora exantlaverat.

Εἰς Πυθαγόραν.

Ἦν ἄρα Πυθαγόρης τοῖος σοφὸς, ὥς τε μὲν αὐτὸς
Μὴ ψαύειν κρειῶν, καὶ λέγεν ὡς ἄδικον·
Σιτίζειν δ' ἄλλους, ἄγαμαι σοφόν· αὐτὸς μὲν γὰρ
Οὐκ ἀδικεῖν, ἄλλους δ' αὐτὸς ἔτ' εἶχ' ἀδικεῖν.

Ἄλλο, εἰς τὸν αὐτόν.

Τὰς φρένας ἢν ἐθέλῃς τὰς Πυθαγόραο νοῆσαι,
Ἀσπίδος Εὐφόρβου βλέψον ἐς ὀμφαλοέν.
Φησὶ γὰρ, οὗτος ἐγὼν ἤμην πρώην βροτὸς, ὅσδε
Ὅτ' οὐκ ἦν φάσκειν, ὅστις ἔην ὅ τε ἦν.

Εἰς Ἀνάξαρχον.

Πτίσσετε μᾶλλον, ἔτι καὶ μᾶλλον, θυλακός ἐστι.
Πτίσσετ'. Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι.
Καί σε διαστεῖλαι λιγέως δυστεφῆ τάδε λέξει
Ῥήματα Περσεφόνη, ἔῤῥε μυλωθρὲ κακή.

Εἰς Ἐπίκουρον.

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα· τοῦτ' Ἐπίκουρος
Ὕστατον εἶπε φίλοις οἷσιν ἀποφθίμενος.
Θερμὴν εἰς πύελον γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν ἄκρατον
Ἔσπασεν, εἶτ' ἀΐδην ψυχρὸν ἐπεσπάσατο.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ,
Εἰς ὄργανόν τι ἀστρονομικόν.

Ἡ σοφίη στίβον εὗρεν ἐς οὐρανὸν, ὦ μέγα θαῦμα,
Καὶ νόος ἐξ αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων.
Ἠνίδε καὶ γυρὰ σφαίρας ἐπετάσσατο νῶτα,
Ἶσα δὲ κύκλα τομαῖς οὐχ' ὁμαλαῖσι τέμε.

Σχέπ-

XCIII. *De Pythagora.*

Pythagorae tam mira fuit ſapientia, nullas
Tangeret ut carnes, id ratus eſſe nefas,
Convivis tamen eſſe daret; ſubtile cor, auctor
Eſt aliis ejus, quod fugit ipſe, mali.

XCIV. *Aliud de eodem.*

Pythagorae mens quanta fuit qui ſcire laborat,
Panthoidae clypei dicit id umbo ſatis.
Ille ego, dixit, eram, qui dixit quis fuerat, cum
Non fuerat, quantus, cum fuit, ille fuit?

XCV. *De Anaxarcho.*

Tundite quantumvis: uter eſt. jam tundite; pridem
Maxima Anaxarchum poſſidet aula Jovis.
Nubila ſed paulum diſcuſſerit haec modo, dicet
Perſephonae: pereas, es mala tu molitrix.

XCVI. *De Epicuro.*

Ultima, dum moritur, mandans Epicurus amicis;
Vivite, nec placitis, inquit, abite meis.
In calido ſolio nam ſederat: utque meracum
Duxit, mors illi eſt frigida ducta ſuper.

XCVII. SYNESII,
de inſtrumento quodam aſtronomico.

Fecit iter coelo ſapientia: non ego miror:
Mens ex his coelum quae ſuper orta venit.
Ecce globi curvo diſtendit in aequore dorſum,
Et pariles orbes diſpare parte ſecat.

Aſpice

Σκέπτεο τείρεα πάντα πρὸς ἄντυγα, τῆς ἔπι Τιτὰν
Νύκτα ταλαντεύει καὶ φάος ἐρχόμενος.
Δέξο Ζωδιακοῦ λοξώσιας, οὐδέ σε λήσει
Κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσιος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ε'.

Ἐπιγράμματα ἄλλα ἀνωνύμων τινῶν,
διαφόρους ὑποθέσεις ἔχοντα.

Παρὰ τῷ Στράβωνι, γεωγραφ. β'.

Εἴ τις ἄρ' ἀνθρώπων μὴ πείθεται, οἷα παρ' ἡμῖν
Γίνεται, εἰς τήνδε γνώτω ἰδὼν ὑδρίαν.
Ἣν οὐχ ὡς ἀνάθημα Θεοῦ καλὸν, ἀλλ' ἐπίδειγμα
Χειμῶνος μεγάλου θῆχ' ἱερεὺς Στράτιος.

Εἰς τοὺς Ἠλείους.

Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται. οἷος ἑκάστου
Οἶκος, τοίη δὴ καὶ ξυνάπασα πόλις.

Εἰς αὐλητάς.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι Θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν.
Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν χῷ νόος ἐκπέταται.

Εἰς Γραμματικούς.

Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
Ἱματανωπερίβαλλοι, νηλιποκαιβλεπέλαιοι,
Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάταιπλάγιοι,
Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηταὶ,
Δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

Aſpice queis formis ardeſcat circulus, in quo
Noctibus aequales ſol jubet ire dies:
Signiferi quoque flexus adeſt, mediaeque diei,
In quem multa coit linea, cardo duplex.

TITULUS V.

Epigrammata alia Incertorum Scriptorum, varii argumenti.

I. *Apud Strabonem. Geographicon II.*

Si quis in hoc noſtro quae fiunt axe, recuſat
Credere, ab hoc fiat doctior urceolo.
Hunc non quippe Deo donum praeluſtre ſacerdos
Dat Stratius, ſed quo ſaeva notetur hyems.

II. *De Eleis.*

Et mendax eſt Elis & ebria: talibus urbs eſt
Moribus, eſt qualem quamque videre domum.

III. *De tibicinibus.*

Ne tibicinibus mens conſtet, lege Deorum
Cautum eſt: cum flatu nam ſimul avolitat.

IV. *De Grammaticis.*

Arquiſupercilii, mentopropendulinaſi,
Succulibarbigeri, plenipatellirapi,
Retrojectitogi, pedinudilucernituentes,
Noctilatentivori, frauditenebriſabri,
Pupillinſidii, captentuliſyllabiprendi,
Virtutaucupidae, vaniperitiloqui.

Εἰς τὰ Βάκχην.

Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
 Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
Τάσδε Θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ
 Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Εἰς Χάρακα τινὰ Περγαμηνόν.

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης,
Ἔνθα ποτὲ πτολέμιζεν Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ
Τήλεφος Ἡρακλῆος ἀμύμονος υἱὸς ἀμύμων.

Εἰς Ἀριστοτέλην.

Φαιστίδος ἦν μητρὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος
 Τῶν Ἀσκληπιαδῶν δῖος Ἀριστοτέλης.

Εἰς τὴν Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκην.

Αἰῶνος σπείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
 Παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας.
Μηδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην,
 Μὴ τραγικὴν Μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην,
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
 Εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ϛ'.

Ἐπιγράμματα εἰς πηγάς.

Παρὰ τῷ Στεφάνῳ.

Νᾶμα τὸ Δίηνον, γλυκερὸν ποτόν. ἢν δέ γε πίῃς,
 Παύσῃ μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

Παρὰ

V. *De Baccha quadam.*

Implevit quae ſaepe feris ululatibus aures,
  Dum Cybeles toto pectore numen habet,
Dedicat hos dominae montano in limine crines:
  Nam pedibus deſît hic vetus ille furor.

VI. *De Charace quodam Pergameno.*

Ille Charax ego Pergamea pius urbe ſacerdos,
In ſternentem urbes, ubi bellum geſſit, Achillem
Telephus Alcidae magni fortiſſima proles.

VII. *De Ariſtotele.*

Nicomacho genitore ſatus, ſed Phaeſtide matre
  Ex Aſclepiadis ſummus Ariſtoteles.

VIII. *De Apollodori bibliotheca.*

Temporis hîc relegens ſinuoſa volumina, chartis
  Diſce meis, quicquid fabula priſca refert.
Nec tu quaere leves elegos, nec grandis Homeri
  Carmina, nec tragicum ſyrma, fidisque modos:
Nec quae fine carent cyclicorum taedia: ſed me
  Reſpice: repperies quicquid in orbe fuit.

TITULUS VI.

Epigrammata de Fontibus.

I. *Apud Stephanum.*

Dulcis aqua eſt Diena: bibas ſemel inde, manebit
  Jam tibi nulla ſitis, ſed neque vita ſuper.

Παρὰ τῷ Σωτίωνι.

Ἀγρότα, σὺν ποίμναις τὸ μεσημβρινὸν ἤν σε βαρύνῃ
Δίψος, ἀν' ἐσχατιὰς Κλείτορος ἐρχόμενον,
Τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ Νύμφαις
Ὑδριάσι στῆσον πᾶν τὸ σὸν αἰπόλιον·
Ἀλλὰ σὺ μήτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε καὶ αὔρη
Πημήνῃ, τερπνῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης.
Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπους
Λουσάμενος λύσσης Προιτίδας ἀργαλέης,
Πάντα καθαρμὸν ἔκρυψεν ἀπόκρυφον. ἃ γὰρ ἀπ' Ἄργους
Οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἡδεῖα ψυχροῖο ποτοῦ λιβὰς, ἣν ἀναβάλλει
Πηγή. ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τῆσδε πιών.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὕδατα ταῦτα βλέπεις φοβερὰ, ξένε, τῶν ἄπο, χερσὶ
Λουτρὰ μὲν ἀνθρώποις ἀβλαβῆ ἐστιν ἔχειν.
Ἢν δὲ βάλῃς κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Ἄκρα μόνον δολιχοῦ χείλεος ἀψάμενος,
Αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες
Πίπτουσιν, γενύαν ὀρφανὰ θέντες ἕδη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Ζ.

Ἐπιγράμματα γριφώδη.

Εἰς οἶνον.

Ἢν ὅτε σὺν Λαπίθῃσι καὶ ἀλκίμῳ Ἡρακλῆϊ
Κενταύρους διφυεῖς ὤλεσα μαρνάμενος.
Ἢν ὅτε μουνογένεια κόρη θάνεν ἐν τρισὶ πληγαῖς
Ἡμετέραις, Κρονίδην δ' ἤκαχον εἰνάλιον.

Νῦν

II. *Apud Sotionem.*

Si te, Clitoriis ubi cum grege finibus erras,
Urat, iter medium ſole tenente, ſitis,
Securus bibe fontis aquas, juxtaque puellas
Naidas in molli gramine ſiſte pecus.
Parce ſed his corpus mundare liquoribus: & ſi
Ebrius es, noceat ne qua vel aura, fuge.
Odit enim fons hic vites. hac ipſe Melampus
Praetidas exſolvit labe furoris aqua:
In limphis haeſere piamina. triga ſororum
Ad juga namque Argis venerat Arcadiae.

III. *Apud eumdem.*

Dulcia guſtatu quae fons hic pocula praebet
Frigidus. at mente eſt, qui bibet inde, lapis.

IV. *Apud eumdem.*

Terribili fons manat aqua, quem conſpicis hoſpes,
Eſt tamen illa ſatis tuta lavare manus:
Ille ſed in ventrem penetret ſi ſplendidus humor,
Imo ſumma tibi ſi modo labra riget;
Sponte cadent, alimenta ſolent qui ſcindere, dentes,
Osque dies unus reddet inerme tibi.

TITULUS VII.

Epigrammata Aenigmatica.

I. *De Vino.*

Olim cum Lapithis ſociis atque Hercule magno
Geſſi in Centauros bella, biforme genus.
Cujus cum triplici quondam moreretur ab ictu
Unica, Neptuno cauſa doloris erat.

Νῦν δ' ἐμὲ Μοῦσα τρίτη πυρίναις Νύμφαισι μιγέντα
Δέρκεαι ὑαλίνῳ κείμενον ἐν δαπέδῳ.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἄν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε. τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροις· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἂν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα. σοι γὰρ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δὲ μάτην χεῖλε' ἀνοιγόμενα.

Εἰς Φοινικοβάλανον.

Οὔνομα μητρὸς ἔχω. γλυκερώτερος εἰμὶ τεκούσης.
Ἀλλ' ἡ μὲν δολιχὴ, τυτθὸς ἐγὼ δὲ πέλω.
Ἄβρωτος κείνη, πλὴν κράατος· εἰμὶ δ' ἔγωγε
Τρωκτὸς ἅπας, μοῦνα δ' ἔντερ' ἄβρωτα φέρω.

Εἰς Κινάραν.

Ἐγκέφαλον φορέω κεφαλῆς ἄτερ. εἰμὶ δὲ χλωρὴ
Αὐχένος ἐκ δολιχοῦ γῆθεν ἀειρομένη.
Σφαίρῃ δ' ὡς ὑπὲρ αὐλὸν ἐείδομαι. ἢν δὲ ματεύσῃς
Ἔνδον ἐμῶν λαγόνων, μητρὸς ἔχω πατέρα.

Δέλτος.

Ὕλη μέν με τέκεν, ἐκαινούργει δὲ σίδηρος·
Εἰμὶ δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδοχίον,
Κλειομένη σιγῶ. λαλέω δ', ὅταν ἐκπετάσῃς με,
Κοινωνὸν τὸν Ἄρη μοῦνον ἔχουσα λόγων.

Εἰς Σφαῖραν.

Λίην ἔντριχος εἰμὶ, τὰ φύλλα δέ μου κατακρύπτει
Τὰς τρίχας· ἡ δὲ τρύπη φαίνεται οὐδαμόθεν.
Πολλοῖς παιδαρίοις ἐμπαίζομαι. εἰ δέ τις ἐστὶν
Εἰς τὸ βαλεῖν ἀφυὴς, ἵσταται ὥσπερ ὄνος.

MAN-

At nunc quando mei resto pars tertia Nymphis
Me mixtum campo conspicis in vitreo.

II. *De Speculo.*

Specto, si spectas. oculis tu; non ego vero
Cerno oculis: nulli nam mihi sunt oculi.
Quod si vis, sine voce loquar: nam vox tibi; vano
Sola labore mihi labra movere datum.

III. *De Phoenicobalano.*

Nomen habens matris, gustu sum suavior ipsa,
Illa sed in longum tensa, pusillus ego.
Illius est vescum tantum caput: ast ego tota,
Demto quod comedi viscera nostra negant.

IV. *De Cinara.*

Cum capitis caream, cerebrum gero: longaque cervix
Me viridi laetam tegmine tollit humo.
Dicas esse globum, quem tibia sustinet. intra
Viscera, si quaeris, matris habebo patrem.

V. *Liber.*

Silva mihi genitrix: ferro mutata figura est:
Depositum servo quod mihi Musa dedit.
Si claudas, taceo: si pandas, eloquor: unus
Sermonis socius Mars mihi durus adest.

VI. *De Pila.*

Quos habeo crines, foliorum tegmine velo,
Estque foramen, at hoc nemo videre potest:
Ludibrium multis pueris ego: si quis ineptus
Ludere, sic adstat, sicut asellus iners.

MANTISSA TERTIA

EX

GRUTERI INSCRIPTIONIBUS

DESUMPTA.

Pag. XXVIII. 1.

Μητέρι τῇ πάντων Ῥείῃ, τεκέων τε γενέθλῳ,
Ἄττει θ' ὑψίστῳ καὶ συνιέντι τὸ πᾶν,
Τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερώτερα πάντα φύοντι,
Κριοβόλου τελετῆς ἠδ' ἔτι ταυροβόλου
Μυστιπόλος τελέθων, τοῦτον συνθήκατο βωμὸν,
Δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην.

Pag. XLV. 1.

Ἡλικίην παῖς εἰμὶ, βρέτας δ' ἐστήσατο Φῆλιξ,
Ἡρακλέους εἰκώ· οἶσθά με κἀκ Προδίκου.

Pag. LXXXV. 5.

Νηὸν μὲν σιγαλόεντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος,
Ἠδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφανόωντα βολαῖς,
Στήσαντο ζάκορός τε Διόσκορος, ἠδὲ Κυρίλλου
Εὐνέτις, ἡ μακάρων μή ποτε ληθομένη,
Καὶ δύο τῆς αὐτῆς γενεῆς ἕνα θεσμὸν ἔχοντες,
Οἷσι μέμηλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίης.

Pag.

MANTISSA TERTIA

EX

GRUTERI INSCRIPTIONIBUS.

SACRA.

Apud Gruterum. Pag. XXVIII. 1.

Caeleftis Matri generis, generique beato,
  Attique in toto quem nihil orbe latet,
Qui res quasque fuo maturas tempore profert,
  Crioboli flamen Taurobolique facri.
Cujus Apollineum fignatur nomine munus,
  Hanc aram vera relligione dicat.

Pag. XLV. 1.

Aevo me puerum Felix facravit: imago eft
  Herculis: ex Prodico fat tibi notus ero.

Pag. LXXXV. 5.

Cuncta gubernantis fecere Serapidis aedem,
  Auri quod radiis nobile fulget opus,
Sacrorum cui cura, Diofcorus, atque Cyrilli
  Uxor, mente pia numina femper amans,
Et duo concordes animorum foedere noti,
  Aedituos iftud quos fibi limen habet.

Pag. MLXVIII. 1.

ἌΡΤΕΜΙΣ Ἡ ΣΑΛΛΌΝΙΟΣ.

Οὔρεσι Ταλλειοισιν ἱδρυμένε Μαιάδος Ἑρμῆ,
  Σπονδὴν καὶ θυσίην δέξο φιλοφρόσυνος,
Ἥν σοι Σαλλόνιος Μηνᾶς λοιβαῖσι γεραίρει,
  Κτήσεος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδούς.
Καὶ πρὶν μὲν ζώσης, κ' ἀλόχου φάος εἰσορόωσης,
  Σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σοὺς ἐγέραιρε τόπους.
Ἀνθ' ὧν δ' ἐγχρονίσας ἐπετήσιον οὐκ ἀπέδωκε,
  Συμβίου ἁγνοτάτας τοῦδε καταφθιμένας,
Ἀλγήσας φρένα πολλὰ, μαθὼν δ' ὅτι δεῖ τά γε θεῖα
  Τιμᾷν, διπλῆ σοὶ τήνδ' ἔπορε θυσίαν.
Καὶ σὺ δὲ παντοίχάτωρ Ἐριούνιε, τόνδε φυλάσσοις
  Ζωὸν, ὅπως τιμᾷ σὸν δι' ὅλου τέμενος.

Pag. MLXXIII. 4.

Σοὶ, Παιῆον ἄναξ, Ἀσκλήπιε, τήνδ' ἀνέθηκα
  Εὐξάμενος στήλην λαϊνέην ὁ Βάλης,
Νούσου ἐπεί μ' ἀκέσω βαρυαλγέος, οὕνεκα τῶν πρὶν,
  Ὧν πάθον, ἰαθεὶς ἐκ σέθεν, οἶδα χάριν.
Τοῦ δ' αὖ μέλλοντος λοιποῦ βίου, ὅν γε διάξω;
  Ἕξω σοὶ ψυχὴν αἰὲν ὀφειλέτιδα.

Pag. CLXIII. 2.

Κλαύδιος Αὐρεόλῳ μετὰ δήϊον ἄρεα Καῖσαρ
  Τὰ κτέρεα, θνητῶν ὡς θέμις, ἐνδίδοσι.
Τῷ γ' ἂρ καὶ ζωὴν ἀλλ' οὐκ ἐθέλησε φρόνημα
  Πᾶσιν ἐπιῤῥήτοις τοῦ στρατοῦ ἀντίβιον.
Κεῖνος δ' οἰκτίρμων, καὶ σώματος ἔσχατ' ὀπίζων,
  Αὐρεόλου γέφυραν στήσατο τήν τε ταφήν.

Pag.

Ex Appendice.

Pag. MLXVIII. 1.

Artemis sive Sallonius.

Talleis regnans Maja ſate montibus, iſta
  Accipe cum pecudum ſanguine pocla meri,
Quae de divitiis partis, ut fasque piumque eſt,
  Sallonius Menas dat tibi ſacra libens.
Cum ſocia thalami quondam, dum vita manebat,
  Attulit ille tuis annua dona locis.
Sed quia ſolennes oblitus omiſit honores,
  Ex quo caſta lacus ad Stygis uxor iit,
Multa dolens, gnarus coeleſtia rite colenda
  Numina, nunc adfert munera dupla tibi.
Omnipotens hunc tu praeſta Cyllenie ſalvum,
  Augeat ut lucos ſemper honore tuos.

Pag. MLXXIII. 4.

Hanc opifer ſtatui, Phoebo tibi nate, columnam
  Marmoream voto praecipiente Valens:
Quippe labore gravi per te morbique levatus
  Aeſtibus, hoc grates nomine laetus ago.
Et quotcumque mihi reſtabit vita per annos,
  Numquam non animae debitor hujus ero.

Opera & Sepulchra. Pag. CLXIII. 2.

Claudius humanum veritus fas Caeſar, honorem
  Funeris Aureolo poſt fera bella dedit.
Maluerat vitam: ſed inexorabilis illud
  Non tulit in laeſam militis ira fidem.
Ivit quo potuit clementia: quippe peremti
  Nomen & in ponte hoc ſervat & in tumulo.

Pag. CLXXIII. 6.

Φίλης τὸ λαμπρὸν καὶ σοφὸν τὸ τῆς τέχνης,
Κάλλους τὸ τερπνὸν σχήματος τὸ ποίκιλον,
Τῶν ἔνδον ἡ βλύζουσα θαυματουργία,
Τοῦ δημιουργήσαντος ὁ ζέων πόθος
Ὑπερφέρουσι τῆς κιβωτοῦ τῆς πάλαι.
Ὅσῳ γὰρ αὐτὰ τῶν πρὶν ἐξευρημένα
Μείζω, τοσούτῳ πίστις ἡ θεοφανοῦς,
Πρὸς εὐκτικὸν σκήνωμα τῶν αἰτημάτων
Τεύξασα καλλύνασα τοῦτο Ἐπισκόπου,
Εἰς ψυχικὴν κάθαρσιν, εἰς βίου σκέπην.

Pag. CLXXXVI. 1.

Τὸ τετράπλευρον θαῦμα τῶν μεταρσίων,
Χρόνῳ φθαρὲν, νῦν Κωνσταντῖνος δεσπότης,
Ὁ Ῥωμανοῦ παῖς, δόξα τῆς σκηπτουχίας,
Κρεῖττον νεουργεῖ τῆς πάλαι θεωρίας.
Ὁ γὰρ Κολοσσὸς θάμβος ἦν ἐν τῇ Ῥόδῳ,
Καὶ χαλκὸς οὗτος θάμβος ἐστὶν ἐνθάδε.

Pag. CCLXXXVIII. 5.

Ὁ κλεινὸς Ἴνις βασιλέως Ἀμάζασπος,
Ὁ Μιθριδάτου βασιλέως κασίγνητος,
Ὦ γαῖα πατρὶς Κασπίας παρὰ κλῆθρας,
Ἴβηρ Ἴβηρος ἐνθάδε τετάρχυται,
Πόλιν πὰρ' ἱρὴν, ἣν ἔδειμε Νικάτωρ,
Ἐλαιοθηλὸν ἀμφὶ Μυγδόνος νᾶμα.
Θάνεν δ', ὀπαδὸς Αὐσόνων ἀγητῆρι
Μολὼν ἄνακτι Παρθικὴν ἐφ' ὑσμίνην,

Πρὶν

Pag. CLXXIII. 6.

Insigne lumen artis & sollertiae,
Diversiformis suave pulchritudinis,
Tot intus admiranda rerum copia,
Ejusque, cujus est opus, flagrans amor,
Arcam vetustam plurimis vincunt modis.
Quanto minora prisca sunt recentibus
Reperta, tanto major est sancti fides,
Ad efficaces qui preces tentorium
Exstruxit atque instruxit hoc Episcopi,
Animis piandis & tegendo corpori.

Pag. CLXXXVI. 1.

Sublimia inter opera sublime hoc quadrum
Aetate Constantinus afflictum, pater
Cui nomine est Romanus, imperii decus,
Cerni priore pulchrius forma dedit.
Fuit Colossus in Rhodo miraculum:
Sed istud aes hîc majus est miraculum.

Pag. CCLXXXVIII. 5.

Hic regis ille sanguis est Amazaspus,
Et Mithridatis regis inclitus frater,
Cui terra genitrix Caspias apud portas,
Iber sepultus hîc Iberico more,
In urbe, quam Nicator in solo struxit,
Pingues olivas quod ferens rigat Mygdon.
Obivit ille, dum comes Latinorum
Ad bella vadit Parthica Imperatori,

Πρὶν πὲρ παλάξαι χεῖρα δηΐῳ λύθρῳ,
Ἴφθιμον δὲ δὴ χεῖρα, δουρὶ νικάσαν,
Καὶ Φασγάνου κνώδοντι πεζὸς ἱππῆας.
Ὄλλυτο δ᾽ ἴσως παρθενοῖσιν αἰδοίαις.

Pag. CCCXVII. 1.

Στῆσεν Ἀχείριστος στήλην μεγακυδέσιν ἀστοῖς,
Πατρὸς τοὔνομ᾽ ἔχων, δημόθεν Εὐροπίδης,
Ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβοις,
Καὶ στεφάνου κῦδος μοῦνος ἐνεγκάμενος.

Ibid. 3.

Λαμπάδα νικήσας σὺν ἐφήβοις τήνδ᾽ ἀνέθηκα
Σωτηρίδης Πάνθων ὁ Τυχίδου Ἀσθμονιεύς.

Pag. CCCXXVIII. 2.

Κήρυξ καὶ τάφος εἰμὶ βροτοῦ πάρος ἀρχεχόροιο,
Εὐτύχου, αἰάζων χῆρα μινυνθαδίην,
Ὡς θνητοῖς ψυχὴν πείσασ᾽ ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν,
Τὴν αὐτοῦ μελέισσ᾽ οὐκ ἀνέπεισε μένειν.

Pag. CCCXXX. 5.

Τὸν σοφὸν ἐν ἀνδρέσσιν Ἰαπικὸν ἄνδρα μέγιστον
Κύϊντον Ἰούλιον Μείλητον οἱ τεχνῖται ἀνέθηκαν.

Pag. CCCXXXII. 5.

Τέρμα βίου τελέσας παῖς Τήϊος ἐνθάδε κεῖμαι.
Ἀσκήσας πάσης εἶδος ὑποκρίσεως.
Ὀκτὼ καὶ δεκ᾽ ἔτη ζήσας Ἀσκληπιόδωρος,
Γῆς ὢν πρόσθε γόνος, μητέρα Γαῖαν ἔχω.

Pag.

Manum priusquam ſanguine hoſtium tinxit,
Invictus eheu! cujus haſta vel mucro
Domare peditis poſſet hoſtium turmas:
Nunc ille tantus virginum jacet fato.

Pag. CCCXVII. 1.

Hanc ab Achiriſto cives capitote columnam,
Qui gente Europides, de patre nomen habens,
Seu juvenes docuit, ſive in certamina venit,
Ante alios ſemper ſerta decusque tulit.

Ibid. 3.

Sacravit ſociis hanc lampada victor ephebis
Sotèrides Pantho ille Tychidae ab Asthmona.

Pag. CCCXXVIII. 2.

Eutychis hic ego ſum tumulus praecoque choragi:
Non levis eſt de te, Parca, querela mihi.
Auctor namque animae cum ſis in corpus ut intret,
Crudelis, cur non auctor es ut maneat?

Pag. CCCXXX. 5.

Egregium ſtudio virtutis & artis Jona
Quintum Miletum collegae hic conſtituerunt.

Pag. CCCXXXII. 5.

Transacto puer hic jaceo qui Teïus aevo,
Nobilis in ſcenis hiſtrio nuper eram.
Vixi annos denos Aſclepiodorus & octo,
Matre ſatum terra nunc quoque terra tegit.

Pag.

Pag. CCCXCI. 5.

Εἰς ἄγαλμα Κλαυδιανοῦ.

Εἶν ἑνὶ Βιργιλίοιο νόον καὶ μοῦσαν Ὁμήρου
Κλαυδιανὸν Ῥώμη καὶ βασιλεῖς ἔθεσαν.

Pag. CCCXCIX. 3.

Αἰμιλίης ἄρχοντα, σοφώταται ἐστήσαντο
Βουλὴ καὶ βασιλεὺς τὸν σοφὸν Εὐσέβιον.

Pag. CCCCXIX. 1.

Ἡρώων κάρυκ' ἀρετὰς, μακάρων τε προφήταν,
Ἑλλάνων δόξας δεύτερον ἀέλιον,
Μουσέων φέγγος Ὅμηρον, ἀγήρατον στόμα κόσμου
Παντὸς, ὁρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

Pag. CCCCXIX. 2.

Οὐκ ἔθος ἐστὶν ἐμοὶ φράζειν γένος, οὐδ' ὄνομ' αὐτό.
Νῦν δ' ἕνεκ' Αἰλιανοῦ πάντα σαφῶς ἐρέω.
Πατρὶς ἐμοὶ χθὼν πᾶσα, τὸ δ' οὔνομά φασιν Ὅμηρον.
Ἔστι δὲ Μουσάων, οὐκ ἐμὸν οὐδὲν ἔπος.

Pag. CCCCXIX 3.

Εἰ μὲν θνητὸς ἔφυς, πῶς ἀθάνατον σ' ἐποίησαν
Μοῦσαι, καὶ Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλασαν, ἄναξ;
Εἰ δ' ἦσθ' ἀθάνατος, πῶς ἐν θνητοῖς σ' ἀριθμοῦσιν;
Οὐ μά σε ταῦτ' ἐχρῆν, σεμνὲ ποιητὰ, φρονεῖν.
Ἀλλ' ἔγνων τἀληθές· ἐπεὶ τὸ σαφὲς διαφεύγει,
Ἄνθρωπόν φασι θεῖέ σ' Ὅμηρε πέλειν·

Pag. CCCCXX. 7,

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ στρατηγήσας καλῶς,
Ῥώμην τε φυλάξας ἀβλαβῆ καὶ τὴν Δύσιν

Ἰσαά-

Pag. CCCXCI. 5.
In Effigiem Claudiani.

Uni Claudiano reges & Roma dederunt
Virgilii ſenſus, carmina Maeonidae.

Pag. CCCXCIX. 3.

A ſapiente datus rege & ſapiente ſenatu
Aemiliae ſapiens praeſes hic Euſebius.

Pag. CCCCXIX. 1.

Qui cecinit ſuperos Heroumque inclyta geſta,
Qui ſol Grajugenûm gentibus alter erat,
Ignarum ſenii, Muſarum lumen Homerum,
Os mundi, forma cernis in archetypa.

Pag. CCCCXIX. 2.

Non mihi mos genus eſt non nomen dicere: ſed nunc
Aeliani cauſa dicere cuncta volo.
Tellus eſt omnis mihi patria: nomen Homerus:
Carmina non mea ſunt ulla, ſed Aonidum.

Pag. CCCCXIX. 3.

Si mortalis eras, cur Parcae fila retexens
Te, precor, immunem morte Camena facit?
Sin immortalis, cur te mortalibus ergo
Annumerant? faveas ſic mihi, non decuit.
Sed reperi verum: quia, Dîs aequalis Homere,
Nil de te liquido conſtat, haberis homo.

Pag. CCCCXX. 7.

Hic eſt ſepultus Imperator optimus,
Secura per quem Roma tutusque Occidens,

Ἰσαάκιος τῶν βασιλέων ὁ σύμμαχος
Τρὶς ἓξ ἐνιαυτοῖς τοῖς γαληνοῖς δεσπόταις,
Ὁ τῆς ἁπάσης Ἀρμενίας κόσμος μέγας.
Ἀρμένιος ἦν γὰρ οὗτος ἐκ λαμπροῦ γένους.
Τούτου θανόντος εὐκλεῶς ἡ σύμβιος
Σώσαννα σώφρων, τρυγόνος σεμνῆς τρόπῳ,
Πυκνῶς στενάζει, ἀνδρὸς ἐστερημένη,
Ἀνδρὸς λαχόντος ἐκ καμάτων εὐδοξίαν,
Ἐν ταῖς ἀνατολαῖς ἡλίου καὶ τῇ δύσει,
Στρατοῦ γὰρ ἦρξε τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἕω.

Pag. CCCCXXXVIII. 6.

Πάντες, Μιλτιάδη, τὰ σ' ἀρήϊα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι, καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Pag. DCVII. 4.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
Καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
Ἡ λαλίη Φαιδρή τε χελιδονίς, ἐνθ' Ὁμόνοια
Κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
Τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
Δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασε φιλίην.

Pag. DCXXXIV. 1.

Ἔν τε φίλοισι φίλοιο καὶ ἰητῆρος ἀρίστου,
Παιδείης θ' ἱερῆς ἔγγυθεν ἁψαμένου,
Σῆμ' Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου,
Ὡς ἐπεάδε φίλοις, εἷς ὅδε τύμβος ἔχει.

Pag. DCLV. 2.

Εὐφρανθεὶς συνεχῶς, γελάσας, παίξας τε, τρυφήσας,
Καὶ ψυχὴν ἱλαρῶς πάντων τέρψας ἐν ἀοιδαῖς,

Ὀυ-

Annos per octo per decemque Isaacius
Manus serenis fida regum despotis,
Illustre toti vixit Armeniae decus:
Nam genere claro natus Armenius fuit.
Hunc morte quamquam nobili raptum, tamen
Susanna conjunx, turturis castae modo,
Perenne luget, orba praestantis viri,
Viri, labore cui reperta est gloria,
Qua Phoebus oritur, quoque se mergit mari,
Namque rexit Ortus agmina atque Vesperis.

Pag. CCCCXXXVIII. 6.

Cognita, Miltiade, tua facta ingentia Persis:
Virtuti Marathon est sacra terra tuae.

Pag. DCVII. 4.

Sirenas potui cantu quae vincere, qua nec
In vino & dapibus dulcior ipsa Venus,
Hîc Homonoea tegor, modo garrula, sicut hirundo,
Nunc sed Atimeto sum dolor & lachrymae.
Cui dilecta fui jam parvula. vis fera fati
Quam subito talem rupit amicitiam.

Pag. DCXXXIV. 1.

Insignis medici qui summus amicus amicis,
Et verae Sophiae mente propinquus erat,
Haec Asclepiadae tellus, cui junctus (amicis
Sic placuit) Verus filius, ossa tegit.

Pag. DCLV. 2.

Vixi in deliciis semper lusuque jocoque,
Cunctorumque animos festivo carmine mulsi,

Ὀυδένα λυπήσας, ὀυ λοίδορα ῥήματα πέμψας,
Ἀλλὰ φίλος Μουσῶν, Βρομίου, Παφίης τε βιώσας,
Ἐξ Ἀσίης ἐλθὼν, Ἰταλῇ χθονὶ ἐνθάδε κεῖμαι,
Ἐν φθιμένοις νέος ὤν, τοὔνομα Μηνόφιλος.

Pag. DCLXV. 8.

Εἰκοσιὲξ λυκάβασιν ἐγὼ ζήσασα Σαβῖνα
Καὶ μησὶν τέτρασιν, εἶθ' ἑνδέκατον πάλιν ἦμαρ,
Τῇδε σορῷ κεῖμαι θυγατρὸς μέτα, ἥ με δίωξε
Δειξαμένη στοργὴν φιλομήτορα δόγμασι Μοιρῶν.

Pag. DCLXXII. 13.

Νῦν Βασίλειος ἐγὼ βρέφος αἴλινον ὧδε Μακρεῖνος
Πατρὸς Μακρείνου, Γλυκερᾶς μητρός με τεκούσης,
Ὀκτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τοῖς μῆνας δύο κεῖμαι.

Pag. DCLXXVI. 6.

Ἀπλήρατ' Ἀΐδα, τί με νήπιον ἥρπασας ἄφνω;
Τί σπεύδεις; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

Pag. DCLXXXI. 4.

Παῖδά με τεθνηῶτα τεὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
Νηπιάχον. Γνωτοῖς πᾶσιν ἄχος φιλίης.
Πατρί τ' ἐμῷ μέγα πῆμ' ἔλιπον καὶ μητρὶ ταλαίνῃ,
Οἷς ἔπορον δεινὴν ἄλγεσιν ἀμπεχόνην.
Εἰ δὲ θέλεις γνῶναι τίς καὶ πόθεν, οὔνομα τ' οὐμὸν,
Ἐκλεκτὸς τοὶ ἐγὼ κικλήσκομαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Παλλάς μοὶ μήτηρ, Ταΰγετος γενέτωρ.

Pag. DCLXXXIII. 7.

Φλαβιανῷ ἥρωϊ πατὴρ Δῶρος τόδε σῆμα,
Ἓξ ἐπὶ τοῖς δέκ' ἔτη μοῦνα βιωσαμένῳ.

Mai-

Haud hominum cuiquam gravis, haud convicia fundens,
Dilectus Bromio, Venerique, novemque Camenis,
Ex Asia veniens, Itala tellure sepultus
  Hic jaceo, juvenis, nomine Menophilus.

Pag. DCLXV. 8.

Post spatia annorum sex vigintique Sabina
Undecimoque die menses post quattuor octo,
Nunc jaceo cinis hîc, & quae me nata secuta est,
Fatorum imperiis ostendens matris amorem.

Pag. DCLXXII. 13.

Macrinus Basilius ego hîc lachrymabilis infans,
Quem Glycere mater genuit de patre Macrino,
Sum situs, annorum geminis cum mensibus octo.

Pag. DCLXXVI. 6.

Infantem quid me rapis insatiabilis Orce?
  Omnes debemur nos tibi: quid properas?

Pag. DCLXXXI. 4.

Infantem tellus tegit haec me funere raptum:
  Omnibus heu caris causa doloris eram:
Praecipue luxere pater, miserandaque mater:
  Maestitiae vestis praetulit ipsa notas.
Quod si scire cupis, quis & unde, & nomine quo sim,
Electus mihi nomen erat, dum vita manebat:
  Mater erat Pallas, Taygetusque pater.

Pag. DCLXXXIII. 7.

Flaviano Dorus pater hoc heroi sepulchrum,
  Cui sex annorum vita decemque fuit:

Μοῖρα γὰρ Ἀργολίδος πάτρης ἀπάνευθε Μυρίνης
  Θάψε τε, καὶ Μουσῶν εὔνιν ἔθη κ' ἀρετῆς.

Pag. DCLXXXV. 10.

Γλήνῳ Νιγρῖνος παιδὶ καὶ νέκυν ςέργων.

Pag. DCC. 1.

Εἴκοσί με ζήσαντα καὶ ἑπτὰ μόνους ἐνιαυτοὺς
  Παυλῖνον γαίη δέξατο νερτερίη.
Καί μοι ἀδελφειὴ κεῖται νέη ἐγγὺς Ὑγείη
  Ἑπταέτις· τῆς δ' ἦν οὔ τι γλυκειότερον.

Pag. DCCI. 10.

Εἰς θρήνους ἐφύλαξας Ἀτιμιανῷ, κακὲ δαῖμον,
  Οὐχ' ὁσίως ποινὴν εὐσεβίης κατέδου.
Ῥούςικον ἡγεμονῆα κάσιν καὶ παῖδα τιθηνὸν
  Πομπήιον μάζῳ θελγόμενον γλυκερῷ,
Μητέρα τ' Ἀςρογενῆ Πομπήιαν, ἠδὲ Ποδέντας,
  Υἱὸν καὶ πάππον, φεῦ θανάτων ἀνίσων.
Πάππος μὲν γενεῆς προπάτωρ πέλεν· ἠΐθεος δὲ
  Ὤχετ', ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

Pag. DCCIII. 1.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
Ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
Οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'. ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος. ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
Αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

Pag.

Quem fatum Argolica patria procul urbe Myrina
Virtuti eripuit, Pieridumque choro.

Pag. DCLXXXV. 10.

Gleno Nigrinus pater, amans & extinctum.

Pag. DCC. 1.

Addideram ſeptem viginti meſſibus annos,
Infera Paulinum me ſibi terra rapit:
Me juxta tumulata ſoror ſeptennis Hygëa:
Qua nihil adſpexit ſuavius alma dies.

Pag. DCCI. 10.

Luctus Atimiano per te, ſaeviſſima Parca,
Perpetua merces pro pietate datur.
Namque ereptus ei frater dux Ruſticus, atque
Pompejus ſugens ubera cara puer,
Et Pompeja parens aſtris ſata, deinde Pudentes,
Diſpare quam fato, natus avusque ſimul.
Auctor avus generis, juvenis ſpes maxima, praeter
Heu lachrymas tumulum nil habet ante ſuum.

Pag. DCCIII. 1.

Non equidem extincta es, Prote: meliora petiſti.
Sed loca: jamque arvis gaudes habitare beatis,
Elyſium feſtis perſultans laeta choreis,
Floribus uber ubi tellus, ignara malorum:
Non te ſaeva lues laedit, nec bruma, nec aeſtas,
Eſuries tibi nulla, ſitis tibi nulla, nec aevi
Eſt deſiderium noſtri. nam libera vivis
Lumine in aetherio, rerum vicina parenti.

Pag.

Pag. DCCLVI. 9.

Τύμβον μὴ παρίδῃς, παροδῖτα, σὺ τῆς Ἀφροδίτης,
Τόνδ' ἐμοὶ Αἰνείᾳ τε τέκνῳ ἐποίησεν ὁ χρηστὸς
Σύμβιος Ἑρμαγόρας, μνημοσύνης ἕνεκεν.

Pag. DCCLXIX. 4.

Μνῆμ' ἀρετῆς, μοίρης τὸ τέλος, φίλον οὔνομα ΧΡΗΣΤΗ',
Σωφροσύνης ἱερᾶς ἥτις μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
Ἐνθάδε νῦν κατὰ γῆς σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων,
Τὴν συνετὸν ψυχὴν μακάρων εἰς ἀέρα δοῦσα,
Πρόσθεν μὲν θνητὴ, νῦν δὲ Θεῷ μέτοχος,
Αἰείμνηστος ἅπασι, φιλοισί τε, καὶ τεκέεσσι.
Τόνδε τάφον σοφίης ἕνεκεν κεδνῇ παράκοιτι
Τεῦξε Φράσας Συνόμηρος, Ἀλεξάνδροιο πολίτης.
Ἁγνὴ εὔψυχει, κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν.

Pag. DCCCII. 1.

Λείψανα Λουκίλλης διδυματόκου ἐνθάδε κεῖται,
Ἧς μεμέριστο βρέφη, ζωὸν πατρὶ, θάτερον αὐτῇ.

Pag. DCCCVII. 10.

Τύμβον καὶ βωμὸν Μελεάγρῳ ἐνθάδε τεύξαν
Κυριακὴ μὲν τοῦ δὲ πάρος γεγαῶσα σύνευνος.
Σὺν δὲ δύω υἱοὶ Δημάγνος καὶ Κλεόνικος,
Γλυκυτάτῳ γενέτῃ μνημοσύνοιο χάριν.

Pag. DCCCXCVIII. 9.

Μοίρῃ καὶ λήθη με κατήγαγον εἰς Ἀΐδαο,
Οὔπω νυμφείου θαλάμου καὶ παστάδος ὥρης
Γευσαμένην. ἀθιγὴς δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Pag.

Pag. DCCLVI. 9.

Hunc Veneris tumulum noli transire, viator,
Haec etenim monumenta mihi natoque paravit
Aeneae conjunx optimus Hermagoras.

Pag. DCCLXIX. 4.

Aſpice vectigal fati, virtutis honorem,
Chreſta pudicitiae jacet hîc celeberrima laude.
Longa ſub his glebis otia corpus habet:
Felices animam prudentem miſit in auras
Mortalis quondam, nunc ſociata Deis:
Et natis memoranda ſuis & ſemper amicis.
Haec Synomerus ei ſapientis praemia vitae
Civis Alexandri ſtruxit monumenta maritus.
Tu ne, ſancta, dole. me quoque fata manent.

Pag. DCCCII. 1.

Hîc Lucilla jacet: mater de prole gemella,
Quorum viva patri pars obtigit, altera matri.

Pag. DCCCVII. 10.

Hunc ſimul & tumulum Meleagro ſacrat & aram,
Cyriace, conjunx illi dum vita manebat,
Cumque hâc Demagnus natus ſimul & Cleonicus,
Ut maneat dulci de patre fama memor.

Pag. DCCCXCVIII. 9.

Me fera Parca meis oblitam miſit ad orcum:
Nondum experta toros, nondum ſociata marito
Eripior vitae, ſolemque intacta relinquo.

Pag. DCCCCXII. 12.

Ἐνθάδε Γαιωνᾶς, ὁ καὶ ἐς Τίβεριν ποτὲ Ῥώμης
Κἂν δείπνοις κρίνας πολλὰ μετ' εὐφροσύνης,
Κεῖμαι, τῷ θανάτῳ μηδὲν ὀφειλόμενος.

Pag. DCCCCXIX. 5.

Ἠίθεον Καλόκαιρον ἔχει τόδε σῆμα, λιπούσης
Ψυχῆς ἀθανάτου σῶμα νεοκόρου.
Σπεῦδεν ὁδὸν θείαν, γὰρ ἀποπρολιποῦσα μερίμνας,
Πευκεδανοῖο βίου ὡς ἂν ἴῃ καθαρή.

Pag. MXXVII. 1.

Ἐχρῆν μὲν στῆσαι σὺν Ἔρωτι φίλῳ σε, Μένανδρε,
Ὦ συζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ·
Δῆλος δ' εἶ φορέων αἰεὶ θεὸν, ὁππότε καὶ νῦν
Σὴν μορφὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.

Ibidem.

Φαιδρὸν ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾶς, Σειρῆνα θεάτρων,
Τόνδε Μένανδρον, ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
Οὕνεκ' ἄρ' ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
Ἥδυνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

Ibidem.

Οὐ φαύλως ἔστησα κατ' ὀφθαλμούς σε, Μένανδρε,
Τῆς δέ γ' Ὁμηρείης, φίλτατέ μοι, κεφαλῆς.
Ἀλλά σε δεύτερ' ἔταξε σοφὸς κρίνειν μετ' ἐκεῖνον
Γραμματικὸς κλεινὸς πρόσθεν Ἀριστοφάνης.

Pag. M.XXXV. 12.

Ὀκτωκαιδεκάτου με καταρχόμενον λυκάβαντος,
Ἄρτι τε ῥητορικῆς ἔργα διδασκόμενον,

Δέ-

Pag. DCCCCXII. 12.

Gajonas ego qui Romano Tybridi nuper
Jura, ſed & coenis ponere doctus eram;
Nil morti debens amplius, hic jaceo.

Pag. DCCCCXIX. 5.

Conditur hoc tumulo juvenis Calocaerus: abivit
Morte carens animus corpore ab aeditui:
Quippe ſacrum meditans iter, hujus inania vitae
Spreverat, ut poſſet purior ire domum.

Pag. MXXVII. 1.

Proximus hic merito ſtas, docte Menander, Amori,
Nam tu myſta ſacris dulcibus ejus eras.
Quantus eum tuleris, vel nunc eſt diſcere: nam te,
Ora tua hîc quisquis conſpicit, omnis amat.

Ibidem.

Ecce coronatum ſemper caput, ecce Menandrum,
Qui Siren ſcenae, compar Amoris erat.
Auctor namque hilaris vitae fuit, inque theatrum
Induxit Paphii foederis omne genus.

Ibidem.

Te quod in aſpectu pono florentis Homeri,
Non ratio facto, care Menander, abeſt,
Nam tibi poſt illum partes dat ferre ſecundas
Grammatici ſapiens naſus Ariſtophanis.

Pag. MXXXV. 12.

Octavus decimusque mihi cum curreret annus,
Jamque in Rhetoricâ non rudis arte forem,

Λέσβῳ ἐν εὐδένδρῳ βαρυαλγὴς νοῦσος ἐδάμνα,
Κοὐκέτ' ἐς ἱμερτὴν γαῖαν ἔβην Ἐφέσου.
Αὐτοκασίγνητος δὲ καμὼν μάλα πολλὰ, τοκεῦσι
Πένθος ἐπ' ὠκυάλου νηὸς ἔδωκε φέρειν.
Ναίω δ' ἡρώων ἱερὸν δόμον, οὐδ' Ἀχέροντος.
Τοῖον γὰρ βιότου τέρμα σοφοῖσιν ἔνι.

Pag. MXXXVI. 9.

Ἕβδομον εἰς δεκατόν τε βίου λυκάβαντα περῶντα
Μοῖρά με πρὸς θαλάμους ἅρπασε Φερσεφόνας.
Λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
Τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον.
Ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς
Καὶ σελίσιν Μουσῶν, ἤλυθον εἰς Ἀΐδαν.
Ἀλλὰ πάτερ, μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν.
Τέρμα γὰρ εἶς με βίου Μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε.

Pag. MXXXIX. 10.

Βιττὼ καὶ Φαινὶς, φίλη ἡμέρη, αἱ συνέριθοι
Αἱ πενιχραὶ γραιαῖ τῇδ' ἐκλίθημεν ὁμοῦ·
Ἀμφότεραι Κῷαι πρῶται γένος, ὦ γλυκὺς ὄρθρος
Πρὸς λύχνον, ᾧ μύθους ἤδομεν ἡμιθέων.

Ibidem. 11.

Ἑρμῆν τὸν κλέπτην τίς ὑφείλετο; θερμὸς ὁ κλέπτης,
Ὃς τῶν φιλητέων ᾤχετ' ἄνακτα φέρων.

Pag. MCXXIX. 11.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
Ἀνδρὸς θείου Πουβλίου Ἀττείου Καπίτωνος,
Ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν, περὶ δ' ἶρα θεοῖσιν

Ἀθα-

Frondifera in Lesbo, morbo correptus, obivi,
Non iterum est Ephesus cara videnda mihi.
Attulit ad miseros heu fratris cura parentes
Relliquias, pelagus nave secante, meas.
Nunc Acheronte procul sacrata Heroibus arva
(Nam finis doctos excipit iste) colo.

Pag. MXXXVI. 9.

Ad nigra Persephones trahor ecce cubilia: cæptus
Jam mihi post decimum septimus annus erat.
Sic voluit fatum brevibus me flexibus & non
Longa senectutis currere per spatia.
Pubere vix florens aevo Dionysius, atque
Musarum foliis, ad loca Ditis eo.
Parcite jam lachrymis, oro, materque, paterque.
Clauserat hoc vitam limite Parca meam.

Pag. MXXXIX. 10.

Hic Bitto Phaenisque (vale lux alma) jacemus,
Lanarum tractrix utraque, pauper, anus:
Coae nobilibus proavis. o grata lucerna,
Cui res semideûm diximus ante diem.

Ibidem. 11.

Est qui Mercurium furem furatus abivit:
Fur audax, furum qui rapiebat herum.

Pag. MCXXIX. 11.

Hac jacet eximia notus pietate fideque
Publius Attejus Capito tellure sepultus,
Quo neque mente virûm fuerat praestantior alter,

Ἀθανάτοισι δέδωκε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τεῦξε δὲ τόνδε τάφον σοὶ θρεπτὸς Νάνιος Ἀρτμῶν.

EX APPENDICE.
Pag. MLXXVIII. 1.
Athenis in arcu marmoreo.
ab una facie.

Αἵ δ' εἰσ' Ἀθῆναι, Θησέως ἡ πρὶν πόλις.

Ab Altera.

Αἵ δ' εἰσ' Ἀδριανοῦ, κ' οὐχὶ Θήσεως πόλις.

Pag. MXCVI. 8.

Ἑσπερίης πάσης χθονὸς ὄβριμον ἰθυντῆρα,
Μάρκελλον, ὃ θρασὺς μάρψε μόρος ταμίην,
Ἑλλάδος ἀγλαὸν ἔρνος, ὃς εὐδοκίῃ Κυκλάδων γῆς
Κουφίζων πόλιας, θῆκεν ἐλαφροτέρας.
Τοὔνεκα καὶ προθύροισι Δίκης, ἐπιμάρτυρα θεσμῶν
Βουλὴ καὶ Πύῤῥου θῆκεν ἐφημοσύνη.

Pag. MXCVIII. 6.

Εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει· πέλεται δὲ τοῦ ἁγνοῦ ὑπάρχου
Ἐς Κρητῶν πόλιν, ἣν μοῦνος ἔθηκα νέην.
Ἀγχίθυρος δ' ἕστηκα Δίκης πέλας. εἰμὶ κριτὴς γὰρ
Ἤπιος ἰθυδίκοις, τοῖς δ' ἀδίκοισι δέος.
Στῆσε δὲ Καλλείνικος ἐτῆς, δόγματι νήσου,
Γαίης Ἰλλυρίδος δεύτερον ἥλιον.

Ibidem. 8.

Τὸν πάσης ἀρετῆς ἐδήμονα φῶτα, Φίλιππον,
Πρέσβυν, κ' Ἀονίης ἔμπεραμον σοφίης,
Αὐσονίων Ὕπατον, πατέρα κλυτὸν Ἀντιγόνοιο,
Θρέψε Μακηδονίη, δέξατο δ' Ἰταλίη.

Pag.

Nec ſacra coelicolûm faceret qui dignius aris:
Altori tumulum cui Nonius Artemo fecit.

Ex Appendice.

Pag. MLXXVIII. 1.

Ab una parte marmoris, Athenis.

Hae ſunt Athenae, Theſeos vetus oppidum.

Ab altera.

Haec Adriani nunc ſed urbs, non Theſeos.

Pag. MXCVI. 8.

Marcellum fera mors rapuit, qui Vesperis axem
Rexit, & Odryſio quaeſtor in orbe fuit:
Sanguine de Grajo germen praeluſtre, levavit
Cycladicas urbes qui bonitate ſua.
Tutor ob id legum (Pyrrhus ſic juſſit, & omnis
Curia) Juſtitiae ponitur ante fores.

Pag. MXCVIII. 6.

Praeſidis effigiem, qui Cretae miſſus ad urbem
Fecit, ut haec niteat jam nova tota, vide.
Juſtitiae ſto prae foribus, quia recta ſequentum
Tutor, at injuſtis maximus horror eram.
Hic Callinicus poſuit, poni inſula juſſit
Me, ſol qui Illyriis gentibus alter eram.

Ibidem. 8.

Omnia virtutis doctum praecepta Philippum,
Aonia clarum nec minus arte ſenem,
Nutrierat Macetûm tellus, tenet Itala, celſum
Faſcibus Auſoniis, Antinoique patrem.

Pag.

Pag. MXCIX. 3.

Εἰκόνα σου, Πολύκλεις, ἀνὰ παςάδα τάνδε πολῖται
Θῆκαν· ὁ μυριέτης δ' ὀυ μαρανεῖ σε χρόνος.
'Εν βουλαῖς μὲν ἄριςον, ἀγῶσι δὲ τοῖς περὶ πάτρας
Ἄλκιμον, ἐν δὲ βίῳ σώφρονα δερκόμενοι.

Pag. MCXVIII. 9.

Τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν,
Αιτὸς ὅδ' ἐξαπίνης τύμβος ἄναυδον ἔχει,
Καὶ κεῖται, λίθος ὥς, ἡ πάνσοφος, ἡ περίβωτος,
Μοῦσα καλή. κούφη σοὶ κόνις ἥδε πέλοι.

Ibidem.

Τίς μου τὴν Σειρῆν' ἄκακον κακὸς ἥρπασε δαίμων;
Τίς μου τὴν γλυκερὴν ἥρπασ' ἀηδονίδα;
Νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ ςαγόνεσσι λυθεῖσα
Ὤλεο Μοῦσ', ἐτάκη δ' ὄμματ' ἐκεῖνα σέο,
Καὶ ςόμα πέφρακται τὸ χρύσεον· οὐδὲν ἔτ' ἔν σοι
Λείψανον οὐκ εἴδους, οὐ σοφίης πέλεται.
Ἔῤῥετε μέρμηραι θυμαλγέες. ἄμμοροι ἐσθλῆς
'Ελπίδος ἄνθρωποι· πάντα δ' ἄδηλα Τύχης.

Ibidem 8.

Υἱὸς ἐγὼ γενόμην 'Αγαπωμένου, ᾧ με μιγεῖσα
Κουῖντα τέκε θαλερὴ 'Ρηγίῳ ἐν διερῷ·
'Ενδυκέως δὲ τρέφοντες 'Ατίμητόν μ' ἐκάλεσσαν.
Δῶρα δὲ Μουσάων καὶ βρέφος ὢν ἀγάπων.
Δωδεκέτης ἦλθον 'Ρώμην, φίλε, τῆς με καλύπτει
Ἤδε νέον βῶλος, πατρὶ λιπόντ' ἄχεα.

Pag.

Pag. MXCIX. 3.

Aede tibi hac ſtatuam cives poſuere, Polycles;
  Extinguent nomen ſecula nulla tuum.
Nam fuit in patriae virtus ſpectata periclis,
  Conſilium prudens, vita modeſta tibi.

Pag. MCXVIII. 9.

Muſa nigris oculis pulcherrima, dulcis aëdon,
  Sub lapide hoc vili muta repente jacet.
Ceu foret ipſa lapis, ſic docta & nobilis illa
  Muſa jacet. Verum ſit tibi terra levis.

de eadem.

Quod rapuit dulcem mihi numen aëdona, ſaevi
  Quae Sirena mihi ſuſtulit ira Dei.
Una nocte nocens heu te, mea Muſa, peremit,
  Occluſitque oculos frigida gutta tuos:
Inſeruitque ori mellito vincula, ſit nunc
  Ut nihil eloquio de ſapiente ſuper.
Ite procul curae mortalia corda vorantes
  Spe ſine: Fortunae eſt non niſi fluxa dare.

Ibidem 8.

Ille ego cui pater eſt Agapomenus, edidit urbe
  Quem Rhegî pulchro corpore Quinta parens.
Nomen Atimeto fecere: eductus honeſte
  Infans Pieridum jam ſtudioſus eram.
Annorum bis ſex me Roma acceperat, ejus
  Condor humo, luctus maxima cauſa patri.

Pag. MCXXX. 9.

Μή μου ἐνυβρίσῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα,
Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλας,
Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος. ἀλλὰ παρέρπων
Εἴπον Ἀρατείῳ, γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

Pag. MCXXXVII. 2. in fine.

Ὑςάτιον Γενέτειρα φίλου μεμνημένη ἀνδρὸς
Δεικνύω ἀλόχοις ἤθεα σωφροσύνης.

Pag. MCXLVI. 3.

Μίσιδι Δημοκράτης ἀλόχῳ περικάλλεα τεῦξεν
Τόνδε τάφον, μνήμης σωφροσύνης ἕνεκεν.

Pag. MCXLVII. 11.

Πραξιτέλους ἤνθουν λαοξόος οὔ τι χερείων,
Ἐς δ' ἐτέων δισσὰς ἤλυθον ὀγδοάδας.
Οὔνομα δ' Εὐτυχίδης, ψευδώνυμον ἀλλά με δαίμων
Θῆκεν, ἁφαρπάξας ὠκύτατ' εἰς Ἀΐδα.

Pag. MCLIII. 5.

Εἰσοράας δίκηλον, ὅπως περὶ νῶτον ἀείρας
Κριὸν ἀεξικέρων ἔμπνοον ἀχθοφορεῖ.

Pag. MCLVIII. 7.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, δισσὴ χάρις, εἰ δέ με μισεῖς,
Τόσσον μισηθῇς, ὅσσον ἐγὼ σε φιλῶ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ.

Ὡραῖον εἰς ὅρασιν ὀφθὲν τὸ ξύλον
Γεῦσαι μὲν πικροῦ τοῦ θεοῦ κατ' εἰκόνα,

Ὡραῖος

Pag. MCXXX. 9.

Hunc tumulum (facer eſt) noli violare, viator,
Iratus fiat ne tibi rex Erebi,
Et ſoboles Cereris Proſerpina: ſed, bone, tranſi
Fatus Arateo: ſit tibi terra levis.

Pag. MCXXXVII. 2. in fine.

Sic etiam poſt fata memor Genetera mariti
Matronas doceo moribus eſſe probis.

Pag. MCXLVI. 3.

Ob caſtos mores uxori Myſidi gratus
Inclyta Democrates haec monumenta dedit.

Pag. MCXLVII. 11.

Par ego Praxiteli formare in marmora vultus,
Tota ſed annorum vita bis octo fuit.
Eutychides mihi nomen erat, ſed fecit, ut eſſet
Hoc falſum, rapiens me cito Parca nimis.

Pag. MCLIII. 5.

Cernis ut hic aries, creſcunt cui cornua, vivum
Spiret, & hunc humeris portet imago ſuis.

Amatorium in gemma Pag. MCLVIII. 7.

Si me ſic ut amaris amas, dupla gratia: ſin me
Odiſti, tantum, quantum amo, ſis odio.

CHRISTIANA.

Pulchrum videri me tamen guſtu necat
Lignum Dei pendentis hic ad imaginem.

Ὡραῖος ὢν κάλλει δὲ θείας οὐσίας.
Ζωοῖ με Χριστὸς, σαρκικὸς θανὼν ξύλῳ.
Οὗ τήνδε θήκην Ῥωμαϊκῆς γῆς δεσπότης
Ὡραιότησιν ἀρετέων ἐστεμμένος
Χαρίτεσσιν ὡραίωσε τιμίων λίθων
Ἡττῶν δι' αὐτὸν δαίμονας καὶ βαρβάρους.

Pag. MCLXI. 3.

Δόξαν μεγίστην τοῦ Θεοῦ δεδορκότες,
Ἔχοντες ὄμμα καὶ χέρας ἐπαρμένας
Ἄραντες εὐλογεῖτε τὸν παντεργάτην,
Τὸν ἰσχὺν ἐνδυόντα καὶ κράτος μέγα
Τῷ εὐσεβεστάτῳ κ' Αὐγούστῳ δεσπότῃ,
Ἄνακτι πιστῷ, Μιχαὴλ εὐεργέτῃ.
Οἱ εἰσιόντες τὴν πύλην καὶ τὴν πόλιν
Λαλεῖτε πάντα θεῖα γε δεδοξασμένα.
Πόλις Κυρίου χαῖρε Σίων ἡ νέα
Θεογράφοις πίναξιν ἐγγεγραμμένη.

INTER ARUNDELIANA, IN ANGLIA.

Κλαύδιος Ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
Παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἀκέσμα νόσου.
Ξυνὸν τοῦτο δέ μοι καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνῳ
Μνῆμα· μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμὲν ἐν Ἠλυσίῳ.

NAM-

Natura sed divina quem pulchrum facit.
Mihi vita Christus, mortuus carne in cruce.
Hanc cujus arcam Romuli rex imperî
Pulcher corona fulgida ex virtutibus
Pulchram esse fecit gemmeis fulgoribus
Victor per ipsum barbarorum & daemonum.

Pag. MCLXI. 3.

Dei videntes facta splendidissima
Ad templa coeli lumina & palmas simul
Erigite, rerum laude celebrantes patrem,
Qui robur ingens atque virtutem indidit
Pietate claro, rebus augustissimo,
Regi benigno, Michaëli nomine:
Quicumque portas intrat, urbemque hanc adit
Narrare cunctis sit memor laudes Dei.
Urbs cara salve Numini, Sion nova,
Inscripta coeli paginis faventibus.

Ex marmoribus Arundelianis.

Claudius hac condor tellure Agathemerus, omnis
Nota celer fuerat cui medicina mali:
Myrtala, juncta thoro, tumulo quoque jungitur: ambo
Valle pios inter vivimus Elysia.

MANTISSA QUARTA

EX

MANUSCRIPTIS.

Ὡς παρὰ τοῦ Πανός.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ, ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὐάγρει λαγόθηρα, καὶ εἰ πετεινὰ διώκων
 Ἰξευτὴς ἥκεις τοῦθ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος,
Κάμὲ τὸν ὑληωρὸν ἀπὸ κρημνοῖο βόασον
 Πᾶνα. συναγρεύσω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις.

ΣΑΤΥΡΟΥ.

Εἴτε σύγ' ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα παλύνας
 Ἰξῷ ὀρειβατέεις, εἴτε λαγοκτονέεις,
Πᾶνα κάλει. κυνὶ Πὰν λασίου ποδὸς ἴχνια φαίνει·
 Σύνθεσιν ἀκλινέων Πὰν ἀνάγει καλάμων.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἡ γρηῢς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος Παιωνίου
Ἦλθέν ποθ', ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
Τό μιν διεσκήριπτε, τὴν τετρυμένην.
Οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν, αἳ πυριπνόου
Αἴτνης παρωρείῃσι Συμαίθου πατρὸς
Ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.
Καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος
Θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς.

Νύμ-

MANTISSA QUARTA

EX

MANUSCRIPTIS.

Pan loquitur.

Leonidae, Tarentini.

Sis felix, seu tu leporem sive aëre praedam
Quaeris, ad haec montis qui juga bina venis,
Et me Pana tibi summa de rupe vocato:
Et calamis opifer sum bonus & canibus.

Satyri.

Seu leporem captas, seu per juga devia montis
Viscato calamo fallere quaeris avem;
Pana voca: Pan hirta cani vestigia monstrat,
Pan facit, ut tacita crescat arundo manu.

Philippi, Thessalonicensis.

Nendi labore loripes vivens anus
Famam liquoris audiens Paeonii,
Cum scipione querceo carpsit viam,
Qui sustinebat pravitatem corporis:
Nympbas misertum est ejus, infernis locis
Quae montis Aetnae verticosas incolunt
Domos, fluenta rapida Symaethi patris.
Sic laesa crura sanisati pristinae
Reddit benignus laticis Aetnaei calor.

At

Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον· αἱ δ' ἐπήνεσαν
Πέμπειν μὲν ἀστήρικτον, ἡσθεῖσαι βάσει.

Εἰς τὴν βίβλον Τακτικῶν Ὀρβικίου ἀπὸ ὑπάτων.
ἦν δὲ ποίημα Ἀδριανοῦ βασιλεώς.

Τέρπεό μοι κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονι βίβλῳ,
Ἣν πάρος Ἀδριανὸς μὲν ἄναξ ἔχεν ἐν πολέμοισι,
Κρύψε δ' ἀεργίη χρόνον ἄσπετον ἐγγύθι λήθης.
Ἀλλ' ὑπὸ καρτερόχειρος Ἀναστασίου βασιλῆος
Ἤλυθεν ἐς φάος αὖθις, ἵνα στρατιῇσιν ἀρήξω.
Οἶδα γὰρ ἀνδροφόνου καμάτους πολεμοῖο διδάσκειν·
Οἶδα δὲ πῶς μετ' ἐμεῖο καὶ ἑσπερίης ἀλὸς ἄνδρας
Καὶ Πέρσας ὀλέσεις, καὶ αἰνομόρους Σαρακηνούς,
Καὶ θοὸν ἱπποκέλευθον ἀρειμανέων γένος Οὔννων,
Πετράωντ' ἐφύπερθεν ἀλυσκάζοντας Ἰσαύρους.
Πάντα δ' ὑπὸ σκήπτροισιν Ἀναστασίοιο τελέσσω,
Ὃν καὶ Τραϊανοῖο φαάντερον ἤγαγεν Ἠώς.

ΚΡΙΝΑΓΟ΄ΡΟΥ.

Πλοῦς μοι ἐπ' Ἰταλίην ἐντύνεται, ἐς γὰρ ἑταίρους
Στέλλομαι, ὧν ἤδη δηρὸν ἄπειμι χρόνον·
Διφέω δ' ἡγητῆρα περίπλοον, ὅς μ' ἐπὶ νήσους
Κυκλάδας, ἀρχαίην τ' ἄξει ἐπὶ Σχερίην.
Σύν τι μοι ἀλλὰ, Μένιππε, λάβευ φίλος, ἱστορα κύκλον
Γράψας, ὦ πάσης ἴδρι γεωγραφίης.

ἈΝΤΙΠΑ΄ΤΡΟΥ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕ΄ΩΣ,

Εἰς Ἀντίμαχον Κολοφώνιον, τὸν Ὁμήρῳ παραβαλλόμενον.

Ὄβριμον εὐκαμάτου στίχον αἴνεσον Ἀντιμάχοιο,
Ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων,

Πιε-

At illa baculum dedicat, Nymphis placet
Munus remissae gressibus propriis domum.

ORBICII, EX CONSULE,
in honorem libri de ordinanda acie, quod carmen Adrianus Imperator olim fecerat.

Armigeris foetum sudoribus accipe librum,
Quem prius in bellis princeps Adrianus habebat,
Lethaeis sed longa quies admoverat undis.
Nunc sub Anastasio, quo rex haud fortior alter,
In lucem me reddo, bonum legionibus ingens.
Ille scit & pugnas & Martia facta docere,
Ille scit occiduo positas in littore gentes,
Et Persas mecum Saracenaque perdere castra,
Hunnorumque in equis celeres ad praelia turmas,
Et toties refugos in devia rupis Isauros.
Totus Anastasio faciam mox pareat orbis,
Quem sua majorem Trajano conspicit Eos.

CRINAGORAE.

Nave peto portus Italos: namque opto sodales
Cernere, queis absum tempora longa nimis.
Verum dux opus est, ad Cycladas aequore sparsas
Et veterem Scheriam qui mihi monstret iter.
Tu mundi descriptor opem, te quaeso, Menippe,
Fer mihi, totius gnare Geographiae.

ANTIPATRI, THESSALONICENSIS,
de Antimacho Colophonio, qui Homero comparatur.

Antimachi fortes numeros, & carmina lauda,
Heroum veterum digna supercilio;

Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὖας
 Ἔλλαχες, εἰ ζαλοῖς τὴν ἀγέλαςον ὄπα,
Εἰ τὰν ἄτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
 Μαίεαι. εἰ δ' ὕμνων σκᾶπτρον Ὅμηρος ἔχει,
Καὶ Ζεύς τοι κρείσσων Ἐνοσίχθονος. Ἀλλ' Ἐνοσίχθων
 Τοῦ μὲν ἔφυ μείων, ἀθανάτων δ' ὕπατος.
Καὶ ναετὴρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὁμήρῳ,
 Ἁγεῖται δ' ἄλλων πλάθεος ὑμνοπόλων.

ἈΔΗΛΟΝ,

περὶ Ἀλκμᾶνος.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομὸς, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 Ἐτρεφόμαν, χέρνας ἦν τις ἂν, ἢ βακέλας
Χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμὰν
 Οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
Καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
 Θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕ'ΩΣ.

Ἴσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὕδετε μακρὰ,
 Κἢν ὄρθρον προλέγῃ γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
Δηὼ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους.
 Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἁλλόμεναι τροχιὴν,
Ἄξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἑλικταῖς
 Στρωφᾶται πισύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
Γευόμεθ' ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Θεσσαλίης εὔιππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν,
 Χερσὶν ἀτευχήτοις θηρσὶν ὁπλιζόμενος,

Δι-

Formata Aoniis incudibus, auris acuta
  Si tibi, si tua mens ora severa probat.
Nullius pede trita juvat si te via; quod si
  Pieriae sceptrum laudis Homerus habet,
Vincit Neptunum quoque Juppiter: attamen ille
  Tam Dîs est major, quam Jove rege minor.
Sic uni cedit civis Colophonis Homero,
  Sed colit hunc vatum cetera turba ducem.

INCERTI,

DE ALCMANE.

Urbs proavita mihi Sardes, si vester alumnus
  Mansissem, spado nunc, ad cyathosve forem
Auratus, quatiens cava tympana: nomen at Alcman
  Nunc mihi, meque suum Sparta beata vocat,
Sumque Heliconiadum dono praestante tyranno
  Major, sive ille est Dascyla, sive Gyges.

ANTIPATRI.

Parcite pistrices manibus, longumque soporem
  Carpite, mane licet gallus adesse canat.
Flava Ceres choreas en Nymphis imperat: illae
  Saltantes summo molliter orbe super
Circumagunt axem: radii momenta sequuntur,
  Bis duo versantes concava saxa molae.
Vita redit veterum, quando Cerealia nostro
  Dona frui nobis absque labore datur.

PHILIPPI.

Sicut equos domuit, domat & gens Thessala tauros,
  Et praeter nudas non habet arma manus.

Δενδροτυπεῖς πώλους ζεύξει σκιρτήματι ταύρων,
'Αμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον.
'Ακρότατον δ' ἐς γῆν κλίνας ἅμα κέυροπον ἅμμα
Θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ.

Τήν ποτε βακχεύουσαν ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων,
Τὴν χρυσοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ,
Γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμείλιχος· οἱ δὲ φιληταὶ,
Οἵ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι,
Νῦν μέγα πεφρίκασι· τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκεῖνο
'Εξέλιπε, συνόδου μηκέτι γινομένης.

'ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, ΒΑΣΙΛΕ'ΩΣ,
Γριφωδές.

Ἔστιν τι δένδρον τῶν ἀνακτόρων μέσον,
Οὗ ῥίζα καὶ ζῇ, καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα·
Μιᾷ δ' ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένως,
Καὶ καρπὸν αὔξει, καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
Τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
Μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης,
Ἄγκεα νιφομέναν ἀμφὶ Μεθουριάδων.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

'Εχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, οὐδὲ κελεύθῳ
Χαίρω, τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.
Μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὔτ' ἀπὸ κρήνης
Πίνω. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.

ΜΑ-

Sed rapido saltu, velut alta evellitur arbor,
Sic jacere in frontem fortia vincla parat.
Atque agilem summo stringens in corpore nodum
Ingentem tali dejicit arte feram.

MACEDONII.

Egregias inter facie bacchata puellas,
Quae circum aureolis se tulit in crotalis,
Morbis & senio tristi consumitur: at quae
Obvia se quondam turba ferebat amans,
Ut videt, horrescit: congressus desiit: inde
Illa habet, unde queat crescere luna nihil.

JULIANI, CAESARIS,
Aenigmatica.

Est alta mediis arbor in penatibus,
Et ipsa radix loquitur & fructus quoque:
Unaque in hora, mira res, & nascitur,
Et crescit arbor, tolliturque stirpitus.

SIMONIDAE.

Ille tui, Geranea, jugi ferus horror in Istrum
Debuit, & Scythicum despicere in Tanaim.
Non habitare sinus juxta Scironidos undae,
Vallis ubi nivibus sparsa Methuriados.

CALLIMACHI.

Cyclica sunt cordi mihi nulla poëmata, nec quae
Huc illuc populum fertque refertque via,
Sed nec amo Venerem vulgantia corpora: fontem
Nec bibo, sunt odio publica cuncta mihi.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Συῤῥέντου τρηχεῖα μυρίπνοε χαῖρε κονίη,
Καὶ Πολλεντίνων γαῖα μελιχροτάτη.
Ἐςὲ γὰρ αἱ τριπόθητοι, ἀφ' ὧν βρομιώδεα πηλὸν
Φύρησαν Βάκχῳ τριζυγέες Χάριτες.

ΑΔΗΛΟΝ,

Εἰς βαλανεῖον ἔκπυρον.

Τοῦτο πυρὰν κλήζειν μᾶλλον δεῖ, κοὐ βαλανεῖον,
Ἥν ποθ' ὁ Πηλείδης ἧψε Μενοιτιάδῃ,
Ἢ τὸν Μηδείης ςέφανον, τὸν ὕφηνεν Ἐριννὺς
Ἐν θαλάμοις Γλαύκης εἵνεκεν Αἰσονίδεω.
Φεῖσαί μου β·λανεῦ, πρὸς τοῦ Διός. εἰμὶ γὰρ ἀνὴρ
Πάντα γράφων τὰ βροτῶν ἔργα καὶ ἀθανάτων.
Εἰ δὲ πρόκειταί σοι πολλοὺς ζῶντας κατακαίειν,
Ἅπτε πυρὰν ξυλίνην, δήμιε, μὴ λιθίνην.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐκ ᾔδειν σε τραγῳδὸν, Ἐπίκρατες, οὐδὲ χοραύλην,
Οὐδ' ἄλλ' οὐδὲν ὅλως, ὧν χορός ἐςιν, ἔχειν·
Ἀλλ' ἐκάλουν σε μόνον. σὺ δ' ἔχων χορὸν οἴκοθεν ἥκεις
Ὀρχηςῶν, αὐτοῖς πάντα διδοὺς ὀπίσω.
Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐςὶ, σὺ τοὺς δούλους κατάκλινον,
Ἡμεῖς δ' αὐτοί σοι πρὸς πόδας ἐρχόμεθα.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μαςεύω τίς σου τίς ἐπὶ ςαλάτιδι πέτρα,
Λυσιδίκα, γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον·
Τὰν μὲν ἀνεγρομέναν με ποτ' εἴρια νύκτερος ὄρνις,
Ἀνία δ' αὐδάσει δώματος ἡνίοχον·

MACEDONII.

Unguentum redolens Surrenti asperrime pulvis,
  Et Pollentinae mellea gleba plagae,
Vos ego semper amo, de queis sibi sumere limum
  Miscendum Bromio Gratià trina solet.

INCERTI,
de balneo fervente.

Crede mihi non sunt haec balnea, sed rogus ille,
  Quem Patroclo pietas struxerat Aeacidae,
Colchidos aut sertum cui propter Iäsona Glauces
  Intulit in thalamo saeva Megaera facem.
Jam mihi per quaeso superos, here, parce lavacri;
  Scribere namque hominum gesta Deûmque meum est.
Aut tibi si, tortor, stat multos urere vivos,
  Fac flammam ligno surgere, non lapide.

LUCILLII.

Histrio nec nobis nec Epicrates esse choraula
  Creditus, aut cujus mos sit habere chorum.
Cum grege saltantum, mecum coenare rogatus,
  En ades, & donas optima quaeque retro.
Si placet hoc, omnes tecum discumbere servos
  Fac precor: at nobis sit locus a pedibus.

ANTIPATRI.

Dic mihi quis sculpsit res occultantia signa
  Lysidica, in cippi marmore, quaeso, tui?
Ante diem pensis intentam pervigil ales,
  Et me rectricem dicit habena domus.

Nec

Ἱππαστὴρ δ᾽ ὅδε κημὸς ἀείσεται οὐ πολύμυθον,
Οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἔμπλεον ἀσυχίας.

ἈΝΤΙΠΑ΄ΤΡΟΥ.

Εἴκοσιν Ἑρμοκράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα
Οὔθ᾽ ἑνὸς οὔτε μιῆς ἠὑγασάμην θάνατον.
Οὐ γὰρ ἀπωΐστευσεν ἐμοὺς υἶηας Ἀπόλλων,
Οὐ βαρυπενθήτους Ἄρτεμις εἷλε κόρας.
Ἔμπαλι δ᾽ ἡ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολοῦσα.
Φοῖβος δ᾽ εἰς ἥβην ἄρσενας ἠγάγετο,
Ἀβλαβέας νούσοισιν. ἴδ᾽ ὡς νίκημι δικαίως
Παισὶν καὶ γλώσσῃ σώφρονι Ταντάλιδα.

ΦΙΛΟΞΕ΄ΝΟΥ.

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἕρμα
Ἱεροδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
Δὶς δέκ᾽ ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε,
Μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

ΔΙΟΔΩ΄ΡΟΥ.

Πύργος ὅδ᾽ εἰναλίης ἐπὶ χοιράδος, οὔνομα νήσῳ
Ταὐτὸν ἔχων, ὅρμου σύμβολόν εἰμι Φάρος.

ἉΔΡΙΑΝΟΥ͂, ΒΑΣΙΛΕ΄ΩΣ.

Ζηνὶ τόδ᾽ Αἰνεάδης Κασίῳ Τραϊανὸς ἄγαλμα,
Κοίρανος ἀνθρώπων κοιράνῳ ἀθανάτων,

Ἀν-

Nec nimium neque vana loqui didicisse capistro
 Indicor, antiquo more quietis amans.

ANTIPATRI.

Cum quinque ediderim quater Hermocratea novemque
 Pignora, non natus, non mihi nata perit:
Non vitam teneris rapuit Diana puellis,
 Non pueros telis fixit Apollo meos.
Quin magis ad partus se praestitit illa faventem,
 Et maribus plenum robur Apollo dedit,
Intactum morbis. Sic tam mihi vincere prole
 Tantalidem, lingua quam sapiente datum est.

PHILOXENI.

Mercurium locat hic, ubi sunt exordia cursus,
 Policratis, patria est cui Myra, Tlepolemus,
Viginti ut praesit stadiis. contendite: dignus
 Est labor: abscedant otia de genubus.

DIODORI.

Turris ego ex scopulo stationem monstro marino,
 Insula de nostro est nomine dicta Pharos.

ADRIANI, IMPERATORIS.

Aeneades Casio Trajanus dona Tonanti,
 Rex hominum regi dedicat ista Deûm,

Ἄνθετ' ἄλεισα δύω πολυδαίδαλα, καὶ βοὸς εὔρου
  Ἀσκητὸν χρυσῷ παμφανόωντι κέρας,
Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ ληΐδος, ἦμος ἀτειρὴς
  Πέρσεν ὑπερθύμους ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας.
Ἀλλὰ σύ οἱ καὶ τῆνδε, Κελαινεφὲς, ἐγγυάλιξον
  Κρῆναι εὐκλειῶς δῆριν Ἀχαιμενίην,
Ὄφρα τοι εἰσορόωντι διάνδιχα θυμὸν ἰαίνῃ
  Δοιὰ, τὰ μὲν Γετέων σκῦλα, τὰ δ' Ἀρσακιδέων.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ,

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Ἔθηκε· Τῆ, κέρας τοὶ
Δίδωμι καὶ φαρέτραν,
Σάραπι· τοὺς δ' ὀϊστοὺς
Ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἑρμείῃ Βαίτων ἁλιτήχεος ὄργανα τέχνας
  Ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, ὙΠΑ'ΤΟΥ,

παρὰ Γεωργοῦ ἀνάθημα τῇ Δημητρί.

Τὼ βόε μοι σίτου δὲ τετεύχατον, ἵλαθι Δηοῖ,
  Δέχνυσο δ' ἐκ μάζης, οὐκ ἀπὸ βουκολίων·
Δὸς δὲ βόε ζώειν ἐτύμως. καὶ πλῆσον ἀρούρας
  Δράγματος, ὀλβίστην ἀντιδιδοῦσα χάριν.
Σῷ γὰρ ἀρουροπόνῳ Φιλαλήθεϊ τέτρατος ἤδη
  Ὀκτάδος ἐνδεκάτης ἐστὶ φίλος λυκάβας,
Οὐδέποτ' ἀμήσαντι Κορινθικὸν, οὔ ποτε πικρᾶς
  Τῆς ἀφιλοσταχύου γευσαμένῳ πενίης.

ἈΝΑ-

Uri grande bovis cornu quod bractea levit
  Aurea, praeterea stragula picta duo,
De praeda donata sibi, quo tempore victrix
  Ipsius indomitos perculit hasta Getas.
At tu, summe pater, da nunc nova rursus, ut illi
  Gloria Mavortis surgat Achaemenii.
Ut coram positis spoliis laetere duobus,
  Et Geticae gentis, gentis & Arsaciae.

CALLIMACHI.

Cum Lyctius Menalcas
Suspenderet Dianae
Arcum, locutus haec est:
Et hanc tibi pharetram
Sarapi, do: sagittas
Habent sed Hesperitae.

JULIANI.

Mercurio metuens imbellem Baeto senectam
  Haec bona fallendis piscibus arma dicat.

MACEDONII CONSULIS,
ab Agricola donarium Cereri.

Ecce boves factos de frugibus: accipe quos non
  Dat stabulum, sed dat nostra polenta, Ceres.
Da veros superesse boves: da turgida rura
  Messibus, optati quae mihi summa boni.
Haec post undecies septem (nil mentior) annos
  Aestas agricolae quarta futura tuo,
Ex quo nulla mihi messis de pulvere, nulla
  Pauperiem domino fecit iniqua seges.

ἈΝΆΘΗΜΑ ΤΗ͂Ι ΠΥΘΟΙ͂.
παρὰ Ἀχιλλέως.

Χάλκεος εἰμὶ τριπούς. Πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα,
Καί μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἈΝΆΘΗΜΑ ΔΙΟΜΗΔΟΥ͂Σ.

Τυδείδης ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Νικήσας ἵπποισιν ἐπὶ πλατὺν Ἑλλησπόντον.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΊΟΥ,
ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ἀνδρόκλου

Ἄνδροκλος, ὤπολλον, τόδε σοὶ κέρας, ᾧ ἔπι πουλὺν
Θῆρα βαλὼν, ἄγρας εὔσκοπον εἶχε τύχην.
Οὔ ποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξᾶλτο κεραίας
Ἰὸς ἐπ' ἠλεμάτῳ χειρὸς ἐκηβολίᾳ·
Ὁσσάκι γὰρ τόξοιο πανάγρεος ἴαχε νευρὰ,
Τοσσάκις ἦν ἀγρεὺς ἠέρος ἢ ξυλόχου.
Ἀνθ' ὧν σοὶ τόδε, Φοῖβε, τὸ Λύκτιον ὅπλον ἀγινεῖ,
Χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφιδέαις.

ΣΙΜΩΝΊΔΟΥ.

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
Τίμησ', εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἕνεκα.

ΛΕΩΝΊΔΟΥ, ΤΑΡΑΝΤΊΝΟΥ.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ
Φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο,
Ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς
Ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
Αἰνείσθω δὲ καμὼν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
Δεύτερος, ὅστις ἔθηκ' ἄστρα φαεινότερα.

DONARIUM APOLLINI,
ab Achille.

Aere tripus ſolido Pythus penetralibus adſto,
Februa quem faciens Patroclo ſacravit Achilles.

DONARIUM DIOMEDIS.

Tydides dedit hoc Diomedes, voce tremendus,
Cum viciſſet equis Phryxei ad littora ponti.

PAULI SILENTIARII,
donarium Apollini ab Androclo.

Androclus hoc cornu tibi dat, jaculator Apollo,
  Cujus ope innumeras perculit ille feras.
Nam numquam curvo celer exſultavit ab arcu
  Falleret ut cupidam miſſa ſagitta manum.
Sed quoties ſonitum nervus dedit, ilicet ille
  Aut coelo praedam detulit aut nemore.
Propterea geminis innectens aurea vincla
  Finibus, arma dicat Lyctia, Phoebe, tibi.

SIMONIDAE.

Effigie colit hac te pro pietate fideque
  Mens populi Cecropis grata, Neoptoleme.

LEONIDAE, TARENTINI,
de Phaenomenis Arati.

Ingenio magni deductum carmen Arati
  Aſpicis: his ignes novimus aetherios,
Errantes ſimul & ſtantes, ad lumina quorum
  Multiplici clauſus ſaltat in orbe polus:
Doctae mentis opus laudabile, quippe ſecundus
  Ille Jovi, per quem clarius aſtra micant.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ,

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος; οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

ΠΤΟΛΕΜΑΙ'ΟΥ, ΒΑΣΙΛΕ'ΩΣ,

εἰς τὸ αὐτό.

Πάνθ' Ἡγησιάναξ τε καὶ Ἕρμιππος τὰ κατ' αἴθρην
Τείρεα, καὶ πολλοὶ ταῦτα τὰ φαινόμενα
Βίβλοις ἐγκατέθεντο· ἀποσκόπιοι δ' ἀφάμαρτον.
Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει.

ἌΔΗΛΟΝ.

Σπάρτης καὶ Σαλαμῖνος ἐγὼ φυτὸν ἀμφήριστον
Κλείω δ' ἠιθέων ἔξοχον ἃ πρόμαχον.

ΦΩΤΙ'ΟΥ, ΔΙΑΚΟ'ΝΟΥ,

εἰς Φιάλην, ᾗ συνάγονται τὰ περιττά.

Οἰνοχόῳ φίλον εἰμὶ μόνῳ δέπας, οὕνεκεν αὐτῷ
Βάκχον ἀολλίζω τὸν περιλειπόμενον.

Εἰς τὰ μέτωπα τῶν ἐναντιουμένων Θεοφίλῳ
Αὐτοκράτορι εἰκονομάχῳ.

Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρὸς τὴν πόλιν,
Ὅπου πάναγνοι τοῦ Θεοῦ λόγου πόδες
Ἔστησαν εἰς σύστασιν τῆς οἰκουμένης,
Ὤφθησαν οὗτοι τῷ σεβασμίῳ τόπῳ,
Σκεύη πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης,
Ἐκεῖσε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας

Πρά-

CALLIMACHI,
de eisdem.

Hesiodi tenor hoc in carmine: non malus ille
Vates: sed metuo ne satus ille Solis
Quod pertricosum est sibi legerit. I. procul a me,
Noctis Arateae, tenuia verba, labor.

PTOLEMAEI, REGIS,
de eisdem.

Quae tempestatum rata signa Hegesianaxque
Hermippusque, alii quae rotat astra polus,
Inseruere libris; decepit sed labor omnes.
Sceptrum deducto carmine Aratus habet.

INCERTI.

Arbor, lis Spartae de qua fuit & Salamini,
Nunc juvenem egregium Martis honore tego.

PHOTII, DIACONI,
de phiala, in qua reliquiae vini colliguntur.

Pocla ministranti poclum non gratius ullum,
Namque illi e vino colligo, quod superest.

Inscriptum frontibus eorum, qui adversabantur Theophilo Imperatori Iconomacho.

Ingens ad urbem turba cum concurreret,
Ubi steterunt maximi Verbi pedes,
Non desituro gentis humanae bono,
Adspexit istos sanctus inprimis locus
Erroris instrumenta fingentes Deos,
Et inde multa cum peregissent mala

Fi-

Πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσσεβοφρόνως
Ἐκεῖθεν ἠλάθησαν ὡς ἀποστάται·
Πρὸς τὴν πόλιν δὲ τοῦ κράτους πεφευγότες,
Οὐκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀθέσμους μωρίας.
Ὅθεν γραφέντες, ὡς κακοῦργοι τὴν θέαν,
Κατακρίνονται καὶ διώκονται πάλιν.

Τῶν ἐστιγμένων πρὸς Μεθόδιον τὸν Πατριάρχην
ἐν μνημείῳ ἐγκλεισθέντα.

Τῷ ζῶντι νεκρῷ, καὶ νεκρῷ ζωηφόρῳ,
Ναίοντι τὴν γῆν, καὶ πατοῦντι τὸν πόλον,
Γραπτοὶ γράφουσι δέσμιοι τῷ δεσμίῳ.

Ἀπόκρισις Μεθοδίου.

Τοὺς ταῖς βιβλοῖσιν οὐρανῶν κλησιγράφους,
Καὶ πρὸς μέτωπα σωφρόνως ἐστιγμένους,
Προσεῖπεν ὁ Ζώθαπτος ὡς συνδεσμίους.

Εἰς τὸν τάφον τῆς Κωνσταντίνης Αὐτοκράτορος
Μαυρικίου Γαμετῆς.

Ἄδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα καὶ ἀμφοτέρων Βασιλήων,
Τιβερίου θυγάτηρ, Μαυρικίου δὲ δάμαρ.
Ἡ πολύπαις Βασίλεια, καὶ ἡ δείξασα λοχίῃ,
Ὡς ἀγαθὸν τελέθει καὶ πολυκοιρανίη,
Κεῖμαι σὺν τεκέεσσι καὶ ἡμετέρῳ παρακοίτῃ,
Δήμου ἀτασθαλίῃ, καὶ μανίῃ στρατιῆς.
Τῆς Ἑκάβης ἔτλην πολὺ χείρονα, τῆς τ' Ἰοκάστης,
Αἲ Αἴ, τῆς Νιόβης ἔμπνοος εἰμὶ νέκυς,
Ναὶ ναὶ τὸν γενέτην· τί μάτην τὰ νεογνὰ ἔκτειναν
Ἀνθρώπων κακίης μηδὲν ἐπιστάμενα;

Ἡμε-

Fidem exuentes impiis ſententiis
Eliminantur transfugarum crimine.
Qui poſtquam ad urbem regiam confugerant,
Non deſierunt legis hoſtem inſaniam.
Haec propter ora noxia his picti notis
Rurſum jubentur egredi de finibus.

Illorum qui ſupra memorati in fronte punctorum ad Methodium Patriarcham monumento incluſum.

Tibi mortuus qui vivis & vivos facis,
Coeli colis qui templa dum terram teris,
Vincti iſta vincto ſcripta dant ſcripti duo.

Reſponſum Methodii.

Vos ſcripta quorum nomina in coeli libris,
Et frons colore picta ſanctimoniae
Vivens ſepultus vinctus haec vinctis loquor.

In tumulum Conſtantinae uxoris Mauritii Imperatoris.

Illa ego ſum infelix, regum modo dicta duorum
  Mauritii conjunx, filia Tiberii:
Quae docui foeta numeroſis partubus alvo
  In multis aliquod regibus eſſe bonum:
Hîc cum prole mea jaceo, cum conjuge: cauſa eſt
  Perfidia in populo, militiaeque furor.
Non Hecube tam ſaeva tulit mala, non Iöcaſte,
  Ut Niobae, vivit poſt mea fata cinis.
De patre praetereo. Sed cur rogo pignora caedi
  Addita ab humanis libera flagitiis?

Ἡμετέροις πετάλοισι κατάσκιος οὐκ ἔτι Ῥώμη,
 Ῥίζα γὰρ ἐκλάσθη Θρηϊκίοις ἀνέμοις.

Εἰς ναῦν ἐκ λίθων, ἣν ἐν Εὐβοίᾳ
ἔθηκεν Ἀγαμέμνων.

Νῆα μελαίνην τήνδ' ἱδρύσατο τῇδ' Ἀγαμέμνων
 Ἑλλήνων στρατιῆς σῆμα πλοϊζομένης.

Εἰς Ῥωμαίων νίκην πρὸς Κασιλῖνον.

Ῥεῖθρα Κασιλίνου ποταμοῦ βεβαρημένα νεκροῖς,
 Δέξατο Τυρσηνῆς ἠϊόνος κροκάλη.
Ἡνίκα Φραγγικὰ φῦλα κατέκτανεν Αὐσονὶς αἰχμὴ,
 Ὁππόσα δειλαίῳ πείθετο Βουτιλίνῳ.
Ὄλβιον ἂν τόδε ῥεῦμα, καὶ ἔσσεται ἀντὶ τροπαίου
 Αἵματι βαρβαρικῷ δηρὸν ἐρευθόμενον.

Εἰς Χαιρήμονα ἐν Τράλλεσι.

Κλασθεῖσαν πάτρας σεισμῷ ποτὲ, Κάνταβριν εἰς γᾶν
 Χαιρήμων ἔπτα, πατρίδα ῥυσόμενος.
Καίσαρι δ' εἰλιχθεὶς περὶ γούνασι, τὰν μεγάλαυχον
 Ὤρθωσε Τράλλιν, τὰν τότε κεκλιμέναν.
Ἀνθ' ὧν συγγενέες οἱ τοῦτο βρέτας, ὄφρ' ἐπὶ βωμῷ,
 Οἷά γε δὴ κτίστας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Περὶ ὕψια Ὀλύμπου.

Οὐλύμπου κορυφῆς ἐπὶ Πυθίου Ἀπόλλωνος
Ἱερὸν ὕψος ἔχει (πρὸς τὴν κάθετον δ' ἐμετρήθη)
Πλήρη μὲν δεκάδα σταδίων μίαν, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
 Πλέθρον τετραπέδῳ λειπόμενον μεγέθει.
Εὐμήλου δὲ μιν υἱὸς ἐθήκατο μέτρα κελεύθου
 Ξειναγόρας. σὺ δ' ἄναξ χαῖρε καὶ ἐσθλὰ δίδου.

ΚΛΑ-

Non ultra tibi, Roma, meis a frondibus umbra eſt,
  Radicem ventus Thracius exſecuit.

De nave e lapidibus, in Euboea poſita ab Agamemnone.

Haec eſt nigra ratis donum majoris Atridae,
  Cum dedit in ventos claſſis Achiva ſinus.

De Romanorum ad Caſilinum Victoria.

Unda Caſilini Tyrrheni ad littoris oram
  Fluxit barbaricis plena cadaveribus.
Butilini cum ſigna Deis inviſa ſequentes
  Occidit Francos haſta Latina viros.
Felix amnis, eris tu pro fulgente tropaeo
  Hoſtili longum ſanguine tinctus aquas.

De Chaeremone Trallibus.

Cum patriam tellus ſtraviſſet mota, volavit
  Chaeremon ſeri veſperis usque domos.
Caeſaris & tactis genubus famoſa ſuperbae
  Trallios erexit moenia lapſa ſolo.
Nunc ſtat honoratus ceu conditor alter in ara,
  Hac, illi populus quam dedit, effigie.

De Olympi altitudine.

Pythiaco a templo vertex aſſurgit Olympi,
Ad perpendiculum quod menſio facta docebat,
Totis, crede, decem ſtadiis & jugere, ſed bis
  Deducas binos ſi tamen inde pedes.
Menſus Xeinagoras Eumeli filius hoc eſt.
  Sis felix, o rex, & bona multa duis.

Kkk 2 CAL.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ω'γρευτὴς, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ἢν δέ τις εἴπῃ,
Τῆ, τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβε.
Χ' οὑμὸς ἔρως τοιόσδε. τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τόνδε σοι αὐτοκράτωρ Σύλλας ἀνέθηκ', Ἀφροδίτη,
Ὡς εἶδον κατ' ὄνειρον ἀνὰ στρατιὴν διέπουσαν
Τεύχεσι τοῖς Ἄρεος μαρναμένην ἔνοπλον.

ἌΔΗΛΟΝ,

Ἐπὶ τοῦ Ἀθήνησιν ἐν Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμοῦ.

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς
Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ,

εἰς Ἀριστοφάνην.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

ΘΕΟ-

CALLIMACHI.

Venator leporem quemvis Epicydes in altis
  Montibus atque omnem persequitur capream,
In nive pressa legens vestigia: si quis at illi
  Dixerit, en jacet hîc haec fera, non capiat.
Plane talis amor meus est: fugientia captat:
  In medio cernit quae sita, transvolitat.

INCERTI.

Hanc tibi, sancta Venus, mitto dux Sulla coronam
Armatam, quia te legionibus induperantem
  Vidi, acies inter saevaque tela virûm.

INCERTI,

In Aram, quae in Pythii Apollinis templo erat, apud Athenienses.

Quo gestus signetur honos Pisistratus hoc dat
  Hippiades templo, Pythie Phoebe, tuo.

PLATONIS,

de Aristophane.

Immortale sibi templum cum Gratia triplex
  Quaereret, ecce animo sedit Aristophanis.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας.
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὺ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς;
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ.
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα· τὸ πᾶν, λίθος. ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδεῖα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι, καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;

Τὰν

THEOCRITI

COMASTES; SIVE IDYLLION III.

Ibo meam visens Amaryllida, monte capellae,
Monte vagae pascunt, & agit mihi Tityrus illas.
Tityre, quo nullus potior mihi, pasce capellas,
Et potum pastas age, Tityre, & inter agendum
Occursare capro, cornu ferit ille, caveto.
O Amarylli decens, quin hoc, ut nuper, ad antrum
Me transversa tueris, amatoremque salutas?
An tibi nunc simus videor, promissaque longum
Est odio tibi barba? mori me denique coges.
Aurea mala decem tibi nunc, qua carpta volebas
Arbore, carpta fero: cras altera rursus habebis.
Cerne quibus macerer moeroribus: o mihi tantum
Si sit apem fieri, atque tuum penetrare sub antrum,
Per silicemque hederamque; quibus redimita refulges!
Nunc scio quid sit amor: gravis est Deus: ille leaenae
Uberibus nemorum propter querceta pependit;
Qui mihi nunc imis flagrans procul ossibus haeret.
Nigra superciliis, gratum quae Nympha tueris,
Tota lapis, circum me plectere, ut oscula sumas.
Oscula vana quidem, sed in his quoque multa voluptas.
Carpere me facies in centum frusta corollam:
Hanc, Amarylli, tibi servo: namque ipse plicavi
Errantes hederas, apiique frequentis odorem.
Hei mihi quanta miser patior mala! tu nihil audis!

Ibo

Τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μἀ'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρὰν, ὅκα μευ μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι. τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ·
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ·
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα!
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

THEO-

Ibo tamen, saliamque istas, sine veste, sub undas,
Olpis ubi longa piscatur arundine thynnos;
Et si non moriar, at te mala nostra juvabunt.
Nuper enim, memini, signis rimabar amorem,
Infelix folium strepitus non edidit ullos,
Sponte sed in teneris positum mihi marcuit ulnis.
Sed nec anus cribro me vaticinata fefellit,
Cum legeret spicas, & diceret, omnis in illam
Perditus incumbis, quae te fastidit amantem.
At tibi cum geminis servatur capra capellis,
Quas sibi fusca dari Mermnonis Erithacis orat:
Et dabo: nam ludos faciunt tibi munera nostra.
En mihi nunc oculus dexter salit: an precor illam
Aspiciam! cantabo jacens sub tegmine pinus;
Fors erit, ut videat quoque me, nam ferrea non est.
Hippomenes fulvis rapidam Schoeneïda pomis
Distulit, & cursu celer institit: at bona virgo
Ut videt, ut perit, ut totam gravis occupat ardor.
Egit & ipse boves Amythaone natus ab Othry
In Pylon: at jacuit charum complexa Biantem
Pulchra futura parens laudabilis Alphesiboeae.
Et formosus oves propter juga pavit Adonis,
Quo succensa Venus traxit per membra furorem,
Mortuus a teneris nec secubat ille papillis.
Felix Jäsion, felix sopor Endymionis;
His equidem invideo, si vera, puella, fatebor:
Nam bona tanta dari credant qui posse profani?
Jam doleo caput: at nihil hoc tibi: carmina sistam:
Hic nunc exanimis collabar, & esca luporum;
Dulcius hoc omni credo tibi melle futurum.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ἙΛΈΝΗΣ ἘΠΙΘΑΛΆΜΙΟΣ.

ΕἸΔΎΛΛΙΟΝ ιή.

Ἐν ποχ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' Ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔναν, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ᾧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠυτὸς,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ πὰρ Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφανε πρόσωπον,

Ποτ-

THEOCRITI

HELENAE EPITHALAMIUM;

SIVE IDYLLION XVIII.

Sic apud Oebalidas, & flavicomum Menelaum
Crinibus aptantes Hyacinthi serta puellae
Ante novum laetas thalamum duxere choreas,
Bissenae numero Spartanae gloria pubis,
Cum minor Atrides, Helenae post grata cupitae
Foedera, sopitus fera sub nocte jaceret.
Sic pariter junctae pedibus per mutua nexis
Applausere modis, quos omnis reddidit aula.
Stertere sic igitur solitum tibi mollis amator?
An quis es infirmis genibus nimis, inque soporem
Lubricus! an somno pariter, vinoque sepultus?
Si libuit dormire, prius dormire licebat.
At cum virginibus, cum cara matre, puella
Luderet in lucem: namque est tibi propria conjunx,
Totque dies, mensesque tibi servatur, & annos.
Sponse, tibi quis in hanc venienti sternuit urbem,
Totque inter proceres felix dedit omen amoris?
Unus Semideûm poteris gener esse Tonanti:
Unâ nata Jovis tecum sub veste tegetur,
Qualis nulla nurus inter spatiatur Achivas.
Pignora magna dabit, referent si pignora matrem.
Namque eadem nobis aetas, & more virili
Cursus ad Eurotan unctis fuit omnibus idem:
Viginti novies sumus aevi flore puellae,
Nec tamen est, Helenae, quae sese conferat, ulla.
Ut micat orta dies Aurorae lumine puro

Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας·
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίῃ) Δωριστὶ, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίην. Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον.
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ μή τι λάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν·
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΘΕΟ-

Poſt tenebras, ut ver tepidum poſt frigora brumae,
Aurea non aliter nos inter Tyndaris exſtat,
Pinguior & major. Seges in flaventibus arvis,
Theſſalus in curru ſonipes, cupreſſus in hortis,
Tyndaris in tota Lacedaemone pulchra renidet.
Nulla poteſt qualo tantos variare labores:
Nulla puellarum radio ſubtemina ducit
Doctior ordiri ſtantes tibicine telas.
Nulla fidis pulſu melius Latoïda cantat,
Pectoris aut multa mirandam mole Minervam,
Quam tua, quae cunctos oculis includit amores.
Dulcis at o virgo, tu jam matrona vocaris:
Nos, ubi mane novum, procul in viridantia prata
Ibimus, & carpemus olentes ſuave corollas;
Multa tui memores, Helene, ceu mollibus agnis
Ubera lanigerae ſitiuntur turgida matris;
Nos naſcentis humi, nos primae, vincula loti
Nexa tibi gelida platani ponemus in umbra.
Nos ex argento primae tibi flumen odoris,
Nos tibi ſub gelida platani libabimus umbra:
Unde legi poſſint, cortex tua ſcriptus habebit
Nomina: *Me venerare, Helenae ſum nobilis arbor.*
Gaudete, o felix ſocero gener, & bona conjunx.
Det Latona precor, Latona puerpera, vobis
Det ſobolem: Cypris pariles, Dea Cypris, amores:
Juppiter aeternas det opes, det Juppiter, olim
Nobilitas feros ut ditet avita nepotes.
Alter in alterius ſpirantes pectus amorem
Dormite, & memores mox ſurgite lucis Eoae.
Nos quoque mane redimus, ubi cervice comata
Lucis avis primae ſurgendi ſigna ſonarit:
Hymen o Hymenaee favens hoc foedere gaude.

ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ

Ο'ΑΡΙΣΤΥ'Σ ΔΑ'ΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟ'ΡΗΣ.

ΕΙ'ΔΥ'ΛΛΙΟΝ κζ.

ΔΑ'ΦΝΙΣ, ΚΟ'ΡΗ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἤδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ, Σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.
Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Κ. Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον. ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει.
Δ. Φεῦ, φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα.
Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

Δ. Δει-

THEOCRITI

OARISTYS;

SIVE IDYLLION, XXVII.

DAPHNIS, NYMPHA.

D. Paſtor & ipſe Helenam rapuit Paris: alter ab illo
Huic ego nunc Helenae merui plus paſtor amari.
N. Ne placeas, Satyriſce, tibi: nihil oſcula proſunt.
D. Oſcula nil proſunt: ſed in his quoque magna voluptas.
N. Os quoque detergo: ne ſola vel oſcula reſtent.
D. Os quoque detergis? da rurſus, ut oſcula ſumas.
N. Oſcula virginibus ceſſa dare: quaere juvencas.
D. Ne nimium: pereunt ut ſomnia, ſic perit aetas.
N. Uva manet, ſit paſſa licet: roſa marcida durat.
D. His oleis ſuccede tamen, quodque expedit audi.
N. Non libet: antiquas ſermonum novimus artes.
D. Hac tibi ſylveſtris cantabit avena ſub ulmo.
N. Me nihil iſta juvant, te, ſi libet, affice cantu.
D. Irritas Venerem virgo: vindicta parata eſt.
N. Alma Venus valeat: faveat modo Delia nobis.
D. Parcius: injiciet captae tibi Cypria caſſes.
N. Ut libet, injiciat; dum rurſus Delia ſolvat.
Labra tibi pungam, niſi jam manus improba ceſſet.
D. Non tamen effugies, quem nulla effugit, amorem.
N. Effugiam, per Pana meum. Quo, perfide, tendis?

D. Pe-

Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.
Δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηςὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
Δ Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
Κ. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοςόκος Ἄρτεμίς ἐςιν.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
Κ. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
Δ. Πᾶσαν ταν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.
Κ. Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τηνο. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐςὶ Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵςαται αὖλις.
Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;
Δ Μᾶλα τεὰ πρώτιςα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

Δ. Ἀλλ'

D. Pejori vereor ne ſis nuptura marito.
N. Multi me petiere proci, ſed nemo placebat.
D. Unus ego e multis tuus huc, pulcherrima, veni.
N. Et quid agam, ſi ſunt connubia plena dolorum?
D. Non mala, non luctus; ſolas fert taeda choreas.
N. Fama refert nuptis metuendos eſſe maritos.
D. Verius eſt parere viros: quem nupta timeret?
N. Horriferos partus, Lucinae tela, tremiſco.
D. Haec eadem partus, quae vos quoque, Delia curat.
N. Forma puerperio, meus eſt timor iſte, peribit.
D. Si paries, paries dulces, nova gaudia, natos.
N. Si volo, quae thalamis das dona jugalia noſtris?
D. Iſta tibi ſaltumque gregemque & paſcua dono.
N. Jura igitur, ne me viduam poſt foedera linquas.
D. Non equidem per Pana meum, licet ipſa fugares.
N. Ergo mihi thalamos ſtruis, & ſtruis atria & aedes?
D. Et thalami fient, & grex tibi paſcitur iſte.
N. Aſt ego, quae referam ſeniori verba parenti?
D. Audiat ipſe meum fac nomen, & ipſe probabit.
N. Dic igitur; nam ſaepe juvat quoque nomen amantes.
D. Daphnis ego, Lycida natus patre, matre Nomaea.
N. Non tibi ſum diſpar tam clara gente creato.
D. Nec certe praelata: pater tibi namque Menalcas.
N. Duc age me ad ſaltus & textas vimine caulas.
D. Cerne meas primo vernantes flore cupreſſus.
N. Ite: boves dominumque boum ſequor: ite capellae.
D. Dum nemus hoc monſtro dominae, vos paſcite tauri.
N. Quid facis hic intus Satyriſce, quid ubera palpas?
D. Has juvat albentes primum tetigiſſe papillas.
N. Obteſtor per Pana: manum jam tolle: fatiſco.
D. Parce metu mea vita; nimis formidine percas.
N. Quid me agis in foveam? niveos foedabis amictus.

Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω.
K. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
K. Μίμνε, τάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
K. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δώσω.
K. Φῂς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
K. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐργατὶς οὐκέτι πιστή.
Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.
K. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἡ μὲν, ἀνεγρομένη, διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾷ.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,

Τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος.

Ἐπίγραμμα, κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὕμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ 'κ Καμείρου,
Χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους;
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῇς,
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

D. Sed paro molle tuis vellus subtexere peplis.
N. Ergo (quis hic furor est?) etiam mihi cingula solvis?
D. Hoc Paphiam primo placabo munere Divam.
N. Desine: nescio quis venit huc: sonus attigit aures.
D. Cupressus aliis aliae tua foedera narrant.
N. En etiam pallam laceras: ego nuda relinquor.
D. A me palla tibi donabitur altera major.
N. Omnia promittis, nec tantum forte daturus.
D. O possem si cuncta, vel hanc impendere vitam!
N. Parce precor, Diana: fidem tibi dicta refelli.
D. Et bove nos Veneri, & vitula faciemus Amori.
N. Foemina facta Lares repeto quos virgo reliqui.
D. Foemina, sed mater: nec, ut ante, puella, sed altrix.
Sic hilares illi, sic carmina laeta susurro
Furtivos suadente thoros alterna canebant:
Altera dum surgens pecudes pastura relictas,
Quamvis pectore laeta, pudentibus iret ocellis;
Et laetus thalamis, armenta reviseret alter.

IN STATUAM

PISANDRI,

EPIGRAMMA XX.

Aeterni sobolem Tonantis illum,
Et dextra & domito leone notum,
Vatum quotquot erant ubique, primus
Pisander celebravit ex Camiro,
Cujus sunt labor Herculis labores.
Hunc ipsum pia cura civitatis
Hic, ut noveris, aereum locavit
Multis postea mensibusque & annis.

PETRI DANIELIS HUETII NOTÆ

AD ANTHOLOGIAM EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

AD LIBR. I.

LIB. I. T. I. ep. 3. Ἀντιπάτρου εἰς Ἀρίαν.] Tarſenſis fuit Arias ille, ac propterea pernicitatem ejus confert Antipater cum pernicitate Perſei, Tarſi conditoris. Id nos monere debuerant Interpretes. Quod Pegaſo inſidentem fingit Perſeum Brodaeus, Vir eruditus, unico defendere poteſt Ovidii Teſtimonio:

* *Victor Abantiades alite fertur equo.*

At caeteri omnes Poëtae, & Ovidius ipſe aliis locis, Mercurii talaria Perſeo tribuunt, Pegaſum Bellerophonti. Quin & hoc ipſo loco Bellerophontem videtur ſignificare Ovidius: nam Perſeum ſuperiore verſu deſignavit cum diceret, *Nos pedibus pennas dedimus*. Abantiaden autem appellat Bellerophontem, lapſus memoria: non quod Abantem ullum inter avos habuerit, ut confingunt Grammatici.

T. 3. ep. 8] Μνασάλκου τῇ Ἀφροδίτῃ. Imo τῇ Σύριγγι.

T. 5. ep. 25. Ὀθρυάδην Σπάρτης, &c.] Hujus diſtichi ſententia imperfecta eſt & pendula. An excidit pars epigrammatis? an ſupplendum σίγα, vel ἀυχεῖς, per interrogationem, vel aliquid ſimile? Plane alterutrum dicendum eſt. Scaliger in notis codici ſuo adſcriptis, qui penes nos eſt, hoc diſtichon a ſequenti Epigrammate dividebat, & truncum eſſe a capite & a calce putabat. Pro ἄρεος quod ſequitur, ad oram

* *Ovid. Amor. libr.* 3. *Elig.* 12. *vs.* 24.

oram ejusdem codicis, manu ut videtur altera adscriptum fuit ἄβριος, quod probamus.

In sequenti Epigrammate manus eadem, a Scaligerana uti quidem videtur diversa, pro κακῆς proponebat καινῆς. Hoc non patitur sententia, neque illud modulus syllabae. Peccatum tamen potius velim in syllaba, quam in sententia.

T. 5. ep. 29. Θείων ἄγχι βέβακε θρόνων.] Scribe, ἀγχιβέβακε.

T. 7. ep. 2. Βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.] Hoc est, si minis me terrere pergis, ego te iterum cycnum faciam.

T. 9. ep. 1. Ἐις τὸν φθείραντα τὴν ἑαυτοῦ μητρυιάν.] Imo, μητέρα. Qui matrem incesto polluerat, non, ut censet Brodaeus, interfecerat.

T. 11. ep. 3. Σοὶ δ' εἴκει μελπομένῳ γλαφύρα]. Ludit in ambiguo: nam si scribas Γλαφύρα, nomen erit tibicinis quem alloquitur: si scribas γλαφυρὰ, sensus erit, suaviter canis. Addit, οὔνομα καὶ τέχνης καὶ σώματος, hoc est, Venustus es arte & corpore.

T. 12. ep. 5. Καὶ κλαίω μιλίῃ, καὶ γελόω μιλίῃ] Adscriptum manu erudita ad oram exemplaris Scaligerani, καὶ κλαιωμιλίῃ, καὶ γελοωμιλίῃ. Acute. Sensus est, eum sic flenti adfles, ridenti arrides, fit quaedam fletus & risus societas. Gallice dicimus, *Pleurer, rire par compagnie.*

T. 13. ep. 1. Ἔμπαλι δ' ὀλβίζουσιν.] Μάκαρες quoque & μακαρῖται vulgo apellabantur. Felices a Romanis. Unde Qnintilianus in Prooemio libr 6. *Felix decessit.* Et salse Horatius, * *Omnes composui. felices.* Atque hinc origo Gallicae dictionis *Feu*, quam praefamur omnibus recens defunctorum. *Feu* pro *Feux*: hoc pro *Felix.* Quod solerter deprehendit Menagius noster.

T. 13. ep. 4. Κήδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες.] Scribe Κύδεα, nam Juliani epigramma, quod huic plane consentit & paulo inferius subest, habet εὔχου.

T. 14. ep. 1. Τὸν λοιμοῦ λύτορα.] Nemo non videt scribendum esse λιμοῦ.

T. 20. ep. 2. Ὀυκ ἐμὸν ἡμετέροις, &c.] Virgilius Georg. 2. *vs.* 82. *Miraturque novas frondes & non sua poma.* Et paulo post: ἀχρὰς ἐν εὐκάρποις δένδρεσιν ἐγγράφομαι. Ludit in ambiguo: Inscribor vel inseror in arboribus foecundis. Nam ἐγγράφομαι significat & ἐγκεντρίζομαι. Ex dictione Graeca prodierunt nostrae, *Greff*, *Greffer.*

T. 20. ep. 14. Φρίσσουσαν κῶμον]. Manu ignota adscriptum codici Scaligerano, κῶνον, quasi pro pinu ponatur κῶνος. Sed id sine teste non probamus.

T. 20. ep. 16. Πτόρθον δ' ἐπὶ δένδρῳ.] Scribe πτόρθος.

T. 20. ep. 19. Μῆλον ἐγὼ στρούθειον.] Lege ἄγω.

T. 22. ep. 3. Καὶ πάλιν εἰς ἀΐδην ἐκολάζετο.] Emendatum manu eadem ignota in libro Scaligeri, ὀκλάζετο. Quasi supplicaturus Platoni, & facti poenam deprecaturus. Sed repugnat istud

* *Horat. libr.* 1. *Sat.* 9. *vs.* 28.

istud πάλιν, nondum enim Orco supplicaverat. Itaque nihil muto.

T. 22. ep. 9. Νυκτὸς ἐπιςῆναι φασὶ Σάραπιν ὄναρ.] Serapin per somnum videri hominibus, eorumque saluti prospicere, cognosces ex Tacito Hist. Libr. 4. cap. 81. & 84.

T. 23. ep 7. Δείματι γὰρ Μόβσῶν.] Conjectabam πόσιος. At ignotus ille emendator, vir sane ingeniosus, ad oram codicis Scaligerani scripserat, γ' ἁρμόβσων, quod nempe prima illa Veneris initia vi coalescant; vel quod Venere constent & compingantur vitae principia.

T. 24. ep. 1. Ἀροτροπόνου ζεύγλας.] Lego, ἀροτροπόνους. Scaliger vero legi jubebat, μετ' ἀροτροπόνου ζεύγλης.

T. 24. ep. 2. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Μελέαγρος.] Poëta auctor epigrammatis.

T. 26. ep. 5. Σοί με θρηΐκίης, &c.] Epigramma hoc nuncupatio fuit Poëmatis, quo victoriae ducis alicujus a Bessis & Thracibus reportatae celebrabantur.

T. 27. ep. 6. Ἐν πολλῷ τικτόμενος πελάγει] Scribe, τεγγόμενος.

T. 27. ep. 9. Ἔςι δ' ὁ παῖς περίσαμος. ἐν εἰκόσι πᾶσι μάθοις νιν] εἰκόσι, quasi ab εἰκὼν arcessit Scholiastes, quod ineptum est. Scribo ἐν εἴκοσι παισὶ μάθοις νιν. Insignis est puer: inter viginti pueros hunc agnoveris.

T. 29. ep. 1. Ἡ καὶ ἔτ' ἐκ βρέφεος, &c.] Videtur pertinere hoc epigramma ad caput 19. εἰς γυναῖκας.

T. 30. ep. 3. Ἀλέπποτον Τὸν λύκον, &c.] Inscribi debuit pro epigrammatis argumento, Τίνας ἂν εἴποι λόγους ἀιξ ἢ ὅις λύκον τρέφειν ἀναγκασθεῖσα.

T. 31. ep. 6. Οἱ δὲ τῷ νεηκόρῳ] Reddunt Interpretes, aedituo. Perperam. Aliud est νεηκόρος, aliud νεωκόρος. Hoc *aedituum* sonat, istud *navituum*, si ita loqui fas est; hoc est, navis custodem & versorem. Ludit in verbo, ut & in ἀρωγοναύτας.

T. 33. 1. Ἔμπλεον εἰδοῦσα.] Doctus emendator ad oram Scaligerani libri, οἰδοῦσαν. Puto volebat οἰδῆσαν. Sed nihil muto.

T. 33. ep. 17. ψῆγμα πυρὸν] Idem emendator, ψῆγμ' ἄπυρον, prandium nempe non coctum.

T. 33. ep. 18. Νέστορος εἰς τὸν Πύθιον δράκοντα] Hoc videtur esse fragmentum majoris operis.

T. 38. ep. 4. Ἀλλὰ ποθ' αὐτοὺς, αὐτῷ μοι παραθείς] Lego, ἀλλά ποθ' οὗτος, ἥν τίς μοι παραθείς. Supple, ᾖ.

Postremo versu, Καὶ λύει.] Lego, λυέτω, vel λύσει.

T. 43. ep. 1. Ζηλήμονι Ῥήνῳ] Eleganter dictum, quod liberos exploret, mergens adulterinos, ingenuos sustinens. Mox emenda, ἐλεγξιγάμου.

T. 44. ep. 3. Γράμμα Λεωνίδεω, Δίςιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται] Leoniden Alexandrinum intellige, scriptorem Isopsephorum, quae in sequentibus libris reperies. Disticha calculis aequata, sunt ista Isopsepha. Quae quid sint, infra docebimus. Plane hic caecutiunt Interpretes.

T. 45. ep. 1. Τὸνδ' ὕπνου πουλὺς ἔρειψε κόπος.] Lego ὕπνῳ.

T. 46. ep. 1. Ἀλλόμενος κύκλοις, &c.]

&c] Ignota manus ad oram Scaligerani codicis, ἰλλόμενος, quod probamus.

T. 46. ep. 3. Δοιὰ δ' ἐν ἀμφοῖν Μέτρα πιὼν, &c.] Pocula duo in hemisphaerium excavata erant; alteri insculpta erant borealia signa, alteri australia: Exhauri utrumque nostrum, inquiunt pocula; astra omnia videbis, quippe nobis insculpta: praetereaque ita cerebro commoveberis ex vino, ut coelum cum astris omnibus sis visurus, etiam media luce; vel, ut fert Gallicum adagium, mille lampades meridie visurus sis.

T. 47. ep. 2. Κωμάζω, &c.] Haec in hominem conveniunt Astronomiae & Musicae inpense deditum, qui nullam aliam sibi placere conversationem ait, quam coeli choreas spectare, & citharam pulsare.

T. 47. ep. 3. Ὁ πρὶν ἀεὶ, &c.] Ἐπίγραμμα αἰνιγματῶδες, κατὰ χαλκέως τινὸς, ὀνόματι Σατύρου, ἢ οὕτω διὰ τὴν δυσμορφίαν ὠνομασμένου, ὅπλα ἐυγενεῖ τινι νεανίᾳ χαλκεύσαντος, πένητος δέ' ἅτε δὴ μεθύσου τὸ πρὶν καὶ οἰνόφλυγος.

Sequitur, διχθάδιον κατὰ κῶμον.] Lego, κῶλον.

Tum Ἀλυκτοπέδῃσιν.] Τῆς πενίας δηλονότι.

T. 47. ep. 4. Πολύκροτον ἅμμα καθάψας.] Emendabat Scaliger, ἅλμα. Frustra, nam ejusdem argumenti est hoc epigramma ac superius; paupertatem enim ei vincula injecisse, ut mox, ἀλυκτοπέδῃσι λυγωθείς.

T. 49. ep. 1. Εὐσέφιδός, &c.] Videtur pertinere hoc Epigramma ad caput superius περὶ μετριότητος.

T. 54. ep. 1. Ἠμαύρωτό τε, κὴν ἴδε.] Hoc est, & si extra Olympum respiciat Sol, nihil tale cernet. Anteferam receptam hanc lectionem alteri huic Scaligeri, ἠμαύρωτο, καὶ ἦν ἴδῃ, id est, & ecce extra Olympum nihil tale cernet.

T. 54. ep. 2. Ἀθηναιὴν πολεμοδόκον.] Lego πολεμαδόκον. Distingue deinde; κατ' ἐνόροφον.

T. 55. ep. 8. Ναυηγοὶ δ' ἐσὶν ἔσω λιμένος.] Nautae cum se e navi in mare misissent, ut natando portum tenere possent, fluctibus obruti sunt & in portum expulsi.

T. 55. ep. 10. Ἀλλὰ καὶ ἡνίκα γαῖα καὶ ὠδίνεσσιν ἀπήμων ἀυχεῖς.] Sensus est. At cum te, o mare, propter halcyonum partus innoxium, & alteram terram esse jactas. Valeat ergo Scaliger cum sua conjectura, γαίᾳ καὶ νήεσσιν.

T. 55. ep. 12. Ἐθραύσθης Ἠλεῖα, &c.] Pertinet hoc Epigramma ad caput εἰς μέθην. Pro, ἠλεῖα, legendum, ἡδεῖα.

T. 55. ep. 13. Χήρων οὐδ' ὑγρῷ, &c.] Pro, χάρων, Jonice.

T. 56. ep. 3. Οὔποτ' ἔκνωσσε.] Cave admittas εἴποτε, aut receptam lectionem adulteres.

T. 56. ep. 5. Ταῦθ' ὁ Πρίηπος ὔμμιν ἐνορμίταις.] Lege, ἐνορμίτης. Quod non fugit Brodaeum. Priapus dictus est ἐνορμίτης, λιμενορμίτης, λιμενίτης, αἰγιαλίτης.

T. 56. ep. 8. Πίτνατε δ' ἐυπτερύγων.] Recte Scaliger, εὖ πτερύγων.

T. 56. ep. 11. Ἐπ' ἠϊόνων.] Lego, ἀπ' ἠϊόνων.

T. 57.

T. 57. ep. 9. Χέρσῳ τὴν πελάγευς ἐλπίδα μεμφομένη] Exprobans terrae me in ea periisse, quod a mari solum timere posse videbar. Ἐλπὶς sumitur & in malam partem. Vel exprobrans terrae me in ea damnum hujusmodi accepisse, cui a mari remedium sperare potui, unde timendus erat interitus.

T. 58. ep. 1. Λιτοὺς, ἀλλ' οἰκτρὴν] Lego, Λιτοί.

T. 60. ep. 4. Ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης] Νεφέλαι, & νέφεα, retia tenuissimis linis contexta ad capiendas aves. * Horum meminit Hesychius; illorum Aristophanes. † Satyrius infra, ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην. Et Zosimus, πτηνολέτιν νεφέλην. Et § Antipater, γηραλέον νεφέλας τρῦχος. — Sic Petronius tenuissimam vestem & pellucidam eleganter appellat *ventum textilem* & *nebulam lineam*: ** Tibullus linteola, *carbaseos ventos*. Fulgentius: *Astiterant syrmate nebuloso lucidae ternae viragines*. Quippe & tenuissimae ac pellucidae vestes nebulae dictae.

Ἀνέκδρομος quod sequitur, idem est ac πανάφυκτος sequentis epigrammatis, *inevitabilis*.

T. 60. ep. 6. Αἱ πλαστὰι κηρῶν, &c] Lego, ἃ, ut superiore versu, ἃ καλὸν ἀυτοπόνητον.

T. 61. ep. 1. Ἐις τὰ λυτὰ ζήνωνχ.] Scribe, εἰς τάβλαν ζήνωνος, vel, εἰς ταύλαν. Sic libro v. cap. 82. habes Pauli Silentiarii epigramma, εἰς τάβλαν. Tablam sive Tabulam, ludum fuisse a Palamede inventum, scribit Suidas. Inde ταβλίζειν, Tabula ludere. Ludus is erat calculorum, cujus frequens in recentioribus Graecis Latinisque scriptoribus mentio. Hoc epigramma erudite expositum habes a Salmasio in Notis ad Vopisci Proculum.

T. 62. ep. 1. Ψευδόμενοι ῥινῶν ὀξὺν εἶβον, &c.] Postremum hoc fuit distichon, ἐξαστίχου quod repraesentavit Scaliger in suo codice, unde cognoscas quam misere habita sint haec Epigrammata.

Ἕρδοι τὴν ἔμαθέν τις, ὅπου καὶ ὑπ' Ἄλπιας ἄκρας
Αἰγεῖαὶ λασίαις ἀμφίκομοι κεφαλαῖς,
Φωρῆς ἁπτόμενοι, φύλακας κύνας οὐδ' ἀλέονται.
Χριόνται νεφροῖς, πῖαρ ἄκεσι νόσου.
Ψευδόμενοι ῥινῶν ὀξὺν εἶβον· ὦ κακὸν εὑρεῖν.
Ῥήτεραι Αἰγυών μήτιες, ἢ ἀγαθόν.

Ubi Ligures comati, & vetustis temporibus, quemadmodum & caeteri Galli. Etsi scripsit †† Lucanus tonsos fuisse Caesaris aevo. Sed id accipiendum de optimatibus, & magnarum urbium incolis, qui sumserant togam & comam posuerant. At latrones illi inculti & horridi comam alebant.

T. 64. ep. 1. Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος.] Lego γῆς.

T. 65. ep. 1. Στυγνὰς ἄφυται, &c.] Hoc Statyllii Flacci epigramma a sequenti perperam divulsum est.

* *Hesych. in* Νέφεα. *Aristoph. Avib. vs.* 528. † *Anthol. l.* 6. *tit.* 15. *ep.* 1. § *Lib* 6. *tit.* 5. *ep.* 19. ** *Tibull. libr.* 3. *Eleg.* 2. *vs.* 21. *Fulgent. Mythol.* 1. *p.* 607. †† *Lucan. libr.* 1. *vs.* 442. [Ubi Vid. Oudendorpii notas.]

est Colloquium est Fontis & Viatoris. Fontis haec erat natura, ut strepitu coacesceret, silentio dulcesceret. Ait itaque Fons: Hauri tacite, o Viator. Quid ita? inquit ille. Subjicit Fons, jam non hauries. Respondet Viator, Cujus rei gratia me a te absterres, & vetas haurire? Quippe, inquit Fons, homo loquax es & turbulentus; solisque tacentibus dulces aquas subministro. At Viator, Profecto difficilis es, o Fons. Regerit Fons, Aquas meas degusta, longe difficiliorem me dices. Degustat Viator & exclamat, O insuavem potum! Conrra fons, O insignem loquacitatem! * Narrat Aristoteles, & ex Aristotele † Sotion, fontem quemdam prope Syracusas, accedente hominum turba, exundare. Alii memorantur vocis sonitu intumescere: quidam turbidus fieri conviitiis, laudibus limpidus.

T. 67. ep. 17. Πουλὺς ἔπειγε κύμην.] Scribe, ἔσειγε.

T. 67. ep. 19. Τοὔνεκα σὺ πρώτως μὲν.] Recte emendatum a viro erudito in codice Scaligeri, σὺν πρώτοις.

T. 67. ep. 21. Μικρή τις, &c.] Poëta, *o Bacche*, qui pulcre officio suo fungitur, verbulo uno rem absolvit; ait enim, Vinco, nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non faustus aspiraveris, is interroganti cuipiam, Quomodo tibi res processit? respondet, Gravia & molesta sunt, quae evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui aequo longiora meditatur; molesta ei contingant: mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus, Vinco.

T. 70. ep. 3. Ἡ γὰρ ἐν ὅπλοις.] Scribe, ἦ γάρ.

T. 70. ep. 4. Παρίστασο καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ.] Hoc est, Macte animo.

T. 70. ep. 11. Αἰπολικὸν μήκυμα.] Quae greges caprarum videndos datis. Sic pag. seq. δείκνυσθ' ἐυμύκων αὔλια βουκολίων.

T. 70. ep. 14. Μοῦναι ἀπόρρητοι, &c.] Quod gemino mari vicina esset Corinthus, idcirco Nereïdibus notior esse fingitur; quae se ejus Alcyones esse ajunt, hoc est, dolores ejus lugere.

T. 70. ep. 18. Βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλωσμέναι.] Lege, κεκλυσμένα.

T. 73. ep. 1. Θολεραῖς δ' ἠράνισ' ἐν νεφέλαις;] Lege, ἠράνισαι νεφέλαις;

T. 73. ep. 3. Ἱμερόεις Ἀλφειὲ, &c.] Pars videtur majoris operis, unde fragmenti hujus pendet intellectus.

Ἐὼν ὀχετηγὸς ἐρώτων.] Lege ἐών.

T. 74. ep. 1. Νῆσαν πῦρ, καὶ ἦν ἄξυλον.] Scribe, νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον.

T. 74. ep. 4. Οὗτος δρᾶται; ἔστι τίνος ψυχῆς, &c.] Egregie restitutum a viro docto in codice Scaligeri, οὗτος ἐρᾶται; ἔστι τίνος ψυχῆς. &c.

T. 80. ep. 4. Τύχη καπηλεύουσα, &c.] Epigrammatis hujus & trium sequentium argumentum videtur petitum ex templo Fortunae, quod vetustate collapsum in cauponam mutatum est. Id ex istis colligas, ἣ πρὶν νηὸν ἔχουσα καπηλεύεις μετὰ γῆρας, ep. 7. & ex illis, τὰς ἀτυχεῖς πτώσεις. ep. 6. Ἀσυγκέραστον τὴν φύσιν κεκτημένη, καὶ συγ-

* *Arist. De mirab. auscult. tom.* 1. *p.* 1154. *edit. Du Vallii.*

† *Tom.* 6. *p.* 124. *edit. Aristot. Sylburg.*

συγκυκῶσα, vocabula sunt κάπηλικά. Συγκέρασος intriti genus, unde nomen ludicrum finxit Plautus. A κυκάω fit κυκεών.

T. 80. ep. 20. Θεοῦ μὲν ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτός.] Postulat metri ratio ut scribatur οὔτις.

T. 91. ep. 3. Ἐξ ἐμέθεν, λυκάβαντος ὑπ' ἠελίοιο θύρετρα.] Lego, ὑπηελίοιο. Λυκάβας ὑφήλιος, annus Solaris. Ὕψος δέρκεται, Septentrionem respicit, qui vertex nobis semper sublimis. Scaliger pro ὑπ' ἠελίοιο legebat ὑπηῴοιο. Alter in ipsius codice pro ὕψος legebat ὑπάτοις. In Martio, γλάγος ἤδη. Lege ἡδύ. In Octobri, pro ἐπικατάγω reponebat, ἐπισαλάω. In Novembri, μνῆσιν ἔχειν καμάτων, palaestrae. ep. 4. Οὗτος ἀρισταφύλῳ πεφιλημένος. Lego, ἐρισταφύλῳ.

T. 91. ep. 5. Νέοις ἐκόμισσε πετήλοις.] Lege ἐκόμησε. Deinde pro, λίνα κολπώσαντες, legendum, κολπώσαντος.

AD LIBR. II.

LIB. II. T. 1. ep. 3. Ἡ τῶν σητοκόπων βιβλαρίων τὰ κάτω.] Partes inferiores librorum, quibus incumbunt, fere tineis sunt pertusae; quae a ligno vicino ortae prorepunt in chartas, atque illic stabulantur.

T. 1. ep. 4. Δέρεται τὰς παντὸς ἀγῶνος πληγὰς, ὡς ἀποδῷ· κἂν ἀποδῷ, δέρεται.] Gemina significatio latet in voce δέρεται.] altera obvia, *vapulat:* altera obscoena, qua id notatur, quod a Lesbia fieri questus est Catullus.

T. 6. ep. 8. Καὶ γὰρ ὀχευτὴς καὶ μωρός.] Hoc pertinet ad Asinum, quod animal stolidum est & salax. Μαλακὸς pertinet ad Geminos, quorum conjunctio masculam Venerem notat. Ὀψοφάγος ad Pisces, qui Voraces, & ipsi proprie ὄψα vocantur.

T. 8. ep. 1. Εἰς βαλανεῖον ψυχρόν.] Inscribendum potius, εἰς βραδύν τινα.

T. 9. ep. 8. Οὐκ ἀπὸ γαίης ἀγλαΐη μελέων ἕλκεται ἀενάου.] Lege ἀέναος.

T. 9. ep. 10. Πάσας ἐξεφόρησε τρύγας.] Lege ἐξερόφησε.

T. 10. ep. 10. Μή με βάλῃς κατὰ λέξιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.] Noli mihi impingere istos ardeliones, ne in vocum aucupio dispeream & fiam praeda & spolium Grammaticorum.

T. 10. ep. 11. Τὸν δὲ υἱὸν τούτῳ φησὶ συνεστακέναι.] Lege Τίς δ'. Latet ambiguum in συνεστακέναι, *commendasse* & *conjunxisse.*

Οὐ πάνεται οὕτως.] Lege οὗτος.

T. 12. ep. 2. Καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε.] Lego, τέτρωσθαι.

T. 13. ep. 24. Οὐδέποτ' εἰς πορθμεῖον, &c.] Κήλην ὑδατώδη, sive ὑδροκήλην deridet, tantae amplitudinis, tantumque aquae continentem, ut in ea navigari commode possit.

T. 14. ep. 1. Οὐ προσέχω· καί τοι πιστοί τινες.] Fidem non habeo his, qui te male olere dicunt: etsi quidam ex ipsis fide digni sunt.

T. 14. ep. 4. Οὐχ Ἁρπυιῶν τὰ περισσά.] Excrementa. * Virgilius de Harpyis, *Foedissima ventris Proluvies.*

Ου-

* *Aen. l.* 3. *vs.* 216. 217.

Οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου ποὺς ἀποσηπόμενος.] Supplendum, quantum tu foetes, o Telesilla.

T. 14 ep. 6. Ὀυ δύναμαι γνῶναι.] Disjungendum hoc epigramma a superiori, quae perperam conjuncta sunt.

T. 15. ep. 3. Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε.] Fallax mensarius & decoctor Polycarpus alienis nummulis debitores inescabat.

T. 17. ep. 5. Τὴν πήραν, &c.] Subjici debet hoc epigramma sequenti.

T. 18. ep. 1. Ὁ τλήμων Ἴρου πάντε πενιχρότερος.] Lego, Ἴρων. Ἀντία γούνατα, alludit ad nomen Antigones.

T. 19. ep. 3. Εἴκοσι γεννήσας.] Eutychus pictor nihil facit simile, non imagines, non liberos; non illos, ob imperitiam; non hos, quod aliis patribus sunt geniti.

T. 20. ep. 1. Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν.] Lege, ἀπεχαλκίσατο πόλιν.

T. 20. ep. 2. Ἐκ γῆς Λωτοφάγων] Perperam hoc epigramma a sequenti divulsum est. Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀντιοχευόμενος, aere conductus corpus suum prostituebat.

T. 22. ep. 1. Οὕτως εὐκοπὸς ἐστι Δίων.] Διὰ τὸ εὐκόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκόπτειν.

T. 22. ep. 13. Ξεῖνε, τί μὰν πεύθῃ;] Dialogus hospitis & indigenae.

T. 22. ep. 14. Εἰσεπιδεσμεύειν πέμπε, &c] Lege, εἰς ἐπιδεσμεύειν. Item, εἰς ἐνταφιάζειν.

T. 22. ep. 15. Τῶν γναφικῶν πινάκων.] Lege, πιδάκων, liquorum detergendi vim habentium. Quanquam fieri potest, γραφικῶν, quod proponunt Brodaeus & Scaliger.

T. 25. ep. 11. Ἤδειμεν Πολέμων, &c.] Scribo, πόλεως, quod & vidit vir eruditus, cujus notae extant in Scaligerano codice.

T. 32. ep. 14. Τὸν μέγαν ἐξήτουν Εὐμήκιον] Lege, ἐζήτουν. Vir idem doctus rescripserat in codice Scaligeri, τὸν μὲν ἀνεζήτουν. Quod mihi non probatur, periret enim vox μέγαν, quae alludit ad nomen Εὐμήκιον, & hominis brevitatem notat κατ' ἀντίφρασιν.

T. 32. ep. 16. Ἡ παλικάμπτῃ.] Lege, πιτυκάμπτῃ. Sinin notat a flectendis pinubus sic dictum, a Theseo interfectum. Alludit autem ad πιτυκάμπην, exiguum animalculum in pinubus succrescens.

Σῶμα τὸ καννάβινον] Gracile, teres, qualis est culmus cannabinus. Sic infra cap. 50. ep. 14. καννάβινη κράμβη appellatur brassica vaegrandis & retorrida. * Terentius junceas appellat puellas, quibus succus curatura detractus est. † Pollux & Hesychius scribunt κανάβους vocari strigosos homines & macilentos, ἀπὸ τοῦ καννάβου, quod erat lignum teres, cui ceram obducebant cerearum imagunculärum fictores. At hoc ipsum lignum sic dictum est ob similitudinem culmi cannabini. Eadem itaque origo.

T. 40. ep. 3. Τοὺς κυκλίους τούτους.]

* *Terent. Eunuch. A. II. sc. 3. vs. 24.* † *Poll. libr. 10 tit 52. ubi Vid. Kühn. Hesych. in* Κάναβοι. *ubi vid. notas. & in* Κάναμος.

τους.] Poëtas illos, qui circa villem patulumque orbem morantur.

Ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.] Verba sunt Parthenii vel Callimachi.

T. 40. ep 7. Οἷα πάθοιεν οἱ καταδείξαντες, &c.] Quae utinam ii paterentur, qui usum librorum & calamorum hominibus ostenderunt. Vir doctus in codice Scaligeri emendaverat, καταλείξαντες. Ut sensus sit, eadem patior ac Rhetores ad Lugdunensem aram scripta sua insulsa coacti lambendo delere. Acute, ut caetera, non tamen vere: nam πάθοιεν est optantis, seu imprecantis: nec calami lambebantur.

T. 40. ep. 11. Ἀιάζω Διότιμον, &c.] Hoc epigramma pertinet ad caput decimum hujus libri, εἰς Γραμματικούς.

T. 41. ep. 2. Τυῤῥηνικὸς, Ἰβρικὸς, Αἴγων] Ægon, pro Ægaeo mari. Quo nomine & Latinis Poëtis celebratur. Perperam igitur conjiciebat vir doctus in Scaligerano codice, Ἀγκών. Nam hic maria quaedam recensentur; neque urbis nomen locum habere potest.

T. 43 ep. 10. Φαυλεπιφαυλότατοι.] Simili compositione Nicarchus cap. 32. ep. 17. hujus libri dixit λεπτεπιλεπτότερος.

T 43. ep. 12. Δαμαγόραν καὶ λοιμὸν ἰσόψηφόν τις ἀκούσας] Nihil hic vident Interpretes; nesciunt enim quid sint Isopsepha. Nos de iis acturos recepimus, infra libr. 6. tit. 12.

T. 46 ep. 2. Καὶ Τιτυῷ μελέτω.] Lego, μελετῷ. Declama apud Ixionem, Melitonem, & Tityum, ut hoc supplicio torqueantur, quo pejus non habeo.

T. 46. ep. 3. Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι.] Horatius de arte P. vs. 309. *Scribendi recte, sapere est & principium & fons.*

Καὶ Φράσιν αὐτῶν εἶναι κοινοτέραν,] *Quod a C. Caesare excellentis ingenii ac prudentiae viro, in primo de Analogia libro, scriptum est, Habe semper in memoria atque pectore, ut tanquam scopulum sic fugias inauditum atque insolens verbum,* * Haec Gellius.

T. 46. ep. 5. Πρὸς Κύπρον ἐρχόμενος.] Illic enim inquinatior fiet mea loquela. Cyprus Ciliciae proxima, in qua Soloe, patria soloecismorum.

T. 46. ep. 9. Ὡς οὗτοι πάντες, γράμματα μὴ μαθέτω.] Ambigue dictum: Literas non condiscat, quas nec ipsi didicerunt. Item: Non eo modo instituatur in literis, quomodo ipsi sunt instituti.

T. 46. ep. 10. Δαίμονα λευκοφόρον.] Dictum & id ambigue: Daemonem, propter nigrorem cutis alba veste contectae: &, Daemonem, sive Deum artis Rhetoricae.

T. 47. ep. 2. Οὐδεὶς τὴν ἰδίην, &c.] Nihil habet συμποτικὸν hoc epigramma. Referendum videtur ad caput undecimum hujus libri εἰς Γυναῖκας.

T. 47. ep. 3. Κ' οὐχ ὁ θανὼν τίεται.] Lege. πίεται.

T. 47. ep. 6. Ἀββιάνου.] Lego Ἀμμιανοῦ, cujus & alia extant epigramma-

* *Gell. libr.* 1. *cap.* 10.

mata hoc libro. Figurae τῶν β & μ valde affines in antiquis codicibus.

T. 47. ep. 17. Ἐμοὶ μέλει μύροισι καταβρέχειν ὑπήνην.] Mos per totum fere Orientem receptus a veteri aevo, nec dum desitus. Receptus quoque ab Atheniensibus in conviviis praecipue & amoribus, nec Americanis ignotus.

T. 47. ep. 28. Παισὶ Καναστραίοις μαρναμένειν ἐθέλω.] Lege, μαρνάμεναι ἐθέλω] Canastraei autem, Thraces sunt, quorum esse queritur * Horatius, pugnare natis in usum laetitiae scyphis.

T. 47. ep. 41. Ἡ πτωχῶν χαρίεσσα, &c] Pretiosis scyphis utebantur lautiores, corollas e selectis floribus capitibus suis imponebant, & larvas argenteas mortalitatis indices mensis suis inferebant. Contra tenuiores in lagenarum usum excavabant panis offas, fortuita folia & rorulenta concinnabant in coronas, & calvam e sepulcreto raptam in convivia inducebant. Calva autem eos laetitiae hic admonet. Edite, inquit, excavatum hunc panem, eo utimini ad bibendum, vincite capita floribus: sic eritis cuncti, cujusmodi sum, postquam vos Orcus abstulerit.

T. 48. ep. 1. Οὐρανίης ἀνδσου] Carpit Gessium, quod Astrologorum vaticinia secutus ad summas dignitates adspiraverit. Infra capite 52. ep. 7. idem Palladas Philosophiam appellat ἄντυγα οὐρανίην.

T. 50. ep. 14. Καννάβινης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον,] Κράμβη brassicam proprie significat; aliis plantis tribuitur improprie. Sic & ἀσπάραγος proprie plantam significat asparagum κυρίως sic dictam; improprie ramum brassicae alteriusve alicujus plantae. Itaque Brodaeus proprie hic sumi putat κράμβην pro brassica, asparagum improprie pro brassicae ramo. Contra asparago propriam significationem tribuendam censeo, κράμβη impropriam, & notari plantam asparagi. Cannabinam vocat ob exilitatem; quod in asparagum melius quam in brassicam convenit.

T. 50. ep. 17. Ὡς κῆπον τεθυκώς.] † Horatius: *seu porrum & coepe trucidas*. § Lucilius, *Fragmenta interfici' panis*.

T. 50. ep. 24. Λιμῷ χρητίζων τοὺς μελέους πίνακας.] Conjiciebam, φορτίζων τοὺς κενέους πίνακας.

T. 52. ep. 3. Οὗτος ὁ ῥιγομάχας.] Sic infra hoc capite ep. 6. Antipater vestem Cynici appellat κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων.

T. 52. ep. 3. Ποίων ἔργα κακοστομάχων] Legebat Scaliger κακοστομάτων. Quae vox contra genium linguae Graecae conficta est. Dicendum, κακοστόμων, quod aliud significat quam quod vult Scaliger, & postulat locus, nempe *maledicorum*.

T. 52. ep. 9. Στεγνοφυὴς, ἢ ἄυλος.]: Solida & compacta a natura, ἀντίτυπος, hoc est corporea.

AD LIBR. III.

LIB. III. T. I. ep. 16. Κτήματα μὲν πολύολβος] Thesauros videtur significare, quos neque aerugo neque tinea

* *Lib. I. od. 27.* † *Lib. I ep. 12. vs. 21.* § *vs. 54. ex incerto Sat. Lib.*

nea demoliuntur, neque fures effodiunt.

'Ἐκ πατέρος πατέρων] Ex Deo.

T. 2. ep. 4.] 'Υπ' ἐμοὶ δολιχόν.] Ambigue: Qui vicit ſtadio, ſub me jacet: & ſub me vitae curriculum abſolvit.

T. 4. ep. 3. 'Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον] Meneſtratus piſcator captam Phycidem cum dentibus occidere vellet, uti piſcatorum mos eſt, exiliens piſcis, gutturique illapſus hominem ſuffocavit. Legendum igitur, ὑπ' ὀδόντα, non ὑποδύντα. Ejusdem argumenti epigramma habes infra hoc libro. tit. 22.

T. 5. ep. 7. Μανύει δὲ τροπαὶ ἀτετυγμένα.] Lego τροπαῖα τετυγμένα. Sic emendandi duo poſtremi verſus, ὧν ἕνεκ' ἔν τε γέᾳ μεγαλοφρόνα Κραύγιδος υἱὸν σᾶσεν ἀμωμήτου κράντορ' ἐλευθερίας. Graecia nempe.

T. 5. ep. 15. 'Οψὲ διώσας αὐχένα.] Certiſſima Scaligeri emendatio, ὁ ψελιώσας.

T. 5. ep. 37. 'Αλλ' ἀρετή σε διακριδὸν ἄλις ἀείδει] Διακριδὸν, hoc eſt, prae caeteris.

T. 5. ep. 47. Θηρῶν μὲν κάρτισος. &c.] Hoc epigramma a ſequenti imperite disjunctum eſt. Leo marmoreus, Leonidae ſepulcro impoſitus, fortitudinis ſymbolum, & nominis index, ſic loquitur: Quemadmodum ferarum omnium ego, ſic mortalium omnium fortiſſimus fuit vir ille, quem ſervo marmoreo huic tumulo impoſitus. Quod niſi animum meum, ut & nomen geſſiſſet, noluiſſem ſepulcro ejus vel pedem imponere.

T. 5. ep. 51. Θυρέεα, ζεῦ, Λακεδαιμονίων.] Lege, Θυρέαν.

T. 5. ep. 55. Δίρφυος ἐδμήθημεν.] Sic legendum, non ut Interpretes, δίφρυος.

T.6.ep. 32. Γέσσιε, μοιράων τροχαλώτερε.] Quaſi ſibi fatum, etiam invitis Parcis acceleraſſet.

T. 6. ep. 43. 'Ηόνιον τόδε σῆμα.] Omnino legendum, σῶμα.

T. 6. ep. 44. Μύριος ἦν, ὦ ἄνθρωπε, &c] Sequentia quatuor diſticha in unum epigramma coaluerunt, quae disjungenda ſunt in quatuor epigrammata.

T. 6. ep. 62. Νικηθεὶς ὁ δρομεὺς καθεύδει.] Adde ad explendum verſiculum τῇδε. Ut compleatur ex lege verſiculus, νικηθεὶς ὁ δρομεὺς τῇδε καθεύδει.

T. 7. ep. 3. 'Ο τύμβος οὗτος &c.] Laudatur hoc epigramma in Veteribus Scholiis ad Sophoclis Electram. vs. 150.

T. 7. ep. 17. Ἑανῷ δάψατο χαίταν.] Lege, ἐὰν κατεδάψατο χαίταν.

T. 9. ep. 5. 'Εξότου μίμνει] Lege, ἐξότε.

T. 12. ep. 4. 'Εις τὴν πέραν Κωνσαντίνου πόλεως Δάμαλιν.] Δάμαλις nomen pellicis Atticae. An inde dicta Damaris illa Athenienſis, cujus mentio fit in Actis, permutatis affininibus literis? An potius δάμαρις fit ab ἀμαρὶς, ab hoc ἀμάρα? unde & Amaryllis. Certe Heſychio δάμαρις eſt ὀχετός. Idem autem eſt ἀμάρα. an a δάμαρ?

T. 12. ep. 12 'Η περὶ πεύκαις καὶ Κυβέλῃ.] Legebat Scaliger, παρὰ πεύκαις καὶ καλύβῃ. Quod valde placet, atque inde intelligas locum deploratum Copae Syriſcae, quae crotaliſtria itidem fuit, *Huc Alibida veni*

veni, vs 25. * quem sic conceptum habent membranae, *Huc Calybita veni.* Καλυβίτης, hoc est, Calybarum incola; vel, contubernalis: ut a *Camera* Gallice dicimus *Camarade*, eodem sensu. At aliter exponit Scaliger in Copam., & a καλύβη, quo notatur aliquando sonitus crumatum, unde καλυβίτης, crotalista. Quamobrem & superiore eprigrammate scribi jubet, ἥ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν. pro δοῦμος.

T. 12. ep. 13. Εἴκοσι Καλλικράτεια, &c.] Huic epigrammati sequens adnectitor.

T. 12. ep. 30. Σῆμα Ῥόδης .... ἵκετο τήνδε πόλιν.] Fortasse Berytum, ubi vigebant studia legum, quaeque vicina erat Tyro.

T. 12. ep. 39. Ὑστάτιον Φώκαια κλυτὴ .... ὡς ὄφελόν γε χειρὶ Φίλην τὴν σὴν χεῖρα βαλοῦσα θανεῖν.] † Tibullus, *Te teneam moriens deficiente manu.*

T. 12. ep. 56. Ἁ κόνις, ἀρτίσκαπτος, &c.] Nihil haec ad Antium Restionem, vel ipsius servum, ut hariolatur Brodaeus, sed ad alterum servum, qui hero sepulcrum fodiens, humumque egerens, prolapsae terrae casu & pondere oppressus est.

T. 14. ep. 3. Σῶμα δέ τοι πτελέησι συνηρεφές.] Lege σῆμα.

T. 18. ep. 2. Ἡ γλυκερὸν μέλψασα .... Μούνη θηλυτέροις, &c] Μούνη hic venit eodem sensu, quo Unicus Latine, ut eximium, praestantem, excellentem sonet.

T. 22. ep. 1. Κύματ' ἀμφ' ἱμερτὴν.] Lege ἀφ' ἱμερτήν.

T. 22. ep. 7. Ἴστε δὲ ναυηγοῦ, &c.] Sed tamen memineritis vos sepulcrum naufragi praeterire, unde sciatis pari fato vos esse obnoxios.

T. 22. ep. 16. Ὦ γαίης κύματα πικρότερα.] Opponit κύματα γαίης, κύμασι θαλάσσης. Ab his servatus, in illis periit.

T. 22. ep. 17. Γυμνὸν, ἀπὸ στυγερῆς ὃς κάμε ναυφθορίης,] Lege, ὡς κάμε, postquam.

T. 22. ep. 18. Ἀλὸς Λιβύσσης κύματος κατέκλυσεν,] Lege, κύμασιν.

T. 22. ep. 19. Ἔβρασε δ' εἰς κροκάλην πρώϊον ἠϊόνα,] Vel legendum ἠϊόνος, vel dicendum κροκάλην hic adjectivi vicem tenere.

T. 22. ep. 27. Οὐχ ὅδε δειλαίου Σατύρου τάφος, &c.] Suspicor hic Marsyam significari, qui in fluvium sui nominis mutatus Maeandro jungitur, & cum eo mare subit ad radices montis Mycales. Frustra hic, inquit, Marsyae tumulum quaeris: in mari, quo subluitur Mycale, ventis agitatur. Pro eo quod editum est, καὶ ἀτρυγέτῳ ἔτι κεῖμαι, scribe ἐνί.

T. 22. ep. 31. Στρυμονίης ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη.] Hoedorum Strymoniae, hoc est Borealium, nam sunt in manu Aurigae.

T. 22. ep. 32. Ἐπεστηλωμένον ἄχθος,] Adscriptum manu ignota in codice Scaligeri, ἐπεστηλωμένος ὄχθος. Utraque lectio ferri potest.

T. 22. ep. 56. Ἄλγεα καὶ λαβέων ὅσον ὠκυμόροισιν ἑταίροις.] Lege, ἀιγέα καὶ λαβεῶνος ἐν ὠκυμόροισιν ἑταίροις.

T. 22. ep. 59. Ψυχράν σευ κεφαλᾶς, &c] Archytas in Matino littore sic nautam precatur apud Ho-

* *Anthol. Lat. Burm. tom.* 1. *p.* 715. † *Lib. I. el.* 1. *vs.* 74.

ratium. Lib. 1. od. 28. *At tu, nauta, vagae ne parce malignus arenae Ossibus & capiti inhumato Particulam dare . . . . . licebit Injecto ter pulvere curras.*

'Ως' ἔχεμεν ψαμάθου μόριον βραχύ.] * Sophocl. de Polynice ab Antigone raptim sepulto, λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὣς ἐπῆν κόνις. Ubi Scholiastes: οἱ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐναμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν· ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκους. Pulveris *exigui munera* † Horatius apellat.]

T. 22. ep. 62. 'Εν πόντῳ Σῶδαμις.] Lege σῷ Δᾶμις.

T. 22. ep. 64. 'Αυτῇ οἱ σὺν νηΐ.] Recte emendatum in codice Scaligeri, ἀυτῇ σὺν νηΐ.

T. 22. ep. 66. Τοῦτο περισσὸν ἐκ μοιρέων Θάρσυς Χαρμίδου ἠνύσατο.] Lege, ἠνυσάμην. Sepeliri autem in terra & in mari περισσὸν merito apellat.

T: 22. ep 70. 'Ηνίκ' ἀμφ' ἱμερτήν] Lege ἀφ' ἱμερτήν.

T. 23. ep. 8. 'Αγριὸς ἐστι Χάρων;] Nulla interrogationis nota toti huic epigrammati apponenda est.

T. 23. ep. 12. Διογένους ἐπισκόπου 'Αμισοῦ] Diogenes Episcopus Amisenus Diogeni filio posuit hoc Epitaphium.

Πατρὸς ἀδελφειῷ] Patruo. Aequius exhibita fuissent patruo tuo, jam decrepito & exactae aetatis viro, justa haec, quae tibi a patre persolvuntur.

T. 23. ep. 13. 'Ου νέμεσίς τοι ἴξει δὴ ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις.] Vel legendum ἥξει, vel legendum ἀμειψομένας.

T. 23. ep. 14. Τάδ' ἔειπε φίλαν ποτὶ ματέρα πορύω.] Lege, Γοργὼ, vel πυργώ.

T. 23. ep. 17. Τὸν εὐτέκνων χῆρον ἵδεῦσα δόμον.] Lego, εὐκτεκνον, quod & adnotatum reperi ab ignota manu in codice Scaligeri.

T. ep. 18. 'Εψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.] Manus eadem, καὶ σεο λείπομενον.

T. 23. ep. 24. 'Ημιτελῆ θάλαμον.] Sequitur (1) Homerum, qui Protesilaum reliquisse ait δόμον ἡμιτελῆ. Hanc locutionem retinuerunt (2) Strabo & (3) Lucianus, cum de Protesilao agerent (4). Catullus quoque domum ejus appellat *Inceptam frustra*, quod recentis conjugii foedera immatura morte abrupisset. Alludunt autem ad morem antiquum novorum maritorum, aedificandi thalamum. Hinc (5) Valerius Flaccus Caico interfecto conjugem & domum primo cubili imperfectam relinqui ait. Apud (6) Achillem Tatium Charicles nuptias sibi paratas obitu suo frustratus, νυμφίος ἀτελὴς a patre appellatur. In veteri epigrammate quod exhibet § Pithoeus Malchionem virum uxor defuncta vocat *Conjugium inceptum*

* *Sophocl. Antig vs.* 256. † *Lib* 1. *od.* 28. *vs.* 23. *&c.*

(1) *Homer. Iliad β vs* 70. (2) *Strab. Libr* 7. *p* 454. (3) *Lucian Dial. Mort. XIX.* (*ubi vid Hemsterh not.*) (4) *Carm* 67. *vs.* 75. (5) *Valer. Flacc. Libr.* 6. *vs* 689. (6) *Achill. Tat. Libr.* 1. *p.* 49.

§ *Vid. Burm. Anthol. Lat. tom.* 2. *p.* 120.

tum. In * Eroticis Eustathii interpellatus concubitus comparatur ἀνεπιξέστῳ δώματι. Huc facit, quod τέλειοι dicebantur qui uxorem ducebant: Jupiter item τέλειος, & Juno τελεία, quod nuptiis praeessent.

T. 24. ep. 10. Ἀχρὶς, ἐμῶν ἀπατηλὰ πόθων.] Malim, ἀπάτημα.

T. 24. ep. 16. Ει καὶ μικρὸς ἰδεῖν καὶ ἐπ' οὔδεος.] Adscriptum manu ignota in codice Scaligeri ἐπούδεος. Et deinde χηραμένη, pro χηραμένην.

T. 25. ep. 29. Λευκὰ Γέλας Σικελοῖο παρ' ὕδατα.] Scribe, Γέλα.

T. 25. ep. 30. Τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.] Lego ἀεινυκτὸς, hoc est, mortis. Graeci hujusmodi compositionibus gaudent: quos & Latini imitantur. Terentius, † *Heri semper lenitas*. Catullus, c. 4. vs. 10. *Ubi iste postphaselus antea fuit Comata sylva*. Virgilius, aen. 1. vs. 198. *Neque enim ignari sumus antemalorum*. Propertius, l. 1. el. 18. vs. 15. *Ut tibi sim merito semperfuror*. In his praeponitur adverbium, quod Ebraei subjiciunt: ajunt enim, *Viri parum*, pro, viri pauci: *Tectum supra*, pro, tectum superius.

T. 25. ep. 35. Αἰεὶ μὲν γὰρ ἰδεῖν, &c.] *Ut sibi quivis Speret idem; sudet multum frustraque laboret Ausus idem*. Horatius de arte. vs. 240. 242.

T. 25. ep. 36. Πᾶσαν ἀπημφίασας] Lege contrario sensu, ἐπημφίασας.

T. 25. ep. 37. Ἀλλ' ἀΐδης καὶ γῆρας ὑπέκβαλε.] Ignotus emendator in codice Scaligeri posuit, ὑπέκλαβε. Sequitur deinde, σὸν δ' οὐ τοῦτον. Lego, σοί. In postremo versu scribe πενθομένας, pro πειθομένας. Quod vidit quoque idem emendator.

T. 25. ep. 41. Ὃς παρὰ Μουσῶν ἴσην παρθενίην, &c.] An quod confecta aetate ab obscoenis voluptatibus, sicut a domino agresti ac furioso, profugisse se laetabatur. At hoc beneficium non Musis videtur sed senectuti debuisse. Neque continentiam recte παρθενίην appelles. Parum id sane mihi probatur: at minus etiam quod afferunt Interpretes. Plane itaque assentiendum viro excellentis ingenii & doctrinae, qui in codice Scaligeri emendaverat, πανὺρεθίην, pro, παρθενίην.

Τρίβολον πατέοντα πρίνινον.] Modica nempe illa tigna, quibus pulpita instravit Æschylus.

Ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;] Ex cujus Tragoediae Didascalia?

Ει τε σὸν Ἀντιγόνην, &c.] Lege, εἴ τέ σοι.

T. 25. ep. 47. Ὦ τὸ φίλον στέρξας, &c.] Hoc epigramma a superiori videtur fuisse temere divulsum.

T. 25. ep. 48. Πλέγμα φύσεις ἕλικος] Lege, φύεις.

T. 25. ep. 49. Σμερδίεω Θρῄκα πόθον.] Amorem Thracium, cujus auctor & inventor Orpheus Thrax.

T. 25. ep. 54. Ἀκμὴν οἱ λυρόεν μελίζεται.] Lege, ἀκμὴν οἱ λυρόεν τι μελίζεται. At ἵμερα quod sequitur pertinet ad ᾠδῶδε.

T. 25.

* *Eustath Erot. Libr. 5. p. 182. ubi Vid. Gaulmini notas. p. 29.*

† *Andr. Act. 1. Sc. 2. vs. 4.*

T. 25. ep. 58. Ὦ μέγα βαττιάδαο σοφοῦ περίπυςον ὄνειαρ,] Nemo non videt legendum esse ὄνειρον.

T. 25. ep. 70. Ει δ' οὖν σύ γε φοῖνιξ ναίδιος.] Scaliger in Fragmentis legebat, ναύδιος, idque corruptum esse putabat & deflexum ex ἀυδονὶς, factum id ex ἀυδονὶ, quod in Punicis * Poenuli Plautinae reperitur: hoc est חו דוני, five חו ארוני, *Vive Domine*. Acute & erudite; ac fortasse etiam vere.

T. 25. ep. 74. Κάτθανε μὲν Θεόδωρος, &c.] Ex hoc & sequenti epigrammate colligas Theodorum hunc veteres Poëtas carmine celebrasse.

Post tit. 26. Addendum fuit lemma, ΕΙ'Σ ΠΡΟΔΟ'ΤΑΣ, & subjungendum epigramma εἰς Ἀριςοκράτην. Πάντως ὁ χρόνος, &c. quod hic repraesentat Scholiastes.

T. 31. ep. 12. Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυδνὰ, &c.] Hoc epigramma sequenti adnectitur, & Persae auctori utrumque tribuitur.

T. 32. ep. 17. Ἐκτὸς ἔδεκτο τάφων,] Patet legendum esse, ἐντός.

T. 32. ep. 22. Ουτω καὶ σύ γ' ἰὼν.] Lege σὺ δ' ἰὼν, non ut apud Laërtium, καὶ σὺ Δίων.

T. 32. ep. 42. Λεωνίδου εἰς Ἐπίκτητον, ἰσόψηφον.] De quibus nos ad librum sextum.

T. 32. ep. 44. Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις, &c.] Si haec post Alexis obitum scripta sunt a Platone, ut visum est concinnatori Anthologiae & Interpretibus, omnino legendum est, πᾶσι περιβλέπετο. Θυμὲ, τί μήνυες κυσὶν ὀςέον; εἶτ' ἀνιήσας ὕςερον. Ut sensus sit. Nunc postquam obiit Alexis, memini me dum viveret dixisse id solummodo; mihi videri pulcrum, & statim in eum omnes conjecisse oculos. Quid canibus os indicabas, o anime, unde postea tibi doluit? Nonne Phaedri quoque pulcritudinem praedicando pari modo eum amisi? Sed aliam tamen inesse suspicor sententiam. Scripta haec videntur a Platone, cum Alexin, caeteris ignotum, perspecto ejus ingenio atque forma, sibi amasium atque delicias destinaret. Nunc, inquit, cum nulla est Alexis existimatio, nullum nomen, hoc tantum dixi, Pulcher es, o puer, & jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter factum id est a me, dum praeconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer sim doliturus. Annon ita Phaedrum amisi? Itaque pro ὅτι καλὸς ἔςται, lego, ὦ καλ.

AD LIBR. IV.

LIB. IV. T. 1. ep. 7. Κόλχου πορφυρέης,] Lege Κόχλου, ut Syriam vel Phoenicen solum notet, in qua provenit concha purpurea: μετωνυμικῶς.

T. 2. ep. 4. Τοῖον ἐχάλκευσε Μύρων] Scribe, ἐχάλκευσέ σε Μύρων.

T. 4. ep. 1. Γερμανίην δ' εἶχε κατεςχόμενος.] Lege, εἶδε.

T. 4. ep. 2. Πῶλον ὑπὲρ Νίκης.] Pro victoria reportata: νίκην ἄλλην, victoriae simulacrum.

T. 4. ep. 17. Τὸν τριηέραρχον καὶ πατέρα.] Recte Scaliger, ὂν τριηέραρχον.

T. 5.

* *Act. 5. Sc. 2. ubi Vid. Taubm. not.*

T. 5. ep. 6. Θεῦμ' ἀρετᾶς μορφὰν ὁ πίναξ ἔχει.] Vir doctus emendaverat in Scaligeri codice, Θυμαρέτας, ut sit nomen proprium, quod valde mihi probatur.

T. 5. ep. 7. Ἐξ ἀπαλᾶν χειρῶν.] Vir idem eruditus rescribebat ἐυπαλάμων. Sed ἀπαλᾶν ferri potest: molles manus appellat, quae molle & exactum opus fabricari sciunt.

Τὴν ὁμαλοὶ σοφίαν] Idem emendabat, τηνδ μάλ' ἁ σοφία. Ingeniose, atque haud scio an vere. Pro αὐγὰν deinde reponebat αὐδάν. Quod vidit & Brodaeus.

T. 6. ep. 9. Τῷ, πόρε τὴν κεφαλάν.] Legebam, τῷ πόδε. Quod & praeferebat codex Scaligeri ab eadem ignota manu.

T. 7. ep. 10. Τὰν δάμαλιν, βουφορβὲ] Lege, Μὴ δάμαλιν.

T. 7. ep. 38. Θνητὸν ὀδόντα.] Lege, θηκτόν.

T. 7. ep. 39 Ἀγρεῖος] Legendum omnino, ἀχρεῖος. Quod & notatum est a Scholiaste. Horatius, *inutile lignum*. S. 8. lib 1. Sequitur deinde, μετὰ δ' Εὐκλείους. Lege, φυτὰ δ' εὐκήλου. Antistius infra t. 12 ep. 96. de Priapo: Φρίκωνος καλύβην καὶ φυτὰ ῥυόμενος.

T. 8. ep. 1. Ἀλλήκτου πήματος.] Catenarum, quibus ad Caucasum religatus erat.

T. 8. ep. 4. Οὐδὲ λέβητες.] *Praemia fortium Grajorum* Horatio. l. 4. od 8.

T. 8. ep. 16. Οἷον καὶ Κρονίδης, &c] Eadem ergo imago Herculem nascentem, pugnantem & morientem exhibebat.

T. 8. ep. 28. Καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι,] Hesychio ἀσθενὲς, λεπτυνθὲν, ἐντετηκός.

T. 8. 35. Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ, &c.] Horatius, l. 1. od. 12. vs. 57. *Te minor latum reget aequus orbem: Tu gravi curru quaties Olympum.*

T. 8. ep. 38. Παῖδες ἀγρόται.] Legi, ἀγρῶται, jubet lex metri: quod positum est pro ἀγροιῶται.

T. 8. ep. 42. Ἀντέτακεν χάλυβα.] Falcem qua vites, crusque adeo suum amputavit.

T. 9 ep. 10. Αἵματι μὴ χρῶσαι, &c.] Nam Medeam exhibuerat Timomachus dubitanti similem, & nondum manus liberorum caedi admoventem. Julianus paulo infra, ep 12. ζωγράφος εὖ δ' ἔκρυψε φόνου τέλος.

T. 9. ep. 16. Ὅλης ἔμνησεν ἀνίης.] Pristinum dolorem in lapideam hanc Medeam revocavit. Legerim tamen, ἔπλησεν.

T. 9. ep. 20. Ἆθλον ἔρωτος, Κῆτος.] Ἆθλον hic certamen notat, non certaminis praemium, & sic aliquando exponitur a Grammaticis. Quasi dicat, Certamen amatorium cum ceto subeundum est. Praemium vero certaminis infra γέρας appellat. Mox sequitur, Κασσιόπας ἁ λάλος εὐτεκνίη. Videtur Cassiopeam confundere cum Niobe. Haec ob jactatam intemperanter & impie foecunditatem suam a Diana & Apolline liberis orbata est: illa ob formam suam Nereidum formae praelatam in discrimen venit filiae amittendae.

T. 10. ep. 1. Τί λοιπὸν ἢ πόθου τυχεῖν; τυχεῖν.] Assequi, nancisci, Coriscam scilicet.

T. 10. ep. 2. Ἄγλωσσον ἔπα.] Nam sine lingua loquitur Echo.

Frustra hunc locum sollicitat Brodaeus.

T. 12. ep. 3. Εἰς στήλην Ἄρεος κεκλιμένην.] Hac statua expressus videtur fuisse Mars humi recumbens, quietis gratia. Claudianus: Praef. in Ruf. l. 2. vs. 17, 18. *Fertur & indomitus tandem post praelia Mavors Lassa per Odrysias fundere membra nives*. Existimem autem fuisse hoc simulacrum de genere eorum, quae Talisman appellant; certa arte fabrefactum ad arcendos Gothos.

T. 12. ep. 6. Μετ' Εἰλειθυίης-] Quasi fundendo aeri affuerit Lucina: nam velut quidam partus est. Legendum metri causa, Ἐλειθυίης.

T. 12. ep. 16. Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους.] Mortales videlicet.

T. 12. ep. 21. Τεύχεσιν ἀγχεμάχοις.] Cominus pugnabant Lacedaemonii ex veteri instituto.

T. 12. ep. 34. Ἑρμῆς ὠκὺς ἐγὼ κικλήσκομαι.] Philostratus in Protesilao. p. 673. εὐπαγὴς καὶ κοῦφος, ὥσπερ οἱ δρομικοὶ τῶν ἑρμῶν. Id est, ut Mercurii simulacra, quae in domorum curriculis & palaestris statuebantur. Quod ab antiquis Rhetoribus factum Athenis nonnunquam, docet idem Philostratus in Scopeliano. c. VII. p. 521.

T. 12. ep. 37. Φρουρὸς ἐπὶ σμήνεσσι, &c.] Hinc Mercurio mella dicantur; & pastorum Deus habitus est; & oves pavisse ipse fertur: unde & νόμιος & μηλοσσόος dictus.

T. 12. ep. 48. Συσφίγγων χεροῖν τένοντας.] Quia dum manus conatur vinculis exolvere, eo magis adstringit. Vel legendum potius, σὺ σφίγξον, Tu vero, o minister, colliga pueri manus.

T. 12. ep. 71. Παλινναυξέος ἐκ κεριωπῆς —] Quippe metallis & lapicidinis inest facultas, quam *Vegetativam* Philosophi appellant. Quod a multis est observatum.

T. 12. ep. 87. Τρίσσους ἀθανάτους χωρεῖ λίθος.] Mos fuit veterum, signa plurium Deorum in unum conflare. Hinc Hermeraclae, Hermopanes, Hermerotes, Hermanubies. Scio sic esse dicta simulacra quaedam, quod infima parte in quadratam basin desinerent, qua figura Mercurii statuae proponi saepe solebant, & Hermae appellabantur. At aliqua etiam, quorum nominibus inerat Hermae nomen, integra erant, nec a quadrata basi, sed a Mercurii specie nomen ejus retinebant. Hujusmodi fuit simulacrum a Philodemo hic celebratum. Plurium etiam Deorum, atque adeo omnium signa inerant in Hierapolitanis imaginibus Syriae Deae & Apollinis, quarum meminerunt Lucianus & Macrobius. Ad earum quoque exemplum fabricatum fuit Myobarbum Ausonii, de quo nos alibi fuse egimus.

T. 12. ep. 92. Πῶς ἔπεσον.] Nempe ut illi supplicarem.

T. 12. ep. 96. Τοῦ σκεύους.] Quod hic σκεῦος, in alio capitis hujus epigrammate, quod extat paulo inferius, ἀσκὸς appellatur: Petronio *Vasculum*. Notum illud * Plauti, *Refero vasa salva*. Unde *Homines bene*

* *Poen.* 4. 2. *vs.* 41.

bene vasati Lampridio. * Paulus in Epistola ad Thessalonicenses prima, eadem σκεύους voce utitur. Ebraicum כְּלִי & hoc sensu in primo Samuelis usurpatum reperies.

T. 12. ep. 115. Ἀιγὸς ἐπὶ κρήνην ἑπτὰ λέγω ςάδια.] Vel inde cognoscas Priapum & Mercurium idem nomen fuisse; nam utrique fontium indicium tribuitur. Et de Priapo quidem sic vetus epigramma: † *Priape Ad fontem, quaeso, dic mihi, qua sit iter.* Et aliud, § *Vade per has vites, quarum si carpseris uvas, Quas aliter sumas, hospes, habebis aquas.* Pro eo quod habentur superiori versu, οὐ μεγάλην ἀυτῆς ἔγνων χάριν, lego ἀυτοῖς. Epigrammate sequenti, πρὸς τὴν σχοῖνον emendabat manus ignota in codice Scaligeri, τὴν σχῖνον.

T. 12. ep. 129. Τὸν ἐν ἐσθλοῖσιν πανατπενθέα.] Lego, ταλαπενθέα. Sic & in sequenti epigrammate.

T. 13. ep. 1. Λόγων χάριν.] Famae parandae gratia.

T. 15. ep. 2. Νηρῖδες, Ἀδρυάδες.] Lege Νηρεΐδες, Δρυάδες.

T. 16. ep. 1. Συμφώνων μὲν ἔχω χάριν.] Lege, συμφωνῷ.

T. 18. ep. 4. Ζεύξιδος ἡ χροιή τε καὶ ἡ χάρις.] Adeo elegans est haec imago, ut a Zeuxide picta videri possit.

T. 18. ep. 8. Ἁ λίθος ἔς' ἀμέθυςος.] Hoc epigramma suae collectioni Scholiorum in Euripidis Oresten inseruit Arsenius.

T. 18. ep. 9. Ἐιμὶ μέθυ] Lege, μέθη.

T. 19. ep. 1. Εἰς λουτρόν.] Scribe, ΕΙ'Σ ΛΟΥΤΡΑ'. Κεφ ιθ. Hinc enim initium ducit caput XIX.

T. 19. ep. 7. Ἐν μικρῷ μεγάλη, &c.] In balneis simulacra Cupidinis veteres consecrasse scimus ex eleganti Theocriti Idyllio.

T. 19. ep. 23. Ἀιθέ σε, Πίνδαρε.] Fallitur Planudes, auctor, ut videtur, lemmatum, quae his epigrammatis praefixa sunt. Nec enim simulacrum ullum Pindari extabat in his balneis. Optat tantum Fons suis aquis ablui Pindarum, qui optimam aquam esse dixit; tum enim vero dicturum; solam hanc aquam esse optimam.

T. 19. ep. 24. Καὶ τάχα τῆς μορφῆς κρίσις ἔσσεται,] Κρίσις pro κριτὴς, καθ' ὑπαλλαγήν. Similium locutionum pleni sunt libri veterum Latinorum, Graecorum, Ebraeorum.

T. 20. ep. 3. Ὅς τις δ' οὐλοδν ἦτορ,] Vir doctus emendaverat in codice Scaligeri, οὐλοὸς, & versu sequenti, ἐκνίψεις μαινόμενος.

T. 23. ep. 8. Ἀλλὰ πολυμήτοιο] Lege, πολυκμήτοιο.

T. 25. ep. 8. Οὗτος, ὁ παμφώνοις χερσὶ λοχευόμενος.] Petronius, ** *Manu puer loquaci.* Λοχευόμενος, nam gestu manuum Bacchus ipse exprimitur, & quasi nascitur.

T. 27. ep. 3. Ταῖς Μούσαις ἔλιπεν πατρίδα καὶ γενεήν.] Nam Homero patre natas Musas esse dicas.

T. 27. ep. 20. Καὶ οὐ περίεργα κολῶσα.] Lege κολοῦσα. Se curatura junceam non reddidit.

T. 28. ep. 5. Τῶν Ἀσκληπιαδῶν μνημοσύνην καμάτων.] Smyrnae Erasistra-

* *Lamprid. Heliog. c. 5. 8. 9.* † *Priap c. 26.* § *c. 30.* ** *Fragment. p. 864.*

stratorum medicorum scholam fuisse tradit * Strabo. Ut autem fax mari jactatis praesidio, sic medici morbo afflictis.

T. 28. ep. 20. Πρώταις δ' ἡμετέρῃσιν ἐν ἐργάσιν.] Πρώταις, pro πρῶτον. Cujus figurae frequentem in Poëtis usum adnotavimus ad Manilium.

T. 28. ep. 21. Ἔυνευς μὲν βασιλεῖ, &c.] Huic epigrammati conjungenda sunt, & in unum subnectenda sequentia duo.

T. 28. ep. 21. Ἐλπίδα κυρῶν.] Lege κούραν.

T. 29. ep. 4. Καὶ σὺ μεθ' Ἑσπερίην, &c.] Vide Constantinum Porphyrog. libr. 1. Them. 5.

T. 30. ep. 4. Πέδον λειμῶνος ἐρέψαν.] Lege, ἐρέψας.

T. 31. ep. 10. Φύρμος με φόρμον.] Lege. Φίρμος με Φίρμον. Nomen proprium. Τὸν πατέρα, supple, posuit.

T. 32. ep. 7. Οὕτω Βάκχον ἔδεκτο Θέτις, &c.] Poculum, Symbolum Bacchi, pisces, Thetidis. Nunc, inquit, Thetidem excipit Bacchus, ut olim Thetis Bacchum.

T. 32. ep. 9. Ἢν κλείσῃς μ', ἀνέωγα.] Si cancellatas fores clauseris, perviae erunt oculis; sin aperueris, tum muro superjectae visum non admittent.

T. 32. 10. Ἐις μινσώριον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια. Et mox, ep. 15. Ἐις μινσώριον ἔχον Ἀφροδίτην καὶ Ἔρωτας.] Latini *Missorium* appellant. Frequens vox ea est in Scriptoribus infimae Latinitatis. Dictum est vero *Missorium* a *missilus* sive ferculis & patinis, quae in eo structae erant, & mensae inferebantur. Rectius dixeris *Repositorium*. In repositoriis autem fabricandis ingeniosa erat & delicata veterum gula. Similia autem hujus alia duo in antiquorum libris descripta reperio; aliud ab Alexide; a Petronio aliud. Haec duodecim itidem signa Zodiaci habebant in orbe disposita; super quae proprium & convenientem materiae structor imposuerat cibum.

T. 32. ep. 11. Τὰν ὕελον ἐκόμιζε, &c.] Sic distinguendi sunt hi versus, in quibus multos inesse errores perperam credidit Brodaeus:

Τὰν ὕαλον ἐκόμιζε.
Κόψας ἐργάτας ἀνήρ.
Ἐς δὲ πῦρ ἔθηκε βῶλον,
Ὡς σίδηρον εὐσθενῆ.
Ἁ δ' ὕαλος οἷα κηρὸς,
Ἐξεχεῖτο παμφάγοισι
Φλοξὶν ἐκπυρουμένοισι.
Θαῦμα δ' ἦν ἰδεῖν βροτοῖς
Ὁλκὸν ἐκ πυρὸς ῥέοντα,
Καὶ τὸν ἐργάτην τρέμοντα,
Μὴ πεσὼν διαῤῥάγῃ.
Ἐς δὲ διπτύχων ἔθηκε
Βῶλον ἀκμὰς χείλεων.

Versus sunt trochaici, partim catalectici, partim acatalecti. Epigramma autem videtur postrema sui parte mutilatum.

T. 32. ep. 12. Ἥφαιστός μ' ἐτέλεσσε καμὼν χρόνῳ.] Lege, Κρόνῳ.

T. 32. 16. Βάκχῳ καὶ Νύμφαις μέσος ἵσαμαι.] Ἀμφορεὺς medius inter vi-

* *Strab. lib. 12. p.* 580.

vinum & aquam. Aquas ex fonte petere licet, ipse vinum fundit in cyathos. Pro παραλειπόμενον, lege, παραλειβόμενον.

T. 34. ep. 1. Φέγγος ἐλευθερίης.] Lux, qua fruuntur populi in libertatem asserti a Justino Tyrannicida.

T. 34. ep. 2. Ὠρανὸν ἁ χωρεῦσα.] Recte ὠρανὸν, Dorice: non ut perperam emendat Brodaeus οὐρανόν. Sic Μῶσα pro Μοῦσα.

T. 34. ep. 6. Ποτὶ σευὸν ὕδατος ἀνήρ.] Lege, ἀήρ. Et deinde αὐλεῦ, & consule Pneumatica Heronis.

AD LIBR. V.

Uno tractu scribi debuerant sequentia Christodori epigrammata; & perperam insertis lemmatis divulsa sunt.

Lib. V. T. 1. ep. 38. Εἰς Οἰνώνην. Πάριν δ' ἐκέλευε λαθοῦσα] Lege, δέ γ' ἔλευσσε. vel δ' ἐκλαυσε.

T. 1. ep. 70. Εἰς Ἀλκμαίωνα.] Alcmaeon & Alcman, nomen idem. Ex Ἀλκμαίων, Ἀλκμάων, ut ex ἀιεὶ, ἀεὶ, ex κλαίω, κλάω. Ex Ἀλκμάων crasi Dorica Ἀλκμάν, ut ex πρώων, πράν. Fuit autem Lacedaemonius Alcman, vel Lacedaemonem accersitus, si Aelianum audimus. Ergo haec vocabula confundunt Veteres, & sine caussa Christodoro litem hic movet Brodaeus.

T. 2. ep. 9. Τὸν χάλκεον ἡνιοχῆα.] Æneum appellat ob laboris constantiam, cui aes triplex circa pectus erat. Ἀλλ' ἐπὶ νίκαις, &c.] Multas ejus videremus imagines, si totidem ipsi collocatae essent, quot obtinuit victorias.

T. 2. ep. 28. Ἐξ δ' ἐνέων ἀνύσαν δεκάδας, στήλην ἐπὶ νίκαις] Anni tibi confecerunt Decadas, sed victoriae statuam. Hoc est, Non temporis sed virtutis beneficio statuam es consecutus. Sic infra ep. 33. in Faustinum, οὐ χρόνος ἐντυχίης.

T. 2. ep. 29. Ἔνθεν ἐλευθερίη καὶ δῆμος.] Liberum erat in certaminibus judicium & favor. Sponte, inquit, non Imperatoris jussu, statuam tibi liber populus consecravit. Sic epigrammate sequenti, ἄναξ καὶ δῆμος ἐλεύθερος ἔγειρε τοῦτο γέρας. Et infra ep. 54. in Julianum: Αὐτὸς ἄναξ, καὶ δῆμος ἅπας, καὶ πότνια βουλὴ Ἔστησαν, κοινὴν ψῆφον ἐνεγκάμενοι.

T. 2. ep. 47. Κείνῳ δὲ δόσαν χρίσιν ἐκ δύο πέπλων.] Sive Venetus esset, sive Prasinus, secundum eum populus judicavit. Primo versu scribe ἀέθλια pro ἄεθλα.

T. 2. ep. 53. Κοίλῳ κτεάνῳ.] Manus ignota in codice Scaligeri recte emendavit, κτεάνων.

T. 2. ep. 58. Εἰς Φαυστῖνον.] Μηχανουργοῦ τοῦ δόμου, artificis hujus domus. Statuae autem Faustini tegmen imminebat, vel capiti erat impositum, ut protegeretur ab imbribus, & ab avium contumeliis; vel fortasse ad majorem operis dignitatem. Saepe autem hujusmodi opercula imponebantur simulacris, quae stabant in propatulo, & visuntur nunc quoque in priscis sanctorum imaginibus; quae & pictores exprimebant in tabulis, tanquam agnitae san-

ſanctitatis indicia. Et vulgus imperitum coronas eſſe credidit.

T. 2. ep. 61. Κωνςαντῖνος ἦν,] Aſſentior Scaligero reſcribenti νῦν.

AD LIBR. VI.

LIB. VI. T. 1. ep. 4. Ἡ τὰ πέδιλα φέρουσα,] Trium harum meretricum imagines circa commune Veneris ſimulacrum poſitae erant; haec ſandalia, illa pallam, iſta poculum Veneris gerebat. Nunc autem poſtquam Venerem proſperam ſunt expertae, uno ſive amatore ſive marito unaquaeque contenta eſt.

T. 2. ep. 1. Καὶ συΐνην ῥάβδον.] Erudite Scaliger & vere, καὶ σιβύνην καὶ ῥάβδον.

T. 3. ep. 1. Ἀνάκτορι θήκατο τέχνης.] Fortaſſe Glauco.

T. 3. ep. 2. Πυρὸς ἔγγυον ἐμφλογα πέτρον] Etſi non aſpernor ἔγγυον, malim tamen ἔγκυον.

T. 3. ep. 3. Αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι.] Lege ἰχθυβόροισι. Et verſu ſequenti, σαγηναίοιο λίνου.

T. 3. ep. 4. Δαίμονι τῇ Συρίῃ.] Derceto haec fuit ſive Atergatis, infima corporis parte piſcis.

T. 3. ep. 9. Ἄλλυτος ἡ βάσκει,] Lege, ἄλυτος ἡβάσκει. Viget, adoleſcit. Non, ut Brodaeus, ἣ βάσκει.

Sequitur θρέψον, non, ut legitur θρέψεν' μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.] Unde γαιήοχος, ἐννοσιγαῖος, σεισίχθων, ῥηξίχθων. Infra hoc libro t. 20. ep. 2. ſic Macedonius de Neptuno, ὦ πόντου βασιλεῦ καὶ κοίρανε γαίης. * Proclus: ὁ Ποσειδῶν τὰ κοῖλα καὶ τὰ ὕπαντρα ἔλαχεν, παρ' οἷς καὶ ἡ γένεσις, καὶ ἡ κίνησις, καὶ ἡ τῶν σεισμῶν ἔμπτωσις, διὸ καὶ σεισίχθονα καλοῦσι τὸν θεόν.

T. 3. ep. 12. Νησῖδος ἀλεξάντοισι χοιράσι.] Lege, auctore Suida, ἀλιξάντοισι, hoc eſt, ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξαινομέναις.

T. 4. ep. 1. Ἀντιςρέφοντα.] Inventor hujusmodi ineptiarum fertur fuiſſe Sotades.

T. 5. ep. 1. — μόνης μύςαις.] Quid ſi legamus, δίνδυμα τοῖς μύςαις.

T. 7. ep. 11. Βάκχε, γάνος.] Anacreon, vs. 121. γεγανυμένος Λυαίῳ. Pindarus apud Plutarchum de Iſid. & Oſir. † Διόνυσος πολυγαθής. Quod manavit ex Heſiodo, § δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

T. 7. ep. 12. Τῆς κύλικος βυθιῷ πυθμένι κευθομένην.] Conjiciebat vir doctus in codice Scaligeri, βυθίῳ πυθμένι.

T. 8. ep. 5. Ὥρης γὰρ κρεῖσσον ὁρῶ τὸ θέλειν.] Homerus in epigrammate, 45. vs. 4. Ὧν ὥρη μὲν ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

T. 8. ep. 14. Κερκίδα τὰν ὀρθρινᾶ χελιδόνων ἅμα φωνᾶ.] Lege κερκίδα τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα. Mox lege, πολυῤῥοίβδητον. Sequitur, καλάθισκον ςάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα. Catullus, c. 63 vs. 318. *Ante pedes autem candentis mollia lanae Vellera virgati cuſtodibant calathiſci.*

T. 8.

* *Procl. Theol. Lib.* 6. *c.* 10. *p.* 368. † *p.* 365. A. § *Op. et D. vs.* 614.

T. 8. ep. 19. Ἀ μίτρα τόθ' ἁλουργὲς ὑπέρδυμα.] Lege, ὑπένδυμα.

T. 10. ep. 3. Φέγγος ἀκουστόθεον.] Lege, ἀκουσίθεον.

T. 11. ep. 2. Σῶσος ὁ βουπαλίων.] Luctator. Sed legendum omnino βουπολίων bubulcus: nam sequitur ἀχθεινὰν δ' εἶχε βοοκτασίαν.

T. 12. ep. 1. Ἰσόψηφα.] Sic appellantur, quae numerum eumdem continent. Epigrammata haec Leonidae dicuntur ἰσόψηφα, quia, si prius cujusque epigrammatis distichon conferatur cum posteriori, aequalem numerum continere reperientur, collecto nempe literarum valore. Puta primi hujus epigrammatis θύει σοι τόδε γράμμα, prius distichon efficit numerum 5699: quem & in sequenti numero deprehendes, si iota in voce θέλγῃς subscriptum denario numero aestimetur, pro eo ac aestimari debet. Si cui vacat reliquorum epigrammatum ἰσοψήφων valorem revocare ad calculos, eamdem numerorum aequalitatem reperiet. Nihil hic viderunt Interpretes, ne doctissimus quidem Brodaeus, qui inducte scribit ἰσόψηφα dici epigrammata, quae totidem versibus constant. Scribit Gellius * veteres Grammaticos collegisse versus Homeri ἰσοψήφους. Ita abutebantur otio suo. Supra lib. 2. cap. 43. ep. 12. Δαμαγόραν & λοιμὸν dicuntur ἰσόψηφα, quia efficiunt aequalem numerum, nempe 270. Princeps inepti hujus artificii fuit Leonidas hic Alexandrinus, cui & laus hoc nomine tribuitur ab alio nugatore, † quia in ejus epigrammatibus δίστιχα ψήφοισιν ἰσάζεται.

T. 12. ep. 6. Εἷς πρὸς ἕνα ψήφοισιν ἰσάζεται.] In superioribus ἰσοψήφοις disticha distichis contulerat, nam singula epigrammata erant duorum distichorum. Hic autem brevitatem sequi se profitetur; & non duos versus duobus, sed versum versui conferre se ait. Prioris autem versus valorem si collegeris, reperies numerum 4111. Tantumdem autem valet sequens versus. Supra libr. 3. cap. 33. aliud ἰσόψηφον duorum versuum ejusdem Leonidae reperies.

T. 14. ep. 2. Μονοστόρθυγγι Πριήπῳ.] Lege, ὀνοστόρθυγγι. Nam de partis obscaenae magnitudine cum asino certasse Priapum, narrant fabulatores. § Ezechiel: *Insanivit libidine super concubitum eorum, quorum carnes sunt ut asinorum:* ac si diceret, qui sunt ὀνοστόρθυγγες.

T. 15. ep. 23. Κρατὸς ἔρεισμα, κάρα.] Lege, ἔρυμα, quod probat & vir doctus in libro Scaligerano.

T. 15. ep. 27. Καὶ γάλικας, &c.] Ejusdem saporis est hoc epigramma ac istud pastoris apud Virgilium, Ecl. VII. vs 33. &. *Sinum lactis, & haec te liba, Priape, quotannis Exspectare sat est, custos es pauperis horti. Nunc te marmoreum pro tempore fecimus; at tu, Si foetura gregem suppleverit, aureus esto.*

T. 17. ep. 1. Ἀκμῆς γυίων ἀρφανισμένος.] Emendatum manu erudita in codice Scaligeri, γυῖον.

T. 24.

* *Lib. XIV. c.6. Ubi Vid. Gronov.* † *Anthol. libr. 1. tit 44. ep. 3.*
§ *Ezech.* 23. 20.

T. 24. ep. 4. *Τρομερῷ πὲρ γήραϊ.*] Reſcribit Scaliger, *ἐπὶ γήραι.* Et mox, *τάνδε βαρυνομέναν*, pro *τᾶσδε.*

T. 25. ep. 6. *Ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς.*] Os gladii, in libris ſacris פי חרב. Et in libro Judicum gladius anceps dicitur habere שני פיות, *duo ora.* Hinc & culter Ebraeis dicitur מַאֲכֶלֶת ab אָכַל *comedit* : non quod cibum eſui paret, ut nugantur Judaei Interpretes, ſed quod carnes conſumat & velut voret: juxta illud Moſis in Cantico, vs. 42. *Gladius meus devorabit carnes.* Placuit Graecis eadem metaphora; nam ferrum acuere dicunt *ςομῶσαι*, aciem *ςόμωμα*, exacutionem *ςόμωσιν.* Nos Galli ferri aciem obtundere dicimus, *reboucher;* ac ſi dicas buccam obſtruere.

T. 25. ep. 8. *Ῥοῦφος μεμβιάδης.*] Lege, *Μεμμιάδης.* Sic ſupra, *Ἀβ-βιάνου*, pro *Ἀμμιάνου.*

T. 25. ep. 11. *Οὐδέποτε κλεινοῖο λιπεῖν*] Lege *κεἰνοιο.*

T. 25. ep. 15. *Τίς τάδε μοι θνητῶν*, &c.] Scaligeri codex emendatum praeferebat aliena manu *θνητὰ*, quod probandum eſt.

AD LIBR. VII.

Lib VII. Ab initio. In lemmate, hic praefixo, conjeciſſe ſe ait Planudes in hunc librum epigrammata meretricia & amatoria, quae non nimis obſcoena ſibi viſa ſunt: at hujusmodi plurima videntur certe nobis, quibus frons tenerior eſt. Quae vero valde impudica eſſent, cujusmodi multa extabant in ſuo codice, ab iis manum abſtinuit. Verum collecta ſunt ab aliis, atque hanc puto eſſe originem Anthologiae cujusdam, quam nequitiae Scholam dicas. Eam ex Bibliotheca Palatina depromſerat Salmaſius, & plurima ejus circumferuntur exemplaria. Multiplex autem fuit Graecorum epigrammatum collectio. Fuit una Meleagri, altera Philippi, quaedam Agathiae valde celebris. Memoratur & illa Archiae. Ex his eam, quam habemus, concinnavit Planudes. Cujus rejectanea obſcoenam hanc dederunt quam dixi.

Ep. 12. *Σιμωνίδου. Ἔμπορε, καὶ φόρτηγε.*] (1) Horatius: *Seu vocat inſtitor, Seu navis Hiſpanae magiſter, Dedecorum pretioſus emtor:* (2) Ovidius: *Inſtitor heu noctes, quas mihi non dat, habet.* (3). M. Seneca: *In viciniam mulieris peregrinus mercator commigravit.* (4) Propertius: *Nec tibi diſpliceat miles non factus amori, Nauta nec attrita, ſi ferat aera, manu.* (5). Horatius iterum, *Abſentem ut cantat amicam Multa prolutus vappa nauta, atque viator.* Vetus epigramma in Catalectis: *Nec dein movere lumbos in crocotula Prenſis videbo altaribus, Flavum prope Tiberim, & olentes nauticum vocare.* Hinc lupanaria poſita erant in Piraeeo.

Ep. 19. *Χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει.*

(1) *Horat. Carm. libr.* 3. *Od.* 6. (2) *Ovid. Remed. Am. v.* 306.
(3) *M. Sen. Controv.* 15. (4) *Propert. libr.* 4. *Eleg.* 5. *vs.* 49. 50
(5) *Horat. Serm. libr.* 1. *Sat.* 5. *vs.* 15, 16.

κει. Θνητὸς ὁ δαίμων; τίσομαι. ἐγκλήμων δ' ἔσομ' ἀλεξάμενος.] Manifesto haec lupata sunt. Sic autem ea restituere tentabat vir ille doctus, qui versaverat codicem Scaligeri, *τὸν ἀλιτρὸν ἔσω, καὶ θνητὸς ὁ δαίμων τίσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσθ' ὅ μ' ἀλεξάμενος.* At quomodo haec consentiunt istis, *οὐκ ἀδικῶ τὸν ἔρωτα*, unde initium ducit epigramma. Certius haec ita emendaveris, *Χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐγ' ὡς κ' εἰ θνητὸς ὁ δαίμων; τίσομαι; ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξάμενος.* An ego mortalis ulciscar perniciosum illum Deum, perinde ut si mortalis esset? reus utique essem, si eum repellerem.

Ep. 21. *Γύμνην ἦν ἐσίδῃς.*] Sensum hujus epigrammatis attigit Scholiastes, literamque Epicharmi hic notatam recte expressit, cui figura obscoena inest. Pluribus haec explicare non est pudoris nostri. Nihil hic sani sapiunt Interpretes. Ac fortasse nihil hic videre melius fuerit. Quod si rem intellexisset Planudes, locum hic habere non sivisset.

Ep. 24. *Ναὶ φιλάγρυπνον λύχνον.*] Nam ad lucernam res amatoriae peragebantur. Pleni libri Poëtarum. Philodemus infra, ep. 89. *λύχνον τῶν ἀλαλήτων συνίστορα* appellat. (1) Horatius de meretrice: *sub clara lucerna.* (2) Propertius: *Quam multa apposita narramus verba lucerna!* Alter: *Factaque deliciis conscia testa meis.* (3) Martialis: *Quas utrimque pugnas Felix lectulus & lucerna vidit!* Item: *Dulcis conscia lectuli lucerna, quidquid vis facias licet, tacebo.*

Ep. 26. Τῷ θαλλῷ Διδύμη, &c.] Emendabat Scaliger, ἡ θαλλῷ, quod mihi non sapit.

Τήκομαι, ὡς κηρὸς, &c.] Sappho ad Phaonem apud Ovidium. *Uror, ut, indomitis ignem exercentibus Euris, Fertilis accensis messibus ardet ager.*

Ep. 42. *Φορβῆς ἡ μανίη*] Frustra haec labefactare conatur Scholiastes. *μανίη φορβῆς*, *insania pabuli*, hoc est, insanum pabuli desiderium: vel furor ignis, qui per pabulum nutritur & augetur.

Ep. 43. *Ὤμοσα μιμνάζειν*, &c. (4) Tibullus: *Juravi quoties rediturum ad limina numquam? Cum bene juravi, pes tamen ipse redit.* (5) Propertius: *Peccasse fatetur Laesus, & invitis ipse redit pedibus.*

Ep. 46. *Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα;*] Infra hoc libro. ep. 176. *εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις, εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις, ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις.* (6) Tibullus: *Seu solvit crines, fusis decet esse capillis: Seu comsit, comtis est veneranda comis.* (7) Propertius: *Seu vidi ad frontem sparsos errare capil-*

(1) *Horat. Serm libr. 2. Sat. 7. vs.* 48. (2) *Propert libr.* 2. *Eleg.* 15. (3) *Martial libr.* 10. *Epigr.* 38. & *libr.* 14. *Epigr.* 39.
(4) *Tiball libr.* 2. *El.* 6. (5) *Prop. libr.* 2. *El.* 25.
(6) *Tibull. libr.* . *El.* 2. (7) *Prop. libr* 2 *El.* 1.

pillos, Gaudet laudatis ire superba comis. (1) Ovidius: *Saepe etiam, nondum digestis mane capillis, Purpureo jacuit semisupina toro: Tum quoque erat neglecta decens.*

Ep. 50. Ουτε ῥόδον ςεφάνων ἐπιδεύεται,] Lege, οὐ ῥοδέων ςεφάνων ἐπιδεύεται.

Ep. 51. Τοῦτον καὶ Φαέθοντι καὶ Αἴδοῖ, βάρβαρε, δεῖξα.] Lege, ἄϊδι.

Ep. 61. Καὶ καλὸς, ὡς ἐν ἔρωτι.] Virgilius, Ecl. 2. *Nec sum adeo informis; nuper me in litore vidi.*

Ep. 71. Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι, &c.] Ejusdem argumenti epigramma mox reperies. (2) Horatius: *Parcius junctas quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* Item: l. 4. od. 13. *Fis anus, & tamen vis formosa videri.* Vide reliqua.

Ep. 73. Τήν δ', ἀμέγαρτε, παρείην, &c.] (3) Horatius: *Invicem moechos anus arrogantes Flebis in solo levis angiportu.* (4) Ovidius: *Tempus erit, quo tu, quae nunc excludis amantem, Frigida deserta nocte jacebis anus: Nec tua nocturna frangetur janua rixa; Sparsa nec invenies limina mane rosâ.* † Propertius, *Exclusa inque vicem fastus patiere superbos, Et quae fecisti facta queraris anus.*

Ep. 76. Διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων.] De jure respondebat; legum nodos solvebat.

Ep. 79. Ἤλιτεν ἡ νεότης.] Petronius: *Fateor me, domina, saepe peccasse; nam & homo sum, & adhuc juvenis.*

Ep. 83. Νῦν καταγιγνώσκω καὶ τοῦ Διὸς, &c] Haec est epigrammatis sententia: Parum utique scit amare Jupiter, si non superbae hujus meretricis caussa Europen & Danaën relinquat. Quanquam scorta aspernatur: scio enim hunc regias tantum virgines sectari. Verum aliter * Tzetzes, qui Jovem ait & plebejas & regias virgines amasse; illas dictas mortales feminas, has Deas.

Ep. 87. Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, &c.] Scopum tangit Scholiastes Graecus. Caecutiunt Brodaeus & Opsopoeus, qui haec dicta putant ad puellam, cum dicta sint a puella: nam sequitur, ταῦτα μὲν ἐςιν ἐρῶντος, non ἐρώσης.

Ep. 94. Ἑξήκοντα τελεῖ λυκάβαντος ἐς ὥρας.] Lege, τελεῖ λυκάβαντας ἐς ὥρας. Vel, πέλει λυκάβαντος ἐς ὥρας. Vel, τελῷ λυκάβαντος ἐς ὥρας.

Ep. 101. Ει δ' ὀπικὴ καὶ Φλωρά.] Quid si Φλαῦρα?

Ep. 102. Νῦν δ' ὑγίαινε, γύναι.] Nunc vale. Quasi dicat, Scio qua arte hanc asperitatem mollire possim, nempe te relinquendo.

Ep. 108. Ει γάρ σου τὰ πεδηγὰ, &c.] Adscriptum in codice Scaligeri manu erudita, ἢ γάρ σευ. Et deinde, πάροικον ψυχῇ.

Ep. 110. Τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν —] Nec

(1) *Ovid. Amor. libr.* 1. *El.* 14.
(2) *Horat. libr.* 1. *od.* 25.
(3) *Horat. libr.* 1. *Od.* 25.
(4) *Ovid. Art. libr.* 3. *vs.* 69. *&c.*
† *Propert. libr.* 3. *El. Ult.*
* *Tzetz. Chil.* 2. *Hist.* 36.

Nec Trypherae, nec Scyllae nomen feminae huic fuit, quod cenſuerunt Interpretes. Sed metaphoram continuans, Scyllae eam comparat, Scyllamque appellat, non lapideam illam, ſed mollem, & ſpirantem delicias: in qua tamen naufragium & jacturam timet facere.

Ep. 121. Ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης Ἄλγος, ὃ μὴ κρίνων κοινὸν ἄγοντι πόθος.] Ordo eſt, ὁ ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, μὴ κρίνων κοινὸν, ἀεὶ ἐςί μοι ἄγοντι ἄλγος. At Scaligeranus codex hanc emendationem incerti auctoris praeferebat, ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης ἄλγος, ὁ μὴ κιρνῶν κοινὸν ἄκοντι πόθος.

Ep. 128. Γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην Ἀφροδίτην.] Conſulit Venerem, quid in re dubia facturus ſit. Legendum itaque, Ἀφροδίτη. Pro eo quod ſequitur, τί πλέον τὸν πόνον ᾐσθάνετο. Lege, τί πλέον; τὸν πόνον ᾐσθάνετο.

Ep. 133. Μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,] Τὸ μύρον, puellam ſibi amatam appellat; quaſi ipſa ſit exquiſitum aliquod unguentum, ob fragrantiam & delicias. Sic infra Argentarius, ep. 173. Ἰσιὰς ἡδύπνοιε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄζεις. Odorum autem magna gratia in rebus amatoriis. Hinc * Canticum, *Meliora ubera tua vino, fragrantia unguentis optimis. Oleum effuſum nomen tuum: ideo adoleſcentulae dilexerunt te. Trahe me: poſt te curremus in odorem unguentorum tuorum.* Item, *Nardus mea dedit odorem ſuum. Faſciculus myrrhae dilectus meus mihi. Botrus cypri dilectus meus mihi.* Iterum; *Emiſſiones tuae cypri cum nardo; nardus & crocus, fiſtula & cinnamomum, cum univerſis lignis Libani; myrrha & aloë cum omnibus primis unguentis.* Conſimilia multa praebet ſacrum illud Drama longe elegantiſſimum. † Lucretius de moribus amantium: *Pocula crebra, unguenta, coronae, ſerta parantur.* Catullus in Coma Berenices, †† *Quae jucunda mihi munera libet onyx: Veſter onyx, caſto petitis quae jura cubili.* Vetus odarium: *Sinus expenſa profert cinnama. Undique ſurgunt ex te deliciae* Hinc & nomina puellarum, Myrrha, הַדַּסָּה, hoc eſt Myrto, Cypris, Rhode, Rhodanthe, Io, Suſanna, ſexcenta hujuſmodi.

Ep. 159. Ἀσαρκοτέρην Ἀφροδίτης ὄψεαι] Videtur eſſe Dialogus: alioqui legendum ὄψομαι. Elegantiſſimum epigramma.

Ep. 171. Κάλλος ἄνευ χαρίτων, &c.] Hoc diſtichon a ſequenti disjungendum, ut fiant duo epigrammata.

Ep. 176. Οὐκ ἔτι βαςάζω, &c.] Puella ex voto ſecubabat ab amatore ſuo. Ait ille, ſe ejus deſiderium ferre non poſſe: ſed vel violaturum voti religionem, cui conſenſerat cum juramento, vel abiturum Epheſum patriam ſuam, vale ipſi dicto. Sic Ovidius conqueritur in libris Amorum,

* *Cant.* 1. 1. & *ſeq.* 1. 11. & 4. 13. 14.
† *Lucret. libr.* 4. *vs.* 1126. †† *vs.* 82, 83.

rum, facris Cereris fe ab amica arceri. Si haec fit nativa fententia, legerim, εἰς δὲ σὸν ὄμμα ψεύσομαι, non πτήσομαι.

Ep. 183. Καὶ τόσον; οὐ δύναμαι.] Digitis oftendit ancilla, quantum auri hera poftulet. Itaque haec dicuntur δεικτικῶς.

Ep. 184. Ἄλλος ὁ Μηνοφίλας, &c.] Menophila, nomen ex Aftrologia petitum: μὴν enim eft Sol, μήνη Luna. Dedita autem erat Aftrologiae impura ifthaec Menophila, vel deditam fe fimulabat cum mulieribus aliquot fui fimilibus, & Venerem cum Aftrologis fuis exercebat. Κόσμος, & mundum, & coelum, & ornatum notat. Ludit hic duabus poftremis fignificationibus. Οὐρανὸς, praeter fignificationem, quam hic ipfi tribuit Brodaeus, defignare poteft vel tentorium, in quo coeli fervandi fpecie cum moechis volutabatur Menophila; vel fornicem lupanaris. Κυὼν quid fit, difces ex Hefychio.

Ep. 187. Οὐ δύναμαί σ' ἐθέλων θέσθαι φίλην.] Brodaeus legit φίλον, Scaliger φίλην θεῶ.

Ep. 188. Κῦρος κύριός ἐστι, &c.] Dominus meus eft Cyrus: quid ad me fi duo haec verba κῦρος & κύριος literula una differunt? formofum hunc Cyrum non lego fed video.

Ep. 192. Τοὔμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.] Eleganter Malherba noftras: *Et moy je ne vois rien quand je ne la vois pas.*

Ep. 197. Τὸν τρυφερῆς παρθένου,] Scribe πάρθνου, ut conftet verfus.

Ep. 207. Κρύψη μία τοὺς φιλέοντας χλαῖνα] Ovidius, * *Vefte fub injecta dulce peregit opus.* Id Petronius † *Vesticontubernium* appellat. Pro eo quod fubeft, καὶ αἰνῆται Κύπρις, reponit Scaliger ἀνῆται.

Ep. 208. Ὁ τῇ σταφυλῇ παρεπέμψω.] Lege, ὅτ' ἧς σταφυλὴ παρεπέμψω. Quod placet & Brodaeo. Neque me cruda amafti, neque matura; nunc faltem exoleta & ὑπέρακμος ama me.

* *Amor.* 1. *el.* 4. *vs.* 48. † *Cap.* 12. *p.* 61. *ed. Burm.*

ΠΑΤ-

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ,

εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά.

Ἡμιάμβια δίμετρα καταληκτικά.

Βουλεῖ μαθεῖν, ἄνθρωπε,
Θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα,
Πῶς καὶ πόθεν νοσοῦσι,
Φανὲν, προχεῖται πᾶσιν
Ἀνάργυρον δώρημα,
Καὶ προσφιλὲς γάνωμα;
Ἔγωγε τοῦτο δείξω,
Ἐγὼ φέρων διδάξω,
Ὅσον σοφοὶ νοοῦσιν,
Ὅσον φύσις παιδεύει,
Καὶ πεῖρα συνδικάζει.
Πρόσχες. Φράσων γὰρ ἥκω·
Ἔνερθε γῆς σήραγγας
Εἶναι στενὰς νοοῦσιν.
Ὕδωρ ἐκεῖθεν ἔνθεν
Ἀντιτρέχον πιλεῖσθαι
Πιλούμενον δὲ, θέρμην
Οὐ τὴν τυχοῦσαν πάσχειν·
Ἄλλοι λέγουσι τοῦτο·
Μέταλλά που θειώδη
Γῆς ἐν μύχοις ὑπάρχειν·
Τὸ γειτονοῦν οὖν νᾶμα
Θέρμης τυχὸν βιαίας,
Κάτω μένειν οὐκ ἴσχον,
Ἄνω τρέχει τῷ πλήθει.
Ποῖον δέχῃ; τὸ πρῶτον;
Ἀλλ' οὐ δέδεγμαι τοῦτο.
Τῷ δευτέρῳ σύμφημι·
Ὀδμὴ γάρ ἐστιν, οἶδας,
Μυδῶσα, δυσπνοοῦσα,
Τρανόν τε μαρτυροῦσα.
Οὕτω προῆλθε πᾶσι
Τὸ θερμόβλυστον ῥεῖθρον,
Ἱπποκράτης ἄψυχος,
Τέχνης ἄνευ Γαληνός.
Πίστις δὲ τούτου, νῆσος
Τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα
Πολλῷ βρέμον σὺν ἤχῳ,
Πολλῇ τε σὺν κινήσει.
Οἶδεν φέρειν τοιαῦτα
Τιτανία Μηδίας,
Καὶ Περσικὴ Πιττάκη,

Καὶ

Καὶ Λυδία πλουτοῦσα
Ἡρακλέων ςηλῶν δὲ
Ἐν δ' αὖ γε Πιθηκούσαις,
Ἀφεγγές ἐςιν ἆσθμα,
Πέμπει λίθους θειώδεις,
Ὄψει τὸ πᾶν δηλοῦντας.
Πρὸς ἄλλα κρείττω μείζω.
Ἄλλη μέθην ποιεῖ δὲ·
Ἄλλη γάλα προτείνει·
Πτηνῶν ἄκος νοσούντων.
Μίσητρόν ἐςιν ὕδωρ.
Πίδαξ ἀναῤῥοιβδεῖται·
Προλεκτικόν που πνεῦμα·
Πῶς ἐξάγει; τὶ τοῦτο;
Πηγὴ ψόγῳ θολοῦται,
Ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην
Ἄλλην καθαρτικὴν δὲ
Ὕδωρ πικρὸν τελεῖ δὲ
Ὃ νὺξ γλυκαίνειν οἶδεν
Ὄλβος δὲ πηγῆς ἐςι,
Ὁλκὴν δὲ τὴν βαρεῖαν
Ἄλλος δὲ ῥοῦς μικρός σοι,
Ὀςῶν τε τὰς κατάξεις
Θέλεις προσοίσω πλείω;
Ὅπερ βαλὼν εἰς ἄγγος,
Κρυςαλλόπηκτον εὕροις.
Ἐξ οὗ πιεῖν προκύψας,
Γῆς μητρὸς ὡς ἐν κόλποις.
Ὡς, εἰ δεδέξεταί τι,

Μεταλλόχρυσον γαῖαν·
Πόῤῥω πέφυκε πλεῖςα.
Καὶ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ
Ὃ νυκτί περ παμφαῖνον,
Πολυψόφους, βροντώδεις,
Ἔςι δὲ μικρὰ ταῦτα
Πηγὴ τελεῖ γὰρ λήθην·
Ἄλλη δ' ἔλαιον βλύζει.
Καί που τροχάζει νᾶμα
Καί που ποθοῦσιν οἶνον,
Καί που μέσον θαλάσσης,
Καί χασμάτων ἐκπνεῖται
Ἄσφαλτον ἄλλη γῆ δὲ
Ὦ θαυμάτων τὸ θαῦμα.
Αἰνουμένη δὲ λάμπει.
Κρυπτοὺς δόλους ἐλέγχειν.
Χυμῶν μόνων θρυλλοῦσιν·
Φῶς ἡλίου καυσῶδες,
Εἰς ἠδύληπτον ἕλξιν·
Φύσιν κάτω τὴν κούφην,
Ἄνω φέρων ὡς ἄχνην·
Ὃς σωμάτων τὰς θλάσεις,
Σφίγγει, τρέφει, πιαίνει.
Ἔςιν, λέγουσι, νᾶμα,
Εἰ νυξὶν αἰθριάζοις,
Ἔςιν, λέγουσιν, ἄλλο,
Δῦνον βλέπει, σε φεῦγον,
Ἔςιν δὲ ῥοῦς, ὢ θαῦμα,
Λίθον τελεῖ τὸ πρᾶγμα

Ἐν

Ἐν ἡμέραις οὐ πλείσταις·
Βραχὺ βρύουσαν ὕδωρ,
Πλείω δίδωσι ῥεῖθρα.
Ἢ χείματος παρόντος
Προχεῖ θέρους δὲ νᾶμα.
Ἄλλην λέγουσι κρήνην,
Ἤ τις παρόντος ὄχλου
Ἄλλην δέ που πιστοῦνται,
Ἀνικμός ἐστι πᾶσα.
Ἄλλην ἀκούεις πάντως
Ὕδωρ φέρειν νιτρῶδες.
Λελουμένους ἐκεῖθι.
Ὡς μὴ πίνεσθαι ζώοις.
Ἡ στῆψις ἄλλης ὕλης·
Πολλὰς φυτῶν αἰγείρους,
Ὡς ῥυμμάτων μὴ δεῖσθαι
Θερμὰ προχεῖ δὲ λίμνη,
Ὄζει γὰρ ὥς τι πῦον,
Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι
Ἤλεκτρον ἐξαγούσας,
Τὸ χρυσόμορφον εἶδος·
Ὡς δάκρυον γλοιῶδες.
Ὢ τοῦ ξένου μετάλλου·
Φέρει τόπος τὶς λίμνην,
Πρὸς ἣν θέλων λουθῆναι,
Πίπτει δὲ τοῦτο πρῶτον,
Ἔπειτα δὴ πετροῦται.
Δεῦρο φράσω καὶ τἄλλα·
Μικρὰν λίαν, κυκλώδη·
Πεπλησμένην εὑρήσεις.
Ἕως δὲ πεντήκοντα
Εἰ δ' αὖ τὶς αὐτῇ πλείους
Ἔξω τρέχουσα ῥίπτει,
Πέτρας καπνὸς δ' ἐξέρπει,
Ὅπερ σαφῶς ἀνάψεις,
Λελουμένους καθαίρει·
Ἄνδρας φέρει λουθῆναι,
Τοὺς ἀκρίτως τρυφῶντας.
Κρύπτων ἔσω τὸ καῖον.
Ἔλαιον εἴπερ στάξεις·
Ἄλλη δέ τις βραχεῖα,
Εἰς ἣν ἔλαιον ῥαίνων,
Δέλτοι φέρουσιν ἄλλην
Πῦρ ἐξ ὀπῆς ἀνίσχειν,
Λίθους ἔχει δὲ ῥεῖθρον
Πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα.
Πάντως σβέσεις τὸ φαῖνον·
Ὥρᾳ θέρους βαθείᾳ
Χειμῶνος ὕδωρ ῥεῖν δέ.
Ἅπτοντας ὡσεὶ δᾷδας,
Οὓς ῥιπίδι ψυχάζων,
Εἴδ' αἷμα ῥαίνων σπείσεις,
Ἄλλης ὀπῆς ὠθεῖται
Καὶ τὴν φίλεχθρον μίξιν,
Τὸν φλογμὸν ἐκπραΰνεις.
Τὸ πῦρ πλέον τυφοῦται.
Ὕδωρ τε καὶ πῦρ μίγδην,
Τετρακτύος πιστοῦνται·

Οὕτω φύσεις ἀπείρους
Κτίζων, ἄγων, ἰθύνων,
Πρὸς θαῦμα καὶ λατρείαν
Τοῦτον κάλει θεόν σου,
Μηδὲν τυπῶν πρὸς εἶδος,
Ἄγνωστόν ἐστι πνεῦμα,
Ἄληκτόν ἐστι θαῦμα,
Ἀῤῥητολεπτόπνευστον,
Ἐν πανσόφῳ χωρίῳ,
Οὕτω τὰ μὲν κατεῖδον,
Τὰ δ' αὖ συνῆξε πεῖρα·
Τὰ δῆλα τῶν ἀδήλων,
Τούτων σκοπῶν τὸ θαῦμα,
Τὴν τρισσόφωτον φαῦσιν·
Ζητῶν δὲ καὶ θεώσεις

Ὁ δεσπότης ἁπάντων,
Κινῶν, πλέκων, ὡς οἶδε,
Φύσεις σαφῶς ἐγείρει·
Τοῦτον φρεσὶ φαντάζου,
Εἰ μὴ θέλεις γε πταίειν.
Ἄῤῥητόν ἐστι πρᾶγμα,
Ἀναρχοφωτόμυστον,
Κόσμους φέρον καὶ βίους,
Ἐν ἐνδίκῳ προνοίᾳ.
Τάδ' αὖ βίβλοι βοῶσιν·
Καὶ πίστις ἐστὶ πάντως
Τὰ μικρὰ τῶν μεγίστων·
Οἶδα, πλέον ποθήσεις
Ποθῶν δὲ καὶ ζητήσεις
Μετουσίᾳ τὸ κρεῖττον.

NO-

N O T Æ

A D

PAULI SILENTIARII

C A R M E N

De Thermis Pythicis.

Samuel Bochartus, Vir longe doctissimus, quicum diu in sinu Musarum conjunctissime vixi, rogatus olim ab amicis per epistolas de obscuris quibusdam Carminis hujus locis, cum non alio unquam usus esset Anthologiae codice, quam qui Genevae cum reliquis Poëtis Graecis editus est, misit ad me quaesitum aliudne mihi esset ad manum exemplar, in quo extaret carmen illud, in Genevensi quippe praetermissum esse; id si esset, copiam sibi ejus facerem; prius tamen loca, de quibus consultus fuerat, ac totum etiam Poëma perlustrarem, meamque de eo ad se sententiam perscriberem. Adii statim ad Henrici Sthephani editionem, & tantam rerum omnium ac verborum perturbationem inesse sensi, ut inexplicabile opus visum sit. Adjecto autem deinde attentius animo, observatisque versibus quibusdam consimilis vel affinis sententiae, conjunctisque iis inter se, & in optimum sensum convenientibus, deprehendi demum viginti sex prioribus versibus vigenti sex sequentes ita esse inserendos, ut primo primus, secundo secundus, atque ita reliqui omnes subnecterentur; idem porro faciendum in triginta sequentibus versibus, & qui iis subjuncti sunt aliis triginta: pergendum deinde eodem modo in triginta aliis connectendis cum subjectis triginta, & octo denique sequentibus octo postremos simili ratione esse copulandos. Reputanti mihi postmodum cum animo meo, unde orta esset jocularis illa perturbatio, venerunt in memoriam Ovum & Securis Simmiae Rhodii, quae

olim Salmaſius, ducibus Hephaeſtione & ejus interprete Holobolo, expoſuit. Verum iſtic ultima primis, ſecundis penultima ſubjungenda erant, in Pauli Silentiarii Carmine prima primis, ſecunda ſecundis. Memineram & moris veteris Poëtarum, verſuum ſuorum deſcribendorum βȣςροφηδὸν, ſed nec id congruere viſum eſt: exoleverat enim longe ante Paulum mos iſte. Suſpicatus ſum denique, quod & verum poſtea comperi, verſus iſtos propter brevitatem per columnas geminas in eadem pagina fuiſſe digeſtos, & in ſingulis primae paginae columnis viginti ſex fuiſſe verſus; triginta in ſingulis columnis duarum paginarum ſequentium; octo in ſingulis poſtremae paginae; ita tamen ut primae columnae primum verſum primus ſecundae exciperet, ſecundum ſecundus, atque ita porro diſponerentur reliqui; idemque fieret in ſequentium pagellarum columnis & verſibus; atque eo demum accedentes imperitas Typographii operas totam primam columnam, deinde ſecundam, tum tertiam, atque ita deinde caeteras deſcripſiſſe. Suſpicionem hanc res deinde ipſa confirmavit, nam in editione Aldina anni 1521, ita diſpoſitos reperi verſus illos per pagellas & columnas, uti fueram ſuſpicatus. Aldinam porro editionem ſecutus Frobenius in editione ſua anni 1549 legitimum ordinem non tenuit, omniaque perturbavit, & Stephano deinde admittendae ejusdem confuſionis auctor fuit. Aliquanto poſt deinde geminum extare cognovi poëmatis hujus exemplar in codicibus manu ſcriptis Bibliothecae Regiae, utrumque deſcriptum per columnas, eodem plane ordine atque modo, quo initio conjectaveram: primo ſcilicet verſu primam columnam auſpicante, ſecundo ſecundam; tertio ſecundum tenente locum primae columnae; quarto ſecundum ſecundae; & ita demum in ſequentibus verſibus, & ſequentium pagellarum columnis. Adtexta erant Scholia gemina in regio codice, quibus carere levem jacturam credidi; altera etiam viſa ſunt valde puerilia. Priora haec, a noſtris non multum diſcrepantia, edita ſunt a Bonaventura Vulcanio, cum ipſo Pauli Carmine emendato, & in legitimum ordinem reſtituto: ope nimirum codicis alicujus antiqui; etſi id tacuit. Scholia is ex conjectura adſcribit Emanueli Chryſolorae: quo argumento, neſcio. Deſiderantur ea, quibus ſuffarcinata erat prior pagella, quae nos ſupplere poteramus, ſi tanti res eſſet. Hanc Vulcanii editionem, diu a me & fruſtra quaeſitam, nactus ſum tandem beneficio Nicolai Heinſii, qui paulo poſt magnum elegantiarum ſuarum & amoenitatum deſiderium nobis, totique adeo literato orbi morte ſua reliquit. Sed nunc carmen ipſum excutiamus.

Lemma, operi praefixum, auctorem indicat Paulum Silentiarium: quod poſtremum vocabulum nomen fuit dignitatis ſacri Palatii. Silentiariorum munus fuit excubare in Auguſta domo, & ſilentium p[illegible]. Libro

bro duodecimo Codicis (1) Titulus habetur de Silentiariis & Decurionibus. Vixit Paulus ille Justiniani temporibus, ut docet nos (2) Agathias, qui & genus illius, opes, & doctrinam mirifice praedicat. Extant utriusque ἀμοιβαῖα epigrammata in Anthologia: unde mutuam eorum consuetudinem intelligas. Domnum Florum patrem habuit. Habuit & filiam, quae duodecim annos nata interiit, & in Macedonia sepulta est. Carmine multa lusit, quorum pars superest in Anthologia edita, pars in inedita. Superest & descriptio templi Sanctae Sophiae, quam impense laudat Agathias.

Εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά.] Pythia locus Bithyniae calidis aquis nobilis. Regiam domum & balneas illic a Justiniano magnifice constructas memorat (3) Procopius. Hinc Paulo data occasio fontis hujus celebrandi: cujus salubritas laudatur in (4) Anthologiae epigrammate, auctoris incerti; & apud (5) Stephanum.

Ἡμιάμβια] Anacreonticorum similia.

V. 2. Θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα.] Gregorius Nazianzenus Od. 2. p. 184. ἃ γῆ φίλη δίδωσιν ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν.

V. 5. Ἀνάργυρον δώρημα.] Sic Aponi fons vocatur Claudiano, Eid. VI. vs. 70. *inemta salus.*

V. 6. Καὶ πρόσφιλὲς γάνυσμα.] Gregorius Nazianzenus Od. 2. p. 184. πατὸν μόθης ἄποιον, ἀκλήματον γάνυσμα.

V. 13. Ἔνερθε γῆς σήραγγας, &c] Legatur Andreas Baccius de Thermis libr. 1. cap. 17. ubi referuntur opiniones veterum de aquarum terra erumpentium calore. Vulcanius legebat, σύριγγας.

V. 15, 16. Ὕδωρ ἐκεῖθεν ἔνθεν ἀντιτρέχον πιλεῖσθαι] Verbum πιλεῖν, quod proprie lanam cogere significat, ad alia omnia, quaecunque constipantur, usus extendit. Sic saepe in libello de mundo.

V. 36, 37. Νῆσος τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα.] Siciliam designat, quae Νῆσος dicitur κατ' ἐξοχὴν, quippe insularum omnium, quae sub coelo sunt, pulcherrima, felicissima, optima & maxima (6) Diodoro & Straboni dicta; & caeteris antelata ab auctore libri de mundo.

V. 40, 41. Οἶδεν φέρειν τοιαῦτα Τιτανία Μηδείας.] Sic Regiorum Codicum unus, cum alter habeat μηδίας, quod & Frobeniana editio & Vulcaniana exhibent; improbante Scholiaste, qui legi jubet μηδείας. Ac suspicabar primum, Titaniam Medeae esse Colchidem, Medeae patriam; Colchis enim *Titania tellus* appellatur a (7) Valerio Flacco, &

Tit-

(1) *Titul.* 16. (2) *Agath. libr.* 5. *p.* 147. 148.
(3) *Procop. de Aedificiis libr.* 5. *cap.* 3.
(4) *Anthol. libr.* 4. *cap.* 26. *Epigr.* 1.
(5) *Steph. in* Θέρμα.
(6) *Diodor. Fragm. libr.* 23. *init. Strab. libr.* 6. *p.* 272.
(7) *Valer. Flacc. libr.* 5. *vs* 464.

Τιτηνίδος αἴης meminit (1) Apollonius, ejus ſcilicet regionis Colchorum, quae Titeni fluvio adjacet. Et Æetes rex gentis hujus Titanis, hoc eſt Solis filius fuit. Sed me demum dimovit ab hac ſententia Ariſtotelis liber περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, p. 1153. edit. Du Val. unde poëmatii hujus argumentum fere tranſtulit Paulus. Sic ille: ἔςι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττακίνῃ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα, τὰ μὲν ἐν Μηδίᾳ ὀλίγον, τὰ δὲ ἐν Ψιττακίνῃ πολὺ καὶ καθαρὸν τῇ φλογί. Et mox, Φασὶ δὲ καὶ περὶ Ατιτανίαν, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Απολλωνιατίδος εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐςιν. ἐπειδὰν δ' ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογοῦται. Haec nobis facem praeferunt ad emendationem Pauli. Sic ergo legendum cenſeo:

Οἶδεν φέρειν τοιαῦτ' ἀ-
Τιτανία, Μηδία.

Prima litera vocis ἀτιτανία coaluit cum poſtrema vocis praecedentis, & priorem verſum claudentis. Sic Pindarus, ſic Sappho, ſic Catullus, ſic Horatius. Porro petra illa Apolloniatidis ignes ferens, Nymphaeum & Crater Nymphaei appellatur. Mentio ejus frequens apud veteres, ac Plinium praecipue. De Mediae ignibus praeter Ariſtotelem teſtimonium dant, Plutarchus in Alexandro, qui Ecbatanis fontem ignis & naphthae eſſe narrat; & * Plinius qui ignes in Medis flagrare ſcribit. Hinc ignis Medicus, & oleum Medicum.

V. 42. Καὶ Περσικὴ πιττάκη.] Rurſus recurrendum ad Ariſtotelem: † ἔςι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττακίνῃ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα, τὰ μὲν ἐν Μηδίᾳ ὀλίγον, τὰ δὲ ἐν Ψιττακίνῃ πολὺ καὶ καθαρὸν τῇ φλογί. Διὸ καὶ μαγειρεῖα πρὸς αὐτῷ κατεσκεύασεν ὁ Περσῶν βασιλεύς. Hinc liquet vanam fuiſſe conjecturam Bocharti, qui hic olim pro, πιττάκη, legi volebat, πακτυική. Quam Pſittacinen Ariſtoteles, eam Pittacen vocat Paulus; alii Sittacenen. Sic ψίττακος & σίττακος, avis illa garrula, quam & βίττακον appellat Cteſias in Indicis, fortaſſe pro, πίττακον. Nempe ex Pſittace, per dialyſin τοῦ ψ factum eſt Pittace & Sittace, ut ex צור per dialyſin τοῦ צ factum eſt Tyrus & Sarra. Id crediderim potius quam ex σιττάκη factum ψιττάκη, ut ex σάγδας, ψάγδας, ex σώχω, ψώχω. Praeſertim cum Damophilus apud Stephanum § Pſittacen dictam putet ἀπὸ τῶν ψιττακίων, a piſtaciis. Caeterum Pſittace & Sittace primariae urbis nomen fuit, Pſittacene ipſius regionis. Verum hic πιττάκη dicta eſt Paulo regio ipſa: variant enim patronymica nomina; Tuſculi, & Tuſculani; Tiburnus & Tiburtinus; Poenus, Punicus, & Punicanus; Afer, Africus, & Africanus; Libyſtius, Libyſticus, & Libyſtinus. Similiter χώρα σιττάκη & σιττακήνη. Et Pſittacus dictus eſt pro Pſittacenus, ſupple ὄρνις. Sittacene por-

(1) *Apoll. lib. 4. Argon. vs. 131.* * *Plin. libr. 2. cap. 106.*
† *Loco cit.* § *De Urb. p. 764.*

porro quod ignes fundat ut Apolloniatis Macedonica, Apolloniatidos nomen & ipsa meruit; & perperam a Ptolemaeo disjunguntur, quasi duae regiones sint, quae eadem est.

V. 43, 44. Καὶ Λυδία πλουτοῦσα μεταλλόχρυσον γαῖαν.] Lydiae metalla & divitias omnis celebravit antiquitas. Secturas aurarias in ea foderat Croesus. Notus quoque Pactolus, & qui eum excipit Hermus, amnes auriferi. De Lydiae ignibus sic * Aristoteles: λέγεται δὲ καὶ περὶ Λυδίαν ἀναφέρεσθαι πῦρ πάμπληθες καὶ καίεσθαι ἐφ' ἡμέρας ἑπτά.

V. 45. Ἡρακλέων στηλῶν δὲ πόῤῥω πέφυκε πλεῖστα.] Petita haec quoque ex eodem libro Aristotelis: λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων καίεσθαι, τὰ μὲν διὰ παντός, τὰ δὲ, νύκτωρ μόνον, ὡς Ἄννωνος περίπλους ἱστορεῖ. En tibi verba Hannonis: inter Geograph. Vet. Script. Min. tom. 1. Pag. 4. περιπλεύσαντες δὲ ταῦτα ἡμέρας δύο, γινόμεθα ἐν θαλάττης χάσματι ἀμετρήτῳ, ἧς ἐπὶ θάτερα πρὸς τῇ γῇ πεδίον ἦν, ὅθεν νυκτὸς ἀφεωρῶμεν, πῦρ ἀναφερόμενον πανταχόθεν κατ' ἀποστάσεις· τὸ μὲν πλέον, τὸ δὲ ἔλαττον. Loci hujus situm assignare debuerat Aristoteles in Æthiopiae ora occidua; sed quaecunque ultra Columnas Herculis sita erant, parum noverant Graeci. Et situm & rem clarius explicatam habes apud † Melam & Plinium; situm clarissime apud Ptolemaeum.

V. 47. Ἐν δ' ἂν γε Πιθηκούσαις, καὶ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ, &c.] Pergit Aristoteles, καὶ τὸ ἐν (τῇ) Λιπάρᾳ δὲ φανερὸν καὶ φλογῶδες, οὐ μὴν ἡμέρας, ἀλλὰ νυκτὸς μόνον· εἶναι δὲ καὶ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ, πυρῶδες μὲν καὶ θερμὸν ἐκτόπως, οὐ μὴν καιόμενον. Τὸ δὲ ἐν τῇ Λιπάρᾳ ποτὲ καὶ ἐκλείπειν φησι Ξενοφάνης ἔτη ἑκκαίδεκα, τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἐπανελθεῖν. Pithecusae insulae sunt Enaria, Caprae & Sirenusae. Enariae insulae mons Epopeus, ignes eructare solitus, Eretrienses illuc ab Hierone missos expulit. Inde vetus fabula de Tiphaeo vel Japeto sub hoc monte sepulto, & ignes evomente. Sed & insulas hasce in Campano sinu enatas fuisse prisca ferebat fama; terram nimirum e fundo maris igne attollente: quod & alibi contigit. Nihil notius flammis Liparae, caeterarumque Æoliarum insularum. Hinc alia fabula de Vulcano & Cyclopibus, chalybes illic cudentibus. Caeterum § Calliam hic secutus videtur Paulus noster. Sic ille de Hiera insula in eruditissimis Scholiis Apollonii: κρατῆρες εἰσι δύο, ὧν ὁ ἕτερος ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέρεται φέγγος· ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν· ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις, καὶ τηλικοῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον· οἱ δὲ ἐκ τοῦ

* *Aristot. de mirab. ausc p.* 1153. † *Mel. libr.* 3. *cap.* 10. *Plin. libr.* 2. *cap.* 106 & *libr.* 6. *cap.* 30. § *Call. de reb. Agathocl. libr.* 10. *in Schol. Apollon. Argon. libr.* 3. *v.* 41.

τοῦ ἐκφυτήματος ἀναῤῥιπτούμενοι μύδροι, διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσι καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσιν· νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται· μεθ' ἡμέραν δὲ, ἐκ τῆς κορυφῆς ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. Vides non rem ſolum, ſed multa quoque verba hinc Paulum ſumſiſſe. Legi volebat Bochartus, μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε θειώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον οὐκ ἔχουσιν. Perperam inducta negativa particula. Vult Callias maſſas illas candentes Soli ſimiles eſſe & facie & vi: ut Anaxagoras Solem eſſe dicebat μύδρον διάπυρον. Nec ferri poteſt θειώδεις, nam quid hoc eſt; maſſas, quod incenſae ſint, ſulphureas eſſe? Retinendum, ἰώδεις, id eſt aeruginoſae.

V. 56. Πηγὴ τελεῖ γὰρ λήθην.] * Plinius: *In Boeotia ad Trophonium Deum juxta flumen Orchomenon duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem affert, inde nominibus inventis.* Notum & Oblivionis flumen in Luſitania, tam certo oblivionem inducere olim creditum, ut non ſine formidine, certe non ante ducis ipſius exemplum, a Decimi Bruti militibus trajectum ſit.

V. 57. Ἄλλη μέθην ποιεῖ δέ.] Plurimi fontes memorantur hujusmodi: Lynceſtius in Macedonia, Naxius, Andrius, Chius, Imbrius qui maſculos animantes eunuchos facit, feminas vero ita inebriat, ut continuo dormiant; alter in Paphlagonia, alter in agro Campaniae Caleno; fons item Ciſſuſa prope Thebas, in quo fingitur Bacchus infans lotus fuiſſe a nutricibus. Vini rivos ſaepe Bacchum & Bacchas e terra eduxiſſe, fabulatores fingunt. Phaſidis aquam, in vaſe per diem integrum ſervatam, vinum ſuaviſſimum effici perhibet Cteſias. Perhibet & lacum Æthiopiae, colore rubrum, odore vinum referre, potores mente movere & lymphatos agere; quod & de Phrygiae flumine Gallo tradidit (1) Callimachus. Sunt & in agro Vapincenſi, & in aliis Galliae locis fontes vinoſi ſaporis. (2) Seneca generatim de aquis agens, mentem percellentibus, cauſſam refert ad ſulphur, nitrum, aut bitumen. Tum de Albula aqua: *Similem habet vim mero, ſed vehementiorem. Nam quemadmodum ebrietas, donec exſiccetur, dementia eſt, & nimia gravitate defertur in ſomnum; ſic aquae hujus ſulphurea vis habet quoddam acrius ex aëre noxio virus, quod mentem aut in furorem movet aut ſopore opprimit. Hoc habet mali & Lynceſtius amnis.*

Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

Qui

* *Plin. libr.* 31. *cap.* 2. §. 11. (1) *Apud Plin. l.* 31. *cap.* 2. §. 5. (2) *Senec. Nat. Quaeſt. libr.* 3 *cap.* 20.

Qui plura volet (1) Baccium consulat.

V. 58. Ἄλλη δ' ἔλαιον βλύζει.] Talis fons Agrigentinus, sive oleo, sive bitumine manans, quo ad lucernarum lumina incolae utebantur. Talis & Liparis flumen Ciliciae prope Solos, unde & ipsi nomen. Talis & Titaresius Il. β. vs. 751. &c. Homero hoc nomine celebratus, quem accipit Peneus nec recipit, sed olei modo supernatantem brevi spatio portatum abdicat. Verba sunt (2) Plinii. Orcos appellabatur alio nomine, & e Styge profluere credebatur. Edule oleum ex fonte Cyoniorum oriri scripsit Ctesias; item apud Indos ingentem esse lacum, ex quo incolae oleum hauriant quod sesamino & nuceo bonitate praestet; quod & aliorum testimoniis confirmatur. An is Lycos est Indiae fons, cujus aqua lucernas ardere (3) Plinius prodit? Oxus certe aqua fluit pingui & unguinosa, & Alexandri tentorio locum parantibus juxta hunc fluvium metatoribus regiis olei fons erupit. Similem in Perside notat Sotion, similem Ecbatanis Plinius, similem in Armenia (4) Marcus Paulus; similem prope Tralles, similem prope Nyssam urbem, similem prope Dascyli pagum, similem Charcomedem fluvium, similem in ditione Carthaginiensium fontem (5) Athenaeus post Aristotelem & Sotionem; similem & in Æthiopia (6) Herodotus, cujus oleum violam redoleat, tantae levitatis, ut nihil ei innatare possit; similem alii in Septumanis, non longe a Biterris, similem & in Americana insula Barbadarum, & in Peruvia. Multos hujus generis recenset (7) Caesius.

V. 59. Ἄλλη γάλα προΐησι.] Prope hunc Dascyli pagum, quem mox dixi, & Cardiam in Bithynia, aqua fluit per Leucopedion, id est per albos campos, lacteum colorem & saporem referens. Fontes lacteos a Baccho & Thyadibus editos cantant Poëtae. Notae Albulae aquae Tiburi proximae, quae Anienem subeunt, si minus saporis, at coloris certe lactei. Notus & Nar Umbriae fluvius, sulphurea aqua, albus. Baiarum sulfureas aquas (8) Martialis canas appellat. Cydno quoque nomen a candore fecerunt Syri, si Solinum audimus; quo tamen significari potius putem pellucidum & purum; ut infra Paulus aquam nitidam dicit λάμπειν, unde & vocabulum *Limpidus*. Apono colorem album tribuit (9) Baccius, quem tamen caeruleum esse (10) Cassiodorus affirmat.

V. 61. Πτηνῶν ἄχος νοσούντων.] Redit Paulus ad (11) Aristotelem: περὶ Σικε-

(1) *Bacc. de Therm. libr.* 6. *cap.* 22. (2) *Plin. libr.* 4. *cap.* 8. (3) *Plin. libr.* 31. *cap.* 2. §. 14. (4) *M. Paul. libr.* 1. *cap.* 13. (5) *Athen. libr.* 2. (6) *Herod. libr.* 3. *cap.* 23. (7) *Caes. libr.* 1. *de mineral. cap.* 6. (8) *Martial. libr.* 6. *Epigr.* 42. (9) *Bacc. de therm. libr.* 1. *cap.* 14. (10) *Cassiod. libr.* 2. *Epist.* 39. (11) *Arist. de Mir. auscult. p.* 1152.

Σικελίας φασὶν εἶναι ὕδατος συστεμάτιον, εἰς ὃ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνέων, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, ὅταν ἀποβαφῇ, πάλιν ἀναβιοῖ. Sotion; παρὰ Κιλικίᾳ φασὶν ὕδατος εἶναί τι σύστημα, ἐν ᾧ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνέων καὶ τῶν ἀλόγων ζώων ἐμβραχέντα ἀναζῆν. Haec ex Aristotele sumta esse, manifestum est. Verum uter ex altero emendandus sit, conjicere non ita promptum est. Quoniam tamen librariorum manibus minus versatus fuit Sotion, integriorem puto: & vero saniora ejus verba videntur. Sic ergo scripsisse suspicor Aristotelem, παρὰ Κιλικίᾳ φασὶν εἶναι ὕδατος συστημάτιον, εἰς ὃ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνέων καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, ὅταν ἀποβαφῇ, πάλιν ἀναβιοῖ. Porro his auctoribus arguitur codicis Regii error, qui scriptum praefert, πτηνὸν ἅπας νοσούντων, quod & probat Interpres, & πτηνὸν exponit ταχύ.

V. 62. Καί που ποθεῦσιν οἶνον μισητρὸν ἐστιν ὕδωρ.] Legebat Bochartus, ποτοῦσιν, sed reclamant Codices, & vocem ποτέω nescit Graecia: & receptae lectionis aperta sententia est: Efficit aqua isthaec, ut qui appetebant vinum, jam id fugiant. Intelligit autem fontem Clitorium, quem quisquis biberit non solum. (1) *vina fugit, gaudetque meris abstemius undis*, sed ne vini quidem odorem ferre potest. Caussam inusitatae rei hanc commenti sunt fabulatores, quod Proetidum insanarum purgamenta in has aquas Melampus projecerit. Testis ex Eudoxo Plinius, ex Isigono Sotion, qui & Mentes praeterea meminit, fontis alterius ejusdem naturae, in agro Reatino.

V. 64, 65. Καί που μέσον θαλάσσης πίδαξ ἀναῤῥοιβδεῖται.] Caesaris dictum refert Hirtius, omnia litora naturaliter aquae dulcis venas habere. Plurimi notantur hujusmodi fontes a veteribus. Ad Chelidonias insulas, ad Aradum, & in Gaditano Oceano dulces haustus reperiri scribunt (2) Plinius & Antigonus. Hujus generis Dine lacus Argolidis ex mari dulces aquas ducens; item alter Thesprotidis, (3) Pausaniae uterque laudatus. De his eleganter (4) Lucretius: *Quod genus endo mari spirat Fons, dulcis aquai, Qui scatit, & salsas circum se dimovet undas.* Huc referre possis & fluvios aquarum suarum in mari salso dulcedinem puram & sinceram servantes.

V. 66, 67. Καὶ χασμάτων ἐκπνεῖται προλεκτικόν που πνεῦμα.] Delphicum antrum significat, unde vapor prodiens Pythiam afflabat. Tale & Trophonii oraculum, & alia pleraque. Sic & Deiphobe apud Virgilium, suscepto intus Phoebi spiritu, ex ima spelunca emisso vaticinatur. Alibi fundebantur oracula, epota fontis arcani aqua, ut illa Clarii Apollinis, quae Colophone erat. Quo addas & fontes, quorum haustu Poëtae fiebant, Hippocrenen, Aganippen, Pirenen. Ex Castaliae sono & afflatu futura praedicebantur. Qua vi

(1) *Ovid. Met. libr.* 15. *vs.* 323. (2) *Plin. libr.* 2. *cap.* 103. *& libr.* 5. *cap.* 31. (3) *Pausan. Arcad. c.* 7. (4) *Lucret. libr.* 6. *vs.* 890. *&c.*

vi pollebat & Castalia altera ad Daphnen Antiochiae; & fons Didymaeus Branchidarum. Puteum in Boeotia memorat (1) Pausanias, ex quo, qui bibebant, vates fiebant. Refert (2) Plutarchus in Lycia prope Xanthum exundasse fontem, & tabulam aeream emisisse, in qua praedictum legebatur Persici imperii excidium. Ex fontis Limyrae piscibus, (3) Plinio teste, responsa petebant incolae, objecto cibo, quem abigebant caudis rem quaesitam negantes, annuentes rapiebant. Et fontes Tamarici in Cantabria habebantur in auguriis. Aponensi fonti inerat quoque vis *μαντικὴ*, itaque ex Patavino Geryonis oraculo talos aureos in eum jecit Tiberius, evenitque ut jacti summum numerum futurae felicitatis indicium ostenderent.

V. 68, 69. *Ἄσφαλτον ἄλλη γῆ δὲ πῶς ἐξάγει;*] Praeter Asphaltiten lacum Judaeae, & Babylonicos fontes naphthae & bituminis, quo turris Babelicae lateres coaluerunt, memoratur & naphtha Parthica Astacenorum, & Samosatenus malthae lacus; cujus malthae ignea vi adversus Lucullum Tigranocerta defensa est: item Arabicum bitumen, Joppense, Sidonium. Nobile inprimis Apolloniaticum, quod Nymphaei cratere egeritur: nobile & Zacynthium. Adde & Methonense, cujus meminit * Pausanias. Adde & Africanum in Atlante monte fontibus profluens, Marmolio celebratum. Sed & Cuba ingens illa insula novi orbis, & Peruvia, & Mexica fontes habent aquae piceae.

V. 71. *Πηγὴ ψόγῳ θολοῦται, αἰνουμένη δὲ λάμπει.*] Codices regii, *θολοῦται.* Sic & Vulcanius, qui habet & *ψόφῳ*, sed omnino legendum *ψόγῳ*, nam *Ψόγῳ θολοῦται*, opponitur *τῷ*, *αἰνουμένη δὲ λάμπει*, quod sequitur. Hujusmodi fontem nusquam alibi celebratum memini.

V. 74. *Κρυπτοὺς δόλους ἐλέγχειν*] Multa super hoc argumento protulimus in Quaestionibus Alnetanis. Nunc pauca haec dabimus. Perjuria ulciscebatur fons Palicenus Siciliae; non Sardiniae, ut temere scripserunt (4) Solinus, Priscianus, & Isidorus; inflicta caecitate, vel caecis ignibus, vel morte repentina; Tyaneus Jovis Horcii, ulceribus, vel arcana quadam vi, qua fontes in loco defixi haerebant, gementes & patrata scelera confitentes; Olachas Bithyniae amnis adustione. Titaresio fluvio nomen Horco fuit, quod crederetur Styge manare, propterea que poenalibus aquis, itidem ut ille, violatam jurejurando fidem vindicare. Stygis quoque nomen Ephesio cuidam fonti affinem ob causam tributum est, quod eo probaretur puellarum integritas, appensa ad collum

(1) *Pausan. Arcadic.* (2) *Plutarch Alexandr. p. 25. ed. Bryan.* (3) *Plin. libr. 31. cap. 2.* * *Pausan. Messen.* (4) *Solin. cap. 4. ubi vid. Salmas. Priscian. Perieg. Isidor. Orig. libr. 13. cap. 13. libr. 14. cap. 6.*

lum tabella, in qua descriptum erat juramentum. Talis & fons Artycomidis in (1) Eustathii Eroticis. Erat & Stygia aqua Bostris Arabiae prolabens, cujus aquas jurare timebant incolae, malo suo edocti: quisquis enim pejeraverat, hydrope confectus intra annum peribat. Auctor apud (2) Photium Damascius. Fons oleosus prope Carthaginem exarescebat, si quis impurus & impudicus accederet. Sin castus esset, plus olei profundebat. Sic Priscianus in Periegesi, vs. 489. et seqq. ubi agit de Sicilia, *Dianae fons est*, *Camerina gignitur unda*: *Quem si quis manibus non castis hauserit unquam*, *Laetifico tristis non miscet pocula Baccho.* Quae exhibet & Solinus. Tantalia aqua probationis Indi reorum innocentiam periclitabantur. Et alia quoque Indorum aqua Ctesiae memorata, ex qua si quis pauxillum biberat, mente alienatus, quidquid sibi admissum fuerat, sponte fatebatur. Eam in Æthiopia locant Sotion & Antigonus. Sed Æthiopas & Indos confundebant veteres. Nunc quoque Malabares & Madagascarenses perjurii suspectos subire jubent flumina crocodilis infesta.

V. 75. Ἄλλην καθαρτικὴν δὲ χυμῶν μόνων θρυλλοῦσιν.] Ea vis est propria acidorum fontium prope omnium, noxios humores purgare. Laudatissimi prae caeteris Tungrenses, quos Spadanos hodie appellamus. Purgant vitia, inquit (3) Plinius, tertianas febres discutiunt, calculorumque vitia. Quae idem praestent, recenset is quoque Enarienses, Acidulas Teanenses, Venafranas, Stabianas, & Velinas; Syriae fontem juxta Taurum, & Gallum Phrygiae amnem. Utilis & adversus podagram Cydni fluvii potus; adversus scabiem fontis Indici, quem laudat (4) Ctesias. Sunt aquae in novo orbe, quae luem Veneream, sunt quae febres abigant.

Superioribus versibus Vulcanianus codex, atque item Regii hos duos subjiciunt: ἄλλην δέμας κρατύνειν χαῦνον διϊσοροῦσιν. Interpres χαῦνον exponit παραλελυμένον. Tales autem sunt Borbonii fontes, quorum mirificam vim ad firmandos nervos, corporibusque infirmis robur restituendum, omnis Gallia experitur. (5) Plinius de quibusdam aquis: *Jam generatim nervis prosunt.* Singulariter de Cutiliis aquis Sabinorum: *Aptissimae stomacho, nervis, universo corpori.*

V. 77, 78. Ὕδωρ πικρὸν τελεῖ δὲ φῶς ἡλίου καυσῶδες, &c.] Contra fons Solis in Troglodytis, inquit (6) Plinius, *appellatur dulcis, & circa meridiem maxime frigidus, mox paulatim tepescens, ad noctis media fervore & amaritudine infestatur.* Apud eosdem Troglodytas lacum po-

(1) *Eustath. Erot. libr.* 8. & 11. (2) *Phot. Tm.* 242. *p.* 1062.
(3) *Plin. libr.* 31. *cap.* 2. (4) *Ctes. apud Phot. Tm.* 72. *p.* 155.
(5) *Plin. libr.* 31. *cap.* 2. (6) *Plin. libr.* 2. *cap.* 103.

ponit (1) Juba, qui ter die, ter nocte, amarus salsusque fiat, totiesque dulcis. Himeraeum fontem amarum esse dum in Aquilonem fluit, dulcem ubi flectitur ad Orientem perhibet (2) Solinus. § Et Leo Africanus fluvium Africae Darham aestivis fervoribus amarorem contrahere scribit. Mare Caspium subit fluvius quidam Persidis, cujus aqua reliquo tempore dulcis, salsa fit per unicum anni mensem. Hypanis, caetera dulcis, amaritiem contrahit aliquo antequam mare subeat spatio, exceptis amari cujusdam fontis aquis. Et fons Achilleus Mileti, partim dulcis, partim salsus esse fertur.

V. 81, & seq. Ὄλβος δὲ πηγῆς ἐστι, &c.] Cave putes vim utramque eidem fonti tribuere Paulum, sustinere res graves, leves deprimere. In aliis vult nihil mergi, nihil fluitare in aliis, sed omnia deorsum ferri. Vicinorum quidem duorum fontium Carrinensis Hispaniae agri alteri adscribit (3) Plinius omnia respuere, alteri omnia absorbere. Nihil mergitur in aquis bituminosis; puta in lacu Asphaltite, & in alio lacu Palaestinae prope Joppen. (4) Seneca: *Quosdam lacus esse, qui nandi imperitos ferant, notum est. Erat in Sicilia, est adhuc in Syria stagnum, in quo natant lateres, & mergi projecta non possunt, etsi gravia sunt. In Africae lacu Apuscidamo*, inquit (5) Plinius, *omnia fluitant, nihil mergitur: item in Siciliae fonte, ut Apion tradit, & in Medorum lacu, puteoque Saturni.* Fons ille Siciliae, Agrigentinus est, oleaceo liquore manans; nam fluitare in eo omnia prodit (6) Strabo. Lacus Medorum Arethusa appellatur, in eumque influit Tigris, & eodem (7) Plinio teste omnia illata pondera sustinet. Fontem Indicum memorat (8) Ctesias, qui aurum quidem & argentum, aes etiam atque ferrum intus capit; caetera omnia & lavantium quoque corpora, ejaculatur sursum tanquam ex machina & in terram jacit. Impacta quoque pondera respuere fontem quemdam Arabicum prodidit (9) Juba, non spissitudine aquarum, sed ejectionis impetu. Plures hujusmodi aquas recensere possem. Contra vero idem Ctesias *tradit Siden vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* Verba sunt (10) Plinii. In quo haec deinde subsunt: *Coelius apud nos in Averno ait etiam folia subsidere:* quae sumta sunt ex (11) Aristotele. Eamdem levitatem & naturam Siliae Indorum flumini tribuit apud

(1) *Jub. apud Plin. libr.* 31. *cap.* 2. (2) *Solin. cap* 5. § *Leo Afric. libr.* 3. (3) *Plin. libr.* 2. *cap.* 3. (4) *Senec. Nat. Quaest. libr.* 3. *cap.* 25. (5) *Plin. libr.* 31 *cap.* 2. (6) *Strab. libr.* 6. (7) *Plin libr.* 6. *cap.* 27. (8) *Ctes. Indic. apud Phot. Tm.* 72. *p.* 155 (9) *Jub. apud Plin. libr.* 31. *cap.* 2. (10) *Plin. libr.* 31. *cap.* 2. (11) *Arist. de Mir. ausc.*

apud (1) Strabonem Megasthenes. An idem dicemus esse Siden & Siliam? an aliud ex altero emendabimus? Videant Criticorum filii. Lacus Æthiopici, oleacei, adeo liquidi & infirmi, ut vel levissima folia pessum accipiat, meminit (2) Herodotus, ex eoque Mela, & Solinus. In monte Faraan qui est ad Septentrionem Turcorum, qui dicuntur Odhcos, lacum esse ait (3) Geographus Nubiensis, in quo nullum animal, nec aliud quidquam potest natare.

V. 84. Ἄνω Φέρων τὴν ἄχνην] Lege, ἄνω Φέρων ὡς ἄχνην.

V. 85. & seq. Ἄλλος δὲ ῥοῦς μικρός σοι, ὃς σωμάτων τὰς θλάσεις, &c.] Redit Paulus ad (4) Aristotelem. Sic ille, ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας Φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρὸν, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖ τοιοῦτον ὕδωρ, ὃ τὰ μὲν ἕλκη καὶ θλάσματα ταχέως ὑγιεινὰ ποιεῖ, καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὑποζυγίων· ἐὰν δέ τις ξύλον μὴ παντάπασι συντρίψας, ἀλλὰ σχίσας ἐμβάλῃ, συμφύεται, καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ καθίςαται. Haec sumsit Sotion pene αὐτολεξεί. (5) Plinius: *Theopompus in Scotusa lacum esse dicit, qui vulneribus medetur.* Intellige Scotusam Thessaliae, ut constat ex Aristotele & Sotione; non Macedoniae, ut perperam opinatus est Dalecampius. Idem perhibet Plinius de Leucogaeis fontibus, inter Puteolos & Neapolim. (6) Solinus de fontibus Sardiniae: *Fontes sane calidi & salubres aliquot locis effervescunt, qui medelas afferunt, aut solidant ossa fracta.* Sed haec Sardiniae fontibus perperam adscripsisse Solinum, quae pertinent ad fontes Siciliae, contendebat Salmasius. Aqua lacus Vadimonis fracta solidantur auctore (7) Plinio Caecilio.

V. 90, & seq. Ἔςι, λέγουσι, νᾶμα, ὅπερ βαλὼν εἰς ἄγγος, &c.] Et haec suppeditavit (8) Aristoteles: ἐν Ἰλλυριοῖς δε τοῖς Ἀρδιαίοις καλουμένοις παρὰ τὰ μεθόρια τῶν Αὐταρεατῶν, κἀκεῖνοί Φασιν ὄρος εἶναι μέγα· τούτου δὲ πλησίον ἄγκος, ὅθεν ὕδωρ ἀναπηδᾷν, οὐ πᾶσαν ὥραν, ἀλλὰ τοῦ ἦρος πολὺ τῷ πλήθει· ὃ λαμβάνοντες, τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τῷ ςεγνῷ Φυλάττουσι, τὰς δὲ νύκτας εἰς τὴν αἰθρίαν τιθέασι, καὶ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τοῦτο ποιησάντων αὐτῶν, πήγνυται τὸ ὕδωρ, καὶ γίνεται κάλλιςον ἅλας. Aqua Nili derivata in foveas in salem concrescit. Talem & apud Cuscanos novi orbis reperiri fontem ferunt. (9) Ctesias fontem esse narrat apud Indos, cujus aqua statim atque hausta est in casei modum coaguletur. Fontem habent Hierapolitani Phryges, cujus summa superficies in crustam caerulei coloris coit & durescit. *Quis non gravissimas esse aquas credat,* inquit (10) Seneca, *quae in crystallum coeunt? Contra autem est. Tenuissimis*

(1) *Strab. libr.* 15. *p.* 703. (2) *Herodot. libr.* 3. *c.*23. *Mel. libr.* 3. *cap.* 10. *Solin. c.* 30. (3) *Geogr. Nub. Clim.* 5. *part.* 9.
(4) *Arist. de Mir. ausc. p.* 1162. (5) *Plin. libr.* 31. *cap.* 2.
(6) *Solin. cap.* 4. (7) *Plin. Caec libr.* 8. *Epist.* 20.
(8) *Loc cit p.* 1164. (9) *Ctes. Indic. apud Phot. Tm.* 72.
(10) *Senec. Nat. Quaest. libr.* 3. *cap.* 25.

nis hoc enim evenit, quas frigus ob ipsam tenuitatem facilime gelat. Unde autem fiat ejusmodi lapis, apud Graecos ex ipso nomine apparet: κρύσταλλον enim apellant aeque hunc perlucidum lapidem, quam illam glaciem, ex qua fieri creditur. Aqua enim coelestis minimum in se terreni habens, cum induruit, longioris frigoris pertinacia spissatur magis ac magis, donec omni aëre excluso in se tota compressa est, & humor qui fuerat, lapis effectus est. De aquis in salem, vel Sole, vel igne, vel sponte concrescentibus nota sunt omnia.

V. 94. Ἔστιν, λέγουσιν, ἄλλο, ἐξ οὗ πιεῖν προκύψας, &c.] Sic Tantali aqua apud Inferos captantem fugiebat.

(1) Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν.

Quem locum Homeri Paulum dicas respexisse. Affine horum est quod scribit Sotion de quodam Italiae puteo: ἐν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεάτιόν ἐστι βαθὺ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἥλικον δ' ἄν τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὑπὸ θείου τινὸς κωλύεται.

V. 96. Δύνον βλέπει σε φεύγον] Sensus postulat ut legamus βλέπεις.

V. 98, & seq. Ἔστιν δὲ ῥοῦς, ὦ θαῦμα, ὅς, εἰ δεδέξεταί τι, &c.] Ceton fluvium prope Cumam hac dote praeditum narrat (2) Aristoteles. Ceton intellige Silarum, de quo idem produnt Strabo, Silius, & Plinius. Sexcentis aliis vim eamdem adscribunt veteres & recentiores Scriptores: Caesius inprimis & Baccius. Et sane in Italia plerosque huiusmodi fontes, quosdam in Islandia, Hibernia, Scotia, Anglia, Gallia, Germania, Hungaria, Tercera insula, in Java, in Peruvia novi orbis, hodieque reperiri constat. E veteribus plurimos recensuit (3) Plinius, Nonacrinum, Perperenium, Deliensem; alium in Eurymenis; lacum Velinum, paludem Reatinam; alios in Colossis, in fodinis Scyreticis, in Ciconibus; Surium Colchidis; destillantes guttas in antris Coryciis, Miezae in Macedonia, Phausiae Chersonesi Rhodiorum; (4) Vitruvius & Strabo aquam Hierapolitanam Phrygiae; hic & Laodicenam, ille & Cappadocicam; (5) Antigonus Pamphyliam in Muabi, & Coam; Sotion Magnesiam; Seneca Ciconum flumen ex Ovidio, Puteolanas aquas, Albulam aquam, & Stygem Arcadiae circa Nonacrin, cujus mortiferam vim caussae huic adscribit.

V. 12.

(1) *Hom. Odyss.* λ. *vs.* 583. (2) *Aristot. de Mir. ausc. p.* 1158. *Strab. libr.* 5 *Sil. libr.* 8 *Plin. libr.* 2. *cap.* 103. *Caes. de miner. libr.* 1. *cap* 6. *Bacc. de Therm. libr.* 1. *cap.* 15. (3) *Plin. libr.* 31. *cap.* 2. *& libr.* 2. *cap.* 103. (4) *Vitruv. libr.* 8. *cap.* 3. *Strabo. libr.* 13. (5) *Antig. Hist.* 150. 177. *Senec. Nat. Quaest. libr.* 3. *cap.* 20. *Ovid. Met. libr.* 15. *vs.* 313, 314.

V. 102. Ἄλλην λέγουσι κρήνην, &c.] Dedit haec quoque (1) Aristoteles: ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Συρακούσας κρήνη ἐστὶν ἐν λειμῶνι, οὔτε μεγάλη, οὔτε ὕδωρ ἔχουσα πολύ· συναπαντήσαντος δὲ εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ, παρέσχεν ὕδωρ ἄφθονον. Idem ex Aristotele narrat Sotion. Compressa nempe adstantium pedibus terra aquam exprimebat. Quae caussa miraculi fontis illius, de quo cecinit (2) Claudianus: *Nec te miracula fontis Praetereunt: tacito passu quem si quis adiret, Lentus erat: si voce gradum majore citasset, Commistis fervebat aquis.* Fons is extat in Lucanis. Alium celebrat (3) Statyllius Flaccus, qui dulcesceret silentio, loquela coacesceret. Quaedam feruntur Indorum aliarumque gentium aquae sonitu & pedum pulsu effervescere; nonnumquam & tempestates excitare.

V. 106. Ἄλλην δέ που πιστοῦνται, ἣ, &c.] Auctor & istorum Aristoteles: περὶ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Μυθήπολίς ἐστι, κώμη ἀπέχουσα Κίου ὡς σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι, ἐν ᾗ τοῦ χειμῶνος ἀναξηραίνεται πάντα τὰ φρέατα, ὥστε μὴ ἐνδέχεσθαι βάψαι τὸ ἀγγεῖον· τοῦ δὲ θέρους πληροῦται ἕως τοῦ στόματος. Eadem recitat Antigonus auctore Eudoxo, qui Nili exundationibus id comparat: Idem fonti Hierosolymitano contingere scribit (4) Eusebius ex Philone: idem Novano fluvio in agro Pitinate Plinius. Quod & aliis multis observatum est. Est & fluviolus in inferiore Neustria, non procul Cadomo, cui ab aquis limo albis & turbidis vetus nomen Saxonicum est. Is, exilis fere & pertenuis ac prope aridus, aestate nonnumquam intumescit, tumque sterilitatem frugum & annonae caritatem vulgo creditur portendere. Contra puteus Nehemiae dictus in Palaestina fertilitem spondet cum attollitur.

V. 110. Ἄλλην ἀκούεις πάντως ὕδωρ, &c.] Derivata haec quoque ex (5) Aristotele: ἐν τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ νιτρῶδές ἐστι τὸ ὕδωρ, ὥστε τὰ ἱμάτια οὐδενὸς ἑτέρου ῥύμματος προσδεῖσθαι. Quod repraesentavit (6) Antigonus. Idem & de lacu Pasa proditum est ab Aristotele in Problematis. *Influit* Tigris *in lacum Arethusam*, inquit Plinius, *omnia illata pondera sustinentem, & nitrum nebulis exhalantem.* Lacus is est, quem alio loco *Lacum Medorum* appellat Plinius, & quem Strabo Arsenen sive Thonitin. In arce Cairi Ægyptii lacus est, cujus aqua vestes immissas purgat, et saponis vim et odorem habet.

V. 114. Θερμὰ προχεῖ δὲ λίμνη, ὡς μὴ, &c.] Origo istorum, liber idem Aristotelis: ἔτι δὲ λίμνη ἔοικε πλησίον τοῦ

(1) *Arist. de Mir. ausc p.* 1154. (2) *Claudian. de* VI. *Consul. Honor. vs.* 508. *& Seqq.* (3) *Statyll. Flacc. Anthol. libr.* 1. *cap.* 65 *ep.* 1. (4) *Euseb. Praep. Euang. libr.* 10. *Plin. libr.* 2. *cap.* 103. (5) *Arist. de Mir. ausc p.* 1154. (6) *Antig. Car. Hist. Mir. c.* 172. *Arist. Probl. Sect.* 23. *Quaest.* 40. *Plin. libr.* 2. *cap.* 3. *& libr.* 6. *cap.* 27. *& libr.* 31. *cap.* 2. *Strab. libr.* 11. *p.* 529.

τοῦ ποταμοῦ (*Ἠριδανοῦ*) *ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δ' ἀπ' αὐτῆς βαρεῖα, καὶ χαλεπὸν ἀποπνεῖ, καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει· μυθεύουσι δὲ οἱ ἐγχώριοι Φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν εἰς ταύτην τὴν λίμνην.* Sotion haec arripuit. Item Ariſtoteles in Japygia fluentum cruentum eſſe narrat, odoris adeo tetri, ut vicinum mare adiri non poſſit. Anigri fluvii, ex Arcadicis montibus profluentis, aquam eſſe a fonte foetidam, nec piſces alere docet nos: (1) Pauſanias. Cauſam referunt Mythologi ad Centauros, qui vulnera, ſibi venenatis ſagittis ab Hercule inflicta, illic laverunt. Fontes in Africa commemorat Leo piceos & graveolentes. Foetidae aquae fontem in Leucis urbecula Salentinorum ponit (2) Strabo; & Gelonium Siciliae ſtagnum foetoris gravitate accedentes abigere ſcribit Solinus. Adde & Albuneae fontem, & lacum Amſanctum, Virgilio cantatos. Adde & amnem diri odoris ſubter medias Caucaſeas portas fluentem.

V. 118. *Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι πολλὰς*, &c.] *Ἐκεῖ*, nempe in putido illo lacu, Eridano proximo, mox commemorato. Sic enim de eo (3) Ariſtoteles, unde haec prodierunt, *εἶναι δὲ ἐν αὐτῇ* (*λίμνῃ*) *αἰγείρους πολλὰς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον· οἱ δὲ λέγουσιν ὅμοιον εἶναι κόμμι, διὰ τὸ ἀποσκληρύνεσθαι ὡσανεὶ λίθον, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφέρεσθαι εἰς τοὺς Ἕλληνας.* In loci hujus vicinia locat Electridas inſulas Ariſtoteles, quibus ab electro nomen. Verum haec vanitatis merito inſimulat (4) Plinius. Quod populis Plinius, id Sipachorae Indicae arbori tribuit (5) Cteſias, aitque lacrymas ex eo effluere, quae fluvio exceptae in ſuccinum coagulentur.

V. 122. *Τίκτει δὲ τοῦτο πρῶτον.*] Lege, *πίπτει*, nempe ex populis: nam ſic habet Ariſtoteles, unde prodierunt iſta, *αἰγείρους πολλὰς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον.* Deinde nihil habet quo referat *τὸ τίκτει.*

V. 125. *Ὦ τοῦ ξένου μετάλλου.*] Metallum appellat electrum, quod poſtquam in terram ejectum eſt, operitur tractu temporis, & ab incolis, perinde ut metalla, effoditur. Sic Manilius frumentum ſub terra conditum in ſpecubus, quos Siros appellabant, vocat *Metallum*: ſic Solinus dixit *Salinarum metalla.*

V. 127. *Φέρει τόπος τὶς λίμνην*, &c.] Debentur iſthaec (6) Ariſtoteli: *Φησὶν εἶναι ὁ Πολύκριτος, ὁ τὰ Σικελικὰ γεγραφὼς ἐν ἔπεσιν, ἔν τινι τόπῳ τῆς μεσογείου, λιμνίον τι ἔχον ὅσον ἀσπίδος τὸ περίμετρον· τοῦτο δ' ἔχειν ὕδωρ διαυγὲς μὲν, οὐ μικρῷ δὲ θολερώτερον· εἰς τοῦτ' οὖν ἐάν τις εἰσβῇ λούσασθαι χρείαν ἔχων, αὔξεσθαι εἰς εὖρος· ἐὰν δὲ καὶ δεύτερον, μᾶλλον πλατύνεσθαι· τὸ δὲ πέρας ἕως εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γινόμενον διευρύνεσθαι· ἐπειδὰν δὲ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν λάβῃ, ἐκ βάθους πάλιν ἀνοιδοῦν, ἐκβάλλειν μετέω-*

(1) *Pauſan. Eliac. p.* 386. (2) *Strab. libr.* 6. *p.* 281. *Solin. cap.* 5.
(3) *Ariſt. de Mir. auſc.* p. 1156. (4) *Plin. libr.* 3. *cap.* 26.
(5) *P.* 150. *apud Phot. conf. Plin. l.* 37. *c.* 2. (6) *De Mir. Auſc. p.* 1161.

τέωρα τὰ σώματα τῶν λουομένων ἔξω ἐπὶ τὸ ἔδαφος· ὡς δ᾽ ἂν τοῦτο γένηται, εἰς τὸ ἀρχαῖον πάλιν σχῆμα τῆς περιμέτρου καθίςασθαι. Eadem haec iterat Sotion; & alterius praeterea fontis Indici meminit, auctorem secutus Ctesiam, qui lavantes in terram ejicit magno impetu. Locum supra tetigi.

V. 137. *Πέτρας καπνὸς δ᾽ ἐξέρπει*, &c.] Sequitur hic etiam (1) Aristotelem: *Φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀπολλωνιάτιδος εἶναι τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐςιν· ἐπειδὰν δ᾽ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ᾽ αὐτὴν, ἐκφλογοῦται.*

V. 141. *Ἄλλη δέ τις βραχεῖα πῦρ*, &c.] (2) Plinius de Gagate lapide: *Mirumque, accenditur aqua, oleo restinguitur.* Verum Paulus aliam quampiam pettam in animo habuit; non quae accendi posset, sed arderet.

V. 145. *Δέλτοι φέρουσιν ἄλλην*, &c] Habuit etiam ista ex (3) Aristotele: *Φασὶ καὶ ταύτης τῆς κρήνης πλησίον εἶναί τινα πέτραν, αὐτοφυᾶ, μεγάλην τῷ μεγέθει.* (in ditione Carthaginensi) *ταύτης οὖν λέγουσιν, ἐπειδὰν μὲν ᾖ θέρος, φλόγα ἀναπίπτειν πυρός· χειμῶνος δὲ γενομένου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουνὸν ὕδατος ἀναββάινειν, οὕτω ψυχροῦ, ὥςε χιόνι συμββαλλόμενον, μηδὲν διαφέρειν, καὶ τοῦτό φασιν οὐκ ἀπόκρυφον, οὐδὲ μικρὸν χρόνον φαίνεσθαι· ἀλλὰ τὸ μὲν πῦρ ἀνιέναι τὴν θερείαν ὅλην, τὸ δὲ ὕδωρ πάντα τὸν χειμῶνα.*

V. 149. *Λίθους ἔχει δὲ ῥεῖθρον*, &c.] Is est fluvius Thraciae, nomine Pontus, cujus lapides, non sanguine respersi, ut scribit Paulus, sed aqua, ut (4) Aristoteles & Antigonus, ignem concipiunt. *Λέγεται δὲ καὶ περὶ τὴν τῶν Σιντῶν καὶ Μαιδῶν χώραν καλουμένην τῆς Θράκης, ποταμόν τινα, Πόντον προσονομαζόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἳ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι· ῥιπιζόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως· ὕδασι δὲ ῥαινόμενοι, ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον.* An eumdem lapidem alio loco ejusdem libri notat his verbis: (5) *Φασὶ δὲ καὶ τὸν ἐν τῇ Θρᾴκῃ λίθον, τὸν καλούμενον σπῖνον, διακοπέντα καίεσθαι, καὶ συντεθέντα πρὸς ἑαυτὸν, ὥσπερ τὴν σμαρίλην, οὕτως κἀκεῖνον εἰς ἑαυτὸν τεθέντα καὶ ἐπιῤῥαινόμενον ὕδατι, καίεσθαι· τὸ δ᾽ αὐτὸ ποιεῖν καὶ τὸν μαριθάν.* Quae cum exscriberet Paulus, pro eo quod legitimum est, *ἐπιῤῥαινόμενον ὕδατι*, videtur legisse, *αἵματι*. Caeterum narrat (6) Plinius Hephaestios Lyciae montes teda flammante tactos ignem concipere, & rivorum lapides ac avenas in ipsis aquis ardere, & ignem illum pluviis ali.

V. 155. *Ἄλλης ὀπῆς ὠθεῖται*, &c] Fontem hujusmodi aqua & igne manantem in Sicilia describit (7) Achilles Tatius: *τὸ γοῦν τῆς Σικελικῆς πηγῆς ὕδωρ κεκερασμένον ἔχει πῦρ, καὶ φλόγα μὲν ὄψει κάτωθεν ἀπ᾽ αὐτῆς ἀλλομένην ἄνωθεν· θίγοντι δέ σοι τὸ ὕδωρ ψυχρόν ἐςιν οἷόν περ χιών.* Puteolis idem contingere nonnumquam observatum est: idem & Gratianopoli, ubi fons frigi-

(1) *De Mir. Ausc. p.* 1153. (2) *Plin. libr.* 36. *cap.* 19. (3) *De Mir. Ausc. p.* 1162. (4) *De Mir. Ausc. p.* 1162. (5) *De Mir Ausc p* 1153. (6) *Plin. libr.* 2. *cap.* 106. (7) *Achil. Tat. libr.* 2. *p.* 95. *ed. Salmas.*

gidis aquis mistus flammas saepe emittit.

V. 157, 158. Καὶ τὴν φιλέχθρον μῖξιν τετρακτύος πιστοῦται.] Optime Scholiastes: τουτέστι, τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων μῖξιν βεβαιοῖ. Notanda τετρακτὺς & τετρὰς Pythagoreorum, quam & Gnostici deliriis suis inseruerunt: radix, principium, caussa, vinculum rerum omnium. Praecipue vero quatuor elementorum connexionem significabat. Haec autem φιλέχθρος μῖξις quatuor elementorum; sex notat Empedoclis principia; passiva quatuor, ipsa nimirum elementa; duo activa, amicitiam & dissidium.

V. 167. Μηδὲν τυπῶν πρὸς εἶδος.] Deum nos jubet mente contemplari, at vetat similem existimari imaginum, quibus eum humana imbecillitas adumbrare conatur; cum ne animo quidem ignota ejus natura comprehendi possit, nedum spiritus corporeis simulacris exhiberi.

V. 169. Ἀγνωστόν ἐστι πνεῦμα.] Vere enim est Deus absconditus; juxta (1) Isaiam; *Lucem habitans inaccessibilem, quem nullus hominum vidit, sed nec videre potest*, (2) juxta Paulum.

V. 170. Ἄρρητον ἐστι νόημα.] Credere Judaeos tradit (3) Dio Cassius, Deum esse ἄρρητον & ἀειδῆ. Quod & credidit vetus omnis Philosophia.

V. 172. Ἀναρχοφωτόμενον.] Luce lucens aeterna & arcana. Φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται, ait Paulus ad (4) Timotheum. (5) Gregorius Nazianzenus: Χριστέ μου, λόγε Θεοῦ, Φῶς ἐκ Φωτὸς ἀνάρχου. Johannes Damascenus: οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, Φῶς ἐκ Φωτὸς ἀνάρχου καὶ ἀπροσίτου.

V. 173. Ἀρρητολεπτόπνευστον.] Ineffabilis tenuitatis spiritum spirans.

V. 174. Κόσμους φέρον καὶ βίους.] Placet Scholion hic attextum, φέρον, διεξάγον. Et hoc sensu vox ista sumenda est in his Epistolae (6) ad Ebraeos, de Christo: φέρων τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, hoc est regens ac moderans. Atque ita exponit Chrysostomus, caeterique vetusti Interpretes. (7) Synesius: Σὺ φύσιν θάλπεις, γένεσιν θνατῶν, τᾶς ἀενάω ἰνδάλματα, ἵνα καὶ πυμάτα μερὶς ἐκ κόσμῳ λελάχῃ ζωᾶς ἐπαμειβομένας (8). Boëtius ita Deum alloquitur: *Tu caussis animas paribus, vitasque minores Provehis*. Attamen φέρον hic sumi quoque potest pro *gignens, proferens*; Ut (9) Origenes ait *naturam corpoream vitas ferre*. Et Proclus, νοῦν γεννᾷ ζωὰς καὶ λόγους.

V. 175. Ἐν παναλφῷ χωρήματι.] Locum

(1) *Isa.* 45. 15. (2) 1 *Tim.* 6. 16.
(3) *Dio libr.* 37. *p.* 122. (4) 1. *Tim.* 6: 16.
(5) *Greg. Naz. Od.* 3. *Joh. Damasc. Orat. de Transfig. Domini.*
(6) *Ebr.* 1. 3. (7) *Synes. Hymn.* 3. *vs.* 311. *& seqq.*
(8) *Boët. Consol. libr.* 3. *Metr.* 9. (9) *Orig. de Princip. libr.* 2. *cap.* 2. *Procl. in Euclid.*

cum in quo est mundus sumit pro mundo, continens pro contento. Mundum autem sapientia sua Deus regit & complet. Recte ergo Scholiastes exponit, *κόσμῳ*.

V. 187, 188. *Ζητῶν δὲ καὶ θεώσεις μετουσίᾳ τὸ κρεῖττον.*] Recte hic quoque Scholiastes *κρεῖττον* exponit *τὴν ψυχήν*. Origenes in Johannem: *ἐπεὶ ὁ κεκαθαρμένος καὶ ὑπεραναβὰς πάντα ὑλικὰ νοῦς, ἵνα ἀκριβώσῃ τὴν θεωρίαν τοῦ Θεοῦ, ἐν οἷς θεωρεῖ θεοποιεῖται* (1). Agapetus: *ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς, γνώσεται θεόν· θεὸν δὲ ὁ γνοὺς ὁμοιωθήσεται θεῷ· ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ ἄξιος γενόμενος θεοῦ.* (2). Nicolaus Methonensis: *τῆς τελετῆς τέλος μετουσία Χριστοῦ, καὶ ζωὴ αἰώνιος· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, τῶν μετεχόντων ἐκθέωσις* (3). Augustinus: *Captabilis & participabilis omnibus est Deus* (4). Boëtius: *Deus natura unus, participatione plures.* Atque haec juxta effatum illud Petri, per cognitionem Dei & Christi effici nos divinae consortes naturae.

Hactenus Pythia Pauli Silentiarii: reliqua Epigrammata leviori brachio ventilabimus.

Mant. 1. Ep. 2. p. 288. *Κατ' ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὲν*] Lege *οὐδόν* Homerus *βηλὸν θεσπέσιον* appellat. Catullus: *Pluribus ut coeli terretur janua Divis.*

Ibid. *Οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἐλάουσι γένος.*] Lege *ἔλασαν*.

Ep. 4. p. 292. *Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες.*] Si divinationi locus est, legerim, *δυσμενέες βροτέοι κακοπράγμονες ἐγχεσίχειρες.*

Mant. 2 T. 1. ep. 11. *Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ, &c.*] *Ἀρετὴ Ἀντιλόχειο*, pro *Ἀντίλοχος*, ut apud Homerum *βίη Ἡρακλῆος*, hoc est *Ἡρακλῆς*; & apud Homerum, *Οἰνομάου βία*, hoc est *Οἰνόμαος*. Et apud Horatium Catonis virtus dicitur mero caluisse, hoc est Cato.

Mant. 2. T. 1. ep. 45. *Ἱππων ὠκυπόδων ἕνεκ', &c.*] Qui erant divino semine procreati, & quos cum Herculi promisisset, si Hesionen ceto expositam liberaret; fidem fefellit, ac propterea interemtus est. Equestri autem rei valde dediti fuerunt reges Trojani: nam & Erichthonii ter mille equae in saltibus Idae pascebantur.

T. 2. ep. 1. *Λιμόν τ' αἴθωνα.*] *Λιμὸν βίαιον* exponit Suidas, ab Æthone, hoc est Erysichthone, qui, succiso Cereris luco, fame indomita correptus est. Utroque autem nomine dictum fuisse discimus, cum ex aliis, tum maxime ex (5) Johanne Tzetze.

T. 2. ep. 6. *Ἡμετέραις βουλαῖς, &c.*] Hanc inscriptionem habes in Boeoticis Pausaniae. Extat vetus ejus interpretatio: *Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.*

T. 2. ep. 8. *Μοῦνος πάλῃ νικῶ.*] Vel caecus videat legendum esse, *μουνοπάλῃ*.

T. 3.

(1) *Agapet. Paraen. cap. 3.* (2) *Nicol. Meth. de dubit. an panis & vin. &c.* (3) *August. de spir. & anim. cap. 6.*

(4) *Boët. Consol. libr. 3. Pros. 10. 2 Petr. 1. 4.*

(5) *Joh. Tzetz. Hist. 47.*

T. 3. ep. 13. Τὸ ἐπὶ τοῦ λύκου τοῦ Φειδώλα ἀναθήματι.] Expunge, τοῦ Φειδώλα.

T. 3. ep. 19. Ἔστηκε δ' ἀναθέντων.] Recte Scaliger, ἕστηκ' ἀνθέντων. Recte & in sequenti Epigrammate, σταδίου γεῖτον' ὀλυμπιάδος, pro eo quod editum est, στάδιον γεῖτον.

T. 3. ep. 26. Σαμίοισι δὲ κῦδος.] Apud quos extabat hoc Junonis templum. Extat apud (1) Herodotum hoc Epigramma.

T. 3 ep. 48. Ἄκρον ἴητρον Ἄκρων, &c.] Hoc epigramma exhibent (2) Laërtius, Hesychius Illustrius & Suidas.

T. 4. ep. 2. Τῷ γὰρ ἄπλητον μῶμον ὑπεκπροφυγών] Lege, τὸν γὰρ ἄπλητον.

T. 4. ep. 12. Ζωή, Πιερίην γῆν, &c.] Theocritus. Ep. 8. vs. 4. ἀντὶ δὲ πολλᾶς πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

T. 4. ep. 25. Οὖλος ἐρέσσων ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ, &c.] Manu ignota emendatum erat in Scaligerano codice ἐρέσσων ποσσὶ νιν. Supple γαλήνην, quod ferri non potest; nam quis unquam dixit, vel dicere ausit, ἐρέσσειν γαλήνην? Longe melius Casaubonus, τοῖς ποσὶν, ὥσπερ καὶ, &c. Deinde, περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόη, non Ἀρσινόης. Tum, τίκτοιτ' αἰνότεραι ὠέα ἀλκυόνες, non ut editum vulgo extat, τίκτει δ' αἰνοτέρης ὠέον ἀλκυόνης.

T. 4. ep. 30. Ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.] Quod captatur.

T. 4. ep. 31. Σύκινον εὑρήσεις.] Olim truncus eram ficulnus.] Horatius. 1. S. 8. vs. 1.

T. 4. ep. 38. Καίπερ ἄκικυς ἐών.] Lege, ἄοικος.

T. 4. ep. 44. Καίπερ συνθεσίης.] Casaubonus in Athenaeum p. 703. legit καί γ' ἐκ συνθεσίης. Sed ferri tamen potest recepta lectio. Βοῦς συνθεσίης, bos pacti, sive de quo vorando pepigeram. Bovem voravi quamvis ex pacto.

T. 4. ep. 45. Φυλόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον.] Prodit hoc epigramma postrema parte truncatum, quae peti potest ex (3) Athenaeo. At neque ex Casauboni, neque ex viri docti, qui Scaligeri codice usus erat, conjecturis corruptelae ejus farciri possunt. Φυρόμαχον dictum vult Casaubonus eum quem traducit hic Posidippus, non Φυλόμαχον. Praetermisit ista Casaubonus, οἷα κορώνην παννυχικὴν αὐτῇ. Alter emendabat, παννυχὶ κὴν αὐτῇ, quae haud scio an sint satis Graeca. Malim ego, οἷα κορώνην πάννυχον, ἐν ταύτῃ ζωγὰς ἔχει κατέτῳ. Uterque pro, ἐντρύχει, legi jubet, ἐν τρύχει. Acute deinde vir ille eruditus, καὶ χρῖε σήλην, pro eo quod editum extat, καὶ χρεία ἐς τήνην.

T. 4. ep. 48. Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος, &c.] Et id Epigramma exhibet (4) Athenaeus. Tertium versum sic emendat Casaubonus, εἶχεν τὸν Σκίρπαλος υἱόν. Hoc est, Scirpali filium. Sed nihil in recepta lectione sollicitandum puto. Pergit conjectu-

(1) *Herod. libr. 4. cap. 88.*
(2) *Laërt. Empedocl. p. 533.*
(3) *Athen. libr. 10. cap. 3. p. 414.*
(4) *Athen. libr. 4. cap. 24. p. 176.*

jecturas suas proponere Casaubonus: *νηπίαχον τ' ἐκάλει Σκίρπαλος εὐπάλαμον, ἀείδων αὐτοῦ τὰ γενέθλια.* Sequentia sic emendat Casaubonus, *τοῦτο γὰρ εἶπε τοὔνομα τᾶν μολπᾶν ἥδυμα σημανέων.* At vir ille doctus, *τοῦτο γὰρ εἶχε ἐκ πάντων μερόπων ἡδὺ μάθημα νέων.* Nos vero, *τοῦτο γὰρ εἶχε τᾶν μολπᾶν ἡδὺ τοὔνομα σημανέον.*

T. 4. ep. 49. Κεῖται πορφυρέης.] Lege *χεῖετο.* Et deinde, *πότων*, pro, *πόθων.*

T. 4. ep. 53. Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου, &c.] Huic disticho istud adjunxerat Scaliger: *ὃς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν εἵλετο ναίειν ἀντ' Ἀκαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.* In sequentis epigrammatis postremo versu scribe, *ἀτρακιτόν.*

T. 4. ep. 67. Ὡς δεινὸς ἀνδρῶν] Lege, *ὡς δειν' ὅσσ' ἀνδρῶν.*

T. 4. ep. 68. Ἔκτισας αὐτάρκειαν.] Malim *κτήσας*, quod quaedam Laërtii editiones praeferunt.

Vs. 3. Ἀνεθλήσω δὲ προνόιᾳ.] Emendabat vir doctus in libro Scaligeri, *ἀεθλήσω.* Vetera Laërtii exemplaria, *ἐνηθλήσω.* Ego legebam, *ἀνετλήσω.*

T. 4. ep. 97. Καὶ νόος ἐξ αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων.] Lege, *εἰς αὐτῶν.* Notum illud Ovidii, *Fast l.* 1. *vs.* 297, 298. *Felices animas quibus haec cognoscere primum, Inque domos superas scandere cura fuit!* Et deinde, *Ætheraque ingenio supposuere suo.*

T. 7. ep. 1. Κενταύρους διφυεῖς ὤλεσα μαρνάμενος.] Lege *μαρναμένους.* Postremum distichon sic restituebat Scaliger: *νῦν δ' ἐμὲ μοῦσα τρίτη πυρίναις νύμφαισι μιγέντα δέρκεται.*

Suberant aliquot epigrammata in editione Sephani, quorum primum hoc est, (†) Ὄγκας νηός, ὃν ποτε Κάδμος.] Id ita restituit Scaliger, *ὀγκαίας ὅδε νηὸς Ἀθήνης, ὅν ποτε Κάδμος.* Petita haec sunt ex Scholiis antiquis Phoenissarum Euripidis, quae haec habent: *ἐπιγέγραπται δὲ τῷ ἱερῷ τούτῳ, Ὄγκας νηός, τουτέστιν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος εἵσατο, βοῦν τ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.* Ex his manifestum est legendum esse, *Ὄγκας νηός, ὅδ' ἐστιν Ἀθηνᾶς.* Atque hinc porro manarunt ista Nonni: *λάϊνος ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸς Ἀθήνης, ὅν ποτε Κάδμος ἔδειμεν.*

(†) De hoc *Oncae* templo, Cadmi opere, plura dabimus ad prolegomena HUGONIS GROTII. *pag. VIII.* ubi typographi errore *Oneae* legitur loco *Oncae.* Verba, quae affert HUETIUS, hoc modo apud Nonnum libr. 5. vs. 15. inveniuntur.

Λάϊνος Ὀγκαίης ἐρυθαίνετο βωμὸς Ἀθήνης.

DE BOSCH.

IN.

INSCRIPTIO IN FRONTE EDITIONIS H. STEPHANI MDLXVI.

Collata haec editio eſt cum GRUTERI *exemplo, in quo collatio Palatini codicis habebatur, & nonnunquam manu* FREDR. SYLBURGII *adſcriptae emendationes. Paginae etiam, in iisdem membranis notatae ad marginem, referuntur ad illum codicem.* FREDR. SYLBURGIUS *plurima epigrammata auctoribus ſuis reſtituit, quorum nomina in codice iſto manu exarato adſcripſit; nonnulla etiam verba, immo integros verſus, qui deërant vulgo, inſtauravit.*

AD LIBR. I.

TIT. I. ep. 2 vs. 3. ἀντὶ] ἀμφὶ Gr.

T. II. ep. 1. vs. 2. βορέου] Βοῤῥαίου Gr.

T. III. ep. 1. vs 4. κλαδαραὶ] κλαμαραὶ Pal. S.

——— ep. 4. vs 2. ἀντιάσας] ἀντιτυχων. Gr.

T. IV. ep. 4. v. 3. ἄρας] αἶρον S.

——— ep. 8. v. 1. μείδων] μίνδων Gr.

T. V. ep. 1. v. 2. ἰέντα] ἰόντα membr.

——— ep. 23. v 5. μοι] ἐμοὶ Gr.
ἔῤῥε] αἶρε Gr.

——— ep. 24. v. 4. Κὴν ϛέρνοις] Καὶ ϛέρνοις S.

ib. v. 6. ἀνικάτου] ἀνικάτου.

T. VI. ep. 2. v. 3. τεῖρε] κεῖρε Gr.

T VII. ep. 1. v. 2. ἔρον] ἔρων Gr.

T. XII. ep. 1. v. 1. τραπέζαις] τραπέζας in membr. S.

——— ep. 3. v. 5. πλείων] πλείω in P.

——— ep. 5. v. 5. κλαυθμοῖο] κλαυθμοῦ. S.

——— ep. 7. v. 1. θλιβομένης] θλιβομένοι, Gr.

T. XV. ep. 2. v. 3. Χίλιννα] Φιλίννα Gr. qui hunc verſum omiſſum in Aldina inſerebat.

——— ep. 8. Ἄδηλον] Λουκιανοῦ. Gr.

Tit.

Tit. XVI. ep. 5. Θετταλοῦ] Θεσσαλονικέως Ald. ὠπίγνου S.

——— ep. 5. v. 3. ὡς] ὁ Gr.

T. XVII. ep. 5. ad v. 4.] Πρεσβείην κατ' ἐμοῦ τὴν ἀσεβῆ Gr.

——— ep. 6. σίξαντος] σή habebatur in Ald. sed σῖ reposuerat Gr.

——— ep. 8. in fine

Haec leguntur.

Κλέπτει δ' ἐξ ὀλίγου μισθὸν, καὶ χαλκὸν ἀμείβει,
Καὶ μόλιβον μίσγει, καὶ τὸ ἔθος δέχεται.
Ἦν δέ τις εἰς ἐνιαυτὸν ἄγοι χρύσοιο νόμισμα,
Ἐν δεκάτῳ μηνὶ, πρὶν προφέρειν, μετέβη,
Ἀγνώμων δὲ φάνεις καὶ τὸν πρότερον διασύρας
Γραμματικὸν στέρεσας μισθὸν ὅλου ἔτεος. Gr.

T. XX. ep. 19. v. 1. ἀφ' ὁπλοτέρης] ἀπὸ προτέρης Gr.

T. XXI. ep. 2. v. 5. γὰρ] πρὶν, πλὴν Gr.

T. XXII ep. 5. v. 1. κορύπτων] κορύπτης Ald. κορύπτρης Gr.

——— ep. 7. v. 6. Ἀυχεῖτ' Gr. Ἀυχεῖτο'

T. XXIII. ep. 2. v. 5. ἀβληχὲς] sic & Gr. pro αὐβληχὲς.

——— XXIII. ep. 6. v. 3. χρηστᾶις] Φροῦδοι Gr.

T. XXV. ep. 2. v. 8. νοῆσαι] post νοῆσαι

ἀτρεκέως μάλα πᾶσι πλάνη Τύχη ἐστὶ βροτοῖσι
ἐστὶ γὰρ ἀδρανέη, τὸ δ' ἐπὶπλέον οὐδὲ πέλουσα
γράψε τις; οἶδε θεός. τινος εἵνεκ' οἶδε καὶ αὐτός.

T. XXVI. ep. 3. v. 2. κεῖμαι] Sic & Gr. pro κύ

T. XXVII. ep. 3. v. 5. αὐταῖς] αὐτοῖς Gr.

ib. v. 6. ποίνιμος] πυμένος Gr.

——— ep. 5. v. 6. ὀλίγον] ὀλίγων Gr.

——— ep. 9. v. 4. μισθὸς] μισθὸν Gr.

T. XXX. ep. 1. v. 4. πειθόμενος] σπεισόμενος Gr.

T. XXXI. ep. 5. v. 5. οὐδὲν] οὐδενὶ Gr.

ib. v. 8. Ρωμαϊκοὺς] καὶ κακοὺς

——— ep. 6. v. 3. βυθῖτις] βουθίτους Gr.

T. XXXI. ep. 8. post v. 2.

Οἶκος καὶ πάτρη, βιότου χάρις, αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες ἀνθρώποις, οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος. Gr.

T. XXXII. ep. 1. v. 5. ἀξονίοις] εὐξενίοις Gr.

——— ep. 2 v. 3. ἔχει] ἔχοι Gr.

T. XXXIII. ep. 9. v. 4. ἀλυσκάζων] Sic & Gr. pro η.

——— ep. 20. v. 4. ἠγάγετο] εἰργάσατο Gr.

——— ep. 26. v. 6. στεφάνων] στεφανέων Gr.

——— ep. 27. v. 6. γευσάμενος] γευόμενος Gr.

——— ep. 28. v. 5. βίβλοισι] βύβλοισι Gr.

——— ep. 30. v. 2. Βησσήεντας ἀνὰ] ὕλης εὐδένδρου Gr.

ib v. 5. αὔδαξε] Sic & Gr. pro ἄνδαξε.

T. XXXIII.

T. XXXIII. ep. 31. Ἄδηλον] Λεωνίδου Gr.

ib. v. 8. ἀπαυλόσυνος] ἐπαυλόσυνος Gr.

T. XXXV. ep. 2. v. 6. Εἰ δὴ] sic & Gr. pro ἤδη.

T. XXXVII. ep. 10. v. 1. ἐσάκουε] ἐσάκουσε Gr.

——— ep. 13. v. 5. παρὰ πρόπον] παρ' ἀτραπὸν Gr.

——— ep. 21. Ἄδηλον] Κριναγόρου Gr.

——— ep. 22. v. 2. ἀενάους] sic & Gr. pro ἀένναον.

ib. v. 3. τετρίμμεθα] ἐτετρίμμεθα Gr.

T. XXXVIII. ep. 11. Ἀδέσποτον Gr.

ib. v. 1. εἰραφιώτην] ἰραφιώτην Gr.

ib. v. 18. ῥινοχορῆα] ῥινοφορῆα Gr.

ib. v. 22. Φηρομανῆ] Φαιρομανῆ Gr.

——— ep. 12. v. 23. χρησμαγόρην] χρημαγόρην Gr.

T. XL. ep. 1. v. 4. ὀξὺς] ὠκὺς Gr.

——— ep. 4. v. 3. ἐνέδησε] συνέδησε Gr.

T. XLIV. ep. 1. v. 3. δολιχοῦ] δολιχὸς Gr.

T. XLVI. ep. 4. v. 4. διοτρεφέος] θεοτροφίης Gr.

T. XLVIII. ep. 1. v. 3. ἄρισαι] sic Gr. pro ἄρισοι.

T. L. ep. 3. v. 1. δυσμηνις] δυσμηνος Gr.

T. LIV. ep. 1. v. 3. Κάπων τ'] Πόντου τ' Gr.

T. LV. ep. 2. v. 1. ἐπίκρανος] ἐπινίκρανος Gr.

T. LV. ep. 11. v. 7. ἀνίκητος] ἀνίκοιτος, Gr.

——— ep. 12. v. 3. Τηλόθε] Τηλόθι Gr.

ib. v. 5. πολλὰ] πυκνὰ Gr.

——— ep. 13. v. 5. εἶλε] sic Gr. pro εἶλαι.

T. LVI. ep. 1. v. 6. ἀτηρῆς] ἀτειρῆς.

——— ep. 3. v. 5. οὔποτ'] ἤδ' ὅτ' Ald. οὐδ', ὅτ' Gr.

——— ep. 4. v. 8. ὃς] ὡς Gr.

——— ep. 7. v. 6. ἔφεσθε] ὕφεσθε Gr.

——— ep. 12. v. 1. λοχείαις] sic & Gr. pro λοχίαις.

ib. v. 13. παρὰ] παραὶ Gr.

T. LVII. ep. 3. v. 1. ῥοθίησιν] ῥοθίοισιν Gr. pro ῥοθίαισιν Ald.

ib. v. 7 τῇ δείλαιος] τὰν δειλάιαν.

——— ep. 4. Hunc pentametrum ad sequens distichon refert Gr.

——— ep. 5. v. 2. vicissim hunc versum ad proximum Cyllenii Petiani Epigramma, legitque pro μαινόμενος] μηνάμενος Gr.

T. LVIII. ep. 1. v. 2. ἀλωομένη] ἀλωομένην Gr.

T. LIX. ep. 2. v. 3. ἔςην] sic Gr. pro ἔςη Ald.

——— ep. 4. v. 2. ἴσχεν] χεῦεν.

——— ep. 6. v. 3. ὠμοχάρων] οἰκοχάρων Gr.

T. LX. ep. 4. v. 6. πτηνῶν] πτανῶν S.

——— ep. 10. v. 5. Μὰ] Ναὶ Gr.

T. LXV. ep. 1. v. 1. ἀρύου] sic. Gr. pro ἀρίου. Ald.

ib. v. 2. ἡσυχίοις] ἡσυχίης Gr.

T. LXVII. ep. 2. v. 5. Μαιονίδαο] Μαιονίδεω.

——— ep. 10. v. ult. τῆς] οἱ Gr.

——— ep. 14. v. 3. Οἱ] sic Gr. pro οὐ Ald.

——— ep. 17. v. ult. ςίξας] ςύξας Gr.

——— ep. 18. v. 4. εὐςοχίην] εὐςυχίην Gr.

——— ep. 24. v. 4. τοὺς] οὓς Gr.

ib. v. 5. νεαρῶν] νεαρὸν Gr.

ib. v. 6. κλεινοῦ] sic Gr. pro κλοινοῦ Ald.

T. LXVIII. ep. 4. v. 4. χραινομένην] sic Gr. pro χραινομάινην Ald.

T. LXIX. ep. 2. v. 1. Φαλαγγομάχας] Φαλαγγομάχος. Gr.

T. LXX. ep. 2. v. 5. κραταιῇ] sic Gr. pro κρατειῇ Ald.

——— ep. 4. v. 5. Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο] Sic Gr. pro Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔςι Ald.

——— ep. 11. v. 5. ἡ] ἢ Gr.

T. LXXII. ep. 2. Σιμωνίδου] Ἡδύλλου, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου Gr.

T. LXXIII. ep. 2. v. 1. πατρώων] πατρῷον Gr.

T. LXXVI. ep. 2. v. 1. Ἄιλιος] Λαίλιος Ald. perperam in editione Stephani Αἴλιος legitur. Gr.

T. LXXVIII. ep. 2. v. ult. ἀγυνὴ] ἀγανὴ Gr.

T. LXXXVI. ep. 5. v. 3. βοηθόον] βοηθῶν Gr.

——— ep. 6. v. 5. κρητῆρι] μυκτῆρσι]

T. LXXXVI. ep. 8. v. 6. χειρὸς] χειρῶν Gr.

——— ep. 11. v. 1. εἶλυε] εἴλεε Gr.

T. XCI. ep. 5. v. 13. τεχνήεντα] τευχήεντα S.

ib. v. 16. λιγύφωνος] λιγύφωνον S.

ib. v. 19. εἰ] ἐκ S.

ib. v. 20. εὔκολα] εὔκομα. sic leg. S.

AD LIBR. II.

Tit. I. ep. 2. v. 5. ἐς ἔσοπτρα] εἰ ἔσοπτρον ἑαυτοῦ. S.

——— ep. 4. v. 3. καὶ παρ' ἑαυτῷ] καὶ τὰ παρ' ἑαυτῷ Gr.

——— ep. 7. v. 5. ἠκόντιζεν] ἠκόντιζον P. S.

——— ep. 8. v. ult. ἀπλεθρον] σταδίων S.

——— ep. 9. v. 3. ςεφανοῦται] ςεφανοῦτο P. S.

——— ep. 11. v. 3. ἰσχίον] ἴσμον P. S.

——— ep. 14. v. 5. ἐκορύσσετο] ἐκαρύσσετο P. S.

T. III. ep. 4. v. 3. ἀναφαίνει] οὐδὲν φαίνει P. S.

T. IV. ep. 1. v. 2. γε] τι P. S.

T. V. ep. 3. Ἐςηκὼς] ἔςυκος ita P. S.

T. VI. ep. 1. Λουκιλλίου] Λουκίλλου P. S.

——— ep. 3. v. 5. Πετόσιριν] Πετόσειριν P. S.

——— ep. 5. v. ult. λάβῃ] βάλῃ P. S.

——— ep. 8. v. 2. τὴν δ' ἰδίην οὐκ ἐνδεῖ] τὴν ἰδίην δ' οὐκ ἐνδεῖ. P. S.

T. VI.

T. VI. ep. 8. v. ult. μαλακὸς τ' ἐςι] μαλακῶς ἐςι P. S.

T. IX. ep. 13. v. 2. ἐκκαιρὸν] sic Gr. pro ἐκκαρὸν. Ald.

T. X. ep. 3. v. 6. κύνας] χῆνας P. S.

ib. v. 7. κατατρίζοντες] κατατρώζοντες] Gr.

——— ep. 4. v. 5. παισὶ] ποαὶ P. S.

——— ep. 12. v. ult. Παρακαλλιμάχους] περικαλλιμάχους Gr.

——— ep. 14. Ἄδηλον] Παλλαδᾶ Gr.

T. XII. ep. 2. v. 4. Ζωγρεῖτε] sic Gr. pro ζωγρεῖται Ald.

——— ib. v. ult. τότε] ὅτε Gr.

T. XIII. ep. 2. v 5. Ὃς δὲ λέγει μισεῖν με] εἰ δὲ λέγεις μίσει με P. S. Pro ὃς δὲ, εἶδε Gr.

——— ep. 3. v. 2. δεῖ] μυς P. S.

——— ep. 18. v. 2. τριττάκεις] λιτραίοις P. S.

ib. ἰέντα] ἰόντα S.

——— ep. 24. Ἀλέσποτον] Διόφαντος Gr.

——— ep. 24. v. 1. ἐμβαίνειν μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπίναι Gr.

——— ep. 25. post v. 3.

Ὡς ἂν ἔχων πηχῶν ῥῖνα διακοσίων.

T. XIV. ep. 4. Τοῦ αὐτοῦ] Λουκίλλου P. S.

——— ep. 5. Ἄδηλον] ejusdem Lucillii S.

——— ep. 6. Ἄδηλον] Νικάρχου S.

ib. post v. 4. Ejusdem. Est diversum epigramma. P. S.

ib v. 5. ἔχανεν] χάσκει P. S.

ib. v. 6. βδέσ'] βδῆσεν P. S.

T. XIV. ep. 7. v. 3. καταγείων] κατογείων.

T. XV. ep. 3. v. 5. κύριον] sic Gr. pro ἀργύριον Ald.

T. XIX. ep. 2. Τοῦ αὐτοῦ] Lucilli P. S.

——— ep. 3. v. 2. ἐπὶ] ἀπὸ P. S.

T. XX. ep. 1. ult. κλαίων] κλέπτων ita P.

T. XXII. ep. 17. v. 2. παλάμαις] παλάμαις S.

——— ep. 19. v. 6. Παιωνίδες] Παιωνιάδος Gr.

T. XXIV. post Titulum.

Ἑλλήνων ἀπέλιπε πόλιν ποτὲ δέσποτα Καῖσαρ,
Εἰσελθὼν νῆσαι ναύπλιον ἦν ἔλοχος
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ κακὸν ὡ μέγα κῦμα
. . . . . ν' κιθαρῳδὸν ἔχων.

Lucillio in κιθαρῳδοὺς haec tribuuntur in P. S.

T. XXIV. ep 3. v. 1. ᾠδῶν] αἰδῶν P. S.

——— ep. 5. v. ult. Φθέγξατ'] Φθέγξει' P. S.

T. XXV. ep. 1. v. 1. μητέρος] ματέρος.

ib. θαλάσσης] θαλάσσας

ib. v. 3. ὁλοσφόριςον] ὁλοσφύρητον S.

——— ep. 3. v. 1. πτηνὸν] πτανὸν S.

ib. ὑπηρέτην] ὑπηρέταν S.

ib. v. 2. βοηλάτην] βοηλάταν S.

ib. v. 4. νυκτοκλέπτης] νυκτοκλέπτας S.

T. XXV. ep. 5. v. 1. τὴν ἀγέλην] τὰν ἀγέλαν S.

T. XXVI. ep. 3. v. 2. ῥαφιδεὺς] ῥαφίδας P. S.

T. XXVII. ep. 1. v. 2. Σεῖο] ἡ σὴ Gr.

T. XXXI. ep. 2. v. 1. πέψαι] πέμψαι P. S.

ib. v. ult. λαβών] λάβον S. P.

——— ep. 4. v. 2. Εὐτυχίδης] Ευτυχίδας S.

——— ep. 5. v. 6. Βήσομ' ὑφ'] βήσομαι Gr.

T. XXXII. ep. 6. v. 1. Εἰς σάλπιγγ'] σαλπίζων Gr.

ib. v. 2. εὐθὺς] ὄρθος.

——— ep. 24. v. 5. ἀτρέμας ἧσο] ἄλλοτι παῖζε.

ib. v. ult. Post Ρωμαίους] δ' Gr.

T. XXXVI. ep. 2. v. 1. εἶχ' ὁλοκλήρους] οὐχ' ὁλοκλήρο P. S. unde voluit *Sylburgius* οὐχ ὁλόκληρος vel ρους

T. XL. ep. 9. v. ult. λέγει] λέγω P. S.

T. XLI. post Πλοῖα] Sylb. σαπρὰ καὶ βαρέα

——— ep. 1. v. ult. οὐδὲ γὰρ] οὐ γὰρ ἐν S.

——— ep. 2. v. 1. εἰς] εἰ S.

——— ep. 5. v. 5. ἔσεται] ἔσομαι Gr.

T. XLIII. ep. 3. v. 2. Πολλιανὸς] Παλλίανος S.

——— ep. 7. Καλλίου Ἀργείου] Ἐλλίου ἀρυζείου P. S.

ib. v. 1. θηρίον] χρύσιον S.

——— ep. 8. post v. ult.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
Ἑς ἀγαθος Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

Ejusdem Demodoci. S.

T. XLV. ep. 1. v. 3. Κεῖσῃ τ' Ἴρῳ ὁμοῖος] Κείσῃ δ' ὁμοίως ita Pal.

T. XLVI. ep. 15. Τοῦ αὐτοῦ] Ἀγαθίου Gr.

T. XLVII. ep. 4. v. 2. ἄρτι] ἄρτα Gr.

——— ep. 21. v. 5. προλάβῃ τις] προλάβῃς σου.

T. XLVII. ep. 43. post v. ult.

Αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορώνιδα γράψατε Μοῦσαι
Ταύτην ἡμετέρην δεσποτίδες μανίην. Gr.

T. XLVIII. ep. 1. v. 1. σοφώτατος] σοφώτεροι P. S.

——— ep. 2. v. 2. ἀρχῆς μεγάλης] ἀρχὴν μεγάλην. P. S.

ib. v. ult. μηδὲν ἂν] μηκέτ' ἂν P. S.

——— ep. 3. v. 2. χωλεύοντα] χωλεύων τὰ P. S.

——— ep. 5. v. ult. ἀλόγοις] ἄλογος. P. S.

T. L. ep. 1. v. 1. Γλήχωνι] Γλίχωνι.

——— ep. 3. v. 2. ἐπερχόμενον] ἐπερχόμενος Pal. S.

ib. v. 4. τι μελισμάτιον] ποτ' ἐρωμένιον P.

ib. v. ult. ὀβολῶν] ὀβολὸν P.

——— ep. 4. Πωλιανοῦ] Παλλιανοῦ.

——— ep. 5. v. 4. ἴσως] ἴσος P. S.

ib. v. 5. ὅς γ' ἀποθνήσκων] ὅς κ' ἄπι P. S.

——— ep. 6. v. 3. Ταῦτ'] Τοῦτ' S.

——— ep. 7. Λουκιλλίου] Λουκίλλου S.

——— ep. 8. v. 1. κνιπὸς] κνιπιὸς P. S.

——— ep. 10. v. 3. ἐν ῥοπῆς] Εὐρώπης P. S.

T. L.

T. L. ep. 11. v. 3. ἑταίρη] ἐρήνη Gr.
—— ep. 13. v. 3. ὑδροποτήσας] Sic pro τί Ald. Gr.
T. LIII. ep. 3. v. ult. εἰς] ἀντὶ Gr.

AD LIBR. III.

Tit. I. ep. 1. Σιμμίου Gr.
T. I. ep. 4. v. 2. δὴ] πρὶν Gr.
—— ep. 10. v. 2. θνήσκειν] θνάσκειν S.
—— ep. 12. v. ult. ἡγησίλεω] Sic Gr pro ο Ald.
—— ep. 16. vs. 5. Κτήματα] Κτήμασι in Pal. S.
ib. v, ult, ἀρειότατος] ἀρεωτάτας S.
T. III. ep. 1. v. 6. ξυντρεχέτην] ξυνετρεχέτην Gr.
T. V. ep. 2. Siderii. S.
—— ep. 3 v. 2. ἐβόησε] ἐγόησε P. S.
—— ep. 5. Γερμανικοῦ] Γεμίνου Gr.
—— ep. 6. Διοδώρου Gr.
—— ep. 17. v. 1. χρόνε] Sic Gr. pro Κρόνε Ald.
—— ep. 18. Ἀντιπάτρου] δωνίου S.
—— ep. 19. v. 3. Ἠμαθίης] Θεσσαλίας Gr.
ib. v. 4. ὤχετ'] ὤλετ' Gr.
—— ep. 21. v. 2. τέταρες] τέτορες Gr.
—— ep. 22. v 2. πειθόμενοι νομίμοις] ῥήμασι πειθόμενοι Gr.
—— ep. 24. v. ult. ἀΐδα] ἀΐδεω.
—— ep 25. v. ult. ἀγηράντῳ] Sic Gr.
—— ep. 32. v. 3. Ἄνδρα, ὃς] Ἄνδρα δ' ὃς Gr.
—— ep. 33. v. ult. ἐτρέφομες.] οὐδ' ἔτεκον Gr.
—— ep. 39. v. 2. μάχης] μάχας Gr.
ib. v. 3. ἤγαγε] ἄγαγε Gr.
—— ep. 43. v. 2. ἔλαβον] ἔλαχον Gr.
—— ep. 46. Ἄδηλον] Ἀσινίου Κουδράτου εἰς τὰ ἀναιρεθέντα ὑπὲρ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σύλα.

—— ep. 49. v. 5. βόστρυχον] βοὸς Gr.
—— ep. 50 Γαίτου] Γαιτουλικοῦ Gr.
ib. v. 1. Δισσὰ] Βισσὰ.
—— 52. v. 2. Συμβάλομεν. θύρεα] Σύμβαλα μὲν θυρεαι Gr.
—— ep 53 v. ult. Κάρτος] κράτος Gr.
—— ep 54. v. 2 Ἵππῳ] ἵππου.
—— ep. 56. v. 1. αἶα] γαῖα Gr.
ib. v. 2. βασιλεῦ] βασιλεῖς Gr.
ib. v. ult. πόλεμον] πολέμων Gr.
—— ep. 58. v. ult. Χιμάρας] Χιμέρας Gr.
T. VI. ep. 2. v. 3. ᾧ] ἁ Gr.
—— ep. 18. v. ult. ἱρὸς] ἱερὸς Gr.
—— ep. 19. v. 5. κατέσβης] κατέσβη P. S.
—— ep. 22. Ἀλεξάνδρου] Σιμωνίδου.
ib. post v. 2.

Οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
Γοργίππος ξανθῆς Περσεφόνης θάλαμον.

—— ep. 27. v. 2. κρύψε] κρύφε Gr.
—— ep. 31. v. 2. κ' εἰ] κἂν Gr.
—— ep 39. v. 11. κούριον] κούριμον Gr.
ib v. 14. post δυσπότμου] ἐκ Gr.
—— ep. 44. v. 7. ὑπαλεύεο] ὑπαλείπεο.
—— ep. 49. v. 2. ἀτηροῦ ---- βιότου] ἀτηρῷ -- θανάτῳ Gr.
—— ep. 50. v. ult. τίνειν] Sic Grut. pro τυν Ald.
—— ep. 53. v. 1. Μαντιάδης] ας Gr.
ib. v. 2. δυσμαίη] δυσμαίοι Gr.
—— ep. 54. v. 7. Η] Ἡ P. S.

T. VI ep. 56. v. 2. Ἡρακλείτου] Ἡρακλείτου δ' Gr.
—— ep 60 v. 1. ἡνίκα] ἁνίκα Gr.
ib. v. 2. ἡμετέροις] ἁμετέροις.
ib. v. 3 Τῇ ἑτέρῃ] Τᾷ ἑτέρᾳ.
T. VII ep 3. v. 1. νεκρὸν] νεκρὴν Gr.
—— ep. 4. Post Ἀντιπάτρου] Θεσσ. S.
—— ep 6. Post Ἀντιπάτρου] Θεσσ. S.
—— ep. 7. v. 3. μου] μοι Gr.
—— ep. 17. v. 10. σκᾶπτρον] σκῆπτρον Gr.
—— ep. 20. Γαιτουλίου] Γαιτουλίκου Gr.
ib. v. 2. ζῆλος] ζάλος Gr.
ib. vult ἱλασκομένη] Sic Gr.
T. IX. ep. 1. v. ult. κοιμηθεὶς] κοιμαθεὶς Gr.
—— ep. 3. v. 3. μὴν] μαν Gr.
ib. Φερσεφονείας] Φερσεφονείοις Gr.
T. X. ep 3. Λεωνίδου] Σιμωνίδου Gr.
—— ep. 4. Ἀδέσποτον] οἱ δὲ Σιμωνίδου Gr.
T. XII. ep. 3 v. 1. Θεοδέκτου] δύκ Gr.
—— ep. 4. v. 7. δ' ἤκουον] δ' ἐκαλεῦμαν Gr.
—— ep. 6 v. 2. κρότοις] κρίτοις Gr.
—— ep. 9. v. 1. ἀμφικέλευθον] ἄγχι Gr.
—— ep. 11. v. 6. ἀψαμένη] να Gr.
—— ep. 15. v ult. ἔφλυσεν] ἦφ Gr.
—— ep 16. Ἀδέσποτον εἰς τὸ αὐτό. abesse vult Gr. conjungitque sequens epigramma cum priori
—— ep. 17. v. 4. ἔφλυσε] ἔβλυσε Gr.
—— ep. 18 v. 3 τὴν] τὰν Gr.
ib. v. 4. τὴν] τὰν Gr.
—— ep 19. v. 6. Ηδ', Α Gr.
—— ep. 22. v. 2 ἀΐδην] δαν Gr.

T. XII. ep. 24. v. 3. νεοθήγεϊ] νεοθαγέϊ
—— ep. 25. v. 3. Μήθυμνα] μάθυμνα.
—— ep. 32. v. 5. ἐξήρπασσεν] αξεν Gr.
—— ep. 38. v. 1. ἀμέλξεις] ἀνέλξεις. Gr.
—— ep. 43. v. 2. ἐπὶ ῥυτίδων] ἐπιῤῥυτίδων Gr.
ib. v. ult. πρωτοβόλοι] πρωτοπλόοι Gr.
—— ep. 44. v. 1. δαίμοσιν] sic Gr. pro νος Ald.
—— ep. 45. vs. 5. ἦν ἐνιδέσθαι] ἦεν ἰδέσθαι.
—— ep. 47. post Ἐρουκίου.

Λαΐδ' ἄχω πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου
Πειρήνης λευκῶν λευκοτέρην λιβάδος,
Ἃς νεὸν ἄνθος ἥβης ἀποδρέψαντες ἐράσαι
Πρωτοβόλου δίσσης ἤλθετε πυρκαΐης.

ubi v. 2. Φαιδροτέρην λιβάδων v. 3. ἥβας & v. 4. Πρωτοπλόου. Gr.

—— ep. 52. v. 1. βαθυζώνων] ζώλων Gr.
ib. v. 7. κρέσσων] κάῤῥων Gr.
—— ep. 54. v. 1. οὐκ ἐπ'] ἐπ' οὐκ Gr.
—— ep. 55. v. 3. νέῳ] νέον Gr.
ib. v. 6. ἐξεῖπες, φεῦ, ἀνιαρὸν] ἀγγείλας καν' Gr.
ib. v. 7. φίλον τέκος] φίλαι τέκος P. S.
—— ep. 56. v. 1. μετώπῳ] πων Gr.
ib. v. 2. Σεύονται] Σείονται Gr.
T. XIII. ep. 2. v. 2. ἐπιλαθόμενος] λα Gr.
T. XIV. ep. 8. v. ult. τεῇ] αὖ σῇ Gr.
—— ep. 13. v. 4. πείρασιν] ρι P. S.

T. XIV.

T. XIV. ep. 13. v. 7. πέμπετο] fic Gr. pro ται Ald.

——— poft. ep. 16. in Ald. addebantur hi duo verfus:

Εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμὸν (ἐμὸς P. S.) αἶσχος
Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

T. XVI. ep. 3. v. ult. ἀγρευτῇ... καλάμῳ] ἀγρευτοῖς ... καλάμοις Gr.

T. XIX. ep. 1. v. 2. Ἔστηκα] στα Gr.

ib. v. 3. σῆμα] σα Gr.

ib. v. ult. εἰκοσέτης] εἰκοσέτας Gr.

——— ep. 2. v. 2. παρδαλίων] fic Gr. pro πορ Ald.

T. XX. ep. 1. v. 2.] Κύλικος] κύλικας Gr.

——— ep. 4. v. 3. δ'] τ' Gr.

T. XXII. ep. 5. v. 3. οὕτως] αὔτως Gr.

——— ep. 6. v. 1. κτείνασα] οἰκτείρασα Gr.

——— ep. 8. v. 1. Φοίβῳ ἄγοντας] Φοιβ' ἀγάγοντας Gr.

——— ep. 11. v. 2. πανδυσίης] συδι Gr.

ib. v. 4. θέων] πλέον Gr.

——— ep. 18. v. 4. δίψης] δίψυς Gr.

——— ep. 22. v. 5. αἰγαίην] αἰργαίην Gr.

ib. v. 6. πρυμνούχους] νυ Gr.

——— ep. 23. v. 3. τεθνειῶτα] η Gr.

——— ep. 27. v. 2. εὔνασαι] εὔνηται.

——— ep. 33. v. 1. ἐπάκτιος ὅς] τειος.

ib. v. 8. παλλομένη] να Gr.

——— ep. 34. v. 1. πεδηθεὶς] δεδέθος Gr.

T. XXII. ep. 42. v. 2. πλόῃ] χοῖην P. S.

T. XXII. ep. 49. v. ult. κοματὸς] καματὸς Gr.

——— ep. 51. v. 1. μεμορημένε] μεμοραμένε Gr.

——— poft ep. 52.

Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγες κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε. δύσιν δ' ἀπὸ Πλειαδῶν αὐτὴν
Ποντοπόρῳ ναύτῃ Πλειάδι συγκατέβης.

feu συγκατέδυς.

——— ep. 53. poft v. 2.

Νηΐ τε σὺν φόρτῳ τε· κόνιν δέ σου ἀμφιμέλαιναν
Δέξαντ' οἴζυροι, σχέτλιε, κηδεμόνες. Gr.

——— ep. 54. v. ult. τυπωθὲν] τυρευθὲν.

——— ep. 56. poft v. 4.

Εἰδότα κὴ πάτλαντα τε μεν πόρον ἰδότα κρήνης,
Κύματα καὶ πόντου καυτιλίην μέλανος.

——— ep. 58. v. 5. Ταρσὸν] Κύμμιν. Gr.

——— ep. 59 Ζανεῦ] Ζωνᾶ. Gr.

——— ep. 59. v. 4. Αλεξάντη] ἀλιξάντων.

——— ep. 62. Ἀθηνοδώρου] Ἀδέσποτον.

——— ep. 66. v. 1. κεκρύμμεθα] ρί. Gr.

——— ep. 72. v. 3. ποτὶ χοιράσιν] ὑπὸ δείρασιν Gr.

ib. v. 4. ξείνων] ξείνου.

ib. v. 6. ἐπερχόμενον] ἀπεχθόμενον.

T. XXII.

T. XXII. ep. 74. v. 1. Ἐκ γαιωμορίης] ἐκ μεγεωμορίης. Gr.

T. XXIII. ep. 2. v. 5. ἄνθος] ἧκον.

—— ep. 4. v. 6. οὖ] τὸν.

—— ep. 9. v. 5. ἄρουρα] μοῖρα Gr.

—— ep 18. v. 1. Θειονόης] όεις Gr.

—— ep. 19. v. 4. κλαυσαμένη] να Gr.

ib. v. ult. Φερσεφόνη] Περσεφόνη Gr.

—— ep. 20. v. 5. οὐ καλῶς] οὐκ ἄλλος Gr.

—— ep. 22. v. 1. ξείνοις] νης Gr.

—— ep. 23. v. 5. τοκέες] γονέες Gr.

ib. v. ult. φθιμένης] νας Gr.

—— ep. 27. v. 2. μαρμαρίναν] νων Gr.

T. XXIV. ep. 1, v. 3. δὴ] δὲ

ib. v. 5. ἀναύδητός] ητός. Gr.

—— ep. 2. v. 6. ἐκόρησε] ἐκόρεσσε Gr.

ib. v. ult. Μήποτε σὸν] Μὴ τὸ τέον Gr.

—— ep. 3. v. 4. κτενέω] κτεινέω.

—— ep. 4. v. 4. δαισαμένη] δασ Gr.

—— ep. 6. v. 1. ὑπὸ πλάκα] ὑπ᾽ ὄρπακα Gr.

—— ep. 10. v. ult. ψεκάδας] ψα Gr.

—— ep. 12. v. 1. Οὐκ ἔτι] δήσε Gr.

ib. Ἄκιδος] ἄλκιδος Gr.

ib. v. 2. ἥλιος] ἀέλιος.

ib. v. ult. ΠερσεΦόνας] Φερ Gr.

—— ep. 14. v. 1. Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν οὖσαν] Ἄρτι νεηγενέων σὲ χελιδὼν Gr.

ib. v. 7. καὶ] ὡς Gr.

—— ep. 15. v. 1. ὄκα] ὅτε Gr.

ib. ἐνίειν] ἐνείην Gr.

—— ep. 16. v. 5. καὶ με θανοῦσαν] τὰν καλαμίτιν.

—— ib. v. 6. κάτθετ᾽ .... λαλάγων] καὶ θετ᾽ .... πατάδω Gr.

—— ep. 17. v. 3. Φιλέλαις] λαρε Gr.

—— 19. v. 3. ἀγρίους] Βαλίους Gr.

—— ep. 20. v. 7. κρύψεν] Sic Gr. pro κρύψαι Ald.

T. XXV. ep. 1. v. 6. τ᾽] δ᾽ Gr.

—— ep. 6. v. 3. ἀκήρατον] ἀγήρατον Gr.

—— ep. 14. Δημιούργου. Gr.

T. XXV. ep. 19. v. 4. φθέγμα] φλίγμα Gr.

—— ep. 23. v. 1. ἐνιτέτροφε] ἐπι Gr.

ib. v. 3. ὀδιτῶν] ὀδόντων quidam. S.

—— ep. 26. Σιδωνίδου. S.

—— ep. 28. v. ult. Ταιναρίην] Τρινακρίην. Gr.

—— ep. 31. v. 4. τραγικὴν] Μουσέων Gr.

—— ep. 40. Ἐρκίου] Ἐρυκίου Gr.

—— ib. v. 4. Ὑμηττείῳ] Sic Gr. pro ιτ Ald.

—— ep. 41. v. 4. σχῆμα] σῶμα Gr.

—— ep. 44. v. ult, πατρίδες] μητέρες Gr.

—— ep. 45. v. 3. Λυδὸς] λυσθὸς Gr.

—— ep. 46. v. ult. εὐφροσύνη] να P. S.

—— ep. 48. v. 5. Φιλόκωμος] Φιλακώμῳ Gr.

ib. v. 6. κρούει] ων Gr.

ib. v. 7. Κὴν] καὶ Gr.

—— ib. v. 9.] μιν ... τέγγοι] σφὶν .... τέγγει Gr.

—— 49. v. 2. ὑμνοπόλον] Sic Gr. pro ὑπ Ald.

ib. v. 6. δόμῳ] μαιν Ald.

ib. v. 9. ἐκείνῃ] ἐκεῖνον Gr.

—— ep. 51. v. 8. ςαλίκων] δων Gr.

T. XXV. ep. 58. v. 6. Μούσαις] μίσσαις Gr.
——— ep. 64. v. 5. αἰτήσης] ἐτάσης Gr.
——— ep. 66. v. 2. ἐννεακαιδεκέτευς] κα Gr.
——— ep. 67. οἱ δὲ Μελεάγρου Gr.
——— ep. 69. v. 2. ἔλαχεν] Sic Gr. pro ον Ald.
——— ep. 71. v. 1. σιβύνη] νης Gr.
——— ib. v. 5. Κρόνον] χρό Gr.
T. XXVI. ep. 1. v. 1. εὔδμητος] α Gr.
T. XXIX. ep. 1. v. 3. Στέρνα τε πλεῖα δόλοιο] Ἐποχριόεντα Gr.
T. XXX. ep. 5. Φιλίππου Θεσσαλονικέως Gr.
——— ib. v. 2. εὐεπέος] ἐκπρε — Gr.
T. XXXI. ep. 5. v. 3. ἄριςον] ςος Gr.
——— ep. 6. v. ult. κεκλιμένας] κεκλιμένα Gr.
——— ep. 8. v. ult. εὖγε] ἔκ με Gr.
——— ep. 9. v. 1. σήματι] σά Gr.
——— ib. v. 2. γοάουσα] ω Gr.
——— ib. v. 4. Παμμένεος γειναμένου] μέλ et νο Gr.
——— ib. v. 5. ἀπευθής μοι] ἀποθινὰ Gr.
——— ep. 10. v. 5. γυναῖκες] δονῆες Gr.
——— ep. 11. in principio ad marginem Epigrammatis Anytae.

Τοῖς μὲν ὁμίλης προθέειν παρὰ τοῖς δε τοκευσὶ
Πενθέιν τοῖς δ' ἀγνῶς πεύθομαι ἐλέειν.

T. XXXII. ep. 1. v. 3. οὐδὲν] οὐδὲ ἐν ᾅδου Gr.
——— ep. 21. v. 1. Ἠλεῖε] ἥλιε Gr.
——— ep. 22. v. 5 ἄγε μοι σὺ] ἄγε σὺν μοι Gr.
——— ep. 23. v. 1. Πριήνης] πρηήνης Gr.
——— ep. 26 v. 2. ποτε] τότε Gr.

T. XXXII. ep. 34. v. 2. ἀτυχεῖς] χεῖν Gr.
——— ep. 39. v. 1. Φάτιν] Φασὶν Gr.
——— ep. 43. Ἰουλιανοῦ S.
——— ep. 46. v. 1. 'μβρακιώτης] τας
——— ib. v. 2. ἀΐδην] αν.

AD LIBR IV.

Tit. V. ep. 5. v. 1. δὲ] τε Gr.
——— ib. v. 2. δ'] τ' Gr.
T. VI. ep. 2. v. 5. Ἐν] Sic Gr. pro το. Ald.
T. VII. ep. 1. v. 1. ςήλην] ης Gr.
——— ep. 31. v. 2 τέχνη] Sic Gr. pro νην Ald.
T. VIII. ep. 29. v. 1. σπεύδω] σπένδω S.
T. XII. ep. 30. v. 3 εἰδὼς] ἰδὼν P. S.
T. XVII. ep. 1. v. 3. Πρόκλῳ] ον Gr.
——— ep. 2. v. 1. ὕψι τεθέντα] ὑψωθέντα Gr.
T. XVIII. ep. 8. v. 2. Ἢ πιθέτω] Totum hunc versum sic legit Gr.

Ἢ νείφειν πείσῃ μ' ἢ μαθέτω μεθύειν.

T. XIX. ep. 6. v. 1. ὀπωπὴν] ὀδωδὴν Gr.
——— ep. 8. v. 1. ὀπωπὴν] ὀδωδὴν Gr.
——— ep. 30. v. 2. ἤματα] leg. πήματα S.
T. XXV. ep. 1. v. 1. Καράμαλλε] Ροδόκλεια Gr.
T. XXVI. ep. 3. v. 2. ἀμβλύζει] Sic. Gr. pro ἀνα Ald.
T. XXVIII ep. 18. post. v. ult.

Δᾶμος ἀεὶ μακάριςος ὃς ἄςεσιν Ἡρακλείος
Οὐρανίων νεφέλων τεῦξεν ἐπ' εὐρυαλῶν.

T. XXX. ep. 3. v. 7. δενδρήεντα] τι Gr.
T. XXXII. ep. 4. Σχωμίου] Σιμμίου.
ib. v. 2. ἐςεφόμην] μαν Gr.

AD LIBR. VI.

TIT. I. ep. 2. v. 5. *Λεύκωνα*] *νι* Gr.
T. II. ep. 2. v. 2. *Δαιμονεῦς*] *νέως* Gr.
T. III. ep. 1. v. 7. *τέχνης*] *ας* S.
ib. v. 8. *ἀρχαίης*] *ας* S.
—— ep. 2. v. 7. *Πείσων*] *Πίσων*.
—— ep. 3. v. 2. *λέπας*] *ἀκροτήριον* Gr.
—— ep. 4. v. 2. *προθύροις*] *προπύλοις* Gr.
ib. v. 3. *θήρης*] *θήρας* Gr.
—— ep. 7. v. 4 *κρούματι*] *κρούσματι* Gr.
—— ep 8. v. 5. *εὐπλεκέων*] *πλο* Gr.
—— ep. 9. v. 2. *Δῆσε*] *Θῆσε* Gr.
—— ep. 10 v. 5. *ἐρείκης*] *ἐρίκης* Gr.
ib. v. 7. *ὀρχηθμῶν*] *ὀρχισμῶν*
—— ep. 12. v. 1. *ἀλεξάντοισι*] *ἀλιξ* S.
—— ep. 13. v. 2. *θῆρις*] *μήνις* Gr.
T. IV. ep. 3. v. 1. *ἱερῆς*] *διερῆς* Gr.
T. V. ep. 1. v. 2. * * *μο*] *Δινδυμένης* Gr.
ib. v. 5. *ἀλαλητὸν*] *των* Gr.
—— ep. 4. v. 5. *Ἀβροκόμη*] *Αὐτῷ σοι* Gr.
T. VI ep. 1. v. 4. *σώζοι*] *ζει* Gr.
T. VII. ep. 2. v. ult. *φέροι*] *ρει* Gr.
—— ep. 2. v. 2. *ἐπαυχενίην*] *ὑπ* Gr.
—— ep. 5. v. 3. *φιλακρήτῳ*] *κρά* Gr.
—— ep. 6. v. 3. *βοηθόος*] *βοα* Gr.
—— ep. 9. v. 4. *ὕνιν*] *ὕνην* Gr.
—— ep. 10. v. ult. *γλαγερόν*] *γλυκερον* Gr.
—— ep. 12. *Γετουλίκου*] *Γετουλίου* Gr.
ib. v. 8. *Τῆς .... βωμῷ*] *τὴν .... βαιῷ* Gr.
—— ep. 14. v. 1. *τετριμμένον*] *τετρυμένον* Gr.
T. VIII. ep. 1. v. 1. *ἐρώντων*] *ἐραστῶν*.
—— ep. 2. v. 2. *Γηραλέην*] *Γηραλεών* Gr.
—— ep. 4. *Λουκιανοῦ*] *Ἰουλιανοῦ* Gr.

T. VIII. ep. 7. v. ult. *θηλυτερῶν*] *ρης* Gr.
—— ep. 14. v. 7. *Φιλοεργὸν*] *Φιλαεργὸς* Gr.
—— ep. 15. v. 2. *σήμον*] *σά* Gr.
ib. v. 6. *εὐκρίτους φ*] *εὐκρέπτους εὐ* –
—— ep. 18. v. 4. *πολυπλανέος*] *πλιμ* Gr.
ib. v. ult. *σπιθαμῇ*] *μὴν* Gr.
T. IX. ep. 3. v. 2. *λουσαμένη*] *λυ* Gr.
T. X. ep. 1. v. 1. *κούρη*] *κούρα* Gr.
ib. v. ult. *ταῦρον ὀρειονόμον*] *κάπρον ὀρειονόμον* Gr.
T. XI. ep. 1. v. 5. *πέτρην*] *τραν* Gr.
ib. v. 6. *Ζηνὸς*] *Ζανὸς* Gr.
ib. v. 7. *Τῷ ... ἐπένθορε*] *τὸν .... ἐπείσθορε* Gr.
—— ep. 2. v. 3. *τὸν* * * *] *εὐθηλήμονα μόσχον* Gr. Supplevit.
T. XII. ep. 7. v. 1. *βίβλον*] *βυ* Gr.
T. XIV. ep. 1. inserit Gr. nomen *Ἰουλιανοῦ*.
ib. v. 6. *Ἀρτιφανοῦς*] *Ἀρτιφαοῦς* Gr.
—— ep. 2. v. 4. *λεπτῆς*] *Χλώρης* Gr.
—— ep. 3. v. 3. *κομίζω*] *κομίζων* Gr.
ib. v. 4. *Ὅττι*] *εἶπε* Gr.
—— ep. 4. v. 4. *κάρυα*] *ον*
ib. v. 7. *Φιλοδῖτα*] *δῖτα* Gr.
T. XV. ep. 4. v. 3. *πετεινῶν*] *τα* Gr.
ib. v. 4. *τήνδε*] *τάνδε* Gr.
ib. v. 5. *λίμνης*] *νας* Gr.
—— ep. 6. v. 3. *πετεινῶν*] *τη*.
—— ep. 7. v. 3. *πετεινῶν*] *τη* Gr.
—— ep. 8. v. 1. *θαλάσσης*] *σας* Gr.
ib. v. 3. *Πίγρης*] *ρις* Gr.
—— ep. 9. v. 1. *οὐρεσίοικε*] *καὶ* Gr.
ib. v. 3. *Πίγρης*] *ρις* Gr.
—— ep. 10. v. 4. *κὰκ*] *καὶ* Gr.
—— ep. 12. v. 4. *θηρσὶ*] *θηρσὶν*.

T. XV.

T. XV. ep. 15. v. 4. ἰθυτενῶν τε Gr.
——— ep. 16. v. 5. συναγκείαισι] ἀναγκαίησι Gr.
——— ep. 18. v. 2. Τελέσων] Haec vox non in Ald.
ib. v. 5. βουνῖτα] βουεῖ Gr.
ib. v. 6. εὐαγρεῖν τῷ δ' ἐπίνευσον ὄρει] ἐυαγρῃ τῷ δὲ πέτασον ὄρος Gr.
——— ep. 19. v. 5. πετεινῶν] τη Gr.
ib. v. ult. Κράμβις] Κραύβις Gr.
——— ep. 20. Μνησάλκου] Μνα Gr.
——— ep. 22. v. 2. Ἀμφιτρυωνιάδα] Ἀμφιτρυάνιδα Gr.
——— ep. 24. Σιμμίου] Σαμμίου Gr.
ib. v. 3. βρεγμῷ] βρεχ Gr.
——— ep. 25. v. 4.] ἀγρευτὴρ] της Gr.
——— ep. 26. Ἄδηλον] Καλλιμάχου.
ib. v. 1. Εχέμμα] μου Gr.
——— ep. 27. Αἴγιδος] Ἄγιδος Gr.
——— ep. 28. v. ult. ἐξεφόβει] σε Gr.
T. XVI. ep. 1. v. 3. Πάρθυς] Σπάρθας Gr.
ib. v. 4. πλήκτρῳ] ακ Gr.
ib v. 9. ἠχῶ] ἀχὼ Gr.
ib. v. 10. λυροκτύπίης] πίας Gr.
——— ep. 3. v. ult. ἡμείων] ἡμέων Gr.
——— ep. 4. v. 2. σαγόσιν] λιβάσιν lacuna in Ald.
T. XVII. ep 1. v. 3. Ἰθμόν] Ἡθμον Gr.
——— ep. 2. v. 2. ἐτνοδόκον] ότον Gr.
ib. v. 9 ὀψοπόνος] ὁ ὀψο Gr.
T. XXII. ep. 4. Ἄδηλον] Ἀντιπάτρου Θεσσαλονίκου P.
Huic epigrammati duo hi verſus adjecti ſunt.
Τοίην ἀλλ' ἐπίνευε· εἴθει δέ μιν, ὡς πρίν γε τοῖον,
Ὡς αὖτις πολιῷ γήραι νιφόμενον.
T. XXIII. ep. 2. v. 3 Μοίσης] σαις Gr.
T. XXIV. ep. 4. Μακεδονίου] κη Gr.
T. XXIV. ep. 4. v. 2. βαρυνομέναν] ας Gr.
T. XXV. ep. 2. Μνησάρχου] Μνασάλκου. Gr.
——— ep. 6. v. 1. λαιὸν] αυ Gr.
ib. v. 3. ἰσήριθμος] ἰσά
——— ep. 9. v 5. δοῦρας δούρατ' Gr.
——— ep. 10 v. 1. Τιμάνορος] Τιμάνωρος Gr.
ib. ἧμαι] ἄημαι Gr.
——— ep. 11. Ἄδηλον] Μνασάλκου Gr.
——— ep. 15. v. 4. ἀνῆρε] ἄρηρε Gr.
T. XXVI. ep. 2. Ἄδηλον] Δαμοχάριδος Gr.
ib. v. 5 κόσμου] μον Gr.
ib. v. 7. σιδήρου] δὰ Gr.
——— ep. 3. v. 4. ταμίην] ης Gr.
——— ep. 5. Ἄδηλον] Τοῦ αὐτοῦ Gr.
——— ep. 6. v. 4. θῆγε] Sic Gr. pro κε Ald.
——— ep. 7. v. 2. τρωχθεὶς] τρο Gr.
ib. v 4. θηγαλέος] ἐη Gr.
T. XXVII. ep. 1. v 2. τε τησίχρυσον] κυισί Gr.
ib. v. 3. δίχηλον] χει Gr.
ib. v. 4. λειψανηλόγους] ανο Gr.

AD LIBR. VII.

Ep. 1. v. 2. λιχεῖ] λιχίαν Gr.
ib. v. 5. Ἡ] Ἀ Gr.
Ep. 5. v. ult. Ἡ] Ἀ Gr.
Ep. 8. v. 2. ἀνδρῶν] νυκτὸς Gr.
Ep. 11. v. 2. ἔπλασεν αὐτός] αὐτὸς ἔπλασεν Gr.
Ep. 12. v. 3. βαλάντιον] βαλλάντιον.
Ep. 13. v. 3. δύσπιστον] ποι Gr.
ib. v. 5. τοῦτ' ἦν] εἶπας Gr.

Ep. 17. v. 7. πεπράσεται] ασσ. Gr.
Ep. 19. v. 3. θερμῷ ..... θερμὸν] θερμὸν ..... θερμῷ Gr.
ib. v. 4. ἰοβόλος] λων Gr.
Ep. 24. v. ult. γ'] δ' Gr.
Ep. 25. v. ult. κοίτας τὰς] τῆς της Gr.
Ep. 27. Ποσειδίππου] Μελεάγρου.
ib. v. 4. πτηνὰ] πτανὰ Gr.
ib. v. 5. κτείνης] νάις Gr.
Ep. 29. v. 4. Δάπεδα] Τείχεα —
Ep. 31. v. 1. θαλυκρὸν] μελίκρον Gr.
Ep. 32. v. 4.

Δράσας ἢ λέξας ἐχθρὸς ἔρωτος ἀνὴρ]
Μαλθακὰ λυσιπόνου πλέγματα συζυγίης. Gr.

Ep. 42. v. 2. καταφθινύθω] καταθνήσκω Gr.
Ep. 50. v. 8. Ἔνθεος] ἤθεος Gr.
Ep. 52. v. 5. ἐλθεῖν] ἥξειν Gr.
Ep. 54. v. 1. ὅση χάρις] ὁσσήχαρις Gr.
Ep. 56. v. 7. ἔσχες] αἶθες Gr.
Ep. 57. v. 7. ἱμερόεντι] τος Gr.
Ep. 58. v. 3. ὅποι] ὅπου Gr.
Ep. 60. v. 1. προσώπατα] πρὸς ὤπατα Gr.

Ep. 63. post v. ult.

Αὐτὰρ ἔγωγ' ἑτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
Κρείσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργατίδες Gr.

Ep. 64. post v. 4.

Κεντρομανὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα, καὶ με δακόντα
Εὐθὺς ἔχει, ῥοδέου χείλεος ἐκκρεμάμεθα. Gr.

Ep. 65. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ] Μυρίνου.

Ep. 65. post. v. 2. inserit hos versus:

Ὄμματα δ' οὐλάοντα φυλάσσεται, ἠδὲ Ῥοδάνθη
Αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φρόντις ἀναστρέφεται. Gr.

ib. v. 8. αἶπος] ἔκοπος
Ep. 66. Τοῦ αὐτοῦ] Παύλου Σιλεντιαρίου Gr.
Ep. 67. Τοῦ αὐτοῦ] Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Gr.
Ep. 68. v. ult. Κύπριδι] δα Gr.
Ep. 70. v. 1. μέσσα καθήμην] μέσσος ἐκείμην Gr.
ib. v. 7. ἄρα εἶπον] ἄρ' ἔειπον. Gr.
ep. 71. v. 2. πεκτὰς] πλεκτὰς. Ald. παίκτας
ep. 74. v. 3. θέλγον] γειν Gr.
Ep. 75. v. 4. Λέξω] ἄρτιπος Gr.
ib. v. 8. μένειν] μόνον Gr.
Ep. 76. v. 6. ἐνδιάγουσα] ἐνδιάουσα Gr.
Ep. 77. v. 9. θαμίζεις] ειν Gr.
Ep. 79. Τοῦ αὐτοῦ] Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ. Gr.
ib. v. 9. ἔνκαλα] ἂν Gr.
Ep. 81. v. 2. σπατάλην] λῃ Gr.
Ep. 82. Ἀρηναίου] Εἱ Gr.
Ep. 86. v. 4. ῥυτίδων] δας Gr.
Ep. 91. Τοῦ αὐτοῦ] Φιλοδήμου. Gr.
ib. v. ult. πολλῆς] μεγάλης Gr.
Ep. 94. Τοῦ αὐτοῦ] Φιλοδήμου. Gr.

Ep. 94. post. v. 2.

Κἢν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κωνία μασῶν
Ἕστηκεν μήτρης γυμνὰ περιδρομάδος.

Post

Post v. 6.

Ἀλλά γε τὰς ὀργῶσας ὅσοι μὴ φεύγετ' ἐρασαὶ,
Δεῦρ' ἴτε, τῆς ἐτέων λήθόμενοι δεκάδος.

Ep. 95. v. 1. κεκώμακα] κα Gr.
Ep. 97. Τοῦ αὐτοῦ] Μαικίου. Gr.
Ep. 98. Τοῦ αὐτοῦ] Φιλοδήμου Gr.
ib. vs. 3. Ἀσιακῆς] δσι Gr.
Ep. 99. v. 1. Φιλαίνιον] λί Gr.
Ep. 101. v. 3. ὦ ὤμων] ὤμων Gr.
ib. v. 5. κακοτεχνοτάτου] κατα Gr.
Ep. 105. v. 3. Ἠρ ...... ἤνυσεν] ἄρ .... ἄνυσεν Gr.
ib. v. 4. αὐτὴν τὴν] ἂν ἂν Gr.
Ep. 106. v. 1. γαληνοῖς] νἰς Gr.
Ep. 108 v. 5. Εἰ] Ἢ.
Ep. 110. v. 2. Ζῆλοι] ζήλων Gr.
Ep. 112. Τοῦ αὐτοῦ] Ἀδέσποτον.
Ep. 113. v. 2. δ'] μ' Gr.
Ep. 116. v. 1. πολύμισθον] βαρύμ.
Ep. 117. v. 4. αὐτὴν] αὐτὴν Gr.
Ib. v. ult. δάκρυα πίῃ] πίῃ δάκρυα Gr.
Ep. 119. v. 3. ἀφεὶς] ἀφῇς ζῆν Gr.
Ep. 120. Ποσειδίππου] Ἀσκληπιάδου Gr.
Ep. 121. v. 1. ξέρω] ραι Gr.
Ep. 124. Λουκιλλίου] οἱ δὲ Πολεμῶνος τοῦ Ποντικοῦ. Gr.
Ep. 125. v. 2 Μαίονιν] νιδ' Gr.
Ep. 127. v. 1. πλέξας] καλοῖς.
Ib. v. 2. δρεψαμένους] πλεξ. Gr.
Ep. 128. v. 3. ἐτόλμα] μων Gr.

Ep. 129. post v. 4.

Ἀλλοτρίας δὲ τρίχας, καὶ ῥυπῶδες, τε πρόσωπον,
Οἷον γηράσας οὐδὲ πίθηκος ἔχει.

Ep. 131. v 2. σάον] σβέσον Gr.
Ep. 132. Τοῦ αὐτοῦ] Μάρκου Ἀργενταρίου. Gr.
Ib. vs. 3. οἴστρῳ] οις Gr.
Ep. 133. Τοῦ αὐτοῦ] Ἀδέσποτον. Gr.
Ep. 134. Τοῦ αὐτοῦ] Ρουφίνου. Gr.
Ep. 135 v. 3. συνελεύσομαι] συνήσομαι. Gr.
Ep. 136. Τοῦ αὐτοῦ] Ἀδέσποτον. Gr.
Ep. 137. v. ult. συνὼν] γάμων Gr.
Ep. 139. Τοῦ αὐτοῦ] Ἄλλως. Gr.
Ep. 140. Τοῦ αὐτοῦ] Ρουφίνου. Gr.
Ep. 143. v. 2 κάλλος ἀρειότερον] κρείσσονα μηριόνην.

Post v. 4.

Καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολυτίμος
Οἷα ῥοδῶν πολιῷ σχιζομένος ζεφύρῳ.
Τῆς δὲ Ροδοκλείης ὑάλῳ ἴσος ὑγρομέτωπος
Οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὲς ζόανον.
Τὰν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσκεπε πεπταμένη χεὶρ
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

Ib. v. 4. μούνῳ] γυμναὶ Gr.
Ep. 144. v. 2. ἀράμενοι] αἰρόμενοι Gr.
Ep. 145. v. 2. Ἤδει] Ἡδύ γε Gr.
Ep. 146. v 5. τῆθε] τοίῃ Gr.
Ib. v. ult. ξόανον] νων Gr.
Ep. 150. v. 3. καταδρύψεις] τρίψ Gr.
Ep. 155. v. 3. πάντως] τάλανος Gr.
Ib. v. ult. Ὄρκι'] γι' Gr.

Ep. 158. v. 1. δέρκη] κει Gr.
Ib. v. 3. μυρίπνοος] ρό Gr.
Ib. v. ult. σκύλακας] κάλυκας.
Ep. 166. v. 4. δύνειν] sic Gr. pro βαίνειν Ald.
Ib. v. 5. ἄλλης δὴ] ἀρσενικῦ Gr.
Ep. 172. v. 1. τόξα] ξῖυ Si
Ep. 173. v. 1. εὕδεις] ἄσ Gr.
Ep. 174. v. 3 Γέμιλλα] μελ Gr.
Ep. 184. Ἄδηλον] Ἀργενταρίου. Gr.
Ib. v. 3. ὅτε] ἰτ' Gr.
Ep. 185. Ἄδηλον] Φιλοδήμου. Gr.
Ep. 200. Ἄλλο] Ἄδηλον. Gr.
Ep. 202. Ἄλλο] Ρουφίνου. Gr.
Ep. 203. Ἄλλο] Ἀρχίου Gr.
Ib. v. 1. δὴ] δει Gr.
Ep. 204. Ἄλλο] Πλάτωνος. Gr.
Ep. 205. Ἄλλο] Ἀσκληπιάδου. Gr.
Ep. 206. Ἄλλο] Ἀδέσποτον. Gr.
Ep. 207. Ἄλλα] Ἀσκληπιάδου.
Ib. v. 3. Ἡδὺ δὲ] Ἥδυσον. Gr.
Ep. 208. Ἄλλο] Ἄδηλον. Gr.
Ep. 209. Ἄλλο] Ἀδέσποτον. Gr.
Ep. 210 Ἄλλο] Ἀδέσποτον. Gr.
Ep. 211. Ἄλλο] Σωσιπάτρου. Gr.

AD PAULI SILENTIARII *carmen.*

V. 63. Μίσητρόν] Μισγητὸν. Gr.
V. 95. βλέπει] λείπῃ. V. D.
V. 125 Ὦ τοῦ] ὠχροῦ.
Ad v 138. Πῦρ προσεθέον ἴσως V. D.
V. 150 ὥσει δᾷδας] ἀειδάμας Ald. ἀειδάλους.
V. 162. Κιρνῶν] Ald. κρίνων. κυρνῶν ἢ κρίνων ἢ κρηνῶν.

